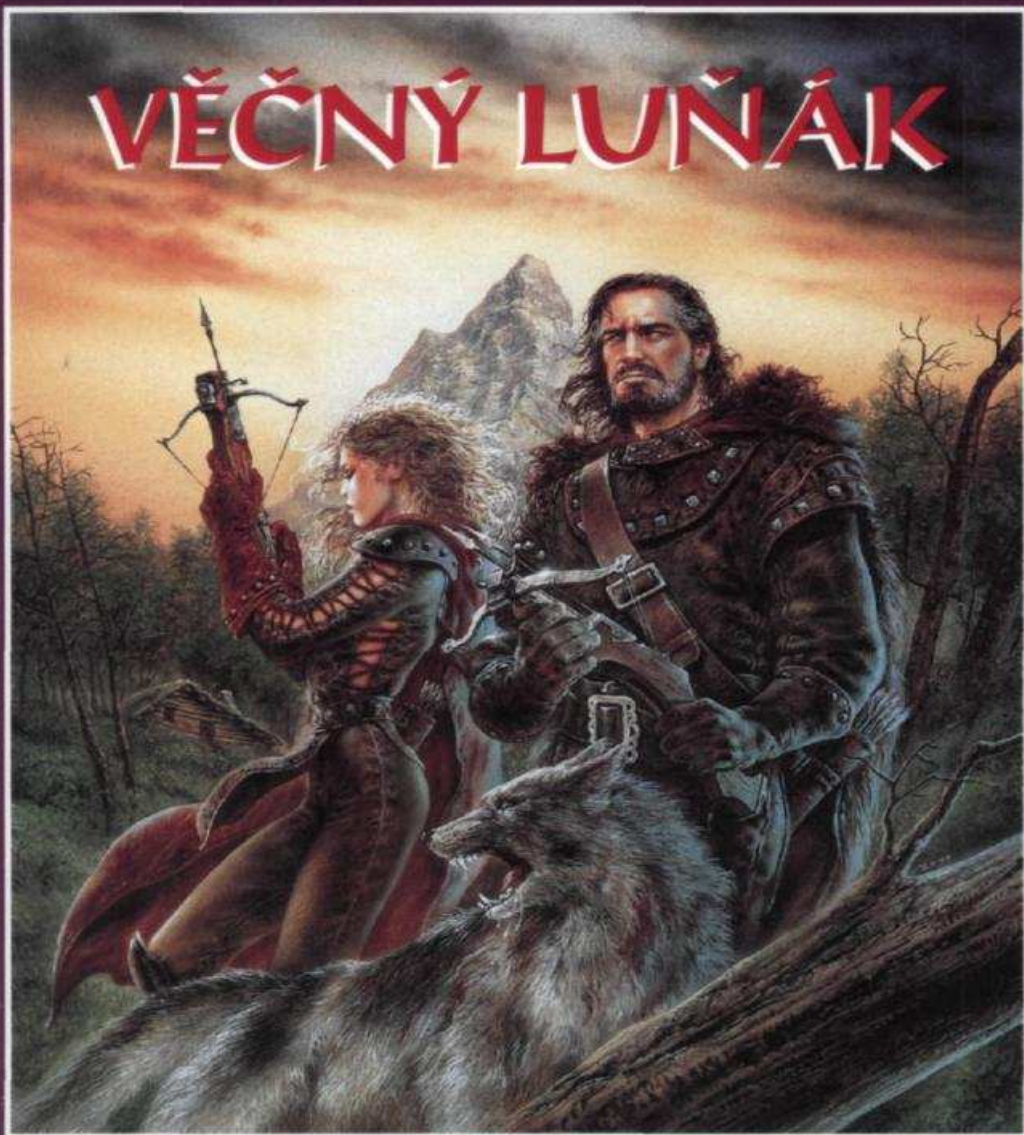

DAVID
GEMMELL

VĚČNÝ LUŇÁK

DAVID GEMMELL

VĚČNÝ LUŇÁK

**Radomír Suchánek
NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT
BRNO 1999**

název originálu
THE HAWK ETERNAL

© Copyright by David Gemmell – 1995
© Translation by Dana Krejčová – 1999
© Cover by Luis Royo via Norma Editorial S. A. – 1999
© Edition by Radomír Suchánek – NÁVRAT – 1999

ISBN 80-7174-306-2

Věčného luňáka věnuji památce Matthewa Newmana, mladého spisovatele z Birminghamu, který nikdy neměl šanci uvidět své jméno vytištěné. A to je chyba. Byl nadaný, oddaný a nesmírně odhodlaný. Ale byl jedním z mnoha hemofiliků, jejichž životy ještě více zkazily krevní produkty nakažené HIV. Za tu krátkou dobu, co jsem ho znal, jsem dobře poznal jeho odvahu a úžasný nedostatek zatrpklosti.

Zoufale chtěl dokončit svou knihu a ještě před smrtí ji vidět vytištěnou. Nezládl to.

Ale jeho úsilí bylo skutečně hrdinské.

Prolog

Mladý mnich seděl ve slunečním světle a studoval starobylý rukopis. Pomalu přejížděl ukazovákem po symbolech a každý tiše vyslovoval. Tady nahoře mezi starými kameny byla zima, ale Garvis se zabalil do ovčínového krzna s kapucí a našel si výklenek ve skalách hezky za větrem. Miloval samotu těchhle vysokých, osamělých štítů, a vzdálený řev mocných Attafossových vodopádů byl jen šepotem ve větru. *„Veškerá díla vytvořená lidskýma rukama jsou jenom prachem na kamenné pláni,“* četl. *„Když přes ně vanou větry času, jsou ztraceny pro dějiny. Nic vybudované z kamene nevydrží věčně.“* Garvis se opřel o kámen. Tohle je přece určitě nesmysl. Tyhle hory tu jsou od úsvitu věků a budou tady i dávno poté, co on zemře. Vzhlédl ke starému kamennému kruhu. Symboly na každém ze stojících kamenů byly téměř úplně setřené. A přesto tu kameny stály dál, přesně tam, kam je předkové umístili před tisíci lety. Slunce teď stálo na obloze vysoko, jeho paprsky však příliš nehřály. Od kamenů se natahovaly dlouhé stíny. Garvis si zimomřivě přitáhl plášť úžeji k tělu.

Podle pána druidů Taliesena bývala tohle kdysi jedna z velkých bran. Odsud mohl člověk putovat časem i prostorem. Garvis si štíhlou rukou přejel pořobaný obličej. Čas a prostor, ty legendy ho fascinovaly. Zeptal se pána Taliesena na staré brány a odměnou mu bylo studium navíc. On sám putoval s pánem Taliesenem z hor na okraj Ateris – což byla vzdálenost větší než šedesát mil, ale jim cesta nezabrala déle než okamžik. Podle Metase uměly menší brány přenést člověka na jiné místo na zemi. Tak proč byly velké brány tak zvláštní?

Garvise na chvíli rozptýlil uhřík na bradě. Marně ho mačkal. Ještě nebyl zralý a jemu se po tváři rozlila bolest. Garvis tiše zaklel a

třel si nezdravou kůží. Na nejvyšším ze stojících kamenů přistál luňák a pak odletěl. Garvis se díval, jak stoupá v teplých proudech, dokud se mu neztratil docela.

Mezi kameny přeletěl blesk a jasný zášleh světla způsobil, že Garvis spadl dozadu z kamene, na němž seděl. Překulil se na kolena, zamrkal a snažil se zaostřit pohled. Kameny teď vypadaly o něco tmavší. Zazářilo fialové světlo a z nejvyššího kamene vyletěl rozdvojený světéloune modrý blesk. Vzplála další světla, pavučinová světelná vlákna vytvořila kolem menhirů třpytivou síť. Garvisovi to připadalo, jako by ve světle modré sítě byly zachyceny hvězdy. Byl to nádherný pohled. Uprostřed světelné bouře se jeden démant začal zvětšovat a byl stále jasnější, nabýval na objemu, až byl velký jako balvan. Pak se zploštil a rozložil se jako prostěradlo na šňůře, změnil se z kruhu na čtverec a rohy se zachytily na vršku a u paty dvou stojících kamenů. Vítr zesílil, vyl kolem převisů a na zlomek vteřiny se na obloze objevila dvě slunce.

Všude panovalo ticho. Garvis tu klečel, ústa dokořán, a zděšen byl tak, že se na slovo nezmohl. Mezi prostředními kameny stál vysoký válečník v zakrvácené zbroji. Podpíral ženu, jež byla také oblečena do války, ale z rány na boku jí prýštila krev. Garvis ještě nikdy neviděl podobnou zbroj a už vůbec ne na dvou tak děsivých postavách. Muž měl helm, jenž mu zakrýval celý obličej, s pyšným chocholem z bělostných koňských žíní. Bronzový kyrys měl upraven do tvaru lidské hrudi, s dokonale vykreslenými prsními svaly i hřebenem na břiše. Měl kožený kilt posílený bronzem a vysoké jezdecké boty mu sahaly do půli stehén. Garvis si překvapeně uvědomil, že válečník se dívá na něj. „Ty!“ zavolal. „Pomoz mi.“

Garvis se vyškrábal na nohy a rozběhl se k muži, jenž položil ženu ve zbroji na zem. Garvis se na ni podíval. Byla stará, ale kdysi bývala krásná.

„Kde je Taliesen?“ zeptal se válečník.

„U vodopádů, pane.“

„Musíme ji někde uložit. Rozumíš, chlapče?“

„Uložit ji. Ano.“

Žena se zavrtěla. Zvedla ruku a stiskla válečníkovi paži. „Musíš se vrátit. Ještě to neskončilo. Nech mě tu s chlapcem. Budu... v pořádku.“

„Neopustím tě, má paní. Sloužil jsem ti posledních třicet let. Teď nemůžu odejít.“ Zvedl ruku, jako by si chtěl sejmut helm.

„Nech si to,“ zarazila ho a v jejím hlase se jasně ozývala autorita. „Poslouchej mě, příteli drahý. Musíš se vrátit, nebo bude vše ztraceno. Jsi můj dědic. Jsi syn, kterého jsem nikdy neměla. Jsi světlo mého života. Vrať se. Postav mi lucernu do okna.“

„Měli jsme tu čarodějníci zabít už tenkrát,“ prohlásil trpce. „Je prolezlá špatností.“

„Ničeho nelituj, můj generále. Nikdy. Vyhrájeme, prohrajeme. Horám na tom nezáleží. Už jdi, protože cítím, jak vzduch kouzelné říše léčí moje rány i teď, co tu mluvíme. Běž!“

Muž ji vzal za ruku a políbil. Vstal a rozhlédl se po horách. S povzdechem tasil meč a rozběhl se zpátky mezi kameny. Znovu se zablesklo. Pak byl pryč.

#

Garvis doběhl do Taliesenových komnat, tvář měl zarudlou a oči celé vykulené vzrušením. „Ve staré bráně se objevila nějaká žena bojovnice,“ vyhrkl. „Je vážně zraněná, skoro mrtvá.“

Stařec vstal a pozvedl svůj péřový plášť. „Stará brána, říkáš?“

„Ano, pane Taliesene.“

„Kam jsi ji vzal?“

„Pomohl jsem jí do jeskyně se zásobami na Vysoké Druin. Byla to ta nejbližší skrýš, co jsem našel. Byl tam Metas a zašil jí rány, ale bojím se, že má vnitřní krvácení.“

Taliesen se zhluboka nadechl. „Mluvila o sobě?“

„Ani slovo, pane můj. Metas je ještě u ní.“

„Tak je to dobře. Teď běž a odpočiň si. A dej si pozor, ať o tomhle nic neřekneš – ani bratrům druidům. Rozumíš mi?“

„Ovšem, pane.“

„Tak ať je to tak, protože jestli o tom zaslechnu jenom špitnout, proměním tvoje kosti v kámen a krev v prach.“

Taliesen si přehodil péřový plášť přes kostnatá ramena a vyšel z komnaty.

O dvě hodiny později, když aktivoval jednu z menších bran, šplhal po východním úbočí Vysoké Druin a přes plášť ho studil ostrý vítr. Jeskyně byla hluboká a plná zásob, které měly pomoci zatoulanému poutníkovi v nejhorší zimě – byly tu pytlíky sušených ovesných vloček a ovoce, sůl, cukr, nasolené maso a dokonce i soudek uzených ryb. Bylo to útočiště pro pachtýře a jiné cestovatele, kteří museli do vysoko položených průsmyků i v zimních měsících. Ve vzdáleném koutě bylo ohniště a u něj dvě pryčny. Byl tu též stůl, hrubě vyrobený z rozštípaných klád, a dva špalky, sloužící jako sedátka.

Druid Metas seděl na jednom z nich, který si přitáhl k lůžku. Na něm ležela stará paní s obvázanou hrudí a ramenem. Když se k pryčně přiblížil Taliesen, Metas vstal a uklonil se. Taliesen ho pochválil za to, jak ženu dobře ošetřil, a pak zopakoval varování, které dal i mladšímu druidovi ve své komnatě.

„Stane se, jak říkáš, pane můj,“ slíbil mu s další úklonou Metas. Taliesen ho poslal zpátky na Vallon a sám se posadil vedle spící ženy.

I teď, když smrt byla již blízko, vyzařovala z její tváře síla a cílevědomost. „Byla jsi královnou, která nemá sobě rovnu, Sigarni,“ zašeptal Taliesen, vzal ji za ruku a stiskl prsty. „Ale jsi tou, která zachrání můj lid?“

Žena otevřela oči. Byly šedé jako zimní obloha, a pohled, který na něj upřela, byl pronikavý. „Zase se setkáváme,“ zašeptala s úsměvem. Ten úsměv ji změnil, vrátil jí vzpomínku na mládí a krásu, na něž si tak dobře pamatoval. „Bojovala jsem v poslední bitvě, Taliesene...“ Druid zvedl ruku.

„Nic neříkej,“ zarazil ji. „Prameny času jsou již tak propletené, že pořádně nevím kdy – nebo kde – vlastně jsem. Velmi rád bych věděl, jak byla stará brána otevřena, ale neodvážuji se zeptat. Budu jenom předpokládat, že jsem to udělal. Teď musíš odpočívat a znovu získat sílu. Pak si promluvíme.“

„Jsem tak unavená,“ řekla ona. „Čtyřicet let válek a proher, vítězství a bolesti. Tak unavená. A přesto jsem ráda, že jsem zase zpátky v kouzelné říši.“

„Už nic neříkej,“ naléhal na ni. „Stojíme na choulostivém místě na křižovatce času. Řeknu ti jen tohle. Předě dvěma dny jsi na mě naléhala, abych zabil Caracise a vrátil ti meč Skallivar. Vzpomínáš, že jsi to po mně žádala?“

Stará paní zavřela oči. „Vzpomínám. Bylo to skoro před třiceti lety. A tys to udělal.“

„Ano,“ připustil a jeho pohled přitáhl slavný meč, jenž nyní stál opřený u protější stěny vedle ohně.

„Poslal jsi bohyni na cestu po hladině vody v tůni pod vodopády. Všichni moji generálové ten zázrak viděli, a když se zpráva o tom rozšířila, muži se pod mou korouhev jenom hrnuli. Za to ti hodně dlužím, Taliesene.“ Odmlčela se a usnula hlubokým spánkem.

Taliesen vstal, došel k meči a prsty přejel po rubínové hlavici. Povzdechl si a vyšel ven do slunce. „Bohyně kráčející po vodě,“ zopakoval. Co tím myslela? Taliesen strávil poslední dva dny tím, že se zoufale snažil vymyslet způsob, jak dokázat to, o čem mu královna řekla, že to již vykonal!

A vzpomněl si na slova, která mu jeho mistr Astole řekl tenkrát před mnoha staletími. „Měj brány v úctě, Taliesene, jinak přijdeš o rozum. Nejsou to jen dveře do času. To musíš pochopit!“

Oh, jak dobře to chápal! Ohlédl se na spící královnu. Kolikrát ji viděl umřít? Třicetkrát? Padesátkrát? Znovu se mu vrátila Astolova slova, aby ho strašila.

„Vždycky se drž čáry, chlapče. Jednoho vlákna. Nikdy nepřekračuj mezi vlákny, protože tím směrem leží šílenství a zoufalství. Protože každý okamžik, který dokáže vyčarovat minulost, dává zrod nekonečnému počtu budoucností. Čáru překročíš na vlastní nebezpečí.“

Slunce Taliesena pálilo do tváří, i když vítr byl stále studený. – „Já ji překročil, Astole,“ řekl, „a teď jsem lapený v budoucnosti, kterou nedokážu rozmotat. Proč je tady? Jak byla brána otevřena? Jak to, že jsem jí vrátil její meč? Pomoz mi, Astole, protože jsem ztracen a můj lid čeká vyhlazení.“

Nepřišla žádná odpověď a Taliesen se s těžkým srdcem vrátil do jeskyně.

1

Caswallon sledoval vražedný útok na Ateris a svíral ho zvláštní pocit neskutečna. Bojovník seděl na balvanu na úbočí hory a díval se na zářící město pod sebou, bílé a nádherné, jako dětský hrad postavený na zeleném koberci.

Nepřítel obyvatele města překvapil asi před třemi hodinami a nyní z věží a domů stoupal černý dým. Z dálky se k němu nesl vzdálený křik, neskutečný, jako ozvěna noční můry po probuzení.

Bojovník při pohledu na to, jak nepřátelé sekají a zabíjejí, přimhouřil oči barvy mořské zeleně. Potrásl hlavou, svářel se v něm smutek a hněv. Tyhle ke zkáze odsouzené nížiňany s jejich obojakými způsoby v lásce nijak zvlášť neměl, ale stejně ho takové svévolné zabíjení plnilo smutkem.

Nepřátelské válečníky Caswallon neznal. Rohaté přilby Aeniřanů ještě nikdy neviděl, ani jejich dvojhrané sekery či oválné štíty s namalovanými ohyzdnými černorudými obličejí. Samozřejmě o nich slyšel, o tom, jak po celém jihu vraždí a zabíjejí, ale o válce s nížiňany zatím mnoho nevěděl.

Jenže proč by taky měl? Byl příslušníkem klanu Farlainů, a horalové měli s nížinskou politikou jenom málo do činění. Caswallon pocházel z horského plemene, houževnatého a tvrdého a velmi samotářského. Hory byly pro každého člověka z nížiny zapovězené a klany se s ostatními rasami vůbec nestýkaly.

Tedy kromě obchodu. Hovězí a tkané látky se směňovaly za cukr, ovoce a železo z nížiny.

V dálce Caswallon zahlédl, jak válečník probodl oštěpem jakousi mladou dívku a zvedl ji do vzduchu, když se ještě zmítala a křičela. Tohle už není válka, pomyslel si, tohle je jen krvavá zábava.

Odtrhl pohled od vražedné scény a ohlédl se zpátky na hory, zvedající se jako hroty oštěpů k nebi, se sněhovými čepicemi, pyšné, rozeklané a mocné. Uprostřed se nad zemí tyčila nádherná, mračny ověšená Vysoká Druin. Caswallon se celý zachvěl a přitáhl si k ramenům kožený hnědý plášť. Povídalo se, že klany jsou zákeřné a k cizincům nepřátelské, a to tedy také byly. Každého nížiňana, kterého našli horalové lovit na klanovém území, poslali domů bez prstů pravé ruky. Ale tento trest měl jen odradit pytláky. Jatka dole na pláni neměla s takovými praktikami nic společného. Tohle byla jen nejodpornější ukázka čiré touhy po krvi.

Bojovník se obrátil zpátky k městu. Na černou bránu tam přibíjeli starce v bílých hábitech. I na tuto vzdálenost poznal Caswallon Bacherona, starostu a nepříliš čestného muže. Přesto si takovou smrt nezasloužil.

U všech bohů, nikdo si takovou smrt nezasloužil!

Na pláni se objevili tři jezdci. Vůdce za sebou na provaze vlekl nějakého chlapce. Caswallon v chlapci poznal Gaelena, zlodějíčka a sirotka, který žil ze zbytků a ukradeného ovoce. Bojovník sevřel prsty kolem jílce loveckého tesáku a díval se, jak hoch napíná provaz.

Vedoucí jezdec, muž v lesklém kyrysu s krkavčími křídly na klenotu helmu, odřízl provaz a chlapec se rozběhl k horám. Jezdci vyrazili za ním se skloněnými kopími.

Caswallon se zhluboka nadechl a zvolna vydechl. Kluk s vlasy jako oheň se shýbal a kličkoval, pak se ohnul a zvedl kámen, který hodil po nejbližším koni. Zvíře se vzepjalo a shodilo jezdce na zem.

„Dobrý pro tebe, Gaelene,“ šeptl Caswallon.

Jezdec v bílém plášti otočil koně a překřížil chlapci cestu. Jinoch se otočil, aby se dostal z dosahu, a do zad se mu zarazilo kopí. Útočník ho zvedl ze země a odhodil stranou. Hoch se pokusil vstát, ale jeho muka ukončil druhý jezdec, který ho mečem sekl po hlavě. Jezdci pak odklusali zpátky do města.

Caswallon zjistil, že se mu neovladatelně třesou ruce. Srdce mu bušilo. Odráželo to jeho hněv a hanbu.

Jak můžou dospělí muži udělat něco takového malému klukovi?

Caswallon si vzpomněl na svou poslední návštěvu v Ateris před několika týdny, když hnal dvacet dlouhorohých náhorních krav do stájí u dobytčího trhu západně od města. Ukradl ta zvířata z pastvin Pallidů dva dny předtím. Na trhu pak viděl, jak dav rusovlasého jinocha pronásleduje ulicemi. Hoch se hnal po mramorovém chodníku a divoce přitom hmtal pažemi.

Gaelen vyšplhal po ozdobné mříži na boku hostince, pak běžel po střechách a zastavil se jen, aby na své pronásledovatele udělal neslušné gesto. Všiml si, že se na něj Caswallon dívá, narovnal ramena a pyšně si vykročil po střeše. Caswallon se zazubil. Ten kluk se mu líbil. Měl styl.

Vedle něj se zasmál Leon, tlustý řezník. „Má charakter, tenhle Gaelen. Každý město takovýho potřebuje.“

„Rodiče?“ zeptal se Caswallon.

„Mrtví. Je sám už pět let – od devíti nebo desíti.“

„Jak dokáže přežít?“

„Krade. Sem tam ho nechám utýct s kuřetem. Připlíží se ke mně a já ho chvíli honím a hlasitě nadávám.“

„Ty ho máš rád, Leone?“

„Ano. A tebe mám taky rád, Caswallone, ty rošťáku. No, on mi taky připomíná tebe. Vy oba jste zloději a oba jste dobrý v tom, co děláte – a ani jeden z vás není v jádru zlej.“

„To je od tebe hezký, že to říkáš,“ řekl Caswallon s úsměvem. „Tak, kolik za ten dobytek Pallidů?“

„Proč to děláš?“

„Co?“ zeptal se nevinně Caswallon.

„Kradeš dobytek. Podle toho, co se povídá, jseš jeden z nejbohatších Farlainů. To nedává smysl.“

„Tradice,“ odušil Caswallon. „Já na ni hodně dám.“

Leon potřásl hlavou. „Jednou tě chytanou a pověsí – nebo něco horšího, jak znám Pallidy. Mates mě.“

„Ne, to nedělám. Dělán z tebe boháče. Tvoje hovězí je nejlacinější v celém Ateris.“

„Pravda. Jak se má sladká Maeg?“

„Má se dobře.“

„A Donal?“

„Plíce jako měchy.“

„Nenechá tě v noci vyspat, co?“

„Když nejsem venku na lovu,“ řekl Caswallon s mrknutím.

Leon se zachechtal. „Nebudu tě litovat, až tě chytí, horale. Vážně.“

Hodinu pak smlouvali o cenách, dokud se Leon nerozloučil s malým váčkem zlata, který Caswallon předal svému pomocníkovi Acrisovi, nemluvnému chalupníkovi, jenž ho doprovázel při krádežích dobytka.

Nyní stál Caswallon na svahu hory přemožený hrůzou z toho, jakým způsobem Aeniřané vedli války. Došel k němu Acris. Oba muži již slyšeli vyprávění o válce na jihu a o hrozných ukrutnostech, které Aeniřané páchali. Největším byl krvavý orel. Aeniřané své oběti přibíjeli na stromy s žebry roztaženými jako malými křídly, vnitřnosti jim přidržovaly dřevěné destičky.

Caswallon těmhle povídačkám věřil jen napůl. Teď důkazy visely na krvi nasáklé bráně Ateris.

„Vrať se do údolí, příteli,“ řekl Caswallon Acrisovi.

„A co krávy?“

„Zažeh je zpátky do hor. Dneska nikdo kupovat nebude.“

„Bohové, Caswallone! Proč zabíjejí pořád dál? Už s nima nikdo nebojuje.“

„To nevím. Pověz Cambilovi, co jsme dneska viděli.“

„A co ty?“

„Já ještě chvíli zůstanu.“

Acris kývl a plynule se rozběhl po svahu. Aenirští válečníci se po čase přesunuli do města. Plán před městskou bránou byla posetá mrtvolami. Caswallon se přiblížil, a když se dostal k hranici lesa, zastavil se. Odsud viděl celou tu hrůzu a cítil chladný, hluboko zakořeněný hněv.

Obchodník s dobyt看, Leon, ležel v kaluži krve s podříznutým hrdlem. Opodál byl ten malý zlodějíček Gaelen.

Caswallon se k tomu otočil zády a vrátil se do lesa.

###

Umírám. Gaelen o tom v nejmenším nepochyboval. Bolest v bedrech byla k neunesení, bolela ho hlava a z levého oka mu tekla

krv. Dlouho jen nehybně ležel, nevěděl, jak blízko je nepřítel. Nevěděl, zda nad ním nestojí aenirský válečník s napřaženým oštěpem či nabroušeným mečem.

Bolestí pronikl strach, ale on ho divoce udusil. Cítil na tváři měkkou hlínu a cítil kouř z hořícího města. Pokusil se otevřít oči, ale řasy měl slepené krví. Uvědomil si, že byl nějakou dobu v bezvědomí.

Hodinu? Méně? Opatrně pohnul pravou rukou, dotkl se tváře a kloubem si zamnul pravé oko, aby rozlepil řasy. Bolest v levém oku zesílila, tak ho nechal být, zalepené krví. Ležel před zavřenou bránou s těmi příšernými ozdobami, které na ní teď visely. Kolem něj se již sletovaly vrány a ostrými zobáky trhaly vlhké maso. Dvě teď přistály na prsou Leonovi. Gaelen odvrátil zrak. V dohledu nebyli žádní Aeniřané. Chlapec si nesměle prohmatl ránu nad levou kyčlí. Vzpomněl si, jak ho skrz naskrz probodlo kopí, když utíkal. Rána stále krvácela na obou stranách a svaly kolem ní byly zanícené a citlivé na dotek.

Otočil hlavu k horám a vysokým borovicím na nejbližším svahu. Snažil se odhadnout, jak dlouho mu potrvá, než dosáhne bezpečí lesa. Pokusil se zvednout, ale v uších mu začalo burácet jako rozbouřené moře. Přemohla ho závrať a on ztratil vědomí.

Když se znovu probral, již se stmívalo. Bok mu stále krvácel, i když teď tekla jen pramínek, a on si znovu musel očistit oko od krve. Když to udělal, uviděl, že se odplazil o dvacet kroků. Nevzpomínal si na to, ale krvavá stopa a rýha v prachu nemohly lhát.

Za ním hořelo město. Aeniřané se zanedlouho vrátí na pláň. Jestli ho najdou, odtáhnou ho zpátky a ukřižují jako konšely.

Chlapec se znovu začal plazit a neodvažoval se ani zvednout hlavu, aby ho ta dálka neděsila, nenutila ho se vzdát.

Dvakrát nakrátko ztratil vědomí. Poté, co omdlel podruhé, si vynadal do hlupáků, převalil se na záda a z potrhane haleny si odtrhl dva pruhy látky. Stočenou látku si přitiskl na rány nad kyčlí a zasténal, jak mu tělem projela bolest. Látka by měla zpomalit krvácení, říkal si. Plazil se dál. Cesta, kterou začal v bolesti a slábě, se stala utrpením. Gaelen v deliriu opět prožíval hrůzu útoku. Ukradl Leonovi slepici a utíkal přes tržiště, když ho křik žen a dusot kopyt

přiměly zapomenout na rozložitého řezníka. Na dohled se objevily stovky jezdců, kteří do davu sekali meči a bodali kopími.

Všude zavládl zmatek a chlapec stál jako zkamenělý. Několik hodin se schovával ve stodole, ale pak ho objevili tři aenirští vojáci. Gaelen utíkal zadními uličkami, předběhl je, ale pak vyběhl na náměstí, kde mu jeden z jezdců přehodil přes ramena smyčku provazu a vyvekl ho ven rozbitou bránou. Všude kolem něj vřeštěli a zpívali válečníci s divokýma očima a bestiálními výrazy.

Jezdec s provazem v bráně pozdravil dva další.

„Zábava, otče!“ zvolal hlasem ztlumeným helmem.

„Co ten skrček?“ opáčil druhý opovržlivě a naklonil se v sedle. Na helmě měl zakřivené rohy a tvář mu zcela zakrýval kus bronzu zpodobňující potměšile se šklebícího démona. V průzoru Gaelen zahlédl záblesk ledově modrých očí, a strach, který cítil, se změnil v naprostou hrůzu.

Jezdec, jenž Gaelena chytil, se zasmál. „Viděl jsem toho kluka při posledních výzvědách. Utíkal před davem. Je rychlý. Vsadím se, že ho chytím dřív než ty.“

„Ty nechytíš ani rybu v míse,“ ozval se třetí jezdec, vysoký širokoplecí válečník s přílbou bez hledí. Měl široký, plochý obličej a očka, která se mu leskla jako modré korálky. Vousy měl žluté jako len a mastné, zuby špinavé a polámané. „Ale já ho dostanu, u Vatana!“

„Vždycky se první chlubíš a poslední konáš, Tostigu,“ ohrnul nos první jezdec.

„Drž zobák, Ongiste,“ nařídil starší muž v helmě s rohy. „Tak dobrá, sázím deset zlatáků, že ho rozpáru.“

„Platí!“ Jezdec se naklonil k chlapci a dýkou přeřízl provaz. „No tak, kluku, utíkej.“

Gaelen slyšel, jak za ním vyjíždějí koně, vrhl se na zem, popadl kámen a hodil. Žlutobradý válečník – Tostig? – spadl ze vzpínajícího se koně.

Pak ho zasáhlo kopí. Pokusil se zvednout, ale zahlédl letící čepel meče.

„Dobrá jízda, otče!“ byla poslední slova, která slyšel, než ho pohltila temnota.

Ted', jak se tu tak plazil, opustilo ho veškeré ponětí o čase a prostoru. Byl jako želva na pláži žhavých uhlíků, pavouk běžající dokola ve smaltované míse bolesti, humr na pánvi, která byla stále rozpálenější.

Ale plazil se dál.

#

Za ním kráčel žlutobradý válečník, kterého srazil na zem. V ruce měl meč a na rtech úsměv.

Tostig se začínal nudit. Nejdřív ho zraněný chlapec zaujal, uvažoval, jak daleko se dokáže odplazit, a představoval si hrůzu a zoufalství, jaké pocítí, až zjistí, že ta námaha nebyla k ničemu. Ale teď byl kluk očividně v deliriu a nemělo smysl dál plýtvat časem. Tostig zvedl meč a zamířil jím chlapci na záda.

„Zabij ho, můj milý, a půjdeš za ním.“

Tostig odskočil dozadu a zvedl meč směrem k temnému lesu. Mezi stromy vystoupila do slábnoucího světla jakási postava. Muž byl vysoký, měl kožený plášť a nesl hůl s okovanými konci. Na prsou mu na koženém černém bandalíru visely dvě dýky a u boku měl pověšený dlouhý lovecký tesák. Měl zelené oči a úzká bradka a dlouhé kníry mu propůjčovaly cynický výraz.

Tostig se podíval za něj a snažil se proniknout zrakem houstnoucí šero v podrostu. Válečník byl zřejmě sám.

Horal popošel dopředu a zastavil se právě mimo dosah Aeniřanova meče. Pak se opřel o hůl a usmál se. „Jsi na území Farlainů,“ poznamenal.

„Aeniřani si chodí, kudy se jim zlíbí,“ odsekl Tostig.

„Tady ne, můj milý. Nikdy. Tak co to bude? Chceš odejít, nebo zemřít?“

Tostig nad tím chvíli hloubal. Jeho otec, Asbidag, varoval vojáky, aby si horaly neznepřátelili. Zatím ještě ne. Jedno sousto po druhém, tak to Asbidag říkal.

Ale tenhle horal oloupil Tostiga o jeho kořist.

„Kdo jsi?“ odpověděl otázkou Tostig.

„Tvému srdci zbývá ještě tak pět stahů, barbare,“ sdělil mu klidně Caswallon.

Tostig se zadíval hluboko do očí barvy mořské zeleně. Kdyby si byl jistý, že ten chlapík je sám, byl by riskoval souboj. Jenomže on si jistý nebyl. Ten muž byl příliš sebevědomý, příliš uvolněný. Žádný živý horal by se takhle nepostavil ozbrojenému Aeniřanovi. Pokud by nebyl ve výhodě. Tostig se znovu podíval do lesa. Nepochybně ho teď mají na dostřel lučištníci.

„Ještě se uvidíme,“ zavrčel a zacouval ze svahu.

Caswallon si ho nevšímal a poklekl ke krvácejícímu jinochovi.

Jemně ho převrátil na záda a prohlédl mu rány. Když se ujistil, že jsou ucpané, hodil si chlapce na rameno, zvedl hůl a vydal se do lesa, kde zmizel z dohledu Aeniřanů.

#

Gaelen se převrátil na posteli a zasténal, jak ho stehy vepředu a vzadu zatahaly za křehké, pohmožděné svaly. Otevřel oči a uviděl před sebou šedou stěnu jeskyně. Do nosu se mu nesl pach hořícího bukového dřeva. Opatrně se obrátil na zdravý bok. Ležel na širokém lůžku, které bylo vyrobené ze zkušeně pospojovaných borových klád. Přes sebe měl přehozené dvě vlněné pokrývky a plášť z medvědí kožešiny. Jeskyně byla velká, snad dvacet kroků široká a třicet hluboká, a na protějším konci zahýbala do chodby. Když se ohlédl, uviděl vchod zakrytý koženým závěsem. Přeopatrně se posadil. Někdo mu obvázal bok a zraněné oko. jemně si obě rány prohmatal. Stále ho to bolelo, ale v ranách spíš tepalo, byla to jen připomínka prudké agónie, na niž si vzpomínal z dlouhého plazení.

Za postelí stál stůl a nějaké židle z nahrubo přičesaných polínek a za nimi byl ještě pod přirozeným komínem ve stěně jeskyně umně vysekaný krb, v němž jasně plápolal oheň. Vedle ohniště ležela buková polena, dlouhý železný pohrabáč a měděná naběračka.

Kolem krajů závěsu sem proniklo jasné sluneční světlo a chlapcovu pozornost přitáhl vchod do jeskyně. Se záupněm se zvedl, překulhal přes jeskyni, odhrnul závěs a vyhlédl na hory venku. Uviděl zelené a zlaté údolí poseté kamennými domky a dřevěnými stodolami, rozdělené šachovnicí polí a stužkami potoků. Nalevo se páslo stádečko huňatého dlouhorohého skotu a jinde zahlédl ovce a kozy a dokonce i pár koní v ohradě u menšího lesíka. Roztřásl se mu nohy a on závěs zase spustil.

Pomalu se dostal ke stolu a posadil se. Na stole ležela ovesná placka a stál tu džbánec pramenité vody. Gaelenovi se stáhl žaludek a hlad ho poháněl, takže si utrl kus placky a do malého hliněného koflíku si nalil trochu vody.

Gaelen byl zmatený. Ještě nikdy tak daleko na vysočině nebyl. Žádný nížan se sem nikdy nedostal. Bylo to zakázané území. Horalové nebyli zrovna přátelský lid, a i když občas zavítali do Ateris za obchodem, bylo dobře známo, že pro každého z obyvatel města by bylo čiré bláznovství, snažit se jim návštěvu oplatit.

Chlapec se pokoušel rozpomenout, jak se sem vlastně dostal. Nějak si vzpomínal, že když se drápal k lesu, slyšel jakési hlasy, ale ta vzpomínka mu unikala a navíc se mu zdálo tolik snů.

Muž zvaný Orákul chlapce pozoroval ze zadní části jeskyně, a když začal jíst, usmál se. Mládenec byl silný a houževnatý jako vlk. Po pět dní tu byl a zachmuřeně bojoval se svými ranami, nezaplakal – ani když v deliriu znovu prožíval děsivé chvíle svého mladého života. Vědomí za tu dobu nabyl pouze dvakrát a mlčky spolykal teplý vývar, který mu Orákul přidržel u rtů.

„Vidím, že se cítíš líp,“ poznamenal stařec a vykročil ze stínu.

Chlapec nadskočil a trhl sebou, jak ho zatahaly stehy. Rozhlédl se kolem a uviděl vysokého, křehkého bělobradého muže v šedém hábitu s opaskem spleteným z kozí srsti.

„Ano. Děkuju.“

„Jak se jmenuješ?“

„Gaelen. A ty?“

„Já už svoje jméno nepoužívám, ale Farlainové mi rádi říkají Orákul. Jestli máš hlad, ohřeju ti trochu vývaru. Je z vepřových jater a dodá ti sílu.“

Orákul došel k ohni, sehnul se a přendal zakrytý kotlík nad plameny. „Hned to bude hotovo. Co dělají rány?“

„Je to lepší.“

Stařík kývl. „To oko mi dalo zabrat nejvíc. Ale řekl bych, že ti bude sloužit. Myslím, že neoslepneš. Ta rána na boku není vážná, kopí prorazilo ven těsně nad kyčlí. Neporanilo žádný důležitý orgán.“

„To tys mě sem přinesl?“

„Ne.“ Orákul pohrabáčem pozvedl pokličku z kotlíku. Z police vzal dřevěnou lžici s dlouhým držadlem a zamíchal obsahem kotlíku. Gaelen ho mlčky pozoroval. V mládí to musel být silný muž, pomyslel si jinoch. Orákul měl teď paže kostnaté, ale zápěstí měl silná a ramena široká. Oči pod hustým obočím měl světle modré a leskly se mu jako voda na ledě. Když si všiml, že na něj chlapec civí, zasmál se. „Býval jsem farlainským vrchním lovčím,“ řekl se širokým úsměvem. „A býval jsem silný. Odnesl jsem kamennou kouli na dvaatřicet kroků. Za třicet let mě nikdo nepřekonal.“

„To bylo tak jasné, na co myslím?“ zeptal se Gaelen.

„Ano,“ odpověděl Orákul. „Jídlo je připravené.“

Pojedli mlčky, lžicemi vybrali hustou omáčku z dřevěných misek a pak do kouřící se tekutiny namáčeli kousky ovesné placky.

Gaelen nedojedl. Omluvil se, ale stařec jenom pokrčil rameny.

„Pět dní jsi skoro nejedl, a i když máš hlad jako vlk, žaludek se ti smrskl. Chvilí to nech a pak si zkus vzít ještě trochu.“

„Děkuju.“

„Moc se neptáš, mladý Gaelene. Copak nejsi zvědavý?“

Chlapec se poprvé usmál. „Ne, jenom ještě nechci slyšet žádný odpovědi.“

Orákul kývl. „Tady jsi v bezpečí. Nikdo tě nepošle zpátky k Aeniřanům. Jsi tu vítán, můžeš si dělat, co budeš chtít. Nejsi vězeň. Takže, máš nějaké otázky?“

„Jak jsem se sem dostal?“

„Přinesl tě Caswallon. Je to horal, skvělý lovec.“

„Proč mě zachránil?“

„Pročpak Caswallon dělá to, co dělá? To nemám tušení. Caswallon nemá tušení. Je to impulzivní muž. Dobrý přítel, hrozný nepřítel a skvělý horal – ale pořád jedná impulzivně. Když byl mladý, vydal se lovit vysokou. Sledoval laň, a když ji našel, byla chycená v pallidském oku. Farlainové Pallidy nijak nemilují, takže ji Caswallon odřízl a pustil – ale zjistil, že má poraněnou nohu. Přinesl to zvíře domů a vyléčil ho. Pak laňku pustil. Prostě se nedá odhadnout, co Caswallon udělá. Kdyby to zvíře bylo zdravé, byl by ho zabil pro maso a kůži.“

„A já jsem jako ta raněná laňka,“ zakončil Gaelen. „Kdybych do lesa doběhl nezraněný, Caswallon by mě možná zabil.“

„Ano, jsi bystrý, Gaelene. U chlapců se mi bystrost líbí. Kolik je ti?“

Hoch pokrčil rameny. „To nevím. Čtrnáct, patnáct...“

„Řekl bych spíš čtrnáct, ale na tom nezáleží. Muž je posuzován podle toho, jak žije, ne podle váhy jeho let.“

„Takže mi dovolí zůstat? Myslel jsem, že v Druinských horách můžou žít jenom horalové.“

„Můžeš zůstat, protože jím jsi,“ řekl Orákul.

„Tomu nerozumím.“

„Ty jsi horal, Gaelene. Z klanu Farlainů. Víš, Caswallon uplatnil Cormaach. Učinil tě svým synem.“

„Proč?“

„Protože neměl na vybranou. Jak jsi sám říkal, tady může žít pouze horal, a Caswallon – jako ostatně žádný horal – nemůže k Farlainům přivést cizince. Proto už tím, že tě zachránil, se z něj stal tvůj ochránce, který je podle zákona zodpovědný za všechno, co uděláš.“

„Já nechci otce,“ namítl Gaelen. „Zvládnou to sám.“

„Potom tedy musíš odejít,“ prohlásil Orákul přívětivě. „A Caswallon ti dá plášť, dýku a také dvě zlaté mince na cestu.“

„A jestli zůstanu?“

„Tak se musíš přestěhovat do Caswallonova domu.“

Gaelen potřeboval čas na přemýšlení, a tak utrl kousek placky a namočil do nyní vlažného vývaru.

Stát se horalem? Divokým válečníkem z hor? A jaké by to bylo mít otce? Caswallon, ať je to kdokoliv, se o něj nepostará. A proč by měl? Byl jenom zraněným kolouchem, kterého si z rozmaru přinesl domů. „Kdy se musím rozhodnout?“

„Až se úplně uzdravíš.“

„Jak dlouho to bude trvat?“

„Až řekneš, že jsi zdravý,“ odpověděl stařec.

„Nevím, jestli se chci stát členem klanu.“

„Schovej si svůj soud, Gaelene, dokud nezjistíš, co to obnáší.“

###

Té noci se Gaelen probudil s křikem, celý zalitý studeným potem.

Stařec k němu hned přiběhl ze zadní části jeskyně, kde spal na úzkém kavalci, a posadil si k němu. „Co se děje?“ zeptal se, pohladil Gaelena po čele a shrnul mu propocené vlasy z očí.

„Aeniřani! Zdálo se mi, že si pro mě přišli, a já nemohl utýct.

„Neboj se, Gaelene. Dobyli nížinu, ale sem nepřijdou. – Zatím ne. Věř mi. Jsi v bezpečí.“

„Už dobyli město,“ namítl Gaelen, „a domobranu úplně smetli. Neudrželi se ani den.“

„Musíš se toho ještě hodně naučit, chlapče. – O válce. O válečnících. Ano, město padlo, a před ním i další města. Ale my tady žádná města nemáme, nepotřebujeme žádné hradby. Hory jsou jako pevnost, s hradbami, které pronikají do mraků. A horalové nenosí lesklé kyrysy a o slavnostech nepořádají přehlídky, nepochodují jako jeden muž. Když postavíš horala vedle nížiňana, uvidíš dva muže, ale to nebude tak docela pravda. Jeden je jako pes, dobře vycvičený a dobře krmený. Vypadá dobře a štěká hlasitě. Ten druhý je jako vlk, hubený a smrtelně nebezpečný. A vůbec neštěká. Zabíjí. Aeniřani sem ještě nepřijdou. Věř mi.“

###

Když se Gaelen probudil, zjistil, že na něj na stole čekají čerstvě napečené placky polité medem a sirupem, džbánec kozího mléka a také miska s vločkami, jablečnými křížalami a lískovými oříšky. Po Orákulovi však nebylo nikde ani stopy.

Gaelena bolel bok a lněnými obvazy, které měl kolem pasu, prosakovala čerstvá krev, on však bolest potlačil a najedl se. Vločky byly celkem bez chuti, ale chlapec zjistil, že když rozmačká placku s medem a drobký nasype na směs, výsledek je mnohem lepší.

Když měl plný žaludek, vyšel před jeskyni a klekl si u úzkého potůčku, který cestou dolů do údolí zurčel přes bílé kameny. Nabral vodu do dlaní, opláchl si obličej a dával pozor, aby si nenamočil obvaz na zraněném oku. Napadlo ho, že si vyjde na krátkou procházku, ale i cesta k potoku ho znavila, a tak se posadil zády k hladké skále a zadíval se dolů do údolí.

Panoval tu takový klid. Proti klidu, jaký vládl v těchto horských údolích, působily události v Ateris ještě hrozivěji.

Gaelen znovu uviděl vrány sedající na tlustého Leona, hašteřící se a bojující o kousek rudého masa.

Chlapce aenirská surovost nepřekvapila. Připadala mu jako vyvrcholení všeho, čemu ho život o lidech naučil. Byli hlavně krutí, lhostejní a bezohlední, chamtiví a plní malicherné zloby. Jinoch věděl vše o utrpení. To byl život. Být zmrzlý v zimě a vyprahlý v létě, promočený na kůži a celý roztřesený, když přšelo. To bylo dostat napráskáno pro hřích hladu, dostat vynadáno pro prokletí samoty, být týrán pro nemanželský původ a opovrhován, protože byl sirotek.

Život nebyl dar, který by přinášel potěšení, byl to nepřítel, s nímž bylo nutné bojovat, vytrvale a neúnavně.

Starý pán k němu byl laskavý, ale určitě má své důvody, říkal si zatrpkle Gaelen. Tenhle Caswallon mu nejspíš platí za jeho čas.

Gaelen si povzdychl. Až bude dost silný, uteče na sever a najde si nějaké město, které Aeniřané ještě nevyplenili, a tam znovu začne žít jako dřív – bude krást jídlo a bude se snažit přežít, dokud nebude dost velký nebo dost silný, aby popadl život za chřtán a donutil ho dělat to, co bude chtít sám.

Stále ještě snil o budoucnosti, když na sluníčku usnul. V poledne ho tam našel Orákul a jemně ho odnesl dovnitř, kde ho položil na široké lůžko a přikryl medvědí kožišinou. Kožišina byla stále hustá a bohatá, přestože tomu bylo již přes třicet let, co Orákul medvěda zabil. Byla to barvitá bitva vybojovaná v jarní den, jako byl tehle... Stařec se při té vzpomínce zasmál. Za oněch dní se jmenoval Caracis, byl vrchním lovčím Farlainů a znamenal sílu, s níž bylo nutné počítat. Zabil medvěda jen s krátkým mečem a dýkou, přičemž utrpěl strašlivá zranění od medvědích drápů. Nikdy nezjistil, proč ho medvěd vlastně napadl. Velcí horští medvědi se lidem obvykle vyhýbali, ale možná se zatoulal příliš blízko k jeho doupěti, nebo bylo zvíře možná nemocné a mělo bolesti.

Ať už byla příčina jakákoliv, medvěd se zvedl z křoví a postavil se nad něj. On jediným plynulým pohybem tasil a hodil lovecký

tesák, míře medvědovi na prsa, pak vytáhl meč a dýku, skočil kupředu a bodl oběma zbraněmi, které zarazil do huňaté kožišiny a svalů pod ní. Boj byl krátký a krvavý. Zvíře ho objalo prackami a do zad se mu zaryly drápy. Pustil meč a oběma rukama zakroutil dýkou, hledaje v hrudním koši velké srdce.

A našel je.

Ted' se z medvěda, pána vysoko položených pustých lesů, stala pokrývka pro dítě, a z největšího farlainského válečníka byl vysušený stařík známý jen jako Orákul.

„Čas dělá hlupáky z nás ze všech,“ zašeptal.

Pohlédl chlapci do tváře. Byl to spanilý mládenec, měl dobré kosti a silnou bradu, ve vlasech barvy ohně se objevoval záblesk zlata, které odpovídalo žlutým skvrnkám v jeho tmavých očích.

„V příštích letech budeš lámat ženská srdce, Gaelene, chlapče můj.“

„Srdce...?“ řekl Gaelen, zívł a posadil se. „Promiň. Mluvil jsi se mnou?“

„Ne. Starci mluvívají sami se sebou. Jak se cítíš?“

„Jde to.“

„Spánek je lékem na mnoho neduhů. Zvláště na ztrátu krve.“

„Je tady klid,“ řekl Gaelen. „Většinou jsem toho tolik nenaspal, ani když jsem byl zraněnej. Můžu ti s něčím pomoci? Nechci být na obtíž.“

„Mladý muži, nejsi na obtíž, jsi host. Víš, co to znamená?“

„Ne.“

„To znamená, že jsi přítel, který sem na chvíli přišel,“ vykládal starý pán a položil jinochovi ruku na paži. „To znamená, že mi nic nedlužíš.“

„Caswallon ti platí, aby ses o mě postaral,“ nasupil se Gaelen a odtáhl ruku z Orákulova dosahu.

„Ne, to neplatí. Ani nebude. I když by mi mohl přinést srnčí hřbet nebo pytlík zeleniny, až se příště staví.“ Orákul odešel od postele, aby na oheň přiložil pár polínek. „Je to takové plýtvání,“ zavolal přes rameno, „udržovat tady na jaře oheň. Ale v jeskyni je chladno a mně už řídne krev.“

„Je to hezký,“ poznamenal Gaelen. „Rád se dívám do ohně.“

„Sekání dříví mě udržuje v kondici,“ vysvětloval stařec, když se vrátil k posteli. „Takže, co bys chtěl vědět?“

Gaelen se ošil. „O čem?“

„O čemkoliv.“

„Mohl bys mi povědět něco o klanech. Odkud přišly?“

„Moudrá volba,“ řekl Orákul a sedl si na postel. „Teď je tady přes třicet klanů, ale původně existoval jenom jeden. Farlainové. Pod svým vůdcem, Farlou I., před víc než šesti sty lety dorazili k Druin, když unikli nějaké válce ve své domovině. Farlainové se usadili v údolí dole a dvou sousedních údolích na východě. Dařilo se jim a množili se. Ale jak mýjela léta, došlo k neshodám a několik rodin se od klanu odtrhlo. Došlo k nějakým potížím a bojům, ale nový klan si vybudoval osadu a začal si říkat Pallidové, což ve starém jazyce znamená Hledači nových cest. V následujících desetiletích došlo k dalšímu štěpení, takže se zrodili Haestenové, Lodové, Dunildové – a mnoho dalších. Mezi klany došlo k několika válkám. V té poslední, před více než sto lety, přišlo o život šest tisíc mužů. Pak to ukončil mocný král Železná ruka. On nám dal moudrost – a hry.“

„Co jsou to ty hry?“ zeptal se Gaelen.

„Zkoušky obratnosti ve dvou desítkách disciplín. Závody v lukostřelbě, šermu, běhu, skoku, zápase... a mnoha, mnoha dalších věcech. Účastní se jich všechny klany. Trvají celé dva týdny od předvečera lughnasaddu a končí velikou slavností a tancem. Letos je uvidíš – a nikdy na ně nezapomeneš.“

„Jaký jsou ceny?“

„Pýcha je cenou – a vždycky byla.“ Starci se v modrých očích zajiskřilo. „No, pýcha a malý váček zlata. Vloni získal zlato za lukostřelbu Caswallon. A lepšího lučištníka tyhle hory nikdy neviděly.“

„Pověz mi o něm.“

Stařec se zasmál a potřásl hlavou. „Caswallon. Děti vždy chtějí slyšet vyprávění o Caswallonovi. Kdyby byl Caswallon vlaštovka, zůstal by přes zimu na severu, jen aby viděl, jak chladno tu bývá. Co ti může kdo o Caswallonovi povědět?“

„On je válečník?“

„To tedy rozhodně je, ale to je ostatně většina horalů. Umí to s mečem a nožem, i když jiní jsou lepší. Je to zkušený lovec a dobrý zásobovatel.“

„Ty ho máš rád?“ chtěl vědět Gaelen.

„Mít ho rád? Dohání mě k zuřivosti. Ale miluju ho. Nevím, jak ho snese jeho žena. Ale ona je Maeg taky pěkně kurážná holka.“ Orákul vstal, došel ke stolu a do dvou hliněných pohárků nalil vodu. Jeden podal Gaelenovi a znovu se posadil. „Nó, tohle je příběh, co ti mladého Caswallona přiblíží.“

Před třemi lety, při hrách, uviděl a zamiloval se do dívčiny z klanu Pallidů. Byla to dcera jejich vrchního lovčího Maggriga. No, a Maggrig je úžasný válečník a chlap s ukvapenou a nepředvídatelnou povahou. Nade všechno na světě nenávidí a opovrhuje Farlainy. Při zmínce o tom klanu se mu začne vařit krev a zrudne.

Takže si představ, jak se asi vztekl, když za ním přišel Caswallon a požádal ho o ruku jeho dcery. Chlapi, co stáli poblíž, přísahali, že mu žíly na spánku málem popraskaly. A Maeg sama se na něj jednou podívala a zavrhl ho jako nadutého hlupáka. Caswallon přijal urážky, co se na něj sypaly, uklonil se a odešel na soutěž v lukostřelbě, kterou o hodinu později vyhrál. Většina z nás si myslela, že tím celá záležitost skončila.“ Orákul vstal, protáhl si hřbet a došel k ohni, na nějž přiložil dvě silná polena. Povzdechl si a dolil si vodu do pohárku.

„No, a co se stalo?“ pobízel ho Gaelen.

„Stalo? Aha, ano. Je mi líto, chlapče, ale občas se v duchu zatoulám. Kde jsem to byl? Caswallon se dvoří Maeg.“ Vrátil se k posteli a znovu se posadil. „Spousta Farlainů se tím žertem skvěle bavila. Maeg bylo skoro dvacet, nebyla vdaná a považovali ji za zastydlou pannu, která se o muže moc nezajímá.“

O dva měsíce později, uprostřed noci, Caswallon vklouzl na území Pallidů, dostal se přes jejich zvědy až do srdce Maggrigovy vlastní vesnice. Vylezl po kamenné zdi staříkova domu a dostal se až do Maeginy světničky, aniž by ho někdo zahlídl. Těsně před svítáním ji probudil, utlumil její výkřik polibkem a vylezl oknem ven a zmizel v lese. Ohó, oni ho samozřejmě pronásledovali. Padesát těch nejrychlejších pallidských běžců, ale Caswallon byl běžec, který je

všechny porazil, a bez jediného nejmenšího škrábnutí se dostal domů.

No, a v Maggrigově domě se všichni strašně rozzuřili, protože ten mladý farlainský lovec tam nechal svoje roztržené spodky, obnošenou košili a kůži přiříznutou na nové boty. Celá vysočina se brzy pochechtávala nad tím příběhem a Maggrig byl vzteky úplně bez sebe. Musíš chápat symboliku, Gaelene. Nohavice, košile a kůže je to, co necháváš manželce, aby to spravila a aby ušila boty. A jelikož strávil noc sám v její ložnici, žádný muž by se s ní už neoženil.

Maggrig přísahal, že dostane jeho hlavu. Pallidští lovci trávili čas v naději, že Caswallon Farlain z klanu Farlainů vrhne stín na jejich území. Nakonec, asi o tři měsíce později, když se vlády ujala zima a hory byly neprůchodné, se Pallidové stáhli domů. A v tu noc v obecní síni, kde klanovní náčelníci slavili velikou noc, se otevřely dveře a tam, pokrytý sněhem a s ledem ve vousech, stál Caswallon.

Pomalu došel doprostřed síně, šel mezi stoly, až se zastavil před Maggrigem a jeho dcerou. Pak se usmál a řekl: „Už jsi mi spravila spodky a košili, ženo?“

„Spravila,“ řekla mu. „A kde jsi byl poslední měsíce?“

„Kde bych měl být?“ opáčil on. „Stavěl jsem nám dům.“

Povídám ti, Gaelene, dal bych hodně, abych mohl vidět, jak se Maggrig v té chvíli tvářil. Svatba proběhla druhý den ráno a manželé zůstali téměř celou zimu u Pallidů. Caswallon nechtěl slyšet o tom, že by Maeg odvedl domů cestou, kterou přišel, protože zlezl východní úbočí Vysoké Druin – což není snadné ani v létě, ale v zimě je to o život.

Tak pomohlo ti to líp pochopit Caswallona z klanu Farlainů?“

„Ne,“ odpověděl Gaelen.

Stařec se hlasitě zasmál. „Vlastně to ani nemělo, myslím. Ale měj to na paměti a příští léta ti to možná osvětlí. Teď si svlíkni tu košili, ať ti můžu zkontrolovat ránu.“

Orákul opatrně přeřezal obvazy a klekl si k posteli, aby mohl dlouhými prsty sundat lněný obvaz ze stehů pokrytých zaschlou krví. Gaelen zaskřípal zuby, ale žádný zvuk nevydal. Když stařec sundal poslední kousek plátna, Gaelen se podíval dolů. Od kyčle k žebrům a

dozadu na bedra se mu táhla obrovská modrožlutá podlitina. Rána sama se hezky zavřela, ale na okrajích prosakoval žlutý hnís.

„S tím si hlavu nelam, chlapče,“ uklidňoval ho Orákul. „To jenom tělo vylučuje odpad. Rána je čistá a dobře se hojí. Do svátku budeš běhat s ostatními mládenci při hrách.“

„Ta rána vypadá širší, než se pamatuju,“ řekl Gaelen. „Myslel jsem, že je to jenom kulatá díra.“

„To taky byla – na obou stranách,“ přitakal Orákul. „Ale kulaté rány se hojí celé věky, Gaelene. Uzavírají se v kruhu, až zůstane jenom měkký červený prostředek, co se nikdy nechce dohojit. Já přes to prořízl širší díru. Věř mi, já ránám rozumím, chlapče. Viděl jsem jich dost a taky jsem jich pár utrpěl. Hojíš se dobře.“

„A co moje oko?“ zeptal se Gaelen a zlehka prohmatával obvaz.

„To brzy poznáme, mládenče.“

###

Maeg položila nemluvně do kolíčky a přikryla ho bílou vlněnou dečkou. Prohrábla mu hebké tmavé vlásky a pošeptala požehnání, které ho mělo ve spánku chránit. Bylo to krásné dítě, mělo otcovy oči barvy mořské zeleně a matčinu bradu s dolíčkem. Zítra dorazí jeho dědeček, a Maeg se tajně radovala, že chlapec má Maggrigovy široké lícní kosti a kulatou hlavu. Věděla, že to divokého vrchního lovčího Pallidů moc potěší. Přesto, jaký to byl válečník a vážený muž, Maeg věděla, že pod tvrdou slupkou bije měkké srdce člověka, který bezmezně miluje děti.

Muži kolem toho starého býka chodili po špičkách, ale děti po něm šplhaly a křičely hranou hrůzou při jeho výhrůžkách, při nichž stydla krev v žilách, a tahaly ho za rezavou bradku. Maggrig vždycky toužil po synovi, přesto nikdy nezapříčinil, aby se jeho dcera cítila provinile, ani nikdy nevinil svou ženu, že nemohla mít další děti.

A Maeg ho milovala.

Bušení sekery do dřeva ji přitáhlo k úzkému oknu vedoucímu na sever. Na dvorku, svlečen do pasu, Caswallon připravoval otop na zimu. Hodinu denně celé jaro a léto, a polínka budou naskládána u zdi domu na hromadě tři kroky hluboké a třicet dlouhé, sahající do výšky vzrostlého muže. Tak dřevo sloužilo dvakrát, krmilo oheň a

udržovalo severák dál od stěny, čímž izolovalo domek před zuřivostí zimy.

Caswallon měl dlouhé vlasy sčesané z čela a svázané na šíji do krátkého culíku. Svaly na pažích a ramenou se mu s každým úderem sekery stahovaly a zase napínaly. Maeg se zakřenila a dívala se dál s lokty položenými na parapetu. Caswallon byl rozený herec, dokonce i tak prostý úkol, jako bylo sekání dřeva, prosytil dojmem oživlé básně. Pohyboval se ladně, a přesto tu a tam, když máchl sekerou, otočil topurem tak, že dokončil blýskavý kruh, než čepel zarazil do polene postaveného na dubovém špalku. Bylo to skoro teatrální a rozhodně to stálo za dívání. Stejně to bylo se vším, co dělal, to Maeg věděla. Nedělal to proto, že by potřeboval udělat dojem na diváky, byl prostě jen tvořivý a rychle se začal nudit, takže sám sebe bavil tím, že dodával jemňůstky a často i krásu i těm nejobyčejnějším pracím.

„S tak mizernými údery na hrách žádnou cenu nezískáš,“ zavolala Maeg, když manžel rozsekl poslední polínko.

Caswallon se na ni zazubil. „Tak proto se opozdila snídaně, co? Máš moc práce s koukáním a obdivováním mého skvělého stylu? Byl to smutnej den, ženská, když jsi mě očarovala a odvedla farlainským paním.“

„Pravdou je, Caswallone, můj milý, že tebe si mohla vzít jediné cizinka – taková, co nikdy neslyšela ty hrozný příběhy z tvého mládí.“

„Máš pěkně ostrý jazýček, ale co by člověk moh čekat jinýho od Maggrigovy dcery. Myslíš, že najde náš dům?“

„A proč by neměl?“

„Je dobře známým faktem, že Pallidové potřebují mapu, aby se dostali od postele ke stolu.“

„Tohle řekni Maggrigovi, až sem dorazí, a on ti připíchne obě uši ke sloupkům od postele,“ opáčila.

„Možná to udělám,“ řekl jí a zastavil se, aby si z ohrady sundal jelenicovou košili.

„To neuděláš!“ vzkřikla Maeg. „Slíbils mi, že ho nebudeš dráždit. Nebo ne?“

„Kuš, ženská. Já své sliby vždycky držím.“

„To teda ne. Slíbils mi, že opravíš právě tohle okno, aby tudy tolik netáhlo.“

„Máš jazyk jako vrbovej proutek a paměť jako zraněnej pes. Udělám to po snídani – totiž, jestli se jídlo vůbec někdy dostane na talíř.“

„Copak se vy dva nikdy nepřestanete hádat?“ zeptal se Orákul a opřel hůl v rohu. „Je jenom dobře, žes ten dům postavil tak daleko od ostatních.“

„Čím to je,“ chtěla vědět Maeg s úsměvem, „že vždycky dorazíš, když je jídlo hotový?“

„Řekl bych, že je to přirozené načasování starého lovce,“ vysvětlil jí.

Maeg nandala horkou kaši na dřevěné talíře, nakrájela půl tuctu krajíců černého chleba, na mističku nasypala trošku soli. Pak všechno naskládala před oba muže. Ze špajzu vyndala misku čerstvě stlučeného másla a nádobku s hustou marmeládou. Pak se posadila na svou židli k ohni a vzala si maličký svetrík, který pletla pro chlapečka.

Muži jedli mlčky, až nakonec Caswallon odstrčil talíř a zeptal se: „Jak se má kluk?“

Maeg ustala v pletení a vzhlédla. Šedé oči upřela na starce. Příběh o tom, jak Caswallon zachránil chlapce, se mezi Farlainy rozšířil. Nijak je to nepřekvapilo, znali Caswallona. Maeg to také nepřekvapilo, ale dělalo jí to starosti. Donal byl Caswallonův syn a měl jen necelé čtyři měsíce. Ted' impulzivní horal získal dalšího syna, o mnoho let staršího, a to ji rozrušilo.

„Je to silný kluk a s každým dnem se to zlepšuje,“ vykládal Orákul. „Ale život k němu nebyl zrovna laskavý, a tak je podezřivý.“

„V čem?“ chtěl vědět Caswallon.

„Ve všem. V Ateris to býval zloděj, sirotek, nemilovaný a nechťený. To je pro dítě tvrdé, Caswallone.“

„To je tvrdý pro každého,“ namítl horal. „Víš, že se s těma ránama plazil skoro dvě hodiny. Je houževnatej. Zaslouží si v životě druhou šanci.“

„Pořád se děsí Aeniřanů,“ řekl Orákul.

„To by taky měl,“ odušil Caswallon vážně. „Já se jich taky děším. Je to krvežíznivý lid, a jakmile dobudou nížinu, začnou pošilhávat po vysočině.“

„Já vím,“ řekl starý pán a podíval se Caswallonovi do očí. „Budou proti nám v ohromné přesile. A jsou to bojovníci, zabijáci, všichni.“

„Válka v horách je něco úplně jiného,“ prohlásil Caswallon. „Aeniřani jsou skvělí válečníci, ale pořád to jsou nížňani. Jejich koně nebudou v kapradí k ničemu, ani na suťových svazích. Jejich dlouhý meče a sekery jim budou jenom překážet.“

„Pravda, ale co údolí, kde stojí naše domovy?“

„Musíme udělat, co půjde, aby se do údolí nedostali,“ odpověděl Caswallon s pokrčením ramen.

„Jsi si tak jistý, že zaútočí?“ ozvala se Maeg. „Co by tu tak mohli chtít?“

„Jako všichni dobyvatelé,“ odpověděl jí Orákul. „Bojí se, že všichni lidé uvažují stejně jako oni. Budou v klanech vidět hrozbu, nebudou si jistí, kdy se vyhrneme z hor do jejich měst, a tak se nás pokusí zničit. Ale my máme ještě čas. V nížině jsou pořád vojska a města, která je nutné dobýt. Pak sem z jihu musejí přivést rodiny a vybudovat vlastní statky a města. Máme tak tři roky, možná méně.“

„Tos byl vždycky takovej morous, staříku?“ zeptala se Maeg, která se začínala hněvat, když teď dobrá nálada vyprchala.

„Ne vždycky, milá Maeg. Kdysi jsem býval silný jako býk a ničeho se nebál. Teď mám kosti jako suché větvičky a svaly jako mokré pergamen. Teď se bojím. Bývaly doby, kdy Farlainové dokázali sebrat vojsko, které by vyděsilo celý svět, kdy se nikdo neodvážil napadnout vysočinu. Ale svět se mění...“

„Ať se zítřek postará sám o sebe, příteli,“ řekl Caswallon a položil ruku staršímu muži na rameno. „Když si s ním budeme lámat hlavu, stejně nezměníme ani ň. Jak říká Maeg, začínáme být pěkní morousi. Pojd', projdeme se a promluvíme si. Jídlo se aspoň usadí, a já vím, že Maeg nebude chtít, abychom se jí pletli pod nohama.“

Oba muži vstali a Orákul obešel stůl a zastavil se nad Maeg. Sklonil se a políbil ji na tvář. „Je mi líto,“ řekl. „Slibuji, že nebudu do tvého domu nosit chmury – aspoň prozatím.“

„Pryč s várna,“ řekla Maeg, vstala a popadla ho kolem krku. „Tady jsi vždycky vítaný – jenom si pamatuj, že mám malé děťátko a nechci slyšet takový trudnomyslný řeči o jeho budoucnosti.“

Maeg se za nimi dívala, jak odcházejí na procházku po pastvinách směrem k horskému lesu vzadu. Pak posbírala talíře a vydrhla je ve vědru s vodou u krbu. Dokončila práci, zkontrolovala chlapečka, znovu ho pohladila po hlavičce a upravila dečku. Při jejím doteku se probudil a natáhl baculatou ručičku se zaťatou pěstičkou, zkrivil tvářičku a zív. Maeg si přisedla k němu, rozejpala si živůtek a přidržela si ho u prsu. Jak se krmil, začala zpívat tichou ukolébavku. Děcko se chvíli krmilo, když dopilo, opřela si ho Maeg o rameno. Hlavička mu sklesla k její tváři. Maeg mu jemně třela zádíčka. Chlapeček si hlasitě odříhl, což vyvolalo matčin veselý smích. Horalka ho políbila na líčko a řekla mu: „Musíme ti brzy vylepšit způsoby u stolu, mrňousku.“ Opatrně ho položila zpátky do kolíčky a Donal téměř ihned usnul.

Maeg se vrátila do kuchyně a zjistila, že dorazila Kareen s ranním mlékem, které teď přelévала do kameninového krajáče u zdi. Kareen byla dítětem hor, osiřela minulé zimy. Bylo jí patnáct, takže se mohla podle zákona provdat teprve za rok, tudíž ji vrchní lovčí Cambil poslal, aby sloužila u Maeg během prvních měsíců po narození Donala. V tom nejpřísnějším smyslu byla Kareen služkou podle dohody, ale na vysočině byla „dítětem domu“, krátkodobě dcerou, kterou podle horalského zvyku všichni v domě milovali – a starali se o ni. Kareen byla veselá, živá děvče, nebyla přitažlivá, ale byla silná a ochotná. Měla protáhlý obličej a hranatou bradu, ale taky hezký úsměv, a usmívala se často. Maeg ji měla ráda.

„Betka zase dojí mív,“ poznamenala Kareen. „Myslím, že za to může ten Bolanův mizernej pes. Štípl ji do nohy, víš. Caswallon by mu měl kvůli tomu domluvit.“

„To určitě udělá,“ prohlásila Maeg. „Mohla bys dohlídnout na Donala, kdyby se probudil? Chtěla bych nasbírat pár bylinek do hrnce.“

„Jestli bych mohla? Hrozně ráda. Už je nakrmený?“

„To je, ale nepochybuju, že si dá říct i na ohřátou kaši, když mu ji strčíš pod nosánek,“ řekla Maeg a mrkla.

Kareen se zazubila. „Je to zdravý jedlík, to jo. Jak se má ten kluk z nížiny?“

„Uzdravuje se,“ odpověděla Maeg. „Brzy se vrátím.“ Z háčku u dveří sundala plášť s loktuší, přehodila si jej přes ramena a vyšla na dvorek.

Kareen postavila poslední krajáč ke zdi, zvedla prázdnou dojačku a odešla ke studni, aby ji umyla.

Dívala se, jak Maeg odchází přes pastvinu k lesu, a obdivovala hrdé, téměř královské pohyby a vzácný kočičí půvab, který nezakryly ani těžké vlněné suknice a plášť. Maeg byla krasavice. Od půlnočně černých vlasů po štíhlé kotníky byla vším, čím Kareen nikdy nebude. A přesto si svou krásu vůbec neuvědomovala, což, víc než co jiného, způsobilo, že si ji Kareen zamilovala.

Maeg se ráda procházela sama po lesích, naslouchala ptačímu zpěvu a radovala se ze samoty. Tady nacházela klid a mír. Caswallon, přestože ji miloval, byl také zdrojem velkých bouří. Jeho neklidný duch se nikdy nemohl spokojit s prostým životem sedláka a skotáka. Potřeboval vzrušení a nebezpečí, pocházející z krádeží dobytka sousedních klanů, kdy se proplížil na jejich území a jako duch se kradl mezi jejich hlídkami. Jednoho dne ho chytil a pověsíl.

Ty ho nezměníš, Maeg, pomyslela si.

Caswallon byl synem hor, zrozený mimo manželský svazek. Jeho matkou byla jedna přelétavá dívka jménem Míra, která zemřela brzy po jeho narození – údajně na vnitřní krvácení, i když klanová pověst pravila, že ji otrávil její otec. Jméno svého milence nikdy neprozradila. Caswallona vychovali v domě vrchního lovcího Padrise jako Cambilova nevlastního bratra. Z obou chlapců se však nikdy nestali přátelé.

V sedmnácti Caswallon odešel z Padrisova domu s dýkou, pláštěm a dvěma zlatáky. Všichni předpokládali, že se z něj stane chalupník, který si bude vydobývat skrovné živobytí na severu. On se místo toho sám vydal na území Pallidů a ukradl býka a čtyři krávy. Haestenům ukradl šest krav a tři prodal v Ateris. Do roka všichni lovci z ostatních klanů dávali pozor na Caswallona z klanu Farlainů.

Maggrig, vrchní lovčí Pallidů, nabídl dva oceněné býky muži, který ho dokáže zabít. Caswallon ukradl ty býky.

Nejdřív jeho výpravy Farlainy spíš bavily. Ale jak bohatl, sílila také jejich žárlivost. Maeg věděla, že ženy Caswallona zbožňují. Muži ho, docela přirozeně, nenáviděli. Před třemi lety, po Padrisově smrti, byl vrchním lovčím zvolen Cambil a Caswallonova cena mezi muži spadla do nových hlubin. Protože Cambil ho nenáviděl a bylo mnoho takových, kteří se snažili novému pánovi zalíbit.

Letos se Caswallon dokonce odmítl zúčastnit her, i když jako loňský vítěz by mohl získat body pro svůj klan. Co bylo horší, že jako důvod udal, že chce být doma se svou paní, která během těhotenství trochu krvácela. Caswallon ji uložil do postele a domácím pracím se věnoval sám – což bylo naprosto nemožné.

A přesto, o kolik jeho cena klesla u mužů, o tolik se vyšplhala u žen.

Ted' tu byla ta záležitost s nížinským klukem a málem zvrhlé využití klanových zákonů, aby to uvedl v soulad. Jak mohl uplatnit Cormaach na někoho takového? Starý zákon – vytvořený k tomu, aby příbuzní padlého válečníka mohli adoptovat hrdinovy děti – nikdy nikdo neuplatil k tomu, aby do klanu přivedl nížiňana.

Stejně to bylo, když chytil na farlainském území dva haestenské lovce. Zpráskal je holí, ale neuřezal jim prsty. To a svatba s Maeg radu úplně rozzuřilo. Nazvali to znevážením všech farlainských panen.

Jejich zuřivosti čelil Caswallon nezájmem. A v některých domech to zuřivost rozdmýchalo v nenávist.

Maeg tohle všechno věděla, protože mezi Farlainy se uchovalo jen pár tajemství, nicméně Caswallon o tom nikdy nemluvil. Byl vždycky zdvořilý a málokdy někdo ve třech údolích viděl, že by se přestal ovládat. To hodně Udí považovalo za známku slabosti, ale ženy, které byly v těchto věcech často chápavější, o Caswallonově mužnosti v nejmenším nepochybovaly.

Jestli nezmrzačil lapené lovce, měl k tomu důvod, který neměl nic společného se zbabělostí. A Caswallonovy důvody, ať byly jakékoliv, byly pro jeho přátele dost dobré. A jelikož těm, kteří ho

nenáviděli, by jeho činy žádné vysvětlení neospravedlnilo, Caswallon jim poskytl právě to – žádné důvody.

Maeg byla smutná z toho, že následkem téhle nenávisti dojde k prolévání krve a krevní mstě mezi domy Farlainů. Ale to byly starosti na zítra, a ženy z hor měly dnes vždycky mnohem naléhavější problémy.

2

Aniž by si byl vědom sporů, jichž se nyní stal předmětem, mladý Gaelen seděl v jeskyni a pomalu si odmotával obvaz z hlavy. Nakonec jemně sundal plátno ze stehů na čele a tváři.

S nekonečnou opatrností setřel sraženou krev, která mu slepila víčka, a prsty víčka jemně rozevřel. Zpočátku viděl rozmazaně, ale zrak se mu pomalu pročistil, a on znovu začal vnímat perspektivu, i když ho trochu rušil růžový závoj. U ohniště leželo stříbrné zrcadlo. Gaelen ho zvedl a zadíval se na svůj odraz. Když uviděl své jizvy, neobjevil se mu ve tváři žádný pocit, ale když uviděl oko, srdce mu zledovatělo.

Měl oko úplně rudé, zalité krví, a propůjčovalo mu démonický vzhled. Temeno hlavy měl vyholené, aby bylo možné zašít rány, i když mu už vlasy zase začínaly růst. Kolem jizvy však rostly bílé.

Tehdy se změnil, protože cítil, jak se strach z Aeniřanů vytrácí jako mlha po ránu, a místo něj nastupuje něco mnohem silnějšího než strach.

Naplnila ho nenávist, naplnila mu duši strašlivou touhou po pomstě.

Po tři týdny Gaelen zůstával v jeskyni nebo se pohyboval poblíž ní a díval se, jak déšť a sluneční jas, který jej následoval, mění horský hlodáš ve zlato. Viděl, jak z horských štítů ustupuje sníh a z lesů k rychle plynoucím bystřinám vycházejí kolouši. V dálce zahlédl hnědého medvěda, který škrábal do štíhlého a ohebného kmene jilmu své územní značky, a v růžovém světle svítání viděl králíky pást se ve vysoké trávě na louce.

V noci si povídal s Orákulem, když spolu sedávali na rohoži před ohněm. Vyslechl si historii klanů a začal se učit jména bájných hrdinů – Cubril, muž známý jako Černý zámek, který první zvedl

kamennou kouli. Grigor, Plamenný tanečník, který bojoval s nepřáteli, i když už kolem něj hořel dům. Železná ruka a Dunbar. Silní muži. Horalové.

Ne všichni byli Farlainové, což bylo pro Gaelena zvláštní zjištění. Horalové se navzájem nenáviděli, a přesto v příbězích oslavovali hrdiny z jiných klanů. „Nemá smysl snažit se to pochopit hned, Gaelene,“ řekl mu starý pán. „I pro nás je dost těžké to pochopit.“

Poslední večer v měsíci Orákul vytahal chlapci stehy a prohlásil, že je dost zdravý, aby se mohl vrátit do světa živých.

„Zítra přijde Caswallon, a až se s ním sejdeš, rozhodneš se. Buď zůstaneš, nebo odejdeš. Ať tak nebo tak, rozejdeme se jako přátelé,“ řekl Orákul vážně.

Gaelenovi se sevřel žaludek. „Nemohl bych tu prostě jen chvíli zůstat s tebou?“

Orákul vzal chlapcovu bradu do dlaně. „Ne, mládenče. I když by se mi tvoje společnost moc líbila, tak to není možné. Buď připravený hned za svítání, protože Caswallon přijde brzo.“

Gaelen nedokázal většinu noci usnout, a když usnul, zdálo se mu o ránu, viděl sám sebe, jak působí před velkým horalem, jehož tvář nerozeznával, hloupě. Ten muž mu řekl, ať běží, ale jemu nohy zapadly do bláta. Muž ztratil trpělivost a bodl ho oštěpem. Gaelen se probudil vyčerpaný a zalitý potem, okamžitě vstal a šel se k potoku vykoupat.

„Dobrá ráno.“

Gaelen se otočil a uviděl na žulovém balvanu sedět jakéhosi dlouhána. Měl na sobě plášť v barvě listové zeleně a hnědou koženou kazajku. Přes prsa měl bandalír se dvěma tenkými dýkami v kožených pochvách a u boku mu visel lovecký tesák. Na dlouhých nohách měl kamaše ze zelené vlny, převázané až ke kolenům křížem krážem koženými tkanicemi. Vlasy měl dlouhé a tmavé, oči zelené jako moře. Vypadal tak na třicet, i když mohl být starší.

„Ty jsi Caswallon?“

„To opravdu jsem,“ odtušil ten muž vstávaje. Natáhl ruku a Gaelen mu jí potřásl a rychleji zase pustil. „Pojď se se mnou projít a promluvíme si o věcech, co tě zajímají.“

Caswallon se obrátil bez toho, aby počkal na odpověď, a pomalu vykročil mezi stromy. Gaelen chvíli stál, pak ze břehu potoka sebral svou košili a následoval ho. Caswallon se zastavil u padlého dubu a zvedl pytel, který tam nechal. Otevřel ho a vytáhl nějaké čisté šaty. Potom se posadil na břečťanem porostlý kmen a čekal, než chlapec dojde.

Když se Gaelen blížil, Caswallon ho pozorně sledoval. Chlapec byl na svůj věk vysoký, již v něm byl vidět příslib muže, jímž se stane. Jeho vlasy měly rudou barvu skomírajícího ohně, i když v nich šikmé sluneční paprsky zdůrazňovaly stopy zlata, a nad ránou na čele měl stříbrný pruh. Jizva na tváři vypadala stále zapálená a nateklá a oko bylo jako z noční můry. Ale Caswallonovi se mládenec líbil, měl pevnou bradu, chodil vzpřímeně a vždycky se mu díval přímo do očí.

„Mám pro tebe nějaký šaty.“

„Moje jsou dobrý, děkuju.“

„To jsou, Gaelene, ale šedá prodřená halena ti nesluší a holý nohy si poškrábeš o ostružiní a hlodáš, a jestli budeš chodit bosý, pořežeš si nohy o ostrý a zubatý kamení. A nemáš ani opasek, na kterej by sis mohl pověsit nůž. Bez nože ale budeš mít spoustu potíží, jak přežít.“

„Tak to ti děkuju. Ale až budu moct, zaplatím ti.“

„Jak chceš. Zkus si to.“ Caswallon mu hodil zelenou vlněnou košili lemovanou hnědou kůží, s hovězinou vyztuženými lokty a rameny. Gaelen si stáhl špinavou šedou halenu a natáhl si nový kus oděvu. Košile mu padla a jeho bodlo u srdce. Byl to totiž ten nejlepší kus oděvu, jaký kdy měl. Zelené vlněné kamaše mu byly volné, ale on si je v pase převázal a připojil se ke Caswallonovi na kmeni, aby se naučil, jak je správně přivázat. Caswallon nakonec z pytle vytáhl měkké opánky spolu se širokým černým opaskem, na němž visel nůž s kostěnou rukojetí v dlouhé pochvě. Opánky byly trošku těsné, ale Caswallon mu slíbil, že se roztáhnou a budou pohodlné. Gaelen vytáhl nůž z pochvy. Měl dvojité ostří a jedna strana byla půlměsíčně zahnutá.

„Tahle strana je na řezání dřeva, holení a škrábání kůží, druhý ostří je pro stahování. Měj ho pořád nabroušenej. Každou noc, než půjdeš spát, ho musíš nabrousit.“

Chlapec váhavě vrátil čepel do pochvy a připjal si opasek.

„Proč to pro mě děláš?“

„Dobrá otázka, Gaelene, a jsem rád, že ses na to zeptal tak brzo. Jenom ti na to nemůžu odpovědět. Díval jsem se, jak se plazíš, a obdivoval jsem tě, jak jsi překonal bolest a slabost. Taky jsi to zvládl až k lesu a stalo se z tebe dítě hor. Podle toho, jak si já vykládám klanový zákony, to znamená, že je za tebe klan zodpovědný. Já to jenom dovedl o krok dál, to je všechno, a pozval jsem tě domů.“

„Já nechci otce. Nikdy jsem nechtěl.“

„A já už mám pokrevního syna. Ale o tohle teď nejde. Podle klanového zákona jsem tvůj otec, protože jsem za tebe zodpovědný. Podle nížinského zákona – kterej ani Aeniřani nezruší – bych se asi stal tvým ochráncem. To všechno znamená, že tě musím naučit žít jako muž. Potom to bude jenom na tobě – pokud to tak budeš chtít.“

„Co bys mě mohl naučit?“

„Naučil bych tě lovit, sít a číst stopy. Naučil bych tě poznávat roční doby a lidi. Naučil bych tě bojovat a, což je ještě důležitější, kdy bojovat. Ale ze všeho nejdůležitější je, že bych tě naučil myslet.“

„Já umím myslet,“ namítl Gaelen.

„Umíš myslet jako zloděj z Ateris, jako nížinský sirotek. Rozhlídni se kolem sebe a řekni mi, co vidíš.“

„Hory a lesy,“ odpověděl chlapec, aniž by se rozhlédl.

„Ne. Každá hora má svůj jméno a svou pověst, ale dohromady dávají jenom jednu věc. Domov.“

„Tohle není můj domov,“ vzepřel se Gaelen a náhle se ve své nové nádheře necítil dobře. „Jsem nížňan. Nevím, jestli se někdy naučím být horal. Dokonce si ani nejsem jistý, jestli to chci zkusit.“

„A čím si jseš jistý?“

„Nenávidím Aeniřany. Nejraději bych je všechny pozabíjel.“

„Chtěl bys být vysokej a silnej a na vraným hřebci napadnout jednu z jejich vesnic?“

„Ano.“

„Chtěl bys všechny zabít?“

„Ano.“

„Chtěl bys honit malýho kluka a říct mu, aby utíkal, abys mu mohl vrazit kopí do zad?“

„NE!“ zařval jinoch. „Ne, to bych nechtěl.“

„To jsem rád. Tohle by nechtěl žádný horal. Jestli u nás zůstaneš, Gaelene, k bojování proti Aeniřanům se dostaneš. Ale do té doby ti ukážu jak. Tohle je tvoje první lekce, mládenče, musíš odložit nenávist. Zamlžuje mysl.“

„Nenávidět Aeniřany mi nic nezabrání. Jsou to hnusný vrahouni. Není v nich nic dobrého.“

„O tom se s tebou hádat nebudu, protože tys viděl jejich krutost. Já jenom říkám tohle: Bojovník musí myslet jasně, rychle. To, co dělá, vždycky dělá uvážlivě. Ovládaný vztek je dobřej, protože nás posiluje, ale nenávist zaplavuje city – je jako splašený kůň, rychlá, jenomže se žene bezcílně. Ale to už stačí. Trochu se projdeme.“

Jak tak kráčeli lesem, Caswallon vyprávěl o Farlainech a o Maeg.

„Proč jsi šel pro ženu k jinému klanu?“ zeptal se Gaelen, když se zastavili u zurčícího potůčku. „Orákul mi to vyprávěl. Říkal, že to ukáže, co jsi za člověka. Ale já stejně nepochopil, proč jsi to udělal.“

„Povím ti tajemství,“ řekl starší muž, naklonil se blíž a zašeptal: „Nemám nejmenší ponětí. Zamíloval jsem se do té ženský ve chvíli, kdy vyšla ze stanu a já ji uviděl. Probodla mě jako šíp, mně se podlomily nohy a srdce mi vzlítlo jako orel.“

„Ona na tebe seslala kouzlo?“ zašeptal Gaelen a vykulil oči.

„To určitě.“

„Ona je čarodějka?“

„Všechny ženy jsou čarodějky, Gaelene, protože jsou v příhodným čase všechny schopný takový kouzlo seslat.“

„Mě neočarují,“ prohlásil hoch.

„To ne,“ souhlasil Caswallon. „Protože máš pevnou mysl a zdatný srdce. To jsem poznal, hned jak jsem tě uviděl.“

„Ty si ze mě utahuješ?“

„Vůbec ne,“ odpověděl horal s vážnou tváří. „O tomhle se nežertuje.“

„Dobrá. Takže když víš, že tě očarovala, proč ji držíš u sebe?“

„No, začal jsem ji mít rád. A umí dobře vařit a šije skvělý šaty. Ty, co máš na sobě, ušila taky. Chlap by musel být hlupák, aby ji vyhodil. Já to s jehlama teda neumím.“

„To je pravda,“ řekl Gaelen. „To mě nenapadlo. Myslíš, že se mě taky pokusí očarovat?“

„Ne. Okamžitě pozná tvoji sílu.“

„Dobrá. Tak s tebou zůstanu... na chvíli.“

„Prima. Polož si ruku na srdce a řekni svoje jméno.“

„Gaelen,“ řekl chlapec.

„Svoje plný jméno.“

„To je moje plný jméno.“

„Ne. Od této chvíle, dokud neřekneš, že je to jinak, jsi Gaelen Farlain z klanu Farlainů, Caswallonův syn. Ted' to řekni.“

Jinoch zrudl. „Proč tohle děláš? Už přece máš syna, říkal jsi to. Neznáš mě. Já... se na nic nehodím. Nevím, co dělat, abych byl jako horal.“

„Já tě to naučím. Ted' to řekni.“

„Gaelen Farlain z klanu Farlainů... Caswallonův syn.“

„Ted' řekni: „Jsem horal.““

Gaelen si olízl rty. „Jsem horal.“

„Gaelene Farlaine z klanu Farlainů, vítěj do mého domu,“

„Děkuju,“ odpověděl váhavě Gaelen.

„No, já mám dneska spoustu práce, tak tě nechám, aby sis prohlídl hory. Zítra se vrátím a zajdeme na pár dní na vřesoviště, abychom se líp poznali. Potom půjdeme domů.“ Bez dalšího slova se Caswallon zvedl a odešel po svahu k domům v údolí.

Gaelen se za ním díval, dokud mu nezmizel z dohledu, pak vytáhl dýku a podržel ji před sebou jako protáhlé zrcadélko. Zaplavila ho radost. Vrátil čepel do pochvy a rozběhl se zpátky do jeskyně, aby Orákulovi ukázal tu nádheru. Cestou se zastavil u balvanu deset stop vysokého. Z náhlého popudu na vyčnívající balvan vyšplhal a rozhlédl se kolem dokola. Na hory tyčící se v dálce se nyní díval novými očima.

Zvedl ruce k nebi a zakřičel z plných plic. Ozvěna mu volání vrátila a jemu vhrkly slzy do očí. Ještě nikdy ozvěnu neslyšel a měl pocit, jako by ho hory volaly.

„Jsem doma!“ křičel.

A ony mu odpovídaly.

„DOMA! DOMA! DOMA!“

Daleko dole na svazích Caswallon zaslechl ozvěnu a pousmál se. Chlapec se měl hodně co učit a bude muset překonat ještě spoustu problémů. Jestli si myslel, že být zlodějem v Ateris je těžké, tak teprve uvidí, až se pokusí přiblížit k farlainské omladině!

Nížiňan v horalském odění...

Ovce zralá ke stříži...

A to, že je Caswallonovým synem, mu život v nejmenším neusnadní.

Caswallon pokrčil rameny. Tohle byla starost na zítra.

#

Nový otec a syn se tři dny potulovali po farlainských horách a lesích, zavítali do vysoko položených průsmyků, kde létali zlatí orli, a do jehličnatých lesů, kde si medvědi hluboko do kůry mladých stromů vyrývali své územní značky.

„Proč to dělají?“ vyzvídal Gaelen s pohledem upřeným na hluboké rýhy.

„Je to velice praktický,“ vysvětloval mu Caswallon, odepjal si kožený tlumok a položil ho na zem. „Zvednou se do celý svý výšky a udělají značku. Každý další medvěd, co se tu ochomýtně, značku najde a pokusí se na ni dosáhnout. Když to nedokáže, odejde z lesa – protože ten druhý medvěd je jasně větší a tudíž i silnější než on. Víš, medvěd, co žije tady, je pěkně mazanej. A na vlastní značku nedosáhne. Je docela malej.“

„Tomu nerozumím,“ přiznal Gaelen. „Jak teda ty rýhy udělá?“

„Chvilí o tom přemejšlej. Běž nasbírat dříví na oheň, já zatím stáhnou králíka.“

Gaelen na mýtině našel suché dřevo a větve nalámal tak, jak ho to Caswallon naučil, přičemž zahodil všechny, které ještě byly vlhké. Tu a tam se ohlédl na poškrábaný kmen. Mohl by medvěd přikutálet ke kmeni balvan? To nevěděl.

Jak chytrá jsou vlastně zvířata? Když s Caswallonem seděli u ohně, řekl staršímu muži svou teorii o balvanu. Caswallon ho vážně vyslechl.

„Dobrá teorie,“ řekl nakonec, „ale není to tak. Teď se rozhlídni kolem sebe a popiš, jak to tu vypadá.“

„Jsme v dolíku, odkud není vidět náš oheň, a je chráněnej před větrem.“

„Ale kde přesně v tom dolíku jsme?“

Gaelen se podíval na hory, kvůli směru, jak ho tomu Caswallon naučil, a se sebedůvěrou odpověděl: „Jsme na severním konci.“

„A ten strom, jak je umístěnej?“

„Roste deset kroků v dolíku.“

„Odkud bude v zimě vanout vítr – mrazivej vítr?“

„Od severu,“ odpověděl Gaelen.

„Představ si dolík v zimě,“ vybídl ho horal.

„Bude tu zima, i když je to v zákrytu, a bude zasypaný sněhem.“

„Tak jak medvěd udělá značku?“

„Už vím!“ vyhrkl Gaelen. – „Vítr nafoukal sníh do dolíku, a ten se u stromu nahrnul do závěje jako velké schod, a medvěd vylezl po sněhu.“

„Správně.“

„Ale bylo to jenom štěstí? Chtěl ten medvěd oklamat ostatní medvědy?“

„Rád bych si to myslel,“ řekl Caswallon. „Víš, medvědi v zimě spí. Nemají zimní spánek jako ostatní zvířata, jenom hodně spí. Medvěd v zimě většinou vyleze jen tehdy, když má hlad, a pak rozhodně nemyslí na značkování území.“

Tahle lekce ale, Gaelene, chlapče, není o medvědech – je o tom, jak se popasovat s problémem. Promyslet to hezky dopodrobna. Otázka o zemi se týká všech čtyř ročních dob.“

Když se toho večera Gaelen balil do pokrývek pod koženým přístřeškem, který vyrobil Caswallon, hlava mu praskala znalostmi, které získal. Kůň vždycky sešlapává trávu opačným směrem, než odkud přichází, ale kráva ji stlačuje směrem, kterým má hlavu. Jeleni se vyhýbají hlubině lesa, protože žijí z mladých stromků a výhonků, které rostou jen v jasném světle a nikdy v temných houštinách. Nikdy nezabíjej jelena v běhu, protože ve strachu mu svalovinu zaplaví šťáva, díky nimž je pak maso tuhé a špatně se žvýká. Oheň vždycky zapaluj u skály nebo u padlého stromu, protože odražený žár teplo zdvojnásobí. To, a jména všech hor, mu táhlo hlavou, takže spal lehkým spánkem a zdálo se mu mnoho snů.

Dvakrát se v noci probudil – jednou, když začalo pršet, a podruhé, když se mu o nohu otřela velká liška. V měsíčním světle hlava zvířete zdánlivě zářila jako nějaký pekelný démon temnot. Gaelen zaječel a liška utekla.

Caswallon se ani nezavrtěl, ačkoliv ráno, když balil provizorní stan, Gaelenovi zachmuřeně řekl: „V horách může člověk za chvíli paniky zaplatit i životem. To pro tebe byla dobrá lekce. Příště, až budeš v nebezpečí, nekřič. Mohl by ses schovávat před Aeniřanama a ucítit, jak ti po noze leze had. Stačí vykřiknout, rychle se pohnout – a smrt ti bude hrozit od obou.“

„Mrzí mě to. Už se to nestane.“

Caswallon chlapci rozhrábl vlasy a zazubil se. „To nebyla kritika, Gaelene. Jak jsem říkal, byla to dobrá lekce.“

Celé dopoledne oba druhové sledovali horské stezky a pěšinky. Gaelen poslouchal, když mu starší muž vyprávěl příběhy o klanech, a učil se. Dozvěděl se o výpravě Farlainů na ostrov Vallon a k záhadné bráně a o tom, jak přišli do hor. Dozvěděl se o skladbě společnosti a o tom, že v klanech nejsou povoleni žádní králové, ale že za časů války by byl zvolený nejvyšší král, muž podobný bájnemu králi Železné ruce. A hlavně se dozvěděl o Caswallonovi Farlainovi z klanu Farlainů. Viděl vyrovnané, sebevědomé chování, s nímž se horal pohyboval a mluvil, poznal jemný humor jeho slov i autoritu jeho výkladů. Zjistil, že Caswallon je muž s nekonečnou trpělivostí a pochopením, muž, jenž miluje vysočinu i její lid i přesto, že nemá drsnou krutost krajiny ani vrtošivou, často násilnickou vášnivost lidí.

Odpoledne jej Caswallon zavedl do malého borového hájku schouleného u paty vysokánské skalní stěny. Když se dostali mezi stromy, horal se zastavil. Gaelen chtěl promluvit, ale Caswallon na něj mávl, aby byl zticha. Slyšeli svist větru v jehličí nad jejich hlavami a také šustot malých zvířátek v suchém kapradí. V těchto zvucích však byl vnořen občasný kvílivý výkřik, tichý a ztlumený stromy, znějící jako ozvěna.

Caswallon odvedl chlapce doleva a protlačil se propletenými křovinami, až dorazili na větší palouk u paty útesu.

Tady, před ústím jeskyně, ležel důkaz mocného zápasu. V groteskním objetí s mohutným psem, jemuž podobného Gaelen nikdy

neviděl, tu ležel mrtvý horský lev. Hafan měl čelisti sevřené kolem hrdla svého protivníka, který ve smrtelných křečích psa rozpáral strašlivými drápy na zadních nohou. Mrtvá zvířata se už začala rozkládat a lev měl břicho nafouklé plyny.

„Co je to za psa?“ zeptal se Gaelen.

„Nejlepší, co jsou,“ odpověděl Caswallon. „To je Nbara, válečný pes. Tahle fena kdysi patřovala Cambilovi, farlainskému vrchnímu lovcímu. Byla to ale hrozná bestie a utekla do kopců den předtím, než ji chtěli zabít.“

Gaelen došel k tělům. „Má pěkně silný čelisti a dlouhý tělo. Musela být ohromná,“ poznamenal.

„Teď už válečnejch psů moc nezbylo. Nevím proč. Možná proto, že už nevedem války stejně jako zastará. Ale ano, jsou úžasní. Vlastně dost děsiví. Jak vidíš, vyrovnají se dokonce i lvovi.“

Kvílení se ozvalo znovu, z jeskyně.

„Uvnitř jsou její štěňata,“ řekl Caswallon. „Proto bojovala až do konce. Jim to ale moc nepomohlo.“

„Ty je zabiješ?“

„Ano.“

„Ale proč?“

„Žila v horách přes rok. Jediný zvíře, se kterým se mohla spářit, je vlk. Ale uvidíme.“

Strop jeskyně byl nízký a oba společníci ostražitě vlezli po čtyřech dovnitř. Uvnitř se jeskyně zúžila do krátkého tunelu zahýbajícího doprava. Za ním byla hluboká puklina, v níž fena nechala štěňata. Bylo tu pět tělíček a šesté zvířátko se snažilo postavit na roztřesené nožičky. Caswallon se natáhl a černošedé štěně zvedl a podal chlapci. Pak zkontroloval ostatní. Všechna štěňata byla mrtvá.

Když byli opět venku, Caswallon si štěně vzal a nacpal si ho za halenu, aby je ohřál vlastním tělem.

„Zapal támhle oheň, Gaelene, a uvidíme, jestli to zvíře stojí za záchranu.“

Gaelen z kamenů poskládal malý kruh, naskládal chrástí a malým křemínkem křísil o čepel dýky. Lehce foukal, až vyskočil první plamenný jazyček, pak přidal tenké větvičky a nakonec silnější

kousky dřeva. Caswallon si shodil tlumok z ramen a vytáhl proužky sušeného masa, které mu nabalila Maeg.

„Potřebujem nádobu, abychom mohli uvařit trochu vývaru,“ poznamenal. „A tady je další lekce pro tebe. Uřízni mi kus kůry z támhletoho stromu.“

Gaelen poslechl a s úžasem se díval, jak Caswallon přirezává okraje a stáčí kůru do hluboké misky. Zpola ji naplnil vodou z čutory a položil nádobu na ohýnek.

„Ale to shoří,“ ozval se Gaelen. „Je to dřevo.“

„Neshoří, dokud tam bude voda a plameny nepřesáhnou hladinu.“ Caswallon vytáhl dýku, nařezal sušené maso na kousky a naházal je do nádoby.

Vývar začal zanedlouho bublat a stoupala z něj pára. Maso nabývalo na objemu. Caswallon pak přidal další maso a dýkou zamíchal obsahem. Gaelen došel blíž, natáhl ruku a pohladil tmavou hlavičku, která vykukovala z Caswallonovy haleny.

Slunce zašlo za karmínové mraky a horské vrcholky zalila měděná záře. Caswallon chlapci nařídil, aby sundal nádobu z ohně a nechal vývar zchladnout. Zatímco čekali, horal rozevřel halenu a přendal si štěňátko do klína. Pak uřízl kousek sušeného hovězího a začal ho žvýkat. „Nemohl bys mu kousek dát?“ zaprosil Gaelen. „Umírá hladem!“

„Tohle právě dělám, chlapče. Je to pro něj moc tuhý. Dělám to, co by udělala jeho máma.“

Vyndal zpola rozkousané maso z úst, nadrobil ho a kousek nabídl štěněti. Z tlamičky vyjel jazýček a čeníšek se nakrčil, když se k němu donesla vůně masa. Zvírátko trochu sežralo, pak složilo hlavičku Caswallonovi do dlaně. „Pořád je to pro něj moc tvrdý,“ poznamenal horal. „Ale vidíš, jak má velké tlapky? Tenhle pěkně vyroste. Na, podrž ho.“

Když ho Caswallon dával pryč, štěně začalo kníkat, ale když ho Gaelen pohladil za plácavýma ouškama, uklidnilo se.

„Jak jsem si myslel, je to napůl vlk,“ prohlásil horal. „Ale myslím, že je v něm dost ze psa, aby se dal vycvičit. Chtěl by sis ho nechat?“

Gaelen si zvedl štěně k obličejí a zadíval se mu do hnědých očí. Jako on, i bezmocné zvířátko bylo sirotek, a on si vzpomněl na to, jak se plazil do svahu.

„Je to dítě hor,“ řekl Gaelen. „Přijmu ho. Je to můj právo?“

„To je,“ odvětil Caswallon vážně. „Ale nejdřív musí přežít.“

Po chvíli Caswallon zkusil vývar. Když zchladl skoro na teplotu těla, podal ho Gaelenovi. „Namoč do toho malíček a nech ho to olízat. Je zjevně moc mladej, aby to do sebe dostal jinak.“ Vývar byl hustý a tmavý a Gaelen poslouchal Caswallonovy rady. Štěně nad vůní masa znovu nakrčilo čumáček, ale prst Gaelenovi olízlo. Chlapec zvířátko krmil dál, dokud mu neusnulo v náručí.

„Myslíš, že přežije?“

„To nevím. Zítra budeme moudřejší.“

„Já doufám, že ano, Caswallone.“

„Naděje je sestrou modlitby,“ řekl horal, „možná přežije.“ Vstal. „Počkej tady, něco si musím zkontrolovat. Hned jsem zpět.“ S tím zmizel v podrostu. Slunce již zapadlo, ale měsíc stál vysoko a ozařoval bezmračnou oblohu. Gaelen se zády opřel o strom a zadíval se do řevavých uhlíků.

Tohle byl život, klid, jaký nikdy nepoznal. Štěně se ve spánku pohnulo a on je nepřítomně pohladil. Hory v dálce tvořily proti obloze zubatou čáru, jako hradbu proti světu – bylo to velice povzbudivé a zároveň nesmírně uklidňující.

Tiše se vrátil Caswallon a posadil se vedle chlapce.

„Máme malý problém, Gaelene,“ prohodil. „Když jsme přicházeli, zahlídl jsem na kraji lesíka nějaký stopy, chtěl jsem však hlavně najít to štěně. Sledoval jsem stopu na měkké půdě, kde jsou otisky zřetelnější. Určitě je udělaly železem okovaný boty. Všichni horalové nosí opánky.“

„Tak kdo udělal ty stopy?“

„Aeniřani. Už jsou v horách.“

#

Ráno Gaelen štěněti dal zbytek vývaru, který ohřáli na žhavých uhlících. Jinoch měl jasnou mysl, hrůza noci se zahustila a přeměnila v celkem zvládnutelné obavy.

„Kolik jich tu je?“ zeptal se horala.

„Nějak kolem dvaceti. Myslím, že jsou jenom na výzvědách, ale míří na území Farlainů, a z toho by mohly vzniknout potíže. Dneska budeme opatrní, vyhneme se horským hřbetům. Ale neboj se, Gaelene, protože tohle jsou moje hory a oni nás nepřekvapí.“

Gaelen se zhluboka nadechl, a když se mu Caswallon podíval do očí, neuhnul. „Dneska se nebojím,“ řekl horalovi. „Včera v noci jsem se třásl. Dneska jsem připravený.“

„Dobrá,“ odvětil Caswallon, zvedl hůl a hodil si tlumok na záda. „Tak na Aeniřany prozatím zapomeneme a já ti ukážu něco velice krásného.“

„Co je to?“

„Nebud' netrpělivej. Nezkazím to slovy.“

Horal vyrazil k západu a Gaelen sebral štěně a následoval ho.

Celé dopoledne šplhali lesem, přes suťové svahy, dolů do šťavnatých zelených údolí, a nakonec vzhůru pískovcovým průsmykem. S tlumenou majestátností k nim dolehl zvuk, připomínající vzdálené hřmění, a Gaelenovi se prudce rozbušilo srdce.

„To je nějaký zvíře?“ zeptal se.

„Ne. I když podle pověstí to tak je. To, co uvidíš, je místo, kde se zrodila nejedna báje. Duhový most, klenoucí se do domova bohů, je jenom jedna z pověstí, které mají počátek v Attafossu.“

Když prošli průsmykem, Caswallon vedl Gaelena po travnatém chodníčku. Hřmění se ozývalo dole a napravo a stále sílilo. Nakonec sešplhali dolů směrem ke zdroji dunění, přelézali skaliska a opatrně klouzali po suťových svazích, až Caswallon konečně shodil tlumok z ramen a kývl chlapci, aby došel k němu. Caswallon stál na okraji břidlicové římsy. Když k němu Gaelen došel, poprvé uviděl náheru Attafossu a hluboko v srdci poznal, že na tuto chvíli do smrti nezapomene.

Byly tu tři obrovské vodopády než se vodní proud vrhl z výšky tří set stop do zpěněné tůně dole, rozdělily ho dva ohromné balvany. Z tůně se pak voda hrnula dál jedním velkým vodopádem, jehož řev diváky zcela ohlušil. Od černé čedičové skály se odráželo sluneční světlo a ve spršce rozstříknuté vody vytvářelo jasnou duhu, jež se klenula přes všechny vodopády a mizela vysoko ve vzduchu nad

horami. Vodopády byly nesmírně rozlehlé, na šířku měřily téměř půl míle. Gaelen tu stál s otevřenou pusou a civěl na Duhový most. Dokonce i v Ateris o něm zaslechl příběhy.

Caswallon zvedl ruce k obloze a začal mluvit, ale slova mu od úst smetl dunivý hlas Attafossu. Horal se obrátil k chlapci a zazubil se. „Pojď“, křikl.

Pomalu se propracovali nad vodopády, kde se posadili na břehu vedle spěchající vody v zátiší vytvořeném skalní stěnou, která tlumila ohlušující řev.

Caswallon ukázal na ostrov ve tvaru slzy, který se rozkládal uprostřed jezera. Celý ostrov byl velmi hustě zalesněný a chlapec zahlédl i ústí hlubokých jeskyní ve skalách nad hranicí lesa.

„To je Vallon,“ řekl, „a na něm leží jedna z kouzelných bran, skrze níž Farlainové před stovkami let prošli. Přišli jsme sem v zimě, kdy byla voda v jezeře zamrzlá, a my přešli po ledu.“

Nad vodopády zůstali přes noc a Gaelen nakrmil štěně sušeným masem, které nejdřív trochu rozžvýkal, aby změklo. Tentokrát psík žral s chutí. Následujícího dne Caswallon zamířil na jih do Farlainie. Chlapec viděl, že se Caswallon pohybuje ostražitě, obhlíží okolní krajinu a čeká ve skrytu lesa, kde se pozorně rozhlíží, než vyjde na otevřené prostranství.

Dvakrát narazili na stopy Aeniřanů a jednou na pozůstatky jejich táborového ohně. Caswallon prohrábl šedý popel až na hlínu pod ním.

„Dnes ráno,“ prohodil. „Měj se na pozoru.“

Té noci se utábořili v úzké jeskyni a nezapálili žádný oheň. Za prvního světla vyrazili znovu na cestu. Caswallon byl znepokojený.

„Jsou blízko,“ řekl. „Skoro je cítím. Abych byl upřímněj, Gaelene, tak mám starosti. Možná jsem tyhle Aeniřany podcenil. Na to, že jich je dvacet, nechávají málo stop a na pochodu se vyhýbají obzoru. Jsou to zálesáci a dobří zvědové. A to mi dělá starosti. Mohlo by to znamenat, že se Aeniřani připravují vytáhnout proti nám mnohem dřív, než jsem čekal.“

Za soumraku se Caswallonovo znepokojení změnilo ve strach. Vůbec nemluvil, zato mnohokrát kontroloval stopu a občas vylezl i na strom, aby obhlédl obzor.

„Co se děje?“ zeptal se ho Gaelen, když horal prohlížel téměř neviditelné škrábance a značky na stezce.

„Rozdělili se do menších oddílů. Tři šli napřed, ostatní se vytratil do lesa. Podle mě věděli, že jsme blízko, a tak kolem nás udělali kruh.“

„Co můžem dělat?“

„Nemáme moc možností,“ řekl horal. „Najdem si místo na noc.“

Caswallon vybral místo u potoka, kde za padlým stromem zapálil malý ohýnek, a tam snědli jídlo, které jim připravila Maeg. Noční obloha byla opět bez mráčku a měsíc jasně svítil. Gaelen se zavrtal do pokrývek se štěnátkem schouleným na prsou a usnul hlubokým, bezesným spánkem, dokud s ním asi dvě hodiny před rozbřeskem Caswallon jemně nezatřásl. Gaelen otevřel oči. Nad ním klečel Caswallon s prstem na rtech, nařizoval ticho. Gaelen rychle vstal. Horal ukázal na štěně a chlapec je zvedl a nacpal si ho za halenu. Caswallon nastrkal do Gaelenových pokrývek chrastí. Pak přiložil na oheň a vytratil se do temného lesa. Zastavil se u nízkého hustého keře na dohled od palouku a poblikávajícího ohně.

Horal se naklonil Gaelenovi těsně k uchu a zašeptal: „Proplaz se pod keř a stoč se do klubíčka. Nesmíš vydat žádnéj zvuk, vůbec se nehýbej. Jestli se to štěně jenom zavrtí – zabij ho!“

„Já chci bojovat,“ namítl šepem Gaelen.

„Chceš – ale ještě nejseš připravenej,“ odbyl ho Caswallon. „Ted’ udělej, co říkám.“

Gaelen se spustil na všechny čtyři, proplazil se do křoví, odhrnul větvičky a zabalil se do pláště, který mu dal Caswallon. Srdce mu bušilo a vlastní dech mu připadal stejně hlasitý jako hřmění Attafossu.

Caswallon zmizel.

Déle než hodinu se v lese neobjevilo nic nepřátelského. Gaelen byl celý ztuhlý a chytaly ho křeče a štěně se mu v náručí zavrtělo. Jinoch ho jemně pohladil po šedočerné hlavičce. Psík zívł a znovu usnul. Gaelen se usmál – a ztuhl.

Ani ne deset kroků od keře se od stromů oddělil tmavý stín. Měsíční světlo se zalesklo na železném pásku přilbice a odrazilo se od čepele meče, který muž držel v ruce.

Válečník se doplížil na okraj palouku, zvedl meč a mávl jím, čímž dal znamení svým druhům. Gaelenovi ve výhledu částečně vadilo listí a větvičky, takže útok na tábor viděl jen tak tak. Přes palouk přeběhli tři válečníci a zarazili meče do upravených pokrývek.

Chlapec se díval, jak se Aeniřané stahují zpátky, když si uvědomili, že byli oklamáni. Neřekli si jediné slovo, ale hned začali prohledávat okolní les.

Gaelen byl ztuhlý hrůzou. Keř byl na volném prostranství, trojice lovců ho měla přímo na očích. Proč ho Caswallon nechal na tak odhaleném místě? Zahrával si s myšlenkou, že vyleze ven a uteče, ale Aeniřané už byli příliš blízko.

Jeden válečník začal prohledávat protější stranu palouku a vlezl do stěny hlodáše. Gaelen vyvalil oči, když se ze země za válečníkem zvedl Caswallon, přitiskl mu dlaň na ústa a přešel mu dýkou přes hrdlo. Horal pustil tělo, obrátil se a vrhl se do hlodáše.

Zbývající lovci, ničeho netušíce, pokračovali směrem ke křoví, v němž seděl Gaelen ztuhlý strachem.

První válečník, rozložitý muž v kazajce z medvědí kožešiny a kožených spodcích, se obrátil k druhému, vysokému hubenému chlapíkovi se spletenými černými vlasy.

„Sežeň Karise,“ řekl první. Válečník se vrátil na palouk, zatímco vůdce pokračoval dál ke Gaelenově skrýši. Chlapec se užasle díval. Ten muž ani jednou nepohlédl dolů. Bylo to, jako by byli jinoch i keř neviditelní.

Válečník byl tak blízko, že Gaelen viděl jen jeho kůži ovinuté nohy a vysoké zašněrované boty, které měl na nohou. Gaelen se neodvažoval podívat výš. Náhle se ten muž vedle keře zhroutil. Gaelen sebou prudce trhl, ale včas se vzpamatoval natolik, že nevykřikl. Aeniřan ležel tváří k němu, mrtvé oči měl rozevřené a z jeho krku do měkké prsti stékala krev.

Mrtvý muž se začal plazit jako had, jenže couval. Gaelen vzhlédl. Caswallon ho držel za nohy a táhl ho do houští. Tam tělo pustil a znovu zmizel v lese.

Na palouk vstoupil poslední aenirský válečník s mečem v ruce. „Asto!“ křikl. „Karis je mrtvý. Vrať se sem.“

Odpověděl mu Caswallon, mluvil chladným hlasem. „Jseš úplně sám, můj milý.“

Válečník se otočil a s napřaženým dlouhým mečem se vrhl do útoku. Caswallon se zaklonil, zavířil holí a bodl jí dopředu jako oštěpem. Konec hole se válečníkovi zarazil do břicha a on se se zachrčením předklonil. Hlava mu vletěla rovnou do rány druhého, železem obitého konce horalovy zbraně. Aeniřana to srazilo na zem, dopadl tvrdě. Omámeně se snažil zvednout. Caswallon ho silnými prsty popadl za vlasy a praštil mu obličejem o drsnou kůru starého dubu. Válečník se, zpola v bezvědomí, znovu sesul na zem.

#

Ongist cítil, jak mu svazují ruce, ale neměl sílu k odporu. Pak omdlel, a vědomí znovu nabyl o pár hodin později, protože mezitím vyšlo slunce. Hlava ho bolela a v ústech cítil pachut' krve. Pokusil se pohnout, ale byl přivázaný ke kmeni stromu.

O pár kroků před ním seděli ti dva, které stopovali, muž a chlapec. Oba byli zcela jasně horalové, ale na tom mládenci mu bylo něco povědomého, ačkoliv válečníka zařadit nedokázal.

„Vidím, že už jsi zase s námi,“ poznamenal horal. „Jak se jmenuješ?“

„Ongist, syn Asbidagův.“

„Já jsem Caswallon z klanu Farlainů. Tohle je můj syn Gaelen.“

„Proč jste mě nezabili?“

„Mám rád muže, co jde rychle k věci,“ utrousil Caswallon. „Žiješ z mého rozmaru. Jsi tady, abys prozkoumal území Farlainů. Nejspíš jsi měl nařízeno dát si pozor, aby tě nikdo nezahlédl, a taky zabít každého, kdo by tě objevil – v kterémžto případě jsi neuspěl dvakrát. Obklíčili jste nás a začali jste kruh stahovat. Proto, když tě tu nechám, najdou tě, a ty svejm vůdcům můžeš předat tuhle zprávu: odejděte hned, nebo povolám farlainský lovce, než skončí den, a pak nikdo z vás nepřežije, aby podal hlášení vašemu pánovi.“

„Silný slova,“ zamumlal Aeniřan.

„To jsou, přáteli. Ale jedno by ti mělo být jasné. Já jsem mezi Farlainama známej jako člověk s mírnou povahou a poslední z válečníků. A přesto jsou dva vaši muži mrtví a ty jseš svázaněj jako

ulovená kachna. Mysli na to, co by se stalo, kdybych na vás vypustil dvě stě válečníků.“

„Co jsou tvoje dvě stovky?“ odplivl si válečník. „Co jsou vaše dvě tisícovky, ve srovnání se silou Aeniřanů? Budete jako suché listí před lesním požárem. Farlainové? Nesourodá cháska polovičních divochů bez krále a bez vojska. Dám ti jednu radu. Pošlete své vyslance k pánu Asbidagovi do Ateris a uzavřete mír. Ale nezapomeňte na dary. Pán Asbidag má dary rád.“

Caswallon se usmál. „Přednesu tvá moudrá slova farlainské radě. Možná s tebou budou souhlasit. Až tě tvoji muži najdou, řekni jim, aby šli na jih. To je nejrychlejší cesta z území Farlainů.“

Válečník se naklonil a odplivl si.

„Koukni na něj, Gaelene. Tohle je Aeniřan, tohle je rasa, co terorizuje svět. Ale přes to všechno je to jenom chlap, co je hrozně cítit, vlasy má plný vši a jeho říše je postavená na krvi nevinnejch. Válečníci? Jak jsi viděl včera v noci, jsou to jenom muži a ne moc obratný – dobrý jsou jenom ve vraždění žen a probodávání dětí.“

Ongistovi se v očích mihlo poznání. Chlapec byl ten mládenec, kterého Asbidag probodl v bráně Ateris oštěpem. Aeniřan skousl rty a neřekl nic. Jeho bratr Tostig jim všem vykládal, jak se jinoch odplazil do hor, kde ho zachránilo dvacet horalů. Asbidagovi to dělalo starosti.

„Chtěl bys ho zabít, Gaelene?“

Ongist z jinochova pohledu cítil nenávist a jeho pohled opětoval beze strachu. „Vidím, že jsme na tobě zanechali svou značku,“ ucedil opovržlivě. „Říkají ti Krvavé oko, nebo Zjizvená tvář?“

Hoch neřekl nic, ale ledový výraz zůstal. „Copak ti taky někdo vyřízl jazyk?“ zasyčel Ongist.

Gaelen se obrátil ke svému otci. „Ano, chci ho zabít,“ řekl. „Ale ne dneska.“

Muž a chlapec bez ohlédnutí odešli z palouku a Ongist se opřel a čekal na svého bratra a ostatní. Když ho Aeniřané našli, bylo skoro poledne. Odřízli ho a zvedli na nohy. Jeho bratři Tostig a Drada ho museli podepřít, protože když vstal, zatočila se mu hlava a viděl rozmazaně.

„Co se stalo?“ vyptával se Drada, starší než Ongist o tři roky.

„Ten horal nás oklamal. Zabil Karise a Astu.“

„Já vím. Našli jsme těla.“

„Řekl mi, abychom opustili území Farlainů. Povídal, že upozorní jejich lovce.“

„Dobrá rada,“ utrousil Drada.

„Asbidag se bude zlobit,“ zamumlal Tostig. Ongist si třel pohmožděný spánek a zlostné se mračil. Tostig byl z bratrů největší, vysokánský kolohnát se spletenými vlasy žlutými jako len a polámanými zuby. Byl však také nejopatrnější – někteří by řekli zbabělý. Ongist jím pohrdal.

„Jak vypadal?“ chtěl vědět Drada.

Ongist pokrčil rameny. „Vysokej. Dobře se pohyboval. Dobře bojoval. Sebevědomej.“

„Tak se zařídíme podle jeho rady. Mluvil jsi s ním, pokusil ses ho navnadit?“

„Ano.“

„A co on?“

„Nereagoval, jenom se usmál. Řekl jsem mu, že Aeniřani jeho lidi smetou. Poradil jsem mu, aby zašli za Asbidagem a prosili o mír. On jenom řekl, že moje moudré slova přednese radě.“

„Zatraceně,“ zaklel Drada. „Tohle se mi nelíbí. Z chlapů, co se nerozčílejí, jsou nejhorší nepřátelé.“

Ongist se zazubil a dal Dradovi ruku kolem ramen. „Vždy mysliťel, bratříčku. Mimochodem, ten kluk, co tvrdil, že je jeho syn, je ten samej kluk, co ho otec propíchl v městský bráně.“

Drada zaklel. „A on se přesto nenaštal? Z toho dostávám třesavku.“

„Myslel jsem, že se ti to bude líbit,“ ucedil Ongist. „Mimochodem, Tostigu, kolik chlapů jsi říkal, že kluka zachránilo?“

„Všechny jsem je neviděl. Byli schovaní v křoví.“

„Kolik jsi jich viděl?“ zeptal se Drada, jehož zájem rozdmýchala Ongistova otázka.

„Jasně jsem viděl jenom jejich vůdce. Proč? Kolik mužů říkal, že má?“

„Nic neříkal,“ odpověděl Ongist. „Ale já to vím.“

„Das tě vem!“ zařval Tostig a utekl na druhou stranu palouku.

Drada vzal Ongista za ruku a odvedl ho k padlému kmeni, kde předtím Caswallon zapálil oheň. Oba bratři se posadili a Drada si protřel oči. „Co to všechno mělo znamenat?“ zeptal se.

„Žádných dvacet horalů tam nebylo,“ ohrnul pysk Ongist. „Jen ten jeden – ten samej chlap, dal bych na to krk.“

„Nejspíš máš pravdu,“ souhlasil Drada. „Řekl ti jméno?“

„Caswallon z klanu Farlainů.“

„Caswallon. Doufejme, že mezi klany nebude moc takovejch.“

„I kdyby takoví byli všichni, bude to jedno. Kdo se může postavit třiceti tisícům aenirských válečníků?“

„To je pravda,“ souhlasil Drada, „ale jsou pořád velkou neznámou. Kdo ví, kolik jich tu je? Náš odhad je do sedmi tisíc bojeschopných mužů, pokud by se všechny klany daly dohromady. Ale co když se mylíme?“

„Co navrhuješ?“

„Myslím, že bychom s nima měli jednat mírně. Nejdřív budem obchodovat a zkusíme si mezi nima zařídit dobrý přijetí. Pak uvidíme.“

„Myslíš, že budou tak hloupí, aby nás pustili do hor?“ zeptal se Ongist.

„Proč ne? Všechny ostatní porobený národy nás přijaly stejně. A v klanech musí být takoví, co jsou rozčarovaní, přehlížení nebo opovrhovaní. Ti za námi přijdou a poučí se.“

„Myslel jsem, že otec chce v létě provést vpád.“

„To chce, ale já mu to rozmluvím. Pořád musíme získat tři velké oblasti v nížině, a tam bude bohatší kořist než tady v horách.“

„Mně se v horách líbí. Rád bych si tu postavil dům,“ poznamenal Ongist.

„Brzo si ho postavíš, bratříčku. To ti slibuju.“

###

Orákul seděl sám, a ztracen ve včerejších snech, kdy se země přehlnala vojska s blyštivými kopími a pozvednutými praporci, hleděl do ohně.

Rudý luňák na černém poli. Jinozemci proudí z bitevního pole, zlomení a demoralizovaní. Sigarni v zapadajícím slunci pozvedá meč, válečná královna vítězí.

Taková byla sláva mládí, když Orákul prošel bránou do království za ní. Stařec si přitáhl šedý plášť úžeji k ramenům, natáhl nohy a vychutnával teplo z hořících dubových polen. Zadíval se na hřbety svých rukou, vráscité, s jaterními skvrnami stáří.

Ale kdysi dávno...

„Sniš o slávě?“ zeptal se Taliesen.

Orákul sebou trhl, jako by dostal ránu, a na sedátku se otočil. Když poznal staříckého druida, tiše zaklel. „Přitáhni si židli,“ vyzval ho.

Druid byl malý, na kost vyhublý, bílé vlasy a vousy měl prořídlé, lnuly mu ke tvářím a k hlavě jako zbytky zimních mlh. Oči však měl zvláštním způsobem mladé a veselé, hnědé jako jelen a pod vystouplým obočím blízko u sebe. Na kostnatých ramenou mu visel plášť z ptačího peří mnoha odstínů, ledňáččí modř se blýskala mezi krkavčí černí, světlou barvou kulíka a orlími brky.

Taliesen opřel dlouhou hůl o stěnu jeskyně a posadil se vedle Orákula. „Takže chlapec přišel,“ řekl druid tichým, hlubokým hlasem.

„Víš, že ano.“

„Ano. A tak to všechno začíná. Zkáza všeho, co milujeme.“

„Tomu věříš ty.“

„Pochybujes o mně, Orákule?“

„Budoucnost je jako měkký jíl, který je třeba uhníst. Nemůžu uvěřit, že už je vše dáno a rozhodnuto.“

Druid tiše zaklel. „Ty, ze všech lidí, bys měl vědět, že minulost, přítomnost a budoucnost existují společně, utkané jako látka, propletené. Prošel jsi bránou. Copak ses nic nenaučil?“

„Naučil jsem se, jakou chybou je pýcha. To mi stačilo.“

„Vypadáš starý a unavený,“ poznamenal druid.

„Jsem obojí. Jak to, že ještě žiješ, Taliesene? Tys byl starý, když já ještě sál mateřské mléko.“

„Já byl starý, když tvůj děd sál mateřské mléko.“

Chvilí oba muži seděli mlčky a hleděli do plamenů, pak si Orákul povzdechl a poposedl si. „Proč jsi sem přišel?“ zašeptal.

„Sigarni prošla bránou. Je v jeskyni na Vysoké Druin.“

Orákul si olízl rty, jak mu náhle vyschlo v ústech. „Jak se má to děvče?“

Taliesen se suše zasmál. „Děvče? Je to žena skoro tak stará jako ty. Jak jsem říkal, ty nechápeš složitost bran a průchodů.“

„No, ale jak se má, zatraceně?“

„Je těžce zraněná, ale já ji uzdravím.“

„Smím ji vidět?“

Druid zavrtěl hlavou. „To by nebylo moudré.“

„Tak proč jsi sem vůbec chodil?“

„Možná bys mi mohl pomoci.“

„A jak?“

„Co se stalo s mečem, který jsi jí ukradl?“

Orákul zrudl. „To byla platba za všechno, co jsem pro ni udělal.“

„Nesnaž se ospravedlnit, Caracisi. Tvůj hřích vedl k dalším válkám. Přišel jsi Sigarni na víc, než zač jsi stál. Pak jsi uloupil Skallivar. Řekl jsi mi, žeš ho ztratil v boji, který tě přivedl zpátky k nám, jenomže já ti už nevěřím. Co se s ním stalo?“

Orákul vstal a odešel do zadní části jeskyně. Vrátil se s dlouhým rancem zabaleným v plátně. Položil ho na stůl, rozvázal řemínky a ranec rozbil. A tam ležel lesklý meč ze stříbřité oceli. „Chceš ho?“ zeptal se Orákul.

Taliesen si povzdechl a přehodil přes čepel cíp látky. „Ne. Zatraceně, člověče! Tys překročil čáru času. Zemřeš a nikdy se nedozvíš, jaký chaos jsi zapříčinil. Snažil jsem se to napravit a podařilo se mi jenom vytvořit nové paradoxy.“

„O čem to mluvíš?“

„Bez meče Sigarni rozdrtili, porazili a zabili.“

„Ale tys říkal, že je tady!“

„To taky je. Snažil jsem se jí pomoci, Caracisi, jenže ona zemřela. Překročil jsem čáru a v jiném světě našel jinou Sigarni. Zemřela. Znovu a znovu jsem procházel bránou. Vždycky zemřela. Na dlouhou dobu jsem se vzdal, pak jsem se vrátil ke svému pátrání a našel jinou Sigarni, která měla zemřít mladá. Porazila prvního nepřítele a potom i druhého, hraběte z Jastey. Dokázala to s Caracisovou pomocí. Vzpomínáš si na to, vid’?“ Orákul odvrátil zrak. „A Caracis znovu ukradl její meč. Tentokrát však ona požádala mě,

abych jí ho vrátil. To se nikdy nestalo. Nevěděl jsem, co dělat. A teď – najednou – je tady. Vítězná královna s tímto mečem.“

„S tímhle nechci mít nic společného,“ zašeptal muž, jenž býval Caracisem.

„Měls takové nadání, Caracisi,“ podotkl Taliesen tiše. „Jak to, že se z tebe stal takový padouch?“

„Chtěl jsem být král, hrdina. Chtěl jsem, aby se o mně zpívaly písně a psaly báje. Je to tak hanebné? Pověz mi, vládla dobře?“

„Vyhrála konečnou bitvu a čtyřicet let udržela klany spojené. Je skutečně veliká královna, a tak taky zůstane.“

Orákul se zazubil. „Čtyřicet let, říkáš? A vyhrála.“ Zvedl se na nohy a došel pro džbán medoviny a dva poháry. „Dáš si se mnou?“

„Myslím, že dám.“

„Čtyřicet let,“ zopakoval Orákul. „To bych byl nedokázal. Čtyřicet let!“

„Pověz mi o Gaelenovi, tom chlapci.“

Orákul se přinutil vrátit do přítomnosti. „Gaelen? Je to skvělý hoch, bystrý a chápavý. Má kuráž. Ke Caswallonovi se bude hodit.“

„Jak se daří Caswallonovi?“

„Jako vždycky, chodí si po vlastních cestách. Byl na mé hodný... jako syn. A zmenšuje mou hanbu a pomáhá mi zapomenout...“

„Tys mu vykládal o své minulosti?“ chtěl vědět Taliesen, předklonil se a upřeně se na Orákula podíval.

„Ne, já své sliby držím. O světě za hranicemi tohoto jsem nikomu neřekl. Pochybujes o mně?“

„Nepochybuju. Jsi svéhlavý muž, a pyšný, ale nikdy tě nikdo neobvinil z křivopřísežnictví.“

„Tak proč se ptáš?“

„Protože lidé se mění. Slábnou. Přestává jim to myslet.“

„Já ještě nejsem senilní,“ vyštěkl Orákul.

„To opravdu nejsi.“

„Co se stane s královnou?“

Taliesen pokrčil rameny. „Zemře, jako všechny ostatní. Je stará a unavená. Dny její slávy jsou pryč. Kdysi dávno jeden černokněžník vyslal démona, aby ji zabil. Udělal chybu a kouzlo seslal příliš blízko brány. Ta bestie je skoro u ní.“

„Nemůžeme ji zachránit?“

„Tady mluvíme o osudu, člověče!“ štěkl Taliesen. „Bestie ji musí najít.“ Přestal se tvářit tak vážně. „I kdyby ten démon neuspěl, stejně brzy zemře. Má staré a přepracované srdce.“

„Aspoň něčeho v životě dosáhla. Zachránila svůj lid. Já svůj zničil.“

„Nemůžu ti to usnadnit, protože mluvíš pravdu. Ale teď je dokonáno.“

„Opravdu není žádná naděje?“ zaprosil Orákul.

Druid si povzdechl, vstal a sebral svoji dlouhou hůl. – „Vždycky je naděje, nezáleží na tom, jak je slabá a nereálná. Nemysli si, že jsi jediný, kdo cítí lítost. Farlainové jsou můj lid způsobem, jaký nemůžeš chápat. Až budou zničeni, můj život odejde s nimi. A veškeré moje životní úsilí. Ty! Ty jsi jen člověk, který udělal chybu. Já ale musím platit. Naděje? Řeknu ti, jaká zbývá naděje. Představ si člověka stojícího v lese Atta na začátku podzimu. Představ si, že všechny listy jsou připravené opadat. Ten člověk musí natáhnout ruku a chytit jeden lístek, jeden určitý lístek. Jenže on neví, na kterém stromě visí. Tohle je naděje, jakou mají Farlainové. Myslíš, že ten pitomec Cambil ten lístek chytí?“

„Caswallon by mohl,“ poznamenal Orákul.

„Caswallon přece není vrchní lovčí,“ opáčil Taliesen mírně. „A i kdyby byl... klany jsou rozdělené a rozptýlené. Nepřítele tak silného, jako jsou Aeniřané, nezaženou.“

„Tos sem přišel, abys mě trestal, druide?“

„Potrestal tě? Občas si přeju, abych tě byl zabil,“ podotkl Taliesen smutně. „Ďas tě vem, smrtelníku! Proč jsem ti kdy ukázal bránu?“

Tehdy se od něj Orákul odvrátil a sklonil se, aby přiložil na oheň. Když se ohlédl, druid byl pryč.

A odnesl si meč...

#

„Jsi ke Caswallonovi trochu nespravedlivý,“ říkala Maeg svému otci, jenž se posadil do širokého koženého křesla a pohiňával se, když ho maličký Donal tahal za vousy. Maggrig byl sice muž středního věku, ale pořád byl velmi silný a v hustých rezavých

vousech neměl chloupek šedý. Donal zívá a pallidský vrchní lovčí vzal dítě do náruči a položil si ho do ohbí lokte.

„Nespravedlivej?“ opáčil tichým hlasem. „Vzal si mou jedinou dceru, a přesto mi pořád krade dobytek.“

„To nedělá.“

„Připouštím, že se v poslední době drží mimo pallidský území, ale jen proto, že Aeniřani podřízli jeho odběratele.“

„Je to tradice, tati,“ namítala Maeg. „Jiný klany vždycky byly nehájená kořist. A Caswallon je Farlain.“

„Tohle mně nevykládej, holka. Tahleta tradice vymizela před spoustou let. Bože, on přece nemusí krást mé krávy. Nebo Larikovy. A dřív nebo později ho někdo chytí. Myslíš, že chci pověsit vlastního zetě?“

Maeg zvedla z Maggrigovy náruče spícího chlapečka, uložila ho do kolébky a přikryla ho.

„Potřebuje vzrušení, dělá to, protože ho to baví.“ Ta slova zněla chabě dokonce i uším Maeg. Přes veškerou svou inteligenci a bystrost Caswallon odmítal dospět.

„Jak jsem slyšel, tak ho taky bavilo přebírat chlapům ženy,“ poznamenal Maggrig.

Maeg se k němu otočila s blesky v očích. „To stačí!“ vyjela na otce. „Od naší svatby se na jinou ženu nepodíval... no, podíval, ale to je všechno.“

„Neumím si představit, proč sis ho vzala. Vědělas, že na louce za domem má mého oceněného býka, co mi ho drze ukrad? To je teda pohled pro návštěvníka, jeho vlastní uloupenej býk!“

„Tak si ho vezmi, až budeš odcházet,“ navrhla mu Maeg s úsměvem.

„Aby mě všichni farlainští chlapi viděli? To ať si radši myslí, že to byl dar.“ Potrásl hlavou. „Myslel jsem, že ho změníš, Maeg. Myslel jsem, že ho manželství přiměje se usadit.“

„To ano. Je to skvělý manžel, stará se o mě.“

„Já ho nechci zabít,“ připouštěl Maggrig. „K d'asu s tím vším, mám toho chlapce rád. Člověk se přece může bavit i jinak.“

„Znovu s ním promluví. Jsi si jistý, že je to tvůj býk?“

„Jistý? Jasně že si jsem jistý. Tu noc, co ho ukradl, ho Intosh a sedm dalších honili celé hodiny – jenže on a ten zatracenej pachtýř Acris se rozdělili. Caswallon Intoshe vesele provedl.“

„Musel být bez sebe vzteky,“ podotkla Maeg a nasadila vážnou tvář.

„Slíbil, že bude nosit Caswallonovy uši kolem krku jako ozdobu.“

„To nebylo kvůli tomu býkovi,“ prohlásila jeho dcera. „Povídá se, že když se Intosh vrátil domů, zjistil, že někdo spal v jeho posteli a zmizel jeho nejlepší meč.“

„Ten chlap nemá rozum,“ řekl Maggrig a nedokázal potlačit úsměv. „Ten meč jsem Intoshovi dal poté, co zvítězil při hrách.“

„Mám ti ho donést, tati? Intosh ho určitě bude chtít zpět.“

„Teď by ho radši zakopal do prasečí kejdy, než aby ho použil.“

„Caswallon si ho chce vzít na hry.“

„Ó, bohové, ženská! Copak nemá kapku studu?“

„Ani jsem si nevšimla.“

Ze zdola zaslechli zvuk otevíraných a zavíraných dveří a pak se do schodů neslo hvízdání.

„No, asi bych ho měl jít pozdravit,“ prohodil Maggrig a vstal.

„Buď milý,“ požádala ho Maeg a vzala ho za loket.

„Ona říká, buď milý. Co bych měl říct? „Podařilo se ti v poslední době ukrást nějaký pěkný krávy?““

Maeg se zachichotala, popadla ho kolem krku a políbila na vousatou tvář. „Miluju tě,“ řekla mu.

Otec se na ni zazubil. „Byl jsem na tebe při výchově moc měkkej, dítě. Vždyckys dostala, cos chtěla.“

Oba sešli dolů, kde před krbem stál Caswallon s rukama nataženýma k plamenům. Válečník se obrátil a usmál se, přičemž mu zajiskřilo v zelených očích. „Jak se máš, otče?“ zeptal se.

„Ne o moc líp, když tě vidím, ty zlodějská svině,“ vyštěkl Maggrig. Maeg si povzdechla a nechala je spolu.

„Je snad tohle způsob, jak mluvit s manželem své dcery?“ otázal se Caswallon.

„To byl pěkně bídný den, když jsi překročil můj práh,“ zavrčel Maggrig, došel ke stolu a nalil si do poháru medovinu. Měla skvělou

a plnou chuť a on si ji vychutnával. „Tohle má známou chuť,“ poznamenal. „Dost se podobá tý zvláštní medovině, co vaří Intosh.“

„Vážně?“ zvedl obočí Caswallon.

Maggrig zavřel oči. „Tohle je to jediný, co potřebuju, aby byl den úplnej – můj vlastní chovnej býk se pase na tvý louce, zatímco já tu piju medovinu ukradenou mému kamarádovi.“

„Musíš ho za mě pochválit. Je to ta nejlepší medovina, co jsem kdy pil.“

„To udělám. Kde je Gaelen?“

„Poslal jsem ho ven za ostatníma klukama.“

„Je to moudrý?“

Caswallonův úsměv se vytratil. Válečník došel k Maggrigovi a také si nalil medovinu. „Dřív nebo později se to stát muselo,“ řekl a kývl na Maggriga, aby se posadil do křesla. Sám si sedl naproti němu a zadíval se do zlatavé tekutiny, kterou pomalu usrkával. „Je to dobrej kluk, Maggrigu, ale má toho hodně za sebou. Myslím, že ho donutí trpět. Povede je Agwaine.“

„Tak proč jsi ho posílal?“

„Protože se musí učit. Tohle je život – učit se, jak přežít. On to dělal celej život. Ted’ musí zjistit, že život v horách se v ničem neliší.“

„Mluvíš zatrpkle. To se ti nepodobá.“

„No, svět se mění,“ prohlásil Caswallon. „Díval jsem se, jak Aeniřani plení Ateris, a to bylo hnusný. Zabíjeli jako lišky v kurníku.“

„Slyšel jsem, žeš s nima v horách prohodil pár slov.“

Caswallon se usmál. „Ano.“

„Dva jsi zabil.“

„To zabil. Neměl jsem jinou možnost.“

„Napadnou klany, co myslíš?“

„Je to nevyhnutelný.“

„Souhlasím s tebou. Mluvil jsi s Cambilem?“

Caswallon se zasmál nahlas. „Ten chlap mě nenávidí. Kdybych řekl dobrej den, tak to vezme jako urážku.“

„Tak promluv s Leofasem. Musíte plánovat.“

„Myslím, že to udělám. Leofas je dobrej chlap. Silnej.“

„Víc než to,“ připojil Maggrig. „Je mazanej.“

„V tom se ti podobá, Maggrigu.“

„To ano.“

„Tak za ním zajdu. A se svýma krávama si nemusíš dělat hlavu. Ty časy už jsou pryč. Co jsem viděl Ateris, přestala mě ta hra bavit.“

„To rád slyším.“

Caswallon dolil poháry. „Ovšem mohl bych se proplížit pro trochu tý Intoshovy medoviny.“

„To bych ti neradil,“ utrousil Maggrig.

3

Gwalchmai poslouchal, když Agwaine plánoval pád toho nížiňana. V širokém kruhu kolem syna vrchního lovčího sedělo patnáct dalších mladíků – synové členů rady starších, kteří se jednoho dne sami stanou členy rady. Když Agwaine mluvil, poslouchali a nic nenamítali. Gwalchmaie takhle rozprava netěšila. Sám byl osiřelé dítě hor a věděl, co je to osamělost, bolest, kterou přinášela, a vnitřní mrazení. Vždy byl oblíbený, ale on na tom taky pracoval – vtipkoval a žertoval, snažil se získat uznání od sobě rovných. Běhal starším chlapcům s posílkami, vždycky byl ochotný přiložit pomocnou ruku, ale v srdci cítil velký strach. Otec mu zemřel, když mu bylo sedm – zabili ho, když pytláčil na pallidském území. Následujícího roku dostala matka zápal plic a umírala v bolestech. Maličkého Gwalchmaie poslali do domu Badraiga. Badraig měl vlastního syna a sirotka oba přivítali. Jenže Gwalchmai své rodiče velmi miloval a jejich ztráta ho ranila víc, než s čím se dokázal vyrovnat.

Nebyl právě velké dítě, a i když mu bylo skoro patnáct, byl zdaleka nejmenší v celé skupince. Vynikal ve dvou věcech: v běhu a lukostřelbě. Nedostatek sil ho však v obou věcech omezoval. Na krátkou vzdálenost dokázal předběhnout dokonce i Agwaina a s dětským lukem na dvacet kroků střílel lépe než nejlepší farlainští lučištníci. Neměl však sílu napnout mužský luk a na soutěžích, kde se běhalo na větší vzdálenost než třicet kroků, nikdy nevyhrál.

Agwaine teď mluvil o tom, jak nového Caswallonova syna pokořit. Gwalchmai seděl a díval se na syna vrchního lovčího. Byl vysoký a pohledný, uměl se rychle a oslnivě usmát a obvykle nebyl nijak zlomyslný. Dnes však ne. V tmavých očích se mu jiskřilo a sličnou tvář měl pokřivenou, když mluvil o trápení toho nížiňana.

Gwalchmai to nedokázal pochopit a toužil najít odvahu promluvit nahlas. Ale když se rozhlédl kolem sebe, věděl, že na to nenajde kuráž. Nervózně vyhledal Layna. Ostatní budou Agwaina následovat slepě, ale Layne vždy půjde vlastní cestou. V této chvíli Leofasův syn neříkal nic, z jeho orlí tváře se nedalo nic vyčíst. Jeho obrovský bratr Lennox vedle něj taky mlčel. Laynovy šedé oči se setkaly s Gwalchmaiovým pohledem a sirotek se snažil Layna přimět, aby se ozval. Jakoby v odpověď na modlitbu se Layne na Gwalchmaie usmál a pak promluvil.

„Myslím, že Gaelen si už tvrdýho zacházení užil dost, Agwaine,“ řekl Layne. „Proč mu to ještě zhoršovat?“ Gwalchmai cítil, jak ho zaplavuje úleva, ale Agwaine se přesvědčit nedal.

„Mluvíme tady o žertu,“ opáčil Agwaine úlisně. „Já nenavrhuju, že ho zabijeme. Proč by to mělo vadit?“

Layne si prohrábl dlouhé tmavé vlasy a před Agwainem pohledem neuhnul. „Proč by to mělo vadit?“ opáčil. „Takový čin je pod tvou úroveň, bratrance. Je dobře známo, že tvůj táta Caswallona nijak zvlášť nemiluje, ale to je věc jich dvou.“

„Tohle s tátou nemá nic společného,“ vyjel rozzlobeně Agwaine. Otočil se k Lennoxovi. „A co ty?“ chtěl vědět. „Postavíš se za bratříčka?“

Lennox pokrčil mohutnými rameny. „Já vždycky,“ řekl a hlas měl hluboký jako vzdálené dunění hromu.

„Copak ty nikdy nemyslíš sám za sebe, ty šerednej osle?“ vyštěkl Agwaine.

„Občas,“ odtušil Lennox přívětivě.

„A co vy ostatní?“

„Nó, pobavme se s ním,“ řekl Draig, Gwalchmaiův nevlastní bratr. „Komu to uškodí? Co myslíš ty, Gwale?“

Všechny oči se obrátily na Gwalchmaie a jemu pokleslo srdce. Celý život se snažil vyhýbat sporům, a teď, ať řekne cokoliv, uškodí mu to. Layne a Lennox byli jeho přátelé. Layne byl od přírody vážný, ale věrný jinoch, a jeho bratr Lennox, i když byl silný jako býk, byl laskavý společník. Jenomže Agwaine byl Cambilův syn a uznávaný vůdce farlainské omladiny a Draig byl Gwalchmaiův

nevlastní bratr, horkokrevný a zlomyslný. Zbývající chlapci byli všichni větší než Gwalchmai.

„No, tak co povíš?“ naléhal Draig.

„Mně je to úplně jedno,“ zamumlal Gwalchmai. „Co považujete za nejlepší.“ Snažil se nepodívat na Layna, ale pohled staršího chlapce ho přitáhl. Layne se na něho jenom usmál a Gwalchmai z jeho úsměvu cítil lítost. To ho ranilo víc, než unesl.

„Tak jdem na to!“ řekl Agwaine s úsměvem.

Plán to byl prostý. Kareen jim ve vší nevinosti prozradila, že Caswallon chce ráno poslat svého syna na louku, aby se poznal s ostatními chlapci z vesnice. Agwaine navrhl, aby mu sebrali šaty a zahnali ho zpátky do domu. Přitom ho měli spráskat březovými pruty.

Ted' Layne a Lennox skupinku opustili a o kus dál se rozvalili do trávy. Gwalchmai seděl zuboženě na padlém stromě a přál si, aby byl zůstal doma.

Když hovor utichl, vzhlédl. Přicházel k nim štlhlý chlapec v zelené haleně lemované hnědou kůží. Vlasy měl rezavé a nad klikatou jizvou, která se mu táhla po levé tváři, měl chomáč bílých vlasů. Měl široký opasek s tesákem v pochvě. Nijak se nenaparoval, spíš se tvářil nervózně. Layne s Lennoxem si ho nevšímali a Gwalchmai viděl, že chlapec zatíná zuby.

Přistoupil ke skupince a oči upíral na Agwaina. Gwalchmai viděl, že levé oko má plné krve, a zachvěl se.

„Jsem Gaelen,“ řekl hoch oslovuje Agwaina.

Agwaine kývl. „Proč mi to říkáš?“

„Z toho, jak jsou tvoji kamarádi rozesazení kolem tebe, vidím, že jsi vůdce.“

„Jak jsi všímavej, nížiňane.“

„Řekneš mi své jméno?“

„A k čemu? Nikdy nás neoslovíš přímo, jseš jako to vlčí štěně, co sis přinesl domů – těm s rodokmenem na tobě v nejmenším nezáleží.“

###

Gaelen neříkal nic, ale horečnatě přemýšlel. V Ateris bylo mnoho zlodějů a tlup, ale on byl vždycky sám. Tahle scéna se nijak

nelišila od mnoha podobných, které zažil. Chvilí se ještě budou bavit, vášně porostou a nakonec dojde k násilí. Rozdíl byl v tom, že v Ateris měl vždycky kam utéci. Znal každou uličku a vysokou budovu, každou střechu a skrýš. Když se blížil ke skupince, prohlížel si je a posuzoval, rozhodoval, kterých je třeba se bát a kterých si nemusí všimnat. Dva hoši se rozvalovali v trávě opodál. Jeden byl štíhlý, ale atlet, měl pevnou tvář. Vedle něj ležel skutečný obr, větší než většina horalů, co zatím Gaelen viděl. Jeho pohled přitáhl pomenší chlapec sedící stranou od ostatních. Byl útlý, s krátkými ryšavými vlasy, a vypadal nervózní, skoro vylekaný. Gaelen ho pustil z hlavy. Ostatní seděli kolem mladého muže, jemuž nyní čelil. Ti si sami nic nezačnou – jen se budou řídit příkladem. Proto všechno záviselo na výsledku jeho střetu s vůdcem. Gaelen ho posoudil. Měl pevnou tvář, tmavé oči a neuhýbavý pohled. A byl pyšný. V té chvíli Gaelen poznal, že nestojí proti žádnému zbabělému tyranovi, kterého by mohl zastrašit nebo překonat slovy. Srdce mu pokleslo.

Jednu věc se však naučil brzy, a to, že nikdy nesmí dovolit nepříteli určit si tempo hry. „No, nestůj tam tak,“ řekl Agwainovi s nuceným úsměvem. „Nauč tohle vlčí štěně to, cos měl v plánu.“

„Co?“ vyhrkl Agwaine, jehož to vyvedlo z rovnováhy.

„Je jasný, že jste se ty a ty tvoji vořeši, co si s nima hraješ, už rozhodli, jak se tahle hra bude hrát, tak do toho. No, já vám to usnadním.“ Lhostejně popošel dopředu a potom, tak pomalu, že to zmátlo Agwainovy reflexy, udeřil druhého chlapce do obličeje, až ho srazil do trávy.

Gaelen tasil nůž, a když se ostatní chlapci začali prudce zvedat, odskočil dozadu. Agwaine potřásl hlavou a s leskem v očích se pomalu zvedl. Také vytáhl nůž.

„Tak za tohle tě zabiju, cizozemče,“ procedil mezi zuby. S vážným výrazem vykročil kupředu, perfektně vyrovnaný. Ostatní mládenci také tasili nože a rozestoupili se do půlkruhu.

„To stačí!“ pronesl vysoký mladík, kterého Gaelen viděl sedět stranou od ostatních. Ted' došel ke Gaelenovi a postavil se vedle něj. „Vlastně to víc než stačí. Ten žert zhořkl, Agwaine.“ Z druhé strany

se vedle Gaelena postavil další hoch. Byl obrovský, tyčil se nad všechny ostatní.

„Nepleťte se do toho,“ varoval je Agwaine. „Chci mu vyříznout srdce.“

„Postav se za mě,“ nakázal Gaelenovi Layne.

„Já se ho nebojím.“

„Postav se za mě!“ Hlas sice nezvedl, ale byla z něj cítit velká autorita. Přesto byl teď Gaelen tak navztekáný, že byl připraven odmítnout. Pak mu na rameno položil ruku ten obr a Gaelen z jeho stisku cítil sílu.

„Radši udělej, co říká,“ prohodil mohutný mladík mírně. „Layne má obvykle pravdu.“

Gaelen poslechl a Layne popošel dopředu, až se mu Agwainova dýka opírala o břicho.

„Opravdu mě chceš zabít, bratranče?“ zeptal se.

„Víš, že tohle nechci.“

„Tak na to myslí. Ten kluk si vedl dobře. Věděl, že ho chceš nechat spráskat, a sám se do tebe dal. Má kuráž. Nebylo by vhodný trestat ho teď – co říkáš?“

Agwaine vrátil čepel do pochvy. „Je to nížiňan a já ho nikdy nepřijmu. Moji kamarádi taky ne. Všichni, kdo jdou za mnou, ho odvrhnou.“

„Já ho neodvrhnu, Agwaine. A Lennox taky ne.“

„Tak už nejseš můj kamarád. Jdeme!“ pravil Agwaine ostatním. Jak se trousili pryč, Gwalchmai zůstal pozadu, jenomže Draig si ho všiml a zavolal na něj.

„Uvidíme se později,“ odpověděl Gwalchmai.

Draig k němu doklusal. „Tady zůstat nemůžeš,“ pravil. „Slyšels, co říkal Agwaine.“

„Zůstanu se svýma kamarádama,“ prohlásil Gwalchmai.

„Jseš trouba, Gwale. Z toho nevzejde vůbec nic dobrýho.“ S tím Draig odešel.

Gaelen vrátil nůž do pochvy. Vysoký mládenec s tmavými vlasy a šedýma očima se k němu obrátil s napřaženou rukou.

„Já jsem Layne, syn Leofasův,“ řekl. „A tohle je můj bratr Lennox a můj bratranec Gwalchmai.“

Gaelen si se všemi potřásl rukou. „Proč jste to pro mě udělali?“ chtěl vědět.

„To nebylo pro tebe, to bylo pro Agwaina,“ sdělil mu Layne.

„Tomu nerozumím.“

„Agwaine je dobřej přítel a udatnej,“ vysvětloval Layne. „Jednal v hněvu, a kdyby tě byl zabil, byl by toho litoval. Není zlej, ani zlomyslněj. Ale je stejně nafoukaněj jako jeho táta a rád je vůdcem.“

„Způsobil jsem vám potíže. To mě mrzí.“

Layne zavrtěl hlavou. „Nic jsi nepůsobil. Oni se nesnažili pokořit tebe, ale tvýho tátu. Caswallon není zrovna oblíbeněj.“

„Proč?“

„Já na klepy nedám. Já mám Caswallona rád, ale ostatní ne, a mezi klany takový věci obvykle vedou ke krveprolití a krevní mstě. Jsme násilnická rasa, Gaelene, jak už jsi sám zjistil.“

„Caswallon není násilník.“

„To není. Ale má k tomu schopnosti, jak jsi viděl v horách s Aeniřany.“

„Tys o tom slyšel?“

„A kdo ne? Můj táta vedl lovce, který je vyprovodili z farlainského území.“

Mládenci se posadili do trávy a těšili se ze sluníčka. Lennox a rusovlasý Gwalchmai toho moc nenamluvili.

Layne se Gaelena vyptával na život v Ateris a aenirský vpád. Gaelena tyto vzpomínky ještě příliš bolely, a tak převedl hovor zpátky na Caswallona. „Vím, že nechceš nikoho pomlouvat,“ řekl, „ale jsem tady cizí, a já potřebuju vědět, jak si můj... otec vysloužil takovou nenávisť.“

„Caswallon je nejbohatší muž v údolí. Má obrovský stáda a jeho pole rodí víc pšenice než všem ostatním, kromě Cambila. On se ale ostatních horalů straní a vrchní lovčí ho nenávidí.“

„Ale nevypadá bohatej,“ poznamenal Gaelen. „V Ateris mají... měli boháči mramorový paláce a kočáry celý ze zlata. A spousty sloužících. Nosili prsteny a náhrdelníky a náramky a brože.“

„Nám takovej přepych k ničemu není,“ vykládal mu Layne. „My žijem volně. Caswallon podporuje víc než stovku chalupníků. Kdyby chtěl, mohl by si založit novej klan. To je bohatství – věř mi.“

„Tak proč to neuděláš? Totiž, jestli ho tu tolik nemají rádi, tak by to vypadalo rozumně. Pak by byl svůj vlastní vrchní lovčí.“

„Musel by se vzdát svých půdy v údolí a najít si jiný místo k bydlení, a to už není zrovna snadný. Na severovýchodě ovládají zemi na hranici s nížinou Haestenové. Na sever od nich jsou Pallidové. Zbytek půdy na šest dní cesty daleko patří všechen Farlainům a za ní se o půdu perou menší klany – Lodové, Dunildové a Irelasové. A stejně, Caswallon je Farlain a vždycky bude.“

„Mám hrozný hlad,“ promluvil náhle Lennox.

Gaelen zalovil v koženém míšku u pasu a vytáhl tlustý kus studené masové paštiky. Podal paštiku Lennoxovi. Mohutný mladík mu poděkoval a rychle paštiku spolykal.

„Můj táta by byl taky boháč,“ poznamenal Layne suše, „kdyby nebyl můj bratříček tak hladověj.“

„Je velkej,“ namítl Gaelen. „Myslím, že jsem nikdy neviděl nikoho jeho věku většího.“ Lennox už měl přes šest stop, býčí šíji a ohromný trup. Obličej měl široký a hnědé oči hluboko posazené. Brada a tváře mu již tmavly příslibem vousu.

„A je tak silnej, jak vypadá. A taky, přesto, co uslyšíš, není žádný hlupák. Jenom toho moc nenamluví. Není to tak, bratříčku?“

„Cokoliv řekneš,“ opáčil Lennox s úsměvem.

„Nevím proč, ale rád si na hlupáka hraje,“ poznamenal Layne. „Nechává lidi, aby si mysleli, že nemá vůbec žádný mozek.“

„To nezaškodí,“ prohodil Lennox mírně.

„Ne, ale mě to rozčiluje,“ opáčil jeho bratr nasupeně. Gaelena by nikdy nenapadlo, že ti dva jsou bratři. Layne, ačkoliv byl vysoký, byl mnohem útlejší a měl jemné kosti.

„Nechápu, proč by mělo, Layne,“ řekl Lennox s úsměvem. „To ty jsi v rodině myslitel.“

„Nesmysl.“ Layne se obrátil ke Gwalchmaiovi. „Co jseš tak zamlklej, prcku?“

„Přemýšlel jsem o Agwainovi,“ odpověděl Gwalchmai. „Hrozně nerad lidi rozčiluju.“

„On se na tebe nebude zlobit dlouho. A kromě toho – jsem na tebe pyšnej. Co myslíš ty, Lennox?“

„Myslím, že to chtělo odvahy, zůstat s náma. Nebudeš toho litovat, Gwale, chlapče.“

„Myslíš, že na Gaelena zaútočí znovu?“ ptal se Gwal.

„Ne,“ odpověděl Layne. „Až bude mít Agwaine čas to promyslet, uvědomí si, že se Gaelen zachoval jako...“ zakřenil se, „... jako horal,“ dopověděl. „Bude to ctít.“

Gaelen zrudl a neřekl nic.

„No,“ řekl Layne, „myslím, že je čas povědět Gaelenovi o lovu.“

###

Caswallon stál přede dveřmi a celý nervózní si hryzal ret, což byl zlozvyk, o kterém si myslel, že se ho zbavil již v dětství. Ale to, jak tu stál před Leofasovými dveřmi, přivolalo zpátky vzpomínky, a ani jedna nebyla příjemná.

Když byl Caswallon malý, ukradl z domu mistra šermíře Leofase dýku. Jeho otčím Padris byl vzteky bez sebe, když mu Cambil vyslepičil, jak se Caswallon špatně zachoval, a poslal chlapce k Leofasovi, aby se sám přiznal.

Caswallon stál tehdy přede dveřmi, stejně jako teď, celý nastražený a plný obav. Zasmál se. „Ty pitomo,“ řekl si. Ale nepomohlo to.

Zaklepal na dveře a zhluboka se nadechl.

Leofas ho beze slova na přivítanou pustil dovnitř a ukázal na křeslo před krbem. Caswallon si sundal plášť a posadil se. Místnost byla veliká, posetá předločkami z koziny a vlčími kožešinami a na protější stěně visela medvědí kožešina, celá zaprášená a vylysálá.

Caswallon si natáhl nohy k ohni. „Posledně, když jsem tu byl, jsi mi nařezal páskem,“ poznamenal.

„Vzpomínám si, že sis to zasloužil,“ opáčil Leofas. Byl to velký chlap, ne zvlášť vysoký, ale širokoplecí, s mohutnou šíjí a hustým, prošedivělým plnovousem. Modré oči však měl bystré a jeho pohled naháněl hrůzu.

„To zasloužil.“

„Pověz, co chceš,“ vyštěkl starší muž.

Caswallon se zvedl a pocítil záchvěv hněvu. „Nevím, jestli to udělám,“ prohodil tiše. „Už nejsem kluk, co ti ukradl nůž, jsem muž.“

Přišel jsem sem, protože mi to poradil Maggrig, a zdálo se mi to rozumný, ale nebudu tu sedět a polykat tvoje urážky.“

Leofas zvedl obočí a čekal, zatímco Caswallon sáhl po svém plášti.

„Nechceš něco k pití, chlapče?“ zeptal se.

Caswallon chvilku váhal, pak přehodil plášť přes opěradlo křesla a obrátil se ke staršímu muži. „To by bylo hezký,“ připustil.

Leofas odešel z místnosti a vrátil se se dvěma džbánky piva. Pak se posadil naproti Caswallonovi. „Tak teď už mi řekneš, oč ti jde?“

„Než to udělám, vyčistíme vzduch. Když jsi byl mladej, po celý Druin jsi kradl dobytek, aby sis pořídil stáda. Tak co máš proti mně?“

„Na to je snadná odpověď, a mně se líbí muž, kterej rychle řekne, co ho žere. Když jsem byl mladej, vedly klany otevřenou válku. Nikdo nevěděl, jaký to je, být bohatej. Krádeže dobytka často znamenaly rozdíl mezi smrtí hladu a menším přilepšením. Ale časy se změnilly a klany začaly žít v blahobytu. Když jsi začal, tleskal jsem ti, myslel jsem, že jseš odvážnej a mazanej. Ale tys zbohatl, a přesto kradeš dál. Tak jsem poznal, že krádeže pro tebe nejsou prostředek k nějakýmu cíli, ale cíl sám.“

Občas musí chlap kvůli rodině riskovat kůži, ale ty riskuješ pro pouhý potěšení. Většina mužů v horách si svezích klanů cení, protože je to jako velká rodina, a my závisíme jeden na druhým, abychom přežili. O děti hor je postaráno. Nikdo nehladoví, zatímco by se jinej přezíral. Ale tobě, Caswallone, na tom nezáleží. Vyhýbáš se zodpovědnosti a pouhá tvoje existence kazí to, díky čemu je klan silnej.

Děti té napodobují. Vyprávějí si o tvých činech a chtějí být jako ty, protože jsi vzrušující jako staří horalové. Báje z minulosti.

Kukačka Caswallon, tak ti říkali kvůli tvým milostným výkonům. Ženy po tobě touží a já to naprosto chápu a nezávidím ti to. Ale když se vplížíš do postele ženy jinýho muže a zplodíš jeho syna, tak jsi udělal jen to, žes mu zničil život. On svou ženu hluboce miloval, staral se o ni a záleželo mu na ní. Ona se toho všeho vzdá pro pár vášnivejch nocí s tebou. Ty s ní nezůstaneš, takže je zoufalá. A taky má zničený život.

A tvoje krádeže... povzbuzuješ ostatní klany, aby to dělaly podle tebe. Loni na podzim jsem chytil tři pallidský pytláky, jak mizí s mým chovným býkem. Musel jsem je zmrzačit, to je zákon. Ale proč to udělali? Proč? Protože Caswallon ukradl jejich býka. Tak a teď řekni, co chceš.“

Caswallon se v křesle opřel. Bylo mu těžko u srdce, protože nemohl popřít jediné slovo z Leofasova zatracujícího odsouzení.

„Ještě ne, Leofasi. Nejdřív řeknu tohle: Všechno, z čeho mě obviňuješ, je pravda a já to nemůžu popřít. Ale nikdy jsem to nedělal se zlým záměrem. Kukačka Caswallon? Občas se muž oddá sobectví, říká si, že k tomu má vznešený důvody – přináší trošičku štěstí do jednotvárného života. Ale od té doby, co jsem se oženil s Maeg, jsem jí věrně, protože jsem se poučil ze svých chyb.

A co se těch krádeží týče, bylo to taky sobecký, ale nelituji jich, protože jsem se celou dobu bavil. Jestli někdo trpí, protože mne napodobuje, tak to padá na jeho hlavu, protože já riskuju stejně jako on. To je teď ale taky věc minulosti.

Přišel jsem sem kvůli Aeniřanům. Kvůli tomuhle jsem za tebou přišel. Nehledám tvoje přátelství ani nechci tvůj souhlas. Ani na jednom mi nezáleží. Aeniřani jsou zabijáci a napadnou klany.“

„Cambil je vrchní lovcí,“ podotkl Leofas ostražitě. „Už jsi s ním mluvil?“

„Ty víš, že ne. A ani to neudělám. Kdybych řekl Cambilovi, že ovce žere trávu, tak by to popřel a své stádo by krmil hovězím.“

Starší muž kývl. „To je pravda. A souhlasím s tebou, co se Aeniřanů týče, ale Cambil si myslí něco jiného. Hledá nové obchodní dohody a pozval aenirského kapitána, aby se podíval na lov.“

„Neviděl vyplenění Ateris,“ poznamenal Caswallon.

„Ne. Tys to ale viděl a změnilo tě to.“

„To nepopírám.“

„Jak se má ten kluk, co sis přivedl?“

„Má se dobře. Tvoji mládenci mu, myslím, dost pomohli, i když o tom nemluvil.“

„Oni taky ne, ale já o tom slyšel. Jsou to dobří hoši. Layne nechtěl Agwainovi dovolit, aby mu ublížil, a Lennox stál při něm. Na

to jsem pyšnej, poněvadž je těžký vychovávat kluky bez mámy. A oni se vyvedli dobře.“

„To je tvoje zásluha.“

„A Gaelen zase tvoje,“ řekl Leofas, „protože on se vrhl na ně na všechny.“

„To je ovšem jeho zásluha. Ozveš se proti Cambilovi v radě?“

„V otázce Aeniřanů ozvu.“

„Tak už tě nebudu dál obírat o čas.“

„Člověče, ještě jsi nedopil pivo. Sedni si a chvíli pobuď. Nemívám moc návštěv.“

Asi hodinu či víc tak seděli, popíjeli pivo a vyprávěli si příběhy. Caswallona napadlo, že starší muž je osamělý. Žena mu zemřela před šesti lety a on si druhou nevzal. Po smrti Padrise před třemi lety odmítl Leofas zaujmout místo vrchního lovčího, neboť tvrdil, že je to povinnost pro mladšího muže. Zůstal však v lovčí radě a jeho slovům všichni naslouchali.

„Jak dlouhá doba nám podle tebe zbývá – než zaútočí?“ zeptal se Leofas náhle, a i přes vypité pivo měl zrak zcela jasný.

Caswallon se snažil myslet jasně. „Řek bych asi tak rok, možná dva. Ale můžu se mejlit.“

„Já bych neřekl. Pořád ještě bojují v nížině. Pár měst se drží.“

„Potřebujeme vlastní plán,“ řekl Caswallon. „Údolí se bránit nedá.“

„Vyhledej Taliesena,“ poradil mu Leofas. „Já vím, že z těchhle druidů se člověku ježež vlasy, ale je moudřej a ví toho hodně o tom, co se děje za Druin.“

###

Dva měsíce bral Caswallon Gaelena na každý lov, učil ho víc o zemi a jejích tvorech. Učil ho boji beze zbraní, zápasu a rohování, jak jít s ránou a rychle provést protiútok. Lekce byly občas bolestivé a Gaelen se snadno nahněval. Caswallon ho naučil, jak ovládnout vztek a využít ho s chladnou hlavou.

„Hněv může muže posílit nebo ho zničit,“ vykládal jinochovi, když tak jednou seděli na stráni nad domem. „Když bojuješ, zůstaň chladnej. Mysli rukama. Když zasadíš ránu, měla by překvapit tebe stejně jako protivníka. Ted’ si zavaž ruce a zjistíme, jestlis to

pochoпил.“ Oba se ostražitě obcházeli. Caswallon zamířil levačkou Gaelenovi do obličeje. Gaelen ji odrazil a vyrazil pravačkou. Caswallon se zaklonil a uhnul, pěst mu proletěla kolem brady. Odpověděl rychlou levičkou, která se chlapci odrazila od čelisti. Gaelen, vyveden z rovnováhy, se svalil. Dopadl tvrdě, překulil se a s planoucíma očima se zvedl. Caswallon mu vyšel vstříc a vyrazil pravým hákem. Ten však nedopadl, protože se Gaelen sehnul a dostal vyššího muže zvedákem, který ho odhodil do trávy.

„Dobrý. To bylo dobrý,“ řekl Caswallon a mnul si čelist. „Už se hýbeš docela dobře. Trochu moc dobře.“ Natáhl se, uchopil Gaelena za ruku a mladší muž ho vytáhl na nohy. „Na chvílku si sedneme,“ navrhl horal. „Pořád se mi točí hlava, myslím, žeš mi pohnul se všema zubama.“

„Mrzí mě to.“

Caswallon se zasmál. „To nemusí. Byl jsi naštvanej, ale ovládl ses a dal do rány sílu svýho vzteku. To bylo vynikající.“ Společně se posadili do stínu jilmu.

„Je tady něco, nač jsem se tě chtěl zeptat,“ řekl Gaelen, „o tom keři, do kterýho jsi mě schoval, když se Aeniřani přiblížili.“

„Byla to dobrá skrýš.“

„To tedy vůbec nebyla,“ trval na svém Gaelen. „Byl jsem všem na očích, a kdyby se koukli dolů, určitě by mě uviděli.“

„Právě proto to bylo dobrý místo. – Když zaútočili, měli zpěněnou krev. Šli do toho rychle, mysleli rychle, dívali se rychle. Chápeš? Oni ten palouk neprozkoumali, jenom ho zběžně prohlídli a soudili rychle. Ten keř byl malej, a jak jsi říkal, všem na očích. Jako skrýš nebyl nic moc a bylo to to poslední místo, aspoň to si mysleli, jaký by si někdo vybral na schování. Proto si ho nevšíмали. Takže proto to bylo nejlepší místo na skrýš.“

„To chápu,“ řekl Gaelen, „ale co kdyby se zastavili a palouk prozkoumali?“

„Tak by tě nejspíš zabili,“ odtušil Caswallon. „Mohlo se to stát – ale šance to byla malá. Většina lidí reaguje na násilnou situaci – nebo na hrozbu násilím – zvířecími pudy. Když tohle inteligentní člověk pochopí, umožní mu to devětkrát z deseti vyhrát.“

Gaelen se zakřenil. „Já to chápu,“ řekl. „Proto ses schoval přímo ve vesnici, když jsi byl krást u Pallidů. Vědělš, že čekají, že budeš co nejrychleji utíkat z jejich území, a tak se hnali z vesnice, aby tě chytli.“

„Á, takže jsi poslouchal povídačky z mého hříšného mládí. Doufám, že ses z nich poučil.“

„Učím se,“ souhlasil Gaelen. „Ale pročpak ses rozhodl schovat do Intoshova domu? On je přece pallidskej mistr šermíř a všichni říkají, že je nebezpečnej protivník.“

„Je to taky bezdětnej vdovec. V domě nikdo nebyl.“

„Takže jsi to naplánoval, než jsi to udělal. Nejdřív jsi musel vesnici prozkoumat.“

„Vždycky měj plán, Gaelene. Vždycky.“

Později, když tak seděli na stráni nad Caswallonovým domem a čekali na zavolání k obědu, zeptal se Caswallon chlapce, jak si vede s ostatními mladíky v malé vesnici.

„Dobře,“ pověděl mu Gaelen ostražitě.

„Žádný potíže?“

„Nic, co bych nezvládl.“

„O tom nepochybuju. Jak si vedou v porovnání s klukama z Ateris?“

Gaelen se usmál. „Ve městě jsem se díval, jak si hrajou. Na babu, na schovávanou, čáp ztratil čepičku. Tady si kluci nehrajou. Jsou tak vážní. Líbí se mi to... ale v Ateris jsem si vždycky chtěl hrát s nima.“

Caswallon kývl. „Na dětský hry jsi k nám přišel kapku pozdě, Gaelene. Tady v horách se z chlapců stávají muži v šestnácti, můžou se oženit a zařídit si život podle sebe. Není to snadný. Dvě z pěti dětí umřou před prvníma narozeninama a jen málo chlapců dosáhne patnácti let. Dětství tu ubíhá rychleji. Už máš společnost pro lov příští týden?“

„Ano, jdu s Gwalchmaiem, Lennoxem a Laynem.“

„Skvělí kluci,“ řekl Caswallon, „i když Gwalchmai je podle mě trochu plachej. Jsi s nima spokojenej?“

„Ano. Dneska se máme sejít, abychom naplánovali běh.“

„Jaký tě čekají problémy?“

„Lennox je silnej, ale není běžec. Agwainův oddíl k prvnímu stromu možná neporazíme.“

„Rychlost není všechno,“ podotkl Caswallon.

„Já vím.“

„Kdo z vás povede?“

„To rozhodnem dneska odpoledne – ale myslím, že to bude Layne.“

„Logický. Layne je bystřej mládenec.“

„Ne tak bystřej jako Agwaine,“ podotkl Gaelen.

„Ne, ale ty jsi. Měli byste se bavit.“

„Když jste běželi při lovu, vedls ty?“

„Ne. Vedl Cambil.“

„Vyhráli jste?“

„Ano.“

„Byl Cambil dobřej vůdce?“

„Svým způsobem. Pořád je. A je pro Farlainy dobrým vrchním lovčím.“

„On tě ale nemá rád, Caswallone. Každěj to ví.“

„Neměl bys poslouchat jalový řeči. Ale máš pravdu. Nemá mě rád – ale má k tomu taky dobřej důvod. Před třemi lety jsem mu něco vzal. Nechtěl jsem, ale tak se to prostě vyvinulo, a on nezapomněl.“

„Cos mu ukradl?“ chtěl vědět Gaelen.

„Vlastně jsem mu nic neukradl. Jen jsem s ním odmítl soupeřit o místo vrchního lovčího. Nechtěl jsem tu úlohu. Takže ho do ní zvolili stařešinové.“

„Tomu tedy vůbec nerozumím. Jak ti to může dávat za vinu?“

„To je složitá otázka, Gaelene. Spousta lidí předpokládala, že se o vrchního lovčího budu ucházet. Ve skutečnosti bych byl prohrál, protože Cambil je – a vždycky byl na to vhodnej. Jenže kdybych se o to byl pokusil a prohrál, on by věděl, že ho považují za lepšího muže. Protože jsem to neudělal, nikdy to nebude vědět jistě.“

„Tak proto mě Agwaine nemá rád?“ zeptal se Gaelen. „Protože jeho táta nemá rád tebe?“

„Snad. Býval jsem dost sobeckej, dělal jsem jenom to, co mě bavilo. Měl jsem se zachovat jinak. Jestli mě znovu navrhnou do rady, tak to přijmu. Ale moc pravděpodobný to není.“

Z domu dole zaslechli volat Kareen. Gaelen jí zamával, ale Caswallon zůstal, kde byl.

„Běž se najít,“ vyzval chlapce. „Přijdu brzo.“

Díval se, jak Gaelen utíká dolů z kopce, a usmál se, když si vzpomněl na svůj lovecký den před patnácti lety. Každý farlainský mládenec starší čtrnácti let, ale ještě ne muž, se spojil se třemi dalšími a vydal se do hor hledat „poklad“. Zkušení lovci vytvořili stopy a poschovávali klíče a znamení, a oddíly se vydávaly po stopě a hledaly klíče, až se nakonec jeden oddíl vrátil s cenou. Za Caswallona byla hledaným pokladem dýka, schovaná v dutém stromě. Často to býval šíp, kopí, přilbice či štít. Letos to bude meč, i když to žádný z chlapců nevěděl.

Caswallon každý rok pomáhal dělat stopu a tato práce jej velmi těšila. Letos to však pro něj bylo zvláštní, protože lovu se zúčastní i Gaelen.

Vyndal z váčku proužek pergamenu, který mu dal Taliesen, a znovu si přečetl slova, která tam stála.

*Vyhledej šelmu, kterou nelze najít,
stále řvoucí,
nikdy tichou,
pod kůží,
na stříbrných křídlech,
přináší sem
dávno ztracené
sny králů.*

Po jídle Caswallon přečte verše svému novému synovi, jako to budou dělat všichni farlainské tátové. Jsou chvíle, napadlo Caswallona, kdy je tradice užitečná věc.

Ve velké kuchyni ležel u krbu na vlněné pokrývce Caswallonův mladší syn Donal. Vedle něho spalo štěně, které

Gaelen přinesl domů. Poslední dva měsíce rostlo jako z vody. Bylo zřejmé, že z něj v příštích letech bude šelma přímo hroživá. Kareen seděla vedle Maeg proti Gaelenovi, a když Caswallon vstoupil, všichni se smáli.

„Co vás tak pobavilo?“ chtěl vědět horal.

„Slož svý ubohý kosti ke stolu,“ vyzvala ho Maeg, „a v klidu nám pověz, jak tě tady Gaelen složil na zem.“

„Byla to skvělá rána a já nebyl připravenej,“ odpověděl a sedl si vedle chlapce, který se prudce začervenál.

„Snad ses nevytahoval, Gaelene?“ otázal se.

„To ne,“ pospíšila si Maeg. „Kareen sama viděla, jak to bylo, když sypala slepicím.“

„Sypala slepicím, to určitě,“ ucedil Caswallon. „Ze dvorka to vidět být nemohlo. Ta líná holka vylezla na kopec a špehovala nás, určitě.“ Ted' se začala červenat Kareen a vrhla na Maeg provinilý pohled. „Vlastně,“ pokračoval Caswallon se širokým úsměvem, „jsem cestou zpátky viděl dvoje stopy. Jedny líbezný otisky mladý Kareen, ale ty druhý jsem nepoznal, můžu jenom říct, že ty nohy musely být nezvykle velké.“

„Tak!“ vzkřikla Maeg. „Jsme zase zpět u vtípků o mých nohách, jo?“

„Máš nádherný nožky, Maeg, má lásko. Mezi Farlainy není žena, která by je měla stejně krásný – nebo velký.“

Celý oběd se dobromyslně pošťuchovali, a teprve když Maeg začala s výčtem Caswallonových chyb, rozevřel horal náruč, poddal se a prosil o odpuštění.

„Ženská,“ řekl, „ty jseš plná jedu.“

Po jídle dovolil Gaelenovi odejít za kamarády a přečetl mu druidův pergamen. „Ať nepřiđeš pozdě domů. Zítřa začínáme brzy.“

Později, když spolu leželi v široké posteli, naklonila se Maeg nad Caswallona a něžně ho políbila na rty. „Co ti dělá starosti, má lásko?“ zeptala se ho a shrnula mu tmavé vlasy z očí.

On ji objal a přitáhl si ji k sobě. „Proč si myslíš, že mám starosti?“

„Žádný hry, Caswallone,“ zarazila ho vážně. Odkulila se od něj a on se posadil a plácl do polštáře za sebou.

„Rada odhlasovala pokračování obchodů s Ateris a povolila návštěvu skupinky Aeniřanů u nás.“

„Ale my s nimi musíme obchodovat,“ namítla Maeg. „Vždycky jsme směňovali s Ateris za železo, osivo, vyzrálý dřevo a kůže.“

„Vždycky ne, Maeg. Kdysi jsme si tyhle věci dělali sami. Tady už nejednáme s obchodníkama z nížiny. Tohle je rasa válečníků.“

„Jakou škodu by mohlo způsobit, když nás pár z nich navštíví? Mohli by z nás být přátelé.“

„Přítelem vlka se nestaneš tak, že ho necháš spát s ovce.“

„Jenže my nejsme ovce, Caswallone. My jsme přece horalové.“

„Myslím, že to rozhodnutí je krátkozraký, a nejspíš se dožijem toho, že ho budem litovat.“

„Miluju tě,“ řekla ona a ta slova přerušila tok jeho myšlenek.

„Nechápu proč,“ opáčil se smíchem. Pak se pro ni natáhl a spolu tam leželi mlčky a těšili se z tepla těla toho druhého a spřízněné duše.

„Ani ti nedokážu říct, co pro mě znamená,“ zašeptal Caswallon.

„To nemusíš,“ řekla ona.

#

Jednu chvíli bylo horské úbočí pusté a prázdné, jen zvlněné zelené stráné, občas nějaký strom, stékaly se tu dva potůčky a pěnily kolem bílých balvanů. Vedle stádečka divokých koníků se popásaly ovce.

Náhle vzduch začpěl ostrým pachem, který zvířata neznala. Zvedla hlavy. Zlaté sluneční světlo nahradil modrý blesk. Na trávě zatančily duhové odstíny a strání se nesl silný hluk, připomínající křídla kobylek. Koníci se vzepjali a vyrazili pryč, ovce se rozběhli do všech stran.

Na zlomek vteřiny visela na obloze dvě slunce, potom se spojila a horu zalilo zlaté sluneční světlo. Všechno ale nebylo tak, jak by mělo...

Ve stínu velkého balvanu stála vysoká postava, ze široké tlamy jí vyčnívaly šest palců dlouhé kly, mohutné plece měla pokryté černou srstí a obrovské paže končily prackami s drápy. Oči měl ten tvor černé a kulaté, nadočnicové oblouky vystouplé, a mrkal, jak zaostřil zrak na své okolí.

Zvíře zvedlo kosmatou hlavu a zavěťřilo. Smysly mu zaplavila sladká vůně živých těl. Tvor se předklonil a ohnul obrovská ramena, až se drápy dotkl země. Oči zaostřil na tříletou bahnici, která roztřeseně stála na svahu.

Obluda se spustila na všechny čtyři, napjala svaly na zadních nohou a vrhla se vpřed a neuvěřitelně rychle se hnala na ovci. Bahnice se poděšeně otočila a snažila se uprchnout. Udělala však jen tři skoky, než jí váha lovce rozdrtila páteř na maděru.

Zvíře drápy vyrvalo kusy masa a ovci začala téci krev.

Příšera žrala rychle a často zvedala kosmatou hlavu, krátkozrace se rozhlízejíc po okolní stráni, připravená na každého nepřítele, na kterého by mohla narazit. Tady venku se necítila dobře, nebyla zvyklá na proměnlivý obzor a jasné světlo. Ale krev na jazyku chutnala dobře, maso bylo šťavnaté a tučné. Tvor lhotejně vyrval střeva a odhodil je daleko od mršiny, raději se soustředil na slabiny. Pomalu a metodicky se krmil, lámal kosti a vysával morek, jednou ranou rozbil lebku a shltl mozek.

Když se bestie nasytila, sedla si na zadní. Zamrkala do slunce a v hlavě se jí vytvořil obraz. Jasný obraz. Zvíře zavrčelo, pohodilo hlavou a pak tlumeně zařvalo. Matně si vzpomínalo na kruh stojících kamenů a rudě oděného čaroděje, kterému mezi prsty tančil oheň. Oheň se dotkl zvířecích prsou a usadil se tam, aniž by vyvolal bolest. Bestie zavyla, protože hlad se vrátil.

Bude mít pořád hlad – dokud nesežere ženu z obrazu. Šelma rozzlobeně udeřila prackami do země.

Nalevo zahlédla stromy, které přecházely v lesy Vallonu. Hlad se vrátil a zvíře vyrazilo směrem k lesu, jenom se zastavilo u potoka, aby se napilo. Stromy tady byly menší než ty, které znávalo a po kterých šplhávalo, nebyly tak blízko u sebe a panovalo tu zvláštní ticho. Neozývalo se tu žádné štěbetání malých opic houpajících se na lijánách, ani tu nezpívalo tolik ptáků, a po plodech na haluzích také nebylo ani stopy.

Změnil se vítr a do rozšířených nozder přinesl zcela nový pach. Černé oči se zaleskly vzpomínkou na sladkoslanou chuť masa a morkové kosti. Čaroděj mu do smyslů vtiskl pach duše – a tenhle tvor nebyl určená oběť. A kouzelný pach taky nebyl nikde poblíž. Tvor však téměř cítil sladké masíčko blížícího se zvířete člověka.

Z tlamy mu kanuly sliny a tmavým jazykem si olízl kly. Pach sílil. Nebylo třeba se plížit, protože ten prostoduchý tvor se přibližoval.

Sto kroků na západ se Erlik z klanu Pallidů, vysoký mladý lovec z Maggrigova rodu, opřel o svou hůl. Jeho válečný pes Askar vedle něj zavrčel. Erlika to zmátlo. Před hodinou zahlédl nad horami modrý opar a na obloze se objevila dvě slunce. Přestože k tomu došlo na území Farlainů, Erlik se sem vydal, veden zvědavostí mládí. Teprve před necelým rokem získal své mužství na lovu, a teď se ucházel o vítězství ve hrách.

A tam, kde by zkušenější válečník zaváhal, Erlik, se vši sebedůvěrou mládí, překročil hranice a odvážil se na nepřátelské území. Farlainských lovců se nebál, protože věděl, že je předběhne, ale musel se dozvědět, proč vzduch hořel modře. Měl dojem, že to bude skvělý příběh, který bude moci vyprávět kamarádům při večerní hostině.

Sklonil se, pohladil Askara a šepem mu nařídil ticho. Pes neochotně poslechl. Nelíbila se mu představa jít po větru a cítil zepředu nebezpečí, takže se mu zježila srst na hřbetě. S přirozenou mazaností Šelmy psovitě se začal plížit doleva, ale Erlik ho odvolal zpátky.

Mladý lovec se vydal dopředu směrem k hustému vysokému kapradí a hlodášovým keřům. Askar znovu zavrčel, a tentokrát se psův neklid přenesl i na muže. Muž opatrně odložil hůl, sundal si z ramene luk a spěšně nasadil šíp na tětivu.

Hlodášové křoví se rozlétlo, jak se ze země u Erlikových nohou zvedlo obrovské černé stvoření. Ohnalo se drápatou packou a lovcí zpola utrhlo levou paži a srazilo ho na zem. Válečný pes mu skočil po hrdle, ale byl surově sražen stranou. Erlik vytáhl tesák a snažil se zvednout, ale zvíře se ohnalo ještě jednou a mladíkovi sletěla hlava z ramen.

O chvíli později se lovecký pes probral k vědomí a ze zlomených žeber mu vystřelovala bolest. Pomalu zvedl velkou hlavu a nastražil uši, jak zaslechl praskání kostí.

S nekonečnou opatrností se pes odplazil směrem na západ, pryč od krmící se bestie.

###

V údolí Farlainů čtrnáct oddílů dorostenců balilo do tlumoků zásoby na lov. Na Tržní louku se táhli rodinní příslušníci a přátelé.

Bratři Layne a Lennox seděli vedle sebe na padlém dubu a Gaelen ležel se zavřenýma očima na zádech opodál. Vedle něho seděl útlý Gwalchmai a krátkou dýkou ořezával klacek.

„Kéž by už ohlásili začátek,“ zabručel Layne. „Na co čekají?“

Gaelen se posadil. „Caswallon říkal, že nejdřív tomu musí požehnat ten druid.“

„To já vím,“ vyštěkl Layne. „Chci říct, co to zdrželo?“ Gaelen si zase lehl do trávy a neříkal nic. Layne nebýval obvykle tak nedůtklivý.

„Ty se na to těšíš?“ zeptal se Gwalchmai. Gaelen viděl, že rusovlasému mládenci dělá Layново napětí starosti a pokouší se změnit náladu.

„Ano, těším,“ odpověděl Gaelen.

„Pochopils, co znamená ta hádanka?“

„Ne. Tys ji rozluštil?“

Gwalchmai pokrčil rameny. „Třeba to bude jasnější, až najdem druhý klíč.“

V Cambilově domě za návsí a čekajícími oddíly seděl pán druidů Taliesen. Naproti němu přecházel před krbem vysoký vrchní lovčí Cambil, zlatovlasý pohledný mladší muž v listově zelené haleně a červeném plášti.

U krbu seděl cizinec v kožené košili a spodcích, s dlouhými plavými vlasy spletenými do copu a kulatou koženou přílbou. Byl také hezký, ale na rozdíl od Cambila na něm nebylo nic měkkého. Oči měl studeně modré jako zimní obloha a rty měl zvlněné v posměšném pousmání. To, že ho druid nemá rád, bylo zřejmé a Aeniřana to zřejmě pobavilo. Cambilovi však tohle setkání způsobilo jenom nesmírné rozpaky.

Druid byl rozzlobený, i když to na sobě nedával znát, jen upíjel vodu z hliněného poháru. Cambil byl znepokojený a tahal se za zlatou bradku. Cizinec seděl pohodlně v kůži potaženém křesle a z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Je to zvláštní,“ poznamenal druid nakonec, „aby byl při lovu jinochů přítomen cizinec – i když to není poprvé. Dneska žádné požehnání nebude, protože kouzelná slova není možné vyslovit v

přítomnosti nížiňanů. To neznamená neúctu ke tvému hostu, Cambile, prostě to zakazuje váha tradice.“

Cambil se kousl do rtu a kývl.

„Smím požádat,“ pokračoval druid, „o soukromý rozhovor?“

Cambil se obrátil k muži v křesle. „Omlouvám se, vznešený Drado, ale prosím, připoj se k mým mužům u stolů venku a pojez s nimi.“

Drada vstal, uklonil se Cambilovi a pak se obrátil k druidovi. „Mrzí mě, že jsem ti způsobil potíže. Kdybych byl věděl, že moje přítomnost naruší obřad, byl bych pozvání raději odmítl.“ Ani Taliesenovi, ani Cambilovi neuniklo, jak zdůraznil slovo pozvání, a vrchní lovčí se přistihl, že se červená.

Aenirský válečník si přes široká ramena pečlivě přehodil černý plášť a odešel z místnosti. Potichu za sebou zavřel dveře.

Starý druid přenesl pohled tmavých očí na vrchního lovčího a naklonil se nad stůl. „Nebylo moudré pozvat ho do země Farlainů,“ poznamenal.

„Je ale docela přátelský,“ trval na svém Cambil.

„Je to budoucí nepřítel,“ vyštěkl druid.

„To říkáš ty, starče, ale já jsem vrchní lovčí Farlainů a jenom já rozhoduju o tom, jestli je někdo přítel nebo nepřítel. Ty jsi druid, a ti jsou vážení, co se náboženských záležitostí týče, ale nepřekračuj svoji pravomoc.“

„Jsi slepý, Cambile, nebo jenom hloupý?“

Vrchnímu lovčímu se zaleskly oči hněvem, ale odpověděl klidně. „Já nejsem slepý, druide. A nedělám si nároky na to, že bych byl chytrější než jiní horalové. Já jenom vím, že válka nepřinese nic ani jedné straně. Jestli se Aeniřani dají přesvědčit, že jim od nás nehrozí žádné nebezpečí a že se v horách nedá najít žádné bohatství, tak nevidím důvod, proč bychom nemohli žít vedle sebe – když už ne jako přátelé, tak aspoň jako dobří sousedi. Zakázat jim přístup by jenom vzbudilo podezření, a válka by pak byla pravděpodobnější.“

Cambil došel ke dveřím a s trhnutím je otevřel. „Takže chlapci čekají a já je pošlu na cestu. A dost pochybuju, že jim to, že nepronesíš své požehnání, nějak uškodí.“

Na kraji pole seděl Caswallon s Maeg a Kareen. Dívali se, jak se chlapci řadí k prvnímu běhu ke stromům. Až tam dorazí, najdou na větvi prostřední borovice viset kožený váček. V něm budou čtyři nápovědy napsané na pergamenu. První oddíl, který tam dorazí, si bude moci přečíst všechny nápovědy a jednu odstranit. Další najde tři a jednu si vezme. A tak dál, až na čtvrtý oddíl zbyde jen jedna.

Gaelen, který ještě neuměl číst, nebude oddílu při prvním běhu k ničemu, ale chlapci vybrali Gwalchmaie, aby vedl, a ten byl skoro stejně rychlý jako Cambilův syn Agwaine.

Oddíly na Cambilův pokyn vyrazily, a Caswallon se díval, jak se Gwalchmai s Agwainem dostávají do vedení. Gaelen klusal vedle nemotorného Lennoxeho vzadu.

V té chvíli Caswallon u šedého domku zpozoroval černě oděného aenirského válečníka. Horal nechal Maeg a Kareen sedět a přešel k domu. Cestou si toho muže obhlížel. Aeniřan byl vysoký a dobře stavěný, ale štíhlý v pase. Vypadal na to, čím byl – válečník. Když se k němu Caswallon přiblížil, muž se otočil, a horal poznal, že prochází stejným oceňováním.

„Mládenci se hýbou dobře,“ poznamenal Aeniřan a ukázal za jinochy, kteří teď byli v půli cesty do kopce.

„Vidím, že tvoji muži si vzali k srdci moji radu,“ prohodil Caswallon. „To bylo moudré.“

Drada se usmál. „Ano, vždycky je moudré řídit se dobrou radou. Já ale neviděl ani stopu po těch farlainských lovcích, cos sliboval, že za náma pošleš.“

„Byli tam.“

„Překvapilo mě, když jsem zjistil, že nejsi v radě, Caswallone.“

„Proč?“

„Získal jsem dojem, že jsi vlivný muž, ale Cambil mi řekl, že tomu tak není. Tvrdí, že jsi zloděj a lupič.“

„Co si myslíš o farlainských horách?“ opáčil Caswallon.

„Jsou nádherný. A zvlášť tohle údolí.“

„Na území Farlainů je spousta údolí a velká většina je v Druinským pohoří,“ řekl horal.

„Nepochybuju o tom, že je nakonec uvidím všechny,“ odušil Drada s vlčím úsměvem.

„Až tam pojeděš, buď sám.“

„Opravdu, a proč?“

„Hory uměj být klidný a samotnej člověk jejich krásu nejlíp ocení.“

„A když není sám?“ zeptal se Drada.

„Když cestuje s mnoha dalšíma, hory uměj být nepřátelský, dokonce smrtelně nebezpečný. No, zrovna teď v horách hníjí dvě aenirské mrtvoly. A je tam místo pro spousty dalších.“

„Takhle noví přátelé nemluví, Caswallone.“

Caswallon se od srdce zasmál. Potom se úsměv vytratil. „Já ale taky nejsem tvůj přítel, můj milý. A nikdy jím nebudu.“

#

Přes padesát mládenců se hnalo do kopce, dupali po udusaném, trávou porostlém jílu na stráni. Gwalchmai se nacpal za Agwaina, upíral oči na jeho tlumok a zachmuřeně se hnál dál. Po čtyřiceti krocích rozepjal řemeny svého těžkého vaku a nechal ho spadnout na zem za sebou. Potom, jak mu nakázal Gaelen, znovu doběhl Agwaina.

Tady byl svah nejprudší a mladý Agwaine ztěžka dýchal a v nohách ho začalo pálit, jak se mu v lýtkových svalech usazovaly zplodiny kyselin. Agwaine se neohlížel. Nemohl si dovolit plýtvat energií. A kromě toho byl již dlouhá léta nejrychlejším běžcem Farlainů.

Níž ve svahu Lennox sebral Gwalchmaiův tlumok a pokračoval v běhu vedle Gaelena pozadu za ostatními běžci.

„Doufám, že se to smí,“ křikl Lennox.

Gaelen neříkal nic. Caswallon mu řekl, že pravidla jsou jasná. Všichni běžci musejí začít závod s vlastními zásobami. No, to Gwalchmai udělal.

Layna bylo těžké přesvědčit, protože to byl mládenec, jenž žil z tradiční cti a raději by prohrál, než podváděl. Jenže Gaelen nechal hlasovat, což bylo jeho právo, a prosadil svou. Layne však k němu proto nechoval žádnou zášť.

Gwalchmai a Agwaine teď zvýšili svůj náskok nad ostatními na padesát kroků a bylo jasné, že k lesu dorazí o hodný kus před svými soupeři.

Jak se okraj lesa blížil, Gwalchmai proběhl kolem ohromného soupeře. Agwaine byl vzteky bez sebe. Propocený a téměř u konce svých sil, také shodil tlumok a jal se vzdalujícího se mladíka pronásledovat. Vztek mu do unavených nohou napumpoval čerstvý adrenalin a přes všechna protivenství začal vedoucího běžce dohánět.

Padesát kroků od lesa běžel Agwaine v Gwalchmaiově stínu, ale lstivý hoch měl ještě jeden trik v rukávu. Když se Agwaine dostal vedle něj, Gwalchmai přidal a uvolnil schovanou energii. Agwaine již neměl z čeho brát. V zoufalé snaze vyrovnat se soupeři zakopl o kámen a spadl.

Gwalchmai utíkal dál a prohlížel stromy, hledaje váček. Ten byl jasně vidět, byl přivázán k nízké větvi. Chlapec ho stáhl a vyndal kousky papíru, které v něm byly. Všechny si přečetl, jeden vybral a strčil si ho za opasek. Pak měšec znovu zavěsil a vrátil se k Agwainovi.

Syn vrchního lovčího si ho nevšímal, proběhl kolem a serval měšec z větve. Přečetl si tři zbývající proužky pergamenu, jeden vzal a zbylé dva vrátil. Pak se obrátil k Gwalchmaiovi.

„Ty pse!“ zařval lapaje po dechu. „Ty... podvodnej... sketo!“

Gwalchmai polekaně zacouval a rozpráhl ruce. „Pravidla to nezakazují, Agwaine.“

V posledním zoufalém pokusu získat zbylé klíče se mezi ně dostali ostatní běžci a Agwaine se otočil a šel si sednout do stínu rozložitého jilmu.

Gwalchmai se zešířila zubil, když k němu Layne došel, a předal mu pergamen. Layne si ho přečetl, kývl a odešel k místu, kde seděl Agwaine.

„Dobrej běh, bratranče,“ prohodil a dřepł si k němu.

„Díky. To byla ďábelská strategie. Ale jak říkal Gwalchmai, je to v mezích pravidel, a proto si nestěžuju.“ Layne Agwainovi podal pergamen. „Co je to? Co to děláš?“

„Pravidla možná naši taktiku nezakazují,“ prohodil Layne, „ale mě to nijak netěší. Na. Přečti si to a odteď jsme na startovní čáře.“

„To ne, bratranče,“ odmítl Agwaine a stiskl mu rameno, „i když ti děkuju za zdvořilost. Musím přiznat, že kdybych nebyl

nejrychlejším běžcem, nejspíš bych použil tu samou taktiku. Předpokládám, že to vymyslel ten nížiňan.“

„Ano.“

„Myslí mu to, to mu přiznávám.“

Layne kývl. Potom vstal a vrátil se k ostatním, kteří celou scénu zmateně pozorovali. „Najdem si místo někde z doslechu a proberem další krok,“ řekl Layne a prošel kolem nich do lesa. Gaelen spolkl hněv a následoval ho. Viděl, jak Layne nabízí klíč Agwainovi, a všiml si i toho, že Agwaine odmítl. Bylo to matoucí a velmi rozčilující.

V hlubokém dolíku z doslechu davu si čtveřice dřepla do těsného kroužku. Layne kývl na Gwalchmaie, který začal tlumeným šeptem odříkávat. Všem bylo jasné, že ty oddíly, které žádnou náповědu nezískaly, se vedoucí čtyři teď pokusí sledovat a špehovat.

„Bylo tomu snadno rozumět,“ šeptal Gwalchmai. „Ten, co máme, je nejjednodušší: ‚To, co Earis ztratil.‘ Takže hledáme meč. Ostatní klíče to potvrzují. ‚‚Kráľův žal‘, ‚Světlo, které přináší temnotu‘ a ‚Eskova zhouba‘. Otázkou je, kde je schovanej?“

„Je schovanej u nebo poblíž Attafossu,“ zašeptal Gaelen.

„Cože?“ vyjekl ohromeně Layne. „Jak to víš?“

„Přece ten verš. ‚Vyhledej šelmu, kterou nelze najít, stále řvoucí, nikdy tichou...‘ Když mě Caswallon vzal k Attafossu, znělo to jako řev ohromné nestvůry, ale když jsme tam dorazili, žádná obluda tam nebyla, jenom hřmící vodopád.“

„To by bylo možný,“ usoudil Layne. „Co myslíš ty, Gwale?“

„Já souhlasím s Gaelenem.“

„Lennox?“

Mládenec neurčitě pokrčil rameny.

„Takže,“ zakončil Layne, „jsme se shodli. Dobrá práce, Gaelene. Když se podíváme na zbytek verše, je to ještě jasnější. ‚Pod kůží, na stříbrných křídlech, přináší sem dávno ztracené sny králů.‘ Čepel je schovaná pod vodou, hlídají ji ryby. Ale kde? Attafoss je obrovské.“

„Najdem další klíče,“ řekl Gwalchmai. „Musíme sledovat ty správné stopy.“

„Pravda,“ řekl Layne. „Tak dobrá. Utáboříme se výš v lese a pak vyklouznem před rozbřeskem a zamíříme k Vallonu.“

Jitro čtveřici zastihlo na míle daleko od spodní hranice lesa, jak křepce pokračovali v cestě. Layne je vedl dolů po kamenitých stráních a těžkým terénem a neustále kontroloval, jaké stopy zanechávají. V půli dopoledne již byl spokojen. Dokonce i ti nejzkušenější lovci by měli potíže je najít, a navíc by ten úkol byl časově velmi náročný.

Cestou mezi houštinami zlatožlutého hlodáše a přes palouky plné květů Gaelen znovu objevil ten zvláštní pocit radosti, kterou poprvé zakusil, když ho Caswallon formálně adoptoval. Byl doma. Skutečně doma.

Vedle něj si Gwalchmai pohvizdoval veselou melodii a o kus před nimi byli Layne a Lennox hluboko zabráněni do hovoru. Gaelen si zamnul jizvu na oku, protože ho občas svědila, obvykle když byl unavený.

„Bolí to?“ zeptal se Gwalchmai. Gaelen zavrtěl hlavou a Gwalchmai si znovu začal hvízdát, ale v myšlenkách zůstal u jinocha vedle sebe. Gwalchmai měl Gaelena rád od první chvíle. Nevěděl proč, ale on takové věci rozumově rozebíral jen zřídka. Spoléhal se na své pocity, že ho povedou, a ty ho málokdy zklamaly. Vzpomínal si na svůj šok, když tohoto mládence poprvé uviděl, s rusými vlasy protátými bílým pruhem a levým okem zalitým krví – vypadalo to úplně, jako by měl v lebce zasazený rubín.

Byl připraven nemít tohoto nížiňana rád, protože slyšel Agwaina, jak nad Caswallonovým chráněncem opovržlivě ohruje nos. Ale na tom, jak se Gaelen nesl – jako horal, se vztyčenou hlavou a pyšně – něco bylo. Gwalchmai přestal hvízdát, protože asi deset kroků od stezky zahlédl nějakou stopu.

„Layne!“ zavolal. „Zastav.“ Gwalchmai sešel ze stezky a poklekl do měkké prsti u hlodášového keře. Jeho tři společníci se shromáždili kolem něj a užasle zírali na otisky nohou.

„Je dlouhá jako můj předloktí,“ poznamenal Gwalchmai. „A koukněte, to zvíře má šest prstů.“ Všichni čtyři mládenci se vydali po stopě zpátky k lesu, ale nic nenašli. Půda kolem hlodášového houští byla měkká, ale dál bylo kamení a spečený jíl.

„Co to podle vás je?“ zeptal se Gaelen, jenž toho o horských zvířatech pořád moc nevěděl.

„Něco takovýho jsem ještě nikdy neviděl,“ řekl Gwalchmai. „Layne?“

Vůdce se náhle zazubil. „Je to úplně jasný, kamarádi. Bude to loveckej žertík. Když dělali stopu pro náš lov, udělali si legraci z verše ‚Vyhledej šelmu...‘ Ten otisk ukazuje směrem k Vallonu, a stopu udělali, aby nám naznačili, že jsme na správný cestě.“

Gwalchmaiovi se na pihovaté tváři objevil široký úsměv. „Ano, no jasně,“ řekl.

Hodinu před soumrakem Layne prozkoumal malý dolík, kde si u vysokého žulového sloupu mohli zapálit oheň. Maličký ohýnek nebylo z dálky vidět a čtveřice poutníků si rozbalila pokrývky a usadila se. Hoši povečeřeli ovesné placky a vodu.

Jak se přiblížila noc a jasně vysvitly hvězdy, Lennox se stočil do klubíčka jako medvěd a usnul. Ostatní seděli u ohně a tiše si vyprávěli.

„Kdo byl Earis?“ vyptával se Gaelen, když do plamínků přiložil pár suchých větviček.

„To byl první nejvyšší král,“ začal vyprávět Layne. „Před stovkami let žili Farlainové v jiný zemi za branami. Došlo k velké válce a klany byly skoro zničeny. Earis sebral zbývající vojáky z poraženého vojska a provedl poslední zoufalý útok. Rozdrtil nepřátelský vojsko a zabil velitele Esku. Ale to bylo jenom jedno ze spousty vojsk, proti kterejm stál. Druidové králi řekli o způsobu, jak svůj lid zachránit. Ale bylo to riskantní. Museli projít bránou mezi světy. Nevím toho moc o světě za bránou, ale koluje o něm spousta pověstí. No, takže Earis přivedl Farlainy sem a pojmenoval hory Druin.“

Při cestě se stalo něco velmi zvláštního. Když Earis prošel Vallonskou bránou do třeskuté zimy, zmizel mu z ruky meč. Earis si strhl korunu a prohodil ji bránou zpátky. Ten meč, řekl, byl symbolem královského majestátu, a jelikož byl pryč, zmizelo s ním i jeho postavení. Od té chvíle neměli Farlainové žádného krále. Rada ho zvolila za lovčího a tak to zůstalo.“

„Chápu,“ pravil Gaelen. „Takže ‚Eskova zhouba‘, to je klíč, kterej chápu. Ale co znamená to světlo, který přináší temnotu?“

„Ten meč se jmenoval Skallivar, to znamená Hvězdné světlo na hoře,“ odpověděl Gwalchmai. „Ale v bitvě našel každej, kdo se ho dotkl, jenom temnotu smrti.“

„A tohle teď hledáme? Skallivar?“

Layne se zasmál. „Ne. Jenom obyčejnej meč. Jenom je to tak víc poetický, to je všechno.“

Gaelen kývl. „Pořád se toho musím moc učit.“

„Ale ty se to naučíš, bratranče,“ ujišťoval ho Layne. Gaelen pocítil teplo a přátelství, když Layne promluvil, ale tento pocit roztržil zvuk, který se rozlehl nocí. Strašidelné, nelidské zavytí, jež se odráželo mezi skalami.

Lennox se s trhnutím probudil. „Co to bylo?“ zeptal se a překulil se na kolena.

Gaelen se zachvěl a neřekl nic.

„Nemám tušení,“ odpověděl Layne. „Třeba to byl vlk a ten zvuk se nějak změnil.“

„Jestli to byl vlk,“ zamumlal Gwalchmai, „tak musel bejt velkej nejmíň jako kůň.“

Chvilí seděli mlčky a snažili se ve tmě zaslechnout další zvuky. Všude však panovalo ticho. Lennox se znovu uložil ke spánku. Layne si vyměnil pohled s Gwalchmaiem.

„To nebyl vlk, Layne.“

„Ne, ale mohl to být lovec, co se nás snaží vyplašit.“

„To doufám,“ zabručel Gwalchmai. „Myslím, že bychom ale měli dneska v noci držet hlídky.“

4

Gaelen se probudil, když na něj Gwalchmai položil ruku. Prudce otevřel oči a neklidné sny se rozletěly, okamžitě na ně zapomněl.

„Už neudržím oči otevřené ani chvíli,“ zašeptal Gwalchmai. „Myslím, že tam nic není. Viděl jsem akorát lišku, to je všechno.“

Gaelen se posadil a zívl. „Je zima,“ šeptl. Gwalchmai se rychle zabalil do pokrývky a hlavu si položil na tlumok. Ve chvílce spal. Gaelen se protáhl a potom se doplížil k ohni, přičemž se musel protáhnout kolem Lennox. Zvedl suchý klacík a prohrabal uhlíky skomírajícího ohně, které pak jemně rozfoukal k životu. Přidal pár větviček a díval se, jak mihotavé plamínky sílí. Potom odvrátil zrak. Caswallon mu radil, aby se nikdy nedíval do ohně, protože jeho jas stahuje zorničky, a když se pak člověk podívá do tmy, je slepý jako kotě.

Gaelen si zabalil ramena pokrývkou a opřel se o žulový balvan. Zahoukala sova a chlapec sevřel prsty na jílci loveckého tesáku. Ty pitomo, vynadal si. Nikdy ses tmy nebál. Uklidni se. Tohle jsou tvoje hory, není tu nic, co by ti mohlo ublížit.

Až na vlky, medvědy, lvy a toho tvora, co předtím tak příšerně vyl...

Gaelen se zachvěl a přiložil na oheň další větévky. Zásoba již pomalu docházela a jeho nijak netěšila představa, že by měl vstoupit do té hrozné temnoty v okolním lese, aby dříví doplnil.

Oheň pomalu vyhasl a Gaelen tiše zaklel. Doufal, že vydrží do rozbřesku, až se z lesa stanou zase pouhé stromy, a ne děsiví strážci, jak se teď jeví. Chlapec vstal, uvolnil tesák v pochvě a opatrně vykročil k padlému jilmu na okraji lesa. Rychle nasbíral suché chrástí i silnější větve. Když byl zpátky u ohně, zalila ho vlna úlevy.

Uklidnilo ho Lennoxovo chrápání a pohled na druhé dva přátele, spící hlubokým spánkem.

Bylo to směšné. Kdyby jim hrozilo nebezpečí, oni by mu nebyli k ničemu, jak tu tak spali. A přesto ho to uklidnilo.

Layne si ze spánku cosi zamumlal a převrátil se na záda. Gaelen se zadíval dolů na jeho hranatý, poctivý obličej. Vypadal ve spánku o tolik mladší, ústa měl zpola otevřená a dětská.

Gaelen přenesl pohled na Lennox. Tam, kde Layne měl čisté rysy a atletickou postavu, Lennox byl rozložitý, se zešíkmenými rameny prozrazujícími neskutečnou sílu, sudovitým hrudníkem a silným pasem. Ruce měl obrovitánské a v nich úžasnou sílu. Před rokem narovnal při hrách koňskou podkovu, když viděl, jak se to dělá při zkoušce síly. Byl příliš mladý, aby byl připuštěn, a zahanbil pár soutěžících a v klanu Farlainů způsobil převeliké veselí.

Později toho dne tucet mladíků z klanu Haestenů, vidouce, jak byl zahanben jejich muž, si na Lennox počkalo, když si to rázoval domů. Vyřítili se na něj ze tmy s palicemi a silnými klacky. Když mu o silnou lebku zazvonila první rána, Lennox zařval vzteky a ohnal se, takže nešťastný mládenec proletěl hustým křovím. Dva další ho následovali, když na ně Lennox zaútočil. Ostatní utekli.

Gaelen ten příběh slyšel a zasmál se. Věřil tomu. Přál si, aby to byl viděl.

Na východě se začala obloha rozjasňovat a Gaelen vstal a vydal se mezi stromy nahoru, přešel okraj dolinky a zadíval se ke vzdáleným horám. V lese kolem něj začínali zpívat ptáci a strašidelná hrozba noci se vytrácela. Chlapec se díval, jak vrcholky hor se sněhovými čepicemi na západě začínají hořet rudě jako žhavé uhlíky, když slunce vykouklo nad východní obzor. Pole dole se koupala v překrásných barvách, jak se květy otevíraly do zlatého světla.

Gaelen se zhluboka nadechl a naplnil si plíce sladkým horským vzduchem. Sjel zpátky ze svahu a zalovil v Lennoxově velkém tlumoku, dvakrát těžším, než byl jeho, odkud vytáhl měděnou misku. Naložil na oheň, misku postavil nad něj a naplnil ji vodou, do níž přisypal ovesné vločky, které mu nabalila Maeg.

Layne se probudil první. Zakřenil se na Gaelena. „Takže žádný obludy ve tmě?“

Gaelen se na něj taky zazubil a zavrtěl hlavou.

Kdyby byl zůstal na okraji dolíku ještě o minutu déle, byl by viděl farlainského lovce ženoucího se zpátky ke Cambilově vesnici, až za ním vlál plášť.

Badraig byl zkušený lovec, který měl za úkol dělat stopy pro chlapce putující k Vallonu. Tato role se mu líbila. Bylo dobré vidět budoucí pokolení horalů zkoušet svou odvahu a nadšení, a jeho syn Draig a nevlastní syn Gwalchmai dnes byli mezi nimi.

Ale teď právě přemýšlel o jiných věcech. V noci, když se bez ohně utábořil u úzkého potůčku, zaslechl vytí, které tolik rozrušilo Gaelena a jeho druhy. Oni to skoro pustili z hlavy jako lovecký žertík. Badraig však věděl, že tomu tak není, protože byl jediným lovcem v celé oblasti.

Jelikož byl opatrný muž s více než dvacetiletou zkušeností, Badraig počkal až skoro do rána, než se vydal zjistit, co bylo původcem toho křiku. S nekonečnou trpělivostí se propracovával lesem a stále si udržoval směr proti větru. Když se změnil vítr, změnil směr i Badraig.

A pak našel roztrhané, polámané pozůstatky Erlika z klanu Pallidů. Popravdě řečeno, Badraig nevěděl, že to byl Erlik, i když ho viděl tolikrát při hrách. Ale v těch zkrvavených cárech masa roztroušených po stezce by ho nepoznal nikdo. Badraig zvedl potrhaný kus haleny a poznal v lemu pallidské tkanivo. V křoví nalevo našel zbytek nohy.

Zprvu si myslel, že je to práce medvěda, ale když prohlédl stopy, našel šestiprsté otisky, jaké ještě v životě neviděl. Byly tu taky stopy lišek a dalších malých mrchožroutů, ti však očividně dorazili dávno poté, co šelma zabiják odešla.

Stopy byly obrovské, dlouhé jako jednoruční meč. Badraig změřil krok. Nebyl nijak vysoký, ale nebyl ani nejmenší z mužů klanu Farlainů, nicméně krok vyrovnat nedokázal, leda by skákal. Odhadl výsku šelmy na půldruhého člověka. A chodila po dvou. Nejhlubší byl otisk u paty. Sledoval stopu kousek cesty, až dorazil na úpatí svahu. – Tady se stopa změnila. Tvor se spustil na všechny

čtyři a nabral rychlost, přičemž vyrýval velké kusy jílu. Badraig zaryl prsty do hlíny vší silou a pak srovnal své úsilí se zabíjácovým. On dokázal jen tak tak rozrýt povrch.

Takže to bylo velké, větší než medvěd, a mnohem rychlejší. Umělo to běhat po všech čtyřech nebo chodit vzpřímeně jako člověk. Čelisti to mělo obrovské – stopy tesáků na noze, kterou našel, to dokazovaly. Zauvažoval nad tím, že bude šelmu následovat do kopce, ale hned ten nápad zahnal.

Ze zbytků viděl, že lovec Pallidů nesl luk s nasazeným šípem. Neměl však ani čas vystřelit. Badraig důvěřoval svým schopnostem, ale jeho síla také spočívala v tom, že chápal své slabosti. Ozbrojen pouze loveckým tesákem a holí, nebyl pro tvora, co způsobil ta jatka, žádným soupeřem. Jeho povinností bylo donést zprávu o tom Cambilovi a dostat z hor mladíky.

Naštěstí, aspoň si to myslel, žádný oddíl neprošel kolem něj, takže dokáže zastavit všechny, na které narazí při návratu. Dopoledne už každá vesnice na území Farlainů dostala zprávu a se soumrakem šest set horalů ve skupinách po šesti propátrávalo hory. Do poledne příštího dne bylo čtyřicet osm zmatených a zklamaných jinochů nahnáno zpátky do svých vesnic.

Bylo třeba najít již jen dva oddíly, ty, které vedli Layne a Agwaine. Za soumraku druhého dne seděl Cambil se svými poradci v horách kolem táborového ohně půl dne pochodu od vesnice.

„Prostě zmizeli,“ říkal Leofas. „Ta Laynova skupinka se utábořila u jilmovýho háje a pak se vydala na severovýchod. Potom se stopy ztratily.“

„Byl to mazaný fígl,“ vykládal Badraig. „Zřejmě si mysleli, že mají klíč, a nechtěli, aby je někdo sledoval. Nám to ale nijak neusnadnili – víme jen to, že nezamířili k Vallonu.“

„Nesouhlasím,“ namítl Caswallon.

„Mor na tebe, Caswallone,“ vyštěkl Badraig. „To byla moje oblast. Chceš snad říct, že jsem špatnej lovec, že jsem přehlídl osum kluků, co jim ještě teče mlíko po bradě?“

„Já chci jenom říct, že jsme hledali všude a nenašli ani stopu,“ odpověděl Caswallon mírně.

Badraig si odfrkl. „Tak jsi to byl možná ty, komu stopa unikla.“

„Dost už těch rozmíšek,“ nařídil Cambil. „Co uděláme teď?“

„Podíváme se do Vallonu,“ řekl Caswallon. „Chybí nám dva oddíly. Oba vedou nejbystřejší a nejschopnější z našich mladých mužů. Ten verš sice nebyl lehký, ale odpověď tam pro ty, kdo měli dost důvtipu a zamysleli se nad ním, byla. Jsem si jistý, že Agwaine by ho byl rozluštil. Nebo snad nesouhlasíš, Cambile?“

Cambil se kousl do rtu a zadíval se do ohně. „Ano, máloco mu unikne.“

„Takže, všichni chlapci, kteří mířili na západ, říkají, že po Agwainovi neviděli ani stopy. Ani po Laynovi. Vlastně po tý první noci se jim prostě ztratili z dohledu. Žádný oddíl nezamířil k Vallonu, protože žádný z nich ten verš nerozluštil. Podle mě je závěr nevyhnutelný.“

„Takže říkáš, že nejsem dost schopnej!“ vybuchl Badraig.

„Prosím, uklidni se, bratranče,“ zarazil ho Caswallon. „Mluvíme tady o dvou oddílech, který putovaly tak opatrně, aby je žádný soupeř nezahlídl.“

„Já pořád tvrdím, že mířili na západ.“

„Tak jdi na západ a najdi je,“ opáčil Caswallon. „Já jdu do Vallonu.“

Badraig zaklel, ale Cambil ho nenechal domluvit. „Drž zobák, chlape! V tomhle má podle mě Caswallon pravdu. Naši muži teď hledají na západě, ale nic neztratíme, když navštívíme Attafoss. Jenom bych rád, aby se sem dostal ten druid. Rád bych věděl, s jakým zplozencem pekel tady máme co do činění.“

„No, ten druid vám může pomoci,“ ozval se Taliesen, vyšel ze stínu stromů a přisedl si k mužům. „Ta bestie prošla bránou a teď sleduje mládence k Attafossu. Caswallon má pravdu. A tady ať hádka skončí.“

„Jsi si tak jistý, vznešený druide?“ zeptal se Badraig.

„Tak jistý, jako smrt,“ odpověděl Taliesen. „Měli byste raději vyrazit, protože ve vzduchu číhá tragédie, a než je najdete, bude prolito víc krve.“

„Ďas vem tvoje věštby,“ vyštěkl Cambil a vyskočil na nohy. „Je ta bestie další z tvých kouzel?“

„Moje ne, vrchní lovčí.“

„Viděl jsi, kdo zemře?“ naléhal Badraig. „Můžeš nám to říct?“

„Ne, nemůžu vám to říct.“

„Ale můj syn je s Agwainem.“

„Já vím. Tak si pospěš, protože čas se krátí.“

Muži si svinuli pokrývky a vydali se na cestu, aniž by se ještě ohlédlí na druida, jenž je sledoval tmavýma očima, v nichž se zdánlivě nezračily žádné pocity. Taliesen se za nimi díval, jak odcházejí, srdce měl těžké a duši mu tížil veliký smutek. Vlákna se začínala proplétat. V jiné době čaroděj Jakutachán vyslal bestii, aby zabila mladou Sigarni. Ta bestie se ztratila v mlhách času. Ted' byla tu, na území Farlainů, a nevyhnutelně ji přitahovala křehká, zraněná královna. A mezi lovce a jeho oběť se dostali farlainští chlapci. Taliesen toužil po tom, aby mohl zasáhnout. Vzpomínal na dlouhé noci, které proseděl u královnina lůžka v jeskyni na úbočí Druin. Řekl jí, aby neprozradila události v jejím vlastním světě, jinak by tyto vědomosti způsobily ještě víc trhlin v čarách času. Ale když byla v deliriu z horečky, mluvila ze spaní, a Taliesen cítil, jak ho jako těžký kámen tíží žal.

Toužil po tom, aby mohl ty chlapce zachránit. Ale nemohl. „Ted' je to na tobě, Gaelene,“ zašeptal.

A na Věčném luňákovi, pomyslel si.

###

Čtveřice mužů kráčela téměř celou noc, zastavili se, jen aby nad ránem urvali hodinku spánku. Pak šli dál, překračovali kopce, přebíhali úzká údolí, šplhali do stromy porostlých svahů. Za dopoledne se k nim připojilo šest lovců, kteří přišli od východu. Spěšně se uradili. Jednoho muže poslali zpátky do vesnice, aby sehnal další lučištníky, zbývajících devět si pak hodilo tlumoky na záda. Lovci se seřadili do zástupu a rozběhli se k vysokánským štítům na severovýchodě.

Hnali se, seč měli sil, povolávali zásoby energie, které si vybudovali za léta tvrdého horského živobytí. Jen Leofas, nejstarší z nich, se musel snažit, aby udržel krok. Ale udržel jej, nebylo na něm vidět ani stopy po bolesti z nateklého kolena.

Těsně před soumrakem Badraig zástup zastavil, neboť napravo od stezky cosi zahlédl. Byla to nakousnutá ovesná placka. Badraig ji zvedl a rozdrobil. Uprostřed byla ještě suchá.

„Včera,“ prohlásil. Potom pozorně prohlížel okolí. Aby nezničili žádnou, byť tu nejslabší stopu, ostatní si přidrepli a čekali na Badraigovo hlášení. Ten se v krátké chvíli vrátil.

„Čtyři hoši,“ oznámil. „Jeden je hodně veliký, takže to může být jediné Lennox. Měl jsi pravdu, Caswallone, prošli kolem mě.“

Skupinka se hnala dál do hor, a při západu slunce našel Caswallon dolík, který Layne vybral pro tábor. Muži se tam sešli.

„Zítra to bude snazší,“ poznamenal Cambil, natáhl dlouhé nohy a zády se opřel o žulový balvan. „Stopy bude lehký najít.“ Silnými prsty si hnětl svaly na stehně a zavrčel, jak ucítil bolest.

Leofas se sesul na zem, tvář měl popelavou a oči zapadlé. S velkou námahou si shodil tlumok z ramen a rozbil pokrývku. Zabalil se do ní proti nočnímu chladu a okamžitě usnul.

Badraig si vzal dva lovce a začal obhlížet okolí. Měsíc jasně svítil, byl ve třetí čtvrti, a stopy zanechané chlapci byly dobře vidět. Badraig je sledoval do poloviny cesty k severnímu okraji dolíku. Tady se zastavil.

Lennoxovu velkou šlépěj překrývala další stopa, dvakrát tak dlouhá. Badraig zaklel, vyrazil kletbu skrze zaťaté zuby. Rychle se vrátil pro muže, čekající v dolíku.

„Ta potvora jde po nich,“ oznámil Cambilovi. „Musíme jít dál.“

„To by nemuselo být zrovna moc moudrý,“ opáčil vrchní lovčí. „Ve tmě by nám mohly ujít důležité stopy. A co hůř, mohli bychom narazit na tu bestii.“

„Souhlasím,“ odvětil Caswallon. „Jak daleko je za nimi, Badraigu?“

„To je těžko říct. Pár hodin, možná méně.“

„Ďas vem všechny druidy!“ vybuchl Cambil. Široký obličej měl zarudlý a rozzlobený. „Ďas vem je i ty jejich brány.“

Caswallon neříkal nic. Zabalil se do pokrývky, opřel se a zavřel oči. Vzpomněl si na Gaelena a napadlo ho, jak může být osud tak krutý, aby chlapce jeden den zachránil, jen aby ho nechal později krutě zabít. Věděl, že může. Celý život ovládala náhoda.

Ale brány byly záhadou, kterou si ani nedokázal představit.

Starší vyprávěli příběh z doby těsně před Caswallonovým narozením, kdy se v horách objevil létající tvor s kožovitými křídly, který zabíjel ovce a dokonce i telata. Toho tvora zabil tehdejší vrchní lovcí – silný, pyšný muž, který se chtěl stát prvním nejvyšším králem od časů Earise. Lidé však volili proti němu. On zahořkl, posbíral třicet svých následovníků a nějak našel cestu přes kypící vody Attafossu na ostrov Vallon. Tam přemohl druidy a provedl své muže zakázanou bránou.

O dvacet let později se vrátil sám, těžce zraněný. Taliesen žádal jeho smrt, ale rada druidů to nedovolila a muž byl navrácen Farlainům. Už nebyl vrchní lovcí, odmítal hovořit o svých dobrodružstvích, říkal jen, že mu bylo zjeveno cosi strašlivého.

Hodně lidí ho považovalo za šílence. Dělal si z něj legraci, a kdysi tolik pyšný pán to přijímal všechno, domov si zřídil v jedné horské jeskyni, kde žil jako poustevník. Caswallon se s ním spřátelil, ale ani s Caswallonem muž nechtěl hovořit o světě za bránou druidů. O branách samotných však mluvil a Caswallon naslouchal.

„Ten pocit, když projdeš skrz,“ vyprávěl mu Orákul, „se nepodobá ničemu, co může nabídnout život. Na chvílku ztratíš veškerý pocit svého já, zakusíš veliký klid. Pak přijde další chvíle otupující rychlosti, vidíš plno barev, každou jinou, jak se pohybují kolem a skrz tebe. Pak tě zasáhne mráz až do morku kostí, a na druhé straně je z tebe zase člověk.“

„Ale kam jsi šel?“ vyptával se Caswallon.

„To ti nemůžu říct.“

Caswallon věděl, že zázrak byl v tom, že se Orákul vůbec vrátil. Existovala spousta příběhů o lidech, kteří se ztratili v horách, a o vzácných příležitostech, kdy se objevila podivná zvířata či ptáci.

Orákul však byl jediný člověk, o němž se kdy Caswallon doslechl – tedy až na Taliesena – že prošel skrz a vrátil se. Bylo tolik otázek, na něž Orákul mohl odpovědět. Tolik záhad, které mohl vyjasnit.

„Proč mi to nemůžeš říct?“ chtěl vědět Caswallon.

„Slíbil jsem druidům, že to neudělám.“

Caswallon se už dál nevyptával. Slib byl věc z ocele a ledu a žádný horal by nečekal, že někdo takovou přísahu poruší.

„Všechno se dozvíš, Caswallone. To ti slibuju,“ sdělil mu Orákul tajemně.

Ted', když mladý horal seděl pod měsícem zalitou oblohou, vrátil se v duchu k tomu rozhovoru. Nebyl si vůbec jistý, jestli to chce vědět. On chtěl jenom najít chlapce a v pořádku je vrátit do údolí.

Badraig připravil oheň a muži se kolem něj mlčky sesedli a lovili v tlumocích jídlo. Jen Leofas spal.

Cambil si odhrnul z čela prameny plavých vlasů a otřel si z obličeje pot. Byl unavený, vyčerpaný hlavně ze strachu. Agwaine byl jeho jediný syn a on ho miloval víc než všechno ostatní, co mu mohl svět poskytnout. Pomyšlení na to, že mládence honí bestie zpoza bran, ho plnila smrtelnou hrůzou. Nedokázal čelit možnosti, že by Agwaine mohl zemřít.

„Najdeme je,“ poznamenal tiše Caswallon.

„Ano,“ odpověděl vrchní lovčí. „Ale živé?“

Caswallon viděl, jak se Cambilovi zkřivil hranatý, poctivý obličej, jako by ho náhle zasáhla bolest. Pod tuhým zlatožlutým voussem si Cambil tuze hryzl ret ve snaze nezhroutit se v slzách zoufalství.

„Co si myslíš o tom incidentu s tlumokem?“ zeptal se Caswallon náhle.

„Cože?“

„Gwalchmai shodil tlumok ze zad a předběhl Agwaina.“

„Aha, to. Chytřej tah. Ale Agwaine se nevzdal. Až do konce se ho držel.“

„Měj to na paměti, Cambile. Ten kluk je bojovník. Jestli dostane aspoň malou příležitost, přežije.“

„Ten tvor se nejspíš bude chtít lidem vyhnout,“ ozval se Badraig. „Tak to s divokýma zvířatama chodí, ne? Vědí, že člověk je zabiják. Dávají si na něj pozor.“

„Na toho pallidskýho zvěda si moc velkej pozor nedával,“ zabručel plešatějící vousatý horal ze západu.

„Pravda, Beriku – ale podle stop ho ten Pallides stopoval, i když nechápu proč. Je ale dobře známý, že Pallidové mají hodně odvahy a malej mozek.“

Pomalu se snesla noc a muži usínali, až nakonec u ohně zůstali bok po boku sedět jen Cambil a Caswallon.

„Už je to dávno, co jsme takhle poseděli, bratranče,“ podotkl Cambil, čímž přerušil dlouhé mlčení.

„Ano. Ale teď jdeme každé po jiný cestě. Ty máš zodpovědnost.“

„Mohla být tvoje.“

„Ne,“ odmítl Caswallon.

„Hodně by volilo tebe.“

„Tak to by volili špatně.“

„Jestli to Agwaina zabije, tak vezmu dceru a odejdu z Farlainie,“ prohlásil Cambil s pohledem upřeným na žhavý popel skomírajícího ohýnku.

„Tohle není vhodná chvíle o tom přemýšlet,“ řekl mu Caswallon. „Zítra si promluvíme, až budou kluci doma.“

Cambil už nic neřikal. Roztáhl si pokrývku, omotal si ji kolem ramen a sedl si ke svému tlumoku.

Caswallon vstal a vydal se pomalu do protějšího kopce. Zašel až do hlubokého, chladného borového lesa nahoře.

Z nejvyššího bodu se zahleděl k severovýchodu, hledaje známky po táborovém ohni, přesto však věděl, že nic neuvidí. Chlapci byli příliš dobře vycvičení.

#

Asi šestnáct mil na severovýchod se čtyři společníci hádali kvůli nejchutnějším kouskům čerstvě upečeného králíka. Lennox, který králíka připravil a podával, předstíral nevinu, přestože na jeho talíři bylo dvakrát tolik masa než na ostatních.

„Ale já jsem větší,“ namítal smrtelně vážně. „Nesu všechno vybavení na vaření. A bylo to moje oko.“

Gwalchmai se hádky zdržel na tak dlouho, aby si strčil kousek masa do úst a začal žvýkat. Náhle se přestal o hádku zajímat úplně a kradí zatahal Gaelena za plášť. Gaelen viděl, jak se tváří. Zkusil vlastní maso, chvíli žvýkal a pak pohoršlivě sousto vyndal. Lennox s

Laynem se stále zuřivě dohadovali. „Myslím, že Lennox má pravdu,“ řekl náhle Gaelen. „Je z nás největší a nese největší zavazadlo. Na, vezmi si i moje, příteli.“

„To nemůžu,“ namítal Lennox, ale jeho oči prozrazovaly jeho žravost.

„Ne, vážně. Jeden malý králíček je těžko dost, abys znovu získal sílu.“ Gaelen shrnul vše, co měl na talíři, Lennoxovi. Gwalchmai mezitím něco pošeptal Laynovi.

„Mrzí mě to, bratře,“ řekl teď Layne s úsměvem. „Díky Gaelenovi jsem si uvědomil, jak jsem sobeckej. Vezmi si i můj díl.“

„A můj,“ připojil ochotně Gwalchmai.

Lennox si dřepel na paty. „Jste všichni opravdoví kamarádi,“ prohlásil a zasněně se díval na svůj talíř. Odložil nůž a strčil si do pusy kus masa. Chvilí mlčky žvýkal, pak ztuhl. Jeho tři společníci čekali v napjatém tichu, než umíněně dožvýkal a polkl.

„Je to dobrý?“ zeptal se Layne s vážnou tváří.

„Ano, to je,“ řekl Lennox. „Ale heleďte, cítím se blbé, že jsem si to vzal všechno.“

„To si tak neber,“ pospíšil si Gwalchmai. „Ty potřebuješ nejvíc.“

„Ano, ale...“

„A uvařil sis to,“ připojil Gaelen.

„Já vím, ale...“

„Jez dál, bratříčku,“ dodával Layne. „Hele, stydne ti to a... tuhne.“

Přehrada se protrhla a všichni tři se rozhihňali. Lennoxovi to konečně došlo a on zahodil nezdravé maso do křoví. „Holomci!“ prskl.

Sto kroků nad nimi na okraji lesa si bestie dřepela na zadní a zadívala se k ohni. Smích ji zmátl, protože to byl stejný zvuk, jaký vydávaly vřískající malé opice u ní doma. Černé nozdry se jí rozšířily a vníkl do nich pach spáleného masa – odporně páchnoucího nemocného masa.

Bestie zafrkala a pach zahнала. Natáhla silné nohy a popošla o pár kroků doleva. Tady byl pach masa jiný, byla z něj cítit teplá krev, sůl a život. Zrudě se zajiskřilo v očích. Hlad ji pobízel, aby zaútočila na tábor a maso si vzala. Instinktivně se však bála ohně.

Šelma se posadila a čekala.

#

Gaelenovi se zdály děsivé sny. Znovu ho pronásledovali aenirští zabijáci a dusot kopyt jejich koní v něm vyvolával hněv, jak utíkal. Nohy měl ztěžklé a pohyboval se zpomaleně. Náhle měl hlavu plnou uklidňujícího modrého světla a válečníci se ztratili. Objevil se obličej, vrásčitý a starý, jen tmavé oči v sobě měly náznak života.

„Oheň,“ řekl hluboký, melodický hlas, i když se rty nepohnuly. „Oheň zhasíná. Vzbud’ se!“

Gaelen zasténal a pak se převalil, snažil se vypudit muže z hlavy.

„Oheň, hlupáku! Váš život je v nebezpečí! Okamžitě se vzbud’!“

Uklidňující světlo zmizelo, nahradil ho temně rudý opar. V oparu se objevila obluda, černá a hrozivá. Z obrovských čelistí jí kapaly sliny a natáhla po něm drápatou pracku.

Gaelen se s trhnutím probudil a rozevřel oči do jasného měsíčního světla a třpytu hvězd na sametově tmavé obloze. Otočil se k ohni. Jak se právě dozvěděl ve snu, oheň rychle pohasínal, poslední poblikávající klacíky se měnily v popel a žhavé uhlíky.

Chlapci se nechtělo z teplých pokrývek, ale sen v něm zanechal pocit strachu. Posadil se, prsty si prohrábl kučery a poškrábal se na jizvě pod jasně bílými vlasy nad levým okem. Rychle nalámal klacíky a větvičky, přiložil je na uhlíky a rozfoukal oheň k životu. Když se plameny roztančily, hned se cítil lépe.

Zašustění napravo ho přimělo se otočit. Velký keř se zatřásl a po palouku se rozlehlo tiché vrčení. Gaelen vytáhl lovecký tesák a ve snaze proniknout temnotou přimhouřil oči. Cítil se jako hlupák. Copak ho Caswallon neustále nevaroval, že nemá koukat do ohně? Teď pořádně neviděl. Nad keř se zvedl obrovský stín a Gaelen zaječel, aby varoval ostatní.

Layne se vykulil z pokrývky s nožem v ruce a přikrčil se vedle Gaelena. „Co je to?“ Gaelen ukazoval na zvíře za keřem. Bylo aspoň osm stop vysoké a hlavu mělo kulatou jako člověk, až na to, že mělo mohutné čelisti, z nichž trčely zakřivené tesáky. Gwalchmai s Lennoxem se také vykulili z pokrývek a teď zděšeně zírali na toho tvora.

Gaelen natáhl třesoucí se ruku k ohni a popadl poslední větev, kterou donesli. Zůstalo na ní suché listí, poněvadž z něj ráno měl být dobrý podpal. Gaelen větev zvedl a podržel ji nad plameny. Listí se okamžitě vzňalo, zaplálo a zapraskalo. S podlamujícími se koleny Gaelen popošel k bestii a pochodeň držel před sebou.

Layne s Lennoxem si vyměnili pohledy a pak ho následovali. Gwalchmai těžce polkl, ale nedokázal přinutit své nohy, aby ho posunuly dopředu, zůstal stát jako vrostlý do země a jen se díval, jak jeho přátelé postupují směrem k tomu zvířeti z nočních můr. Bylo obrovské, skoro devět stop vysoké, a jasné světlo planoucí větve se odráželo od jeho drápů dlouhých jako dýky.

Když se blížil k té obludě, Gaelenovi se třásly nohy. Zvíře se postavilo na zadní a napjalo se, že po jinochovi skočí, ale ten napráhl ruku a hodil hořící větev příšeře přímo na hlavu. Plameny olízly hustou srst kolem očí a na pravé straně vyskočily ohnivé jazyky. Noční klid rozervalo zděšené vytí a bestie se otočila a odskočila do noci. Chlapci se za ní dívali, dokud nesplynula s lesní temnotou. Layne položil Gaelenovi ruku na rameno. „Dobrá práce, bratranče,“ řekl nejistým hlasem. „Jsem rád, že ses vzbudil.“

„Co to, u sedmi pekel, bylo?“ zeptal se Gwalchmai, když se vrátili k pohodlí ohně.

„Nemám tušení,“ odušil ponuře Layne. „Ale podle toho, jakou to mělo tlamu, tak to nežere bobule a červy.“

Gwalchmai sebral hořící větev a zkoumal stopy. Vrátil se k ohni a řekl Laynovi: „Ty samý stopy jsme viděli v údolí. A víme, že tyhle žádnéj lovec neudělal. Blahopřeju, Gaelene, zachránils nám krky. O tom není pochyb.“

„Měl jsem sen,“ vysvětlil mu Gaelen. „Zjevil se mi nějaký stařík a varoval mě.“

„Poznals ho?“ zeptal se Layne.

„Myslím, že to byl ten druid, co byl u Cambila na zahájení lovu.“

„Taliesen,“ šeptl Gwalchmai a mrkl na Layna.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Lennox. „Vrátíme se?“

„To, myslím, nemusíme,“ namítl Layne. „Tu bestii jsme zahnali docela snadno. A většina zvířat se člověku stejně vyhne. Navíc po ránu budeme u Attafossu, takže to tam můžeme klidně prohlídnout.“

„Nejsem si jistej,“ namítl Gwalchmai. „To zvíře bylo obrovský. Nechtěl bych mu čelit bez ohně.“

„Jestli to jde po nás,“ řekl Gaelen, „může nás to zabít stejně tak, když půjdeme dopředu, jako když se budeme vracet.“

„Takže dohodnuto?“ zeptal se jich Layne. Gwalchmai by byl moc rád slyšel, jak Lennox navrhuje rychlý návrat zpátky do údolí, ale on jenom pokrčil rameny a nahodil si na záda tlumok.

Svítání společníky zastihlo na posledním úseku cesty, když se škrábali do příkrého, sutí pokrytého svahu poslední hory před Attafossem. Když překročili hřeben, na míle kolem byl slyšet vzdálený řev vodopádu.

„Stále řvoucí, nikdy tichá,“ ocitoval Gwalchmai. „Kdykoliv ho uslyším, cítím, jak mi vstávají vlasy na hlavě.“

Layne si přesunul tlumok do pohodlnější pozice. „Po tý bestii aspoň není ani stopy,“ prohodil a vedl je dolů z kopce. Překročili úzký kamenný můstek a pokračovali klikatou stezkou hlodášem porostlou krajinou. Layne mířil přímo dolů po svahu plném kamení, a dál, až nakonec dorazili k úzkému pásu černého písku kolem malého zálivu pod vodopády. Tady si shodili zavazadla a posadili se, aby se nasnídali. Vyčnívající skála tlumila dunění vodopádů, ale vítr vynášel spršku vody vysoko do vzduchu před nimi a slunce nad táborem vytvářelo tančící duhové záblesky.

„Mně se zdá,“ poznamenal Gwalchmai, když jedli, „že jsme nenarazili na jedinej klíč. Žádný váčky. Žádný kameny označující stezku. Je to sice dost nepříjemný pomyšlení, ale mohli jsme se splíst.“

„To už mě taky napadlo,“ řekl Layne, „ale ten verš je jasnej. Možná jsou všechny klíče u vodopádů.“

Po jídle sešli k vodě, aby se věnovali starodávné zábavě házení žabek, v čemž vynikal Gwalchmai a o tři skoky porazil i Layna. Doplnili si vodu do lahví a vydali se nahoru do kopce až k boru nad vodopády.

Lennox odpoledne připravil oheň a Layne navrhl, aby rychle prohledali les kvůli klíčům. Nechali tlumoky u ohně a po dvojicích se vydali na obhlídku – Lennox a Layne se vydali na jih a Gaelen s Gwalchmaiem na sever.

Z vyhlídky na stráni se Gaelen znovu zadíval na velkolepost Attafossu, díval se, jak se bílá zpěněná voda s duněním řítí do tůň dole.

„To, můj příteli, je srdce Farlainů,“ řekl Gwalchmai.

Gaelen se obrátil ke kamarádovi a zazubil se. „Tomu rád věřím.“

Gwalchmaiovi tvář zářila pýchou a zelené oči mu svítily. „Všechno, co jsme, je tady,“ vykládal. „Veškerá poezie, nádhera a síla, která tvoří klan.“

Gaelen pozoroval, jak se vpíjí do toho pohledu. Gwalchmai nebyl stejně rozložitý jako Lennox nebo Layne – byl štíhlý, s křehkými kostmi a téměř něžnou tvář. Ale v očích mu svítila ta stejná síla, kterou Gaelen objevil u všech horalů – pocit toho, že někam patří, který je spojoval se zemí a umožňoval jim sát její sílu.

„No tak, Gwale, jdeme hledat ty klíče,“ promluvil nakonec a vrátili se znovu do lesa.

V půli odpoledne ještě nic nenašli a pak Gwalchmai objevil řadu otisků, což ho přimělo hlasitě zaklít.

„Co je to?“ vyzvídal Gaelen. „Lovci?“

„Ne,“ štěkl Gwalchmai. „To je Agwaine. Dorazili sem dneska po ránu. Proto tu nejsou žádné klíče. Oni je sebrali. Ďas je vem!“

„Tak půjdeme za nimi,“ navrhl Gaelen. „Nemáme co ztratit.“

Stopa vedla k jihu a bylo snadné ji sledovat. Za necelou hodinu dorazili k mírnému svahu zakrytému hustým houštím. Tady se Gwalchmai zastavil.

„Oh, duše moje!“ vydechl. „Hele!“

Otisky škorňů překrývala obrovská stopa se šesti prsty, na loket dlouhá.

Gwalchmai zesinal a podíval se na Gaelena. „Půjdeme nahoru?“

„Já nechci,“ odpověděl jeho přítel. „Ale máme jinou možnost?“
Suchým jazykem si olízl suché rty.

Pomalů se vydali do kopce a vstoupili do borového hájku. Slunce již pomalu zapadalo a před nimi se táhly dlouhé stíny.

„Ta potvora tady byla skoro u nich,“ sykl Gwalchmai. „O, bohové, myslím, že je všechny zabila. Koukni na ty stopy. Hele, tady se rozutekli na všechny strany, ale jednoho už chytila. Koukni tady! Krev. Ó, bože.“

Gaelen cítil, jak mu buší srdce, a zadržával se mu dech. Začátek paniky. Caswallon mu říkal, že má v takové chvíli dýchat pomalu a zhluboka, a tak to teď udělal a postupně se uklidnil. Gwalchmai se protáhl do křoví, kde se zastavil a rukama si zakryl tvář, když uviděl, co tam leží. Gaelen se k němu připojil.

Žaludek se mu obrátil a do hrdla mu vystoupila žluč. Ztěžka polkl. Za stěnou z křoví byly pozůstatky tří těl roztrhaných tak, že se nedalo poznat, kdo to byl. V tlejícím listí byla zpola zabořená noha a vedle ní ležela rozražená lebka s vysátým mozkem.

Všude bylo plno krve.

Gwalchmai se odpotácel z dohledu a zvracel do trávy. Gaelen se přinutil ještě jednou podívat, pak se připojil ke Gwalchmaiovi, který se neovladatelně třásl.

„Gwale, poslouchej mě. Musíme zjistit, kam ta bestie odešla. Zkontroluj stopy. Prosím.“

Gwalchmai začal vzlykat a opřel se o Gaelena, který ho objal a poplácával po zádech, jako by byl děčko. „To je v pořádku,“ zašeptal.

Po chvíli se Gwalchmai odtáhl a zhluboka se nadechl. „Mrzí mě to,“ řekl a rukávem si otíral oči.

„To je v pořádku, bratránku,“ uklidňoval ho Gaelen. „Byli to tvoji kamarádi.“

„Ano. Tak jo. Kouknem se, kam ta svině šla.“

Několik minut Gwalchmai obcházel místo vraždy, pak se vrátil.

„Ta bestie na ně čekala, byla schovaná na kopci. Postavila se na zadní a zabila prvního, když dorazil nahoru. Druhej, byl to, myslím, Ectas, se obrátil, že uteče, a toho taky zabila. Další dva utekli na západ. Jednoho chytila, ale čtvrtý – Agwaine – se dostal pryč. Ta mrcha ho teď sleduje. Nejdřív se ale... se nažrala.“

„Tak,“ prohlásil Gaelen, „ten tvor je na západě. Tak jdeme najít Layna.“

Gwalchmai kývl a dlouhým klusem se vydal k severu. Zelené oči upíral na stopu. Gaelen se rozběhl za ním a cestou se rozhlížel po podrostu kolem. Stálo při nich štěstí a během hodiny bratry našli. Layne s Lennoxem seděli u potoka. Gaelen jim rychle pověděl o tom vraždění.

„Jak je to dlouho, co se to stalo?“ zeptal se Gwalchmaie Layne.

„Dopoledne, když jsme seděli na pláži. Myslím, že ta obluda sledovala nás, ale když jsme zamířili dolů k vodě, rozhodla se pro Agwainovu stopu.“

„Myslíš, že Agwaine přežil?“

„Ten první útok přežil určitě, protože bestie se vrátila k tělům. Ale pak se mu zase vydala po stopě. Co je to vůbec za tvora? Chci říct, je nažraná. Tak proč honí Agwaina?“

„To nevím, ale musíme našemu bratranci pomoci.“

„Tím, že umřem, mu nepomůžeme, bratříčku,“ poznamenal Lennox. „Gwal říká, že se vydala na západ. Jestli půjdeme za ní, budu mít vítr v zádech, náš pach se ponese dopředu. A půjdem přímo proti ní.“

„Vím, že je to pravda,“ řekl Layne. „Ale Agwaina stejně nemůžu opustit.“

„Nevadil by vám návrh od nížiňana?“ zeptal se Gaelen.

Layne se k němu obrátil. „Ty nejseš nížiňan, bratranče. Mluv.“

„Děkuju. Ale v těchhle věcech se nevyznám tolik jako vy ostatní, takže můj plán nemusí být bezchybný. Myslím si ale, že bychom si měli najít skrýš, odkud bychom viděli na tu... zásobárnu jídla. Jakmile se ta potvora vrátí, pokud se nezmění vítr, tak bychom pak mohli vyrazit k západu a ona si nás nevšimne. Co myslíte?“

„Myslím, že jsi horal víc, než si uvědomuješ,“ poznamenal Layne.

Rychlým během se vydali od potoka k řadě pahorků asi půl míle daleko – Layne vedl, Gaelen s Gwalchmaiem byli za ním a Lennox skupinku uzavíral.

Na úbočí kopce si lehli na břicho a pozorovali stopu. Ze svého výhodného místa jasně viděli až k jezeru nad vodopády a dál, kdežto na severozápadě se k obloze tyčil hřeben skal. Nad ním měla obloha barvu krve, jak slunce zapadalo za horské štíty na západě.

„Doufám, že se vrátí před setměním,“ prohodil Layne.

Šťěstí stálo při nich, protože v posledních paprscích zapadajícího slunce Gwalchmai zahlédl bestii šourající se po čtyřech po stezce. Pohybovala se opatrně a držela se ve stínu, než zmizela v houštině, kde ležely mrtvolky.

Společníci se opatrně odplazili ze svahu a širokým obloukem obešli netvorovo doupě, než se vrátili na stezku mířící k západu. Proběhli lesem a hnali se ke skalistým horám. Než ke skalám dorazili, vyšel měsíc, noční obloha byla jasná a Gwalchmai ukázal na balvany pokrytý svah.

„Myslím, že se Agwaine schoval v jeskyních,“ vydechl a chlapci začali šplhat do kopce hledající nějaké stopy.

„Musíme mít na paměti,“ ozval se Layne, „že až se ta bestie nažere, tak se v noci vrátí.“

Chlapce, vmáčknutého hluboko do pukliny ve skále v půli cesty nahoru, našel Gaelen. „Agwaine, jsi v pořádku?“ zavolal.

„Dobří bohové, myslel jsem, že se vrací ta potvora,“ vydechl Agwaine. Po tvářích se mu koulely slzy a skřípal zuby, aby potlačil vzlyky, které se dostávaly na povrch. Gaelen natáhl ruku a Agwaine vyšplhal nahoru a nechal se vytáhnout ven. Ostatní je obstoupili. Agwaine byl živý a zdravý, ale ve tváři mu bylo vidět napětí, které prožil. Oči měl zapadlé a pod nima černé kruhy.

„Najednou se to na nás vrhlo,“ vykládal. „Caelovi to utrhlo hlavu. Ectas byl další. Když chtěl utýct, ta bestie mu jedním švihnutím rozervalo záda. Nedalo se nic dělat, jenom utýct. Já byl vzadu, tak jsem se otočil a utíkal pryč. Draig byl přímo za mnou. Slyšel jsem ho, jak řve, ale pak to ztichlo, a já věděl, že jsem zůstal sám. Slyšel jsem, jak mě to pronásleduje, a utíkal jsem jako nikdy předtím. Našlo mě to tady, ale nedostalo se to ke mně.“

„Musíme rychle pryč, bratránku,“ vložil se do vyprávění Layne.

„Ano. Ne! Nejdříve musím něco najít. Zahodil jsem to, když jsem utíkal.“

„Do toho lesa se vrátit nemůžeme,“ zasyčel Gwalchmai.

„Musíme. Není to daleko. Zahodil jsem to, když jsem uviděl ten kopec.“

„Co může být tak důležitý?“ chtěl vědět Layne. „Ta potvora se může vracet právě teď.“

„Tak běžte, já vás doženu,“ řekl Agwaine.

„K d'asu, bratranče, víš, že to nemůžem.“

„Tak pojďme tu zatracenou věc najít,“ navrhl Gaelen. „Nechci strávit celou noc dohadováním se o tom.“

Agwaine je vedl do lesa. Gaelen byl vzteky bez sebe, ale ovládl se. Věděl, co Agwaine hledá. Meč. Agwaine našel meč.

Les byl temný a hrozivý a chlapci tasili nože. Moc nám neposlouží, pomyslel si Gaelen. Ohlédl se na Gwalchmaie – jeho přítel měl v měsíčním světle strhanou a popelavou tvář. Pouze Lennox vypadal nezúčastněně.

Agwaine zvedl ruku a ostatní se zastavili. Syn vrchního lovčího zmizel v křoví a rychle se vrátil s podlouhlým, důkladně zabaleným balíkem.

„Jdeme,“ prohlásil a odváděl je dolů k vodopádům. Měnící se vítr je nutil dělat velké zacházky, aby zabránili tomu, že se jejich pach donese k bestii, a svítání je zastihlo pod Attafossem s řekou po levici a lesem před sebou. Byli unavení, ale měli strach z té nestvůry, a tak před vstupem do lesa zaváhali.

Pevně svírali dýky a ostražitě postupovali kupředu, ale když téměř dorazili pod převislé větve, vyděsil je čísi hlas. Gwalchmai leknutím pustil dýku, pak se sehnul a rychle ji zvedl.

„Dobré ráno, hoši.“

Po jejich pravici, na kulaté mytíně, seděla na padlém dubu jakási žena. U nohou měla rozprostřenou pokrývku, na níž ležel černý chleba a studené maso k snídani.

Oblečená byla tak, jak to ještě nikdy neviděli. Na ramenou měla kroužkový chránič z těsně spojených stříbrných kroužků. Pod ním měla dobře padnoucí prsní plát ze stříbra, s mědí tauzovaným dravcem s rozepjatými křídly, která mizela pod kroužkovou zbrojí. Kolem pasu měla kožený kilt pobitý mědí a rozdělený na části, aby se mohla snáz pohybovat. Měla tmavé kamaše a přes jezdecké boty stříbrné náhlenice. Paže měla holé, pouze na pravém zápěstí měla široký stříbrný náramek a na levé kožený chránič z tmavé kůže.

A byla stará. Husté stříbrné vlasy měla sčesané z tváře, do nichž byla vrytá moudrost a smutek. Ale oči měla jasné, ledově modré, a nosila se přímo, nehrbila se.

Gaelen se na ni pozorně podíval a všiml si toho, jak si je všechny prohlíží. Když byla mladá, musela být krásná, pomyslel si. V jejím výrazu však bylo něco, co nedokázal zachytit. Vypadalo to jako směs úžasu a lítosti.

„Připojíte se ke mně na snídani?“ pozvala je.

„Kdo jsi?“ zeptal se Agwaine.

Žena se usmála. „Já jsem Sigarni – královna,“ řekla.

„My Farlainové žádný královny nemáme,“ poznamenal Layne.

„Já jsem královna za hranicí,“ prohlásila s lehkým úsměvem.

„Tady jsi na území Farlainů,“ sdělil jí vážně Agwaine. „Sem žádní cizinci nesmějí. Ty jsi Aeniřanka?“

„Ne, Agwaine. Já jsem host pána Taliesena.“

„Můžeš to dokázat?“

„Myslím, že to nemusím. Vy hoši jste tady na lovu. Taliesen mě požádal, jestli si k tomu může půjčit můj meč. Když otevřeš ten balík, tak ho najdeš – je to překrásná kovová zbraň, kterou už jeden z vás možná viděl. Jílec je z ebenu vytvarovaný tak, aby ho válečník mohl uchopit oběma rukama, a záštita je ze železa zdobeného zlatým a stříbrným drátem. Na pochvě je vyložený dravý pták, stejný, jako mám na kyrysu. Ted' ten balík otevři a vrať mi, co je moje.“

„Otevři to,“ řekl Layne. „Jestli je to pravda, tak musíš meč vrátit právoplatnému majiteli.“

„Ne, je můj,“ namítl Agwaine a zrudl. „Já vyhrál lov a tohle je můj důkaz.“

„Důkaz nepotřebuješ,“ podotkl Gaelen. „My víme, žeš vyhrál, ten meč je jenom symbol. Otevři ten balík.“

Agwaine vytáhl dýku a prořízl kožené řemení svazující naolejované kůže. Jak ta žena předpověděla, meč byl vskutku úžasná zbraň. Agwaine jí ho váhavě podal. Žena si pochvu rychle připjala k opasku. Pokud snad existovaly nějaké pochyby o jejím právu, tak byly zahnány, jakmile si ho připjala k boku. Bylo to, jako dívat se na dokončovaný obraz, napadlo Gaelena.

Když už měla meč, vrátila se zase ke stromu a posadila se. Ukázala na jídlo. „Pojďte, najezte se dosyta,“ pobídla je. „Čekala jsem vás osm. Kde jsou ostatní?“

Chlapci si vyměnili pohledy.

„Jsou mrtví,“ řekl Gaelen.

„Mrtví?“ podivila se královna a půvabně se zvedla. „Jak to?“

Gaelen jí pověděl o bestii a jejich úprku do hor.

„Zatraceně!“ sykla. „Včera večer za mnou ve snu přišel Taliesen. Řekl mi, že se ztratíte v horách a že vás mám vyhledat tady. O nějaké bestii neříkal nic.“

„Za mnou přišel taky,“ poznamenal Gaelen. „A neříkal nic o nějaký královně.“

Beze stopy veselí se usmála. „Budiž tedy. Způsoby čarodějů mi jsou záhadou a kéž by tak i zůstaly. Ted' mi popište toho tvora.“

Všichni začali mluvit najednou, ale ona je pokynem ruky umlčela a ukázala na Agwaina. „Tys ji viděl zblízka. Ty mluv.“

Agwaine udělal, co po něm žádala, a živě si připomněl sílu té obludy, její obrovskou postavu, rychlost a pololidský vzhled.

„Udělali jste správně, že jste se rozhodli utéci,“ prohlásila ta žena, když chlapec domluvil. „Viděla jsem podobné bestie už dřív ve svém království. Nejednou. Jsou strašlivé – a je těžké je zabít. I když zabíjejí kvůli žrádлу, jakmile se jednou upřou na svou kořist, pronásledují ji skoro věčně. Zatraceně, tahle bestie mě – jistým způsobem – pronásleduje už čtyřicet let.“

„Proč tebe?“ šeptl Gaelen.

„Kdysi dávno ji poslal jeden černokněžník, jmenoval se Jakutachán. Ale to je příběh na jindy, Gaelene.“

„Co můžeme dělat?“ zeptal se Layne.

„Můžete se nasnídat a nabrat trochu síly. Pak naplánujeme boj.“

Společníci se jí posadili k nohám a dali se do bochníků a masa. Chleba chutnal jako čerstvě pečený a hovězí bylo měkké a růžové. Jedli bez chuti, až na Lennox, který trhal velké kusy chleba a cpal si je do úst.

Královna ho pozorovala se zdviženým obočím. „Ty snad čekáš hladomor?“

„Bud' to, nebo nějaký způsobí,“ poznamenal Gwalchmai.

Agwaine neříkal nic. Objevení té ženy ho nahněvalo a jen hrozně nerad odevzdával velký meč – jejich jedinou skutečnou obranu proti té šelmě – ženě.

„Jak budeme s tou bestií bojovat?“ vyzvídal Layne.

„No jak?“ opáčila ona a ve světlých očích měla smutek.

„Mohli bychom si udělat oštěpy,“ navrhoval Gaelen, „kdybychom přidělali dýky na klacky.“

„Když na to přijde, mohl bych udělat luk,“ pravil Gwal. „Nebyl by moc velké ani moc přesnej. Ale zblízka by mohl posloužit.“

„Tak to rychle udělejte,“ vybídla ho královna, „a pak si zase promluvíme.“

Chlapci vstali a nervózně se rozešli do lesa, pátrající po mladých stromcích nebo pevných rovných haluzích. Gaelen s Agwainem si vybrali mladý jilm a začali ho osekávat dýkami.

„Co si o ní myslíš, nížiňane?“ zeptal se Agwaine, když se stromek zlomil.

„Myslím, že je to, co říká, že je,“ odsekl Gaelen. „A jestli mi ještě jednou řekneš nížiňane, tak si to zodpovíš.“

Agwaine se zakřenil. „Nemám tě rád, Gaelene, ale máš pravdu. Ať už je tvůj původ jakékoli, tak jsi teď horal. Ale nikdy tě nenazvu bratrancem.“

„To je mi fuk,“ sdělil mu Gaelen. „Ty pro mě nic neznamenaš.“

„Budiž tak.“

Zbavili kmínek větviček a listů a zkrátili ho na příhodných pět stop. Pak si Gaelen odvázel tkanice z pravé kamaše a přivázel svůj tesák ke dřevu. Potěžkal zbraň kvůli rovnováze a hodil ji po nedalekém stromu. Oštěp se s tupým zaduněním zarazil do kmene. Gaelen ho vytáhl a prozkoumal řemení. Vydrželo.

Vypadalo to jako děsivá zbraň, ale on si vzpomněl na to, jak vypadala ta bestie, a vedle ní oštěp přece jen působil dosti uboze.

„Překvapilo tě, že jsem našel ten meč?“ zeptal se náhle Agwaine.

„Ne, zklamalo.“

„S tím tlumokem to byl dobrej trik.“

„Jsem rád, že se ti líbil.“

„Nelíbil, ale stejně byl dobrej.“ Gaelen kývl. Počkal, než si Agwaine taky vyrobí oštěp, a pak odešel. Agwainova společnost se mu nelíbila a věděl, že je to vzájemný pocit.

Vrátil se zpátky na mýtinu, kde seděla stará paní. Byla zamyšlená a Gaelen ji chvíli pozoroval z okraje lesa. Bylo snadné uvěřit, že je královna, protože se pohybovala a nosila pyšně a se sebedůvěrou a zjevně byla zvyklá na to, že ji každý poslechne. Ale bylo toho víc. Jistý druh vrozené ušlechtilosti, vnitřní síla, která prozařovala na povrch.

„To tam budeš stát celý den, Gaelene?“ zeptala se královna, aniž by pohnula hlavou.

Gaelen popošel dopředu. „Jak jsi věděla, že tam jsem? A odkud znáš moje jméno?“

„Necháme to u první otázky. Slyšela jsem tě. Pojd' a na chvíli si se mnou sedni a najez se. Aby mohlo tělo účinně pracovat, je třeba je krmit.“

„Ty už teď nejsi královna?“ zeptal se Gaelen a se zkříženýma nohama se usadil proti ní.

Žena se zasmála a zavrtěla hlavou. „Královna je vždycky královna. To může změnit jenom smrt. V současné době jsem však bez říše. Nicméně doufám, že se brzy vrátím. Slíbila jsem to svému lidu – právě jako to udělal můj otec přede mnou.“

„Proč jsi opustila svou zem?“ chtěl vědět Gaelen.

„Byla jsem zraněná, vlastně jsem umírala. A tak bylo naplněno proroctví a... můj kapitán... vyhledal bránu a provedl mě skrz. Taliesen mě vyléčil.“

„Jak tě zranili?“

„V bitvě.“ Odvrátila zrak, v očích měla vzdálený pohled.

„Vyhrálas?“

„Já vždy vyhrávám, Gaelene,“ prohodila smutně. „Moji přátelé umírají, a já přesto vyhrávám. Vyhrávání je zvyk, kterého se těžko zbavuje. Může se dokonce stát, že tomu nakonec obětujeme všechno ostatní.“

„Je to snad špatný?“

„Ne, když jsi mladý,“ opáčila ona znovu s úsměvem.

„Proč jsi zůstala tady v horách a nešla do vesnice?“

„Jak už jsem říkala, jsem hostem pána Taliesena. Měl pocit, že bude moudřejší zůstat poblíž Vallonu. A teď dost otázek. Rozhlédni se kolem sebe. Je tohle dobré místo, kde by se měl člověk postavit té bestii?“

„Existuje na to vůbec dobrý místo?“ opáčil Gaelen.

„Existují místa, kterým by ses měl vyhnout, jako otevřené prostranství.“

„Je tohle dobrý místo?“

„Není špatné. Máš tu stromy, které tě skryjí, ale není tu žádný hustý podrost, takže se k tobě nemůže připlížit, aniž by sis toho všiml.“

„Kromě v noci,“ podotkl Gaelen.

„To je pravda. Ale do té doby bude už dávno po všem, ať v dobrém, nebo špatném.“

„A co ty? Nemáš žádný oštěp.“

Královna se usmála. „Mám svůj meč. Byl se mnou posledních čtyřicet let. Myslela jsem, že když jsem procházela bránou, zůstal na druhé straně, ale Taliesen mi ho přinesl. Je to skvělá zbraň.“

Na dohled se objevil Lennox a nesl obrovskou dubovou palici. „Našel jsem tohle,“ poznamenal. „To je pro mě akorát.“

Královna se zasmála nahlas. „Na tobě není nic jemného, Lennox, mládenče. A nikdy nebude. To je opravdu dobrá zbraň.“

Gwalchmai si vyrobil krátký luk a našel šest kousků dřeva, dost rovných, aby z nich našel šípky. „Je to neohrabaná věc,“ poznamenal, „a nedostřelí dál než na dvacet kroků.“ Dřepl si a začal přičezávat kousky kůry na letky pro šípy.

Do poledne dokončili přípravy, sedli si a čekali na ženiny pokyny. Ona ale neříkala nic, jen seděla mezi nimi a pomalu žvýkala zbytek chleba. Gaelen zachytil královnin pohled a ona se usmála a tázavě zvedla obočí. Mladík se obrátil ke Gwalchmaiovi. „Ty jsi z nás nejlehčí, Gwale. Co kdybys vylezl támhle na ten strom a dával pozor, až se ta potvora přiblíží?“

Gwalchmai kývl. „Nebyl by dub lepší? Je pevnější.“

„Ta bestie možná umí lízt po stromech,“ řekl Gaelen. „Ten jilm ji neudrží.“

„Jak se s ní chcete pustit do křížku, až přijde?“ zeptala se královna s pohledem upřeným na Gaelena.

„Musíme ji zmást,“ řekl a horečnatě přemýšlel. Neměl ponětí, jak by se mělo pět chlapců a stará žena postavit tak silné a rychlé šelmě, ale královna mu položila otázku a zřejmě očekávala rozumnou odpověď. „Když se rozdělíme, ta bestie nás bude muset napadnout jednoho po druhém. A pokaždý, když to udělá, musí ji někdo jinej bodnout tak, aby se musela úplně obrátit. Gwale, ty

zůstaneš na stromě,“ zavolal na šplhajícího chlapce. „Vystřel, až budeš mít čistou ránu.“

„To je všechno dobré,“ ozvala se královna, „ale i tak, abyste tu bestii zmátli, musíte ji překvapit. Jakmile ji uvidíte a poznáte, odkud přichází, musíte se schovat a vytvořit zhruba kruh. Jeden z vás ale musí hrát návnadu a zůstat na dohled. S trochou štěstí ta šelma zaútočí. Už jsem to viděla dřív. V ideálním případě ji musíte přimět, aby zaútočila na oštěp. Tak ji její vlastní váha narazí silněji, než byste ji kdy dokázali bodnout.“

„Já budu návnada,“ přihlásil se Gaelen, čímž překvapil sám sebe.

„Proč ty?“ chtěl vědět Agwaine. „Já jsem tady nejrychlejší a už jsem jí jednou utekl.“

„Rychlost se od návnady obvykle nevyžaduje,“ řekl mu Gaelen.

Agwaine se zasmál a potřásl hlavou. „Tak dobrá. Já zůstanu po tvé pravici a Lennox s Laynem můžou jít nalevo. A kéž nám bůh dá štěstí.“

„Nežádej o štěstí, žádej o kuráž,“ poradila mu vážně královna.

„Jak budeš bojovat ty?“ zeptal se jí Agwaine.

„Svým mečem,“ odpověděla klidně. „Jako vždycky, proti člověku i zvířeti. Se mnou si starosti nedělej, chlapče.“

„Proč bys za nás měla vůbec bojovat?“

„To je záhada, kterou jednoho dne pochopíš, není však na mně, abych ti to vysvětlovala.“

„Už přichází!“ křikl Gwalchmai z vysokého jilmu. Všichni viděli, kam ukazuje. Bestie přicházela od severozápadu.

„Zaujměte pozice,“ nakázala jim žena. Lennox s Laynem odběhli nalevo a přikrčili se za velký keř. Agwaine popošel doprava, oštěp držel před sebou a dřepł si za peň dubu. Vysoko v koruně jilmu napjal Gwalchmai na luk tětivu, nohu zahákl kolem silné větve a vmáčkl se do pozice, aby mohl nasadit na tětivu šíp.

Královna tasila meč a zvedla si čepel ke rtům. Pak se usmála na Gaelena. „Tohle by mělo být něco, co budeš moci vyprávět svým pěti dětem,“ prohodila.

Gaelen neodpověděl. Zhruba padesát kroků před nimi se v dohledu objevila šelma. Takhle zblízka vypadala ještě větší. Když zahlédla Gaelena, zvedla se do své plné výše a vyrazila ze sebe

zavýtí, při němž stydla krev v žilách. Pak se spustila na všechny čtyři a zaútočila.

Chlapec se ohlédl nalevo, hledaje jistotu u bojovnice.

Ale královna byla pryč.

###

Země pod Gaelenovými nohama se otřásla, když se k němu nestvůra vyřítla. Chlapec sevřel oštěp a vyčkával, všechen jeho strach zmizel jako mlha ve vánku. V té chvíli se ho zmocnila zvláštní euforie. Celý život byl sám, ustrašený a nešťastný. Teď byl součástí něčeho. Někam patřil. Dokonce i kdyby měl jeho život vzápětí skončit, nic mu nemohlo vzít tu radost, kterou poznal během posledních drahocenných měsíců.

Už nebyl sám.

Byl horal, člen klanu.

Šelma zpomalila, zvedla se do své plné výše s rozpřaženými prackami a v ranním slunci se jí zaleskly tesáky. Gaelen pevně sevřel oštěp a napjal svaly k hodů. Bestie se na něj vyřítla a hnala se kolem ukrytého Agwaina. Syna vrchního lovčího přemohl strach a zalil ho přívalem paniky. Chlapec chtěl uprchnout. Skrýt se.

Ale on byl také horal, člen klanu.

Když na něj padl stín toho tvora, zvedl se Agwaine ze svého úkrytu a zarazil oštěp bestii do boku. Palouk naplnil řev, při němž stydla krev v žilách. Agwaine se marně snažil vytáhnout zbraň z rány. Bestie se ohnala drápatou tlapou a srazila chlapce na zem. Ten dopadl na břicho a převálil se na záda. Obluda se nad něj sklonila, z tlamy jí kapaly sliny a drápy se natahovaly pro žrádlo. Agwaine zaječel.

V té chvíli zleva vyběhl Layne a vší silou mrštil oštěpem. Zbraň prolétla vzduchem a zarazila se obludě do širokých zad. Bestie se zvedla a otočila se, aby mohla čelit novému útoku. Za ní se Agwaine snažil vstát, ale podlomily se mu nohy a on se znovu zhroutil na zem a do hrdla mu stoupala žluč, jak se mu dělalo zle od žaludku. Layne, beze zbraně, tam stál jako přimrazený a příšera se hnala přímo na něj. Lennox ho popadl za košili a strhl ho stranou. Pak tam stál, s pozdviženou palicí a vzdorem v očích, a čekal na obludu.

Do útoku se vrhl Gaelen a z plna hrdla zařval. Bestie stořila řerné oři na řútořícího řhlapce a v řé řhvřli Lennox udeřil, popořel dopředu a uřodil dubovou palicí obludu do hlavy. Ta se zapotřcela, ale dalří Lennoxovu řánu odrazila prackou. Gaelenův ořtěř jř zajel do řtěla nad řyřřli, pak se zlomil a řhlapce to řhodilo na zem obludě k nohám.

Tedř bořoval jřř jenom Lennox. Mladý obr znovu udeřil, avřak tentokrřt byla nestvřra připravená – odrazila řánu prackou a drápy se zaryly mladřkovi do paže, rozdrřily kost a vyrvaly z ramene kus masa. Lennox se zapotřcel, couvl, ale nepadl. Přendal si palici do pravé ruky a řekal na dalří řútok.

Přřře ře řluboko do stehna zaryl říp, což zpřsobilo, že zařvala bolestř a vztekem. Druhý říp se jř odrazil od silné lebkky. Lennox jř udeřil palicí do tlamy, ale řána řřbetem pracky ho srazila k zemi.

Ařkoliv byla bestie zraněná, řádná řána nebyla smřtelná a bitva se obrřtila. Ze své nebezpečné pozice na stromě vystřelil Gwalchmai třetř říp, který se zaryl do země u pravé nohy bestie. Mladý luřřřník se předklonil, aby vystřelil pořřtvřtě, spadl z větve a přřřtál na zádech.

Gaelen se rozběhl za bestii, popadl Laynův ořtěř a vyřhl jř ho ze zad. Jak se obracela, provedl výpad na hlavu a hrot prosekl klikatou řýhu nahoru do citlivých nozder. Po Gaelenově pravici sebral Layne Lennoxovu palici a snažil se mu jřt na pomoc, ale obluda se k němu obrřtila a roztrřhla mu řrudř. Drápy se znovu zaleskly. Gaelen odskořil dozadu a spadl na zadek.

Bestie otevřela řlamu a vzduchem projelo dalří pronikavě zavytř.

Řhlapci byli vyřřizenř.

„Hej, dřřblův zplozenče!“ řřikla královna. Obluda se nemotorně otořila a řřpytná řerná ořřa upřela na vysokou postavu ve zbroji, stojřící uprostřed mřtiny. „Tedř se postav mně!“

Stála tam řrdě rozkrořená, řřřbřřitý meř držela před sebou.

Obluda se zvedla do své plné výře – osm stop řerné, nemilosřdně zkázy. Před jejř silou ta řena Gaelenovi připadala řřehká, drobouřřká. Stvřra pomalu vykrořila kupředu – a pak se spustila na všechny řřtyři a zařutořila. Královna ukrořila stranou a jejř řřřbřřitý meř zasviřřel v oblouku a odrazil se od lebkky bestie, prosekl křži a vyřodil do vzduchu sprřku krve. Bestie se stořila a odrazila se k mohutnému

skoku, ale žena odskočila doprava a meč obludě v hrudi prosekl mělkou rýhu.

Agwaine se doplazil k místu, kde se krčil Gaelen.

„Nemůže vyhrát,“ šeptl syn vrchního lovčího.

„Utečte, hoši!“ zvolala královna.

Ale oni neposlechli. Gaelen sebral zlomený oštěp a Layne pomohl na nohy Lennoxovi a znovu sebral dubovou palici.

Stará paní teď již těžce dýchala. Taliesen jí sice zašil rány, ale její síla už nebyla, co bývala. Stehy pod prsním plátem jí popraskaly a po břicho jí stékala krev. Obličej měla zlitý potem a rty sevřené do zachmuřené čárky.

Bestie se opět vztyčila nad ni. Ona jí znovu ťala mečem po hlavě. Obluda potřásla hlavou a do vzduchu vytryskla krev.

Žena věděla, že už dlouho nevydrží, kdežto stvůra byla ranami, jež utrhla, jen rozzuřená. Královně se v hlavě zrodil plán a tížil ji u srdce. Doufala, že se bude moci navrátit do vlastní říše a vyvést ji ven z temnoty válek. Teď se už domů nevrátí. Nemá budoucnost. Už žádné zlaté dny v míru, pohled na stát v blahobytu.

V té konečné chvíli, když se obluda připravovala znovu zaútočit, jí to připadalo, jako by se zpomalil čas. Sigarni cítila les, pižmovou vůni hlíny, čerstvý vánek. Hlavou jí táhly obrazy a ona znovu uviděla sličného lesníka Fella, první velkou lásku svého života. Zemřel v bitvě proti jednomu urozenému pánovi, zabil ho poslední šíp vypuštěný v té osudné bitvě. Před očima se jí objevovaly tváře z minulosti: Ballistar trpaslík, který v novém světě hledal nový život. Asmidír, černý válečný kapitán. Obrin, odpadlý cizozemec. A Rudý luňák – především Rudý luňák.

„Už tě nikdy neuvídím,“ pomyslela si, „i když jsi mi slíbil, že na konci budeš se mnou. Dal jsi mi slovo, má lásko. Slíbil mi to!“

Před očima se jí zaleskly drápy. Sehnula se, odskočila dozadu a zvedla meč proti bestii. Ta se vrhla dopředu, jenže tentokrát královna neustoupila stranou. Se zuřivým bojovým pokřikem se jí vrhla do cesty a vrazila bestii čepel hluboko do prsou. Stríbrná ocel zajela mezi žebra, prošla plící a rozťala srdce.

Umírající obluda zavřískla a mohutnými pažemi popadla ženu. Kyrus se pod tím ohromným tlakem prohnul a královně popraskala

žebra, jeden zlomený konec se jí zabodl do těla. Pak bestie ženu pustila a zhroutila se na zem. Sigarni se zapotácela, udělala krok dozadu a upadla. Snažila se zvednout, ale tělem jí projela bolest.

Chlapci k ní přiběhli a Gaelen poklekl vedle ní a zvedl si její hlavu do klína. Jemně jí z čela shrnul stříbrné vlasy.

„Dejte zprávu Taliesenovi,“ šeptla královna a na rtech měla krev. Slabě zakašlala a polkla. „Dokázali jsme to, mládenci,“ vydechla. „Vedli jste si dobře, ale to jsem ostatně věděla.“

Agwaine poklekl po její pravici a vzal ji za ruku.

„Zachránilas nás, zabílas to,“ řekl Gaelen.

„Poslouchejte mě, protože já umírám, ale pamatujte na má slova. Já se k Farlainům vrátím. To už budete starší. Muži. Válečníci. Hodně vytrpíte a já vám znovu pomůžu.“

Agwaine se ohlédl na Gaelena. „Co tím myslíš?“

Gaelen pokrčil rameny. Mýtinou se rozlehl dusot běžících nohou a na dohled se přiřítily Caswallon, Cambil a také ostatní horalové. Caswallon si klekl ke Gaelenovi. „Jsi v pořádku?“

„Ano. Ona nás zachránila. Zabíla tu obludu.“

„Kdo je to?“ zeptal se Caswallon.

Královna otevřela oči. „Aha, to jsi ty,“ zašeptala s úsměvem. „Teď je kruh uzavřen, protože jsi mi řekl, že se mnou budeš v hodině mé smrti. Vypadáš skvěle. Jsi tak mladý. Tak sličný! Nemáš... ve vousech stříbro.“

Caswallon se jí podíval do jasně modrých očí a uviděl, že žena umírá. Zvedla k němu ruku a on ji uchopil a pevně stiskl.

„Vedla jsem si dobře, Caswallone? Pověz mi pravdu.“

„Vedla sis dobře,“ odpověděl Caswallon. „Zachránilas chlapce.“

„Ale moje království? Byla jsem... opravdu tou královnou, jakou jsi mě chtěl mít?“

„Ano,“ odpověděl Caswallon rozpačitě.

Ona se znovu usmála, potom jí z oka skanula jediná slza a pomalu jí stékala po bledé tváři. „Ubohý Caswallone,“ zašeptala. „Ty ani nevíš, koho teď držíš za ruku, ale dozvíš se to.“ Oči se jí zalily slzami. Zvedla jeho ruku ke rtům a políbila mu prsty. „Vím, že jsi neuvěřitelně udatná,“ pravil, „a v nejmenším nepochybuju o tom, žeš byla královna, který nebylo rovno.“

Oči se jí zavřely a z hrdla jí vyletěl dlouhý, roztřesený vzdech. Caswallon tam chvíli seděl a stále ji držel za ruku. Pak ji královně jemně položil na prsa.

Klekl si k němu Cambil. „Kdo to byl?“ zeptal se vrchní lovčí.

Caswallon hleděl na mrtvou bojovnici. „Ať to byl, kdo chtěl, truchlím nad tím, že odešla.“

„Byla to královna ze země za hranicí,“ ozval se Gaelen, „a vždycky vyhrála.“

Pak se rozplakal.

5

Lennox seděl zády ke stromu, když mu zašívali rameno a obvazovali zlomenou ruku. Ve tváři byl popelavý bolestí, ale nevydal ani hlásku, jenom pevně zavřel oči a zaskřípal zuby.

Jeho otec Leofas neříkal nic, ale oči mu zářily pýchou. Layne ležel vedle svého bratra a stejně stoicky snášel, když mu zašívali ránu na hrudi. Stranou od ostatních seděl s hlavou v dlaních Badraig a z očí se mu řinuly slzy. Včera byl zabit jeho syn Draig.

I přes svou nesmírnou úlevu Cambil cítil jeho žal, nechal svého syna Agwaina, došel k lovcí a přisedl si k němu. Položil ruku Badraigovi kolem ramen.

„Je mi to líto, příteli. Opravdu.“

Muž kývl, ale nezvedl hlavu ani neodpověděl.

Caswallon stál s ostatními horaly a shlížel na bestii. I po smrti to byl děsivý pohled. Zuby měla vyceněné v posledním zavrčení, tesáky, dlouhé jako prst, měla celé od krve.

„Ještě nikdy jsem nic takovýho neviděl,“ zamumlal Caswallon, „a doufám, že už ani nikdy neuvidím.“

Královnou pohřbili do hlubokého hrobu a rov označili plochými bílými kameny. Cambil slíbil, že nechá vytesat náhrobek. Pak se muži rozdělili do dvou skupin, Badraig odvedl pět lovců zpátky k vodopádům a tam pohřbili, co zbylo z těl. Cambil, Leofas a Caswallon zůstali s chlapci. Bylo rozhodnuto, že na mýtině zůstanou do rána a pak se vydají na dlouhou cestu zpátky do vesnice.

Největší problém byl s Lennoxem, který ztratil hodně krve. Gwalchmai, i když se při pádu omráčil, byl zase na nohou a nezraněn. Jen on jediný z chlapců neviděl královninu poslední bitvu.

Té noci byli chlapci kolem táborového ohně nepřírozeně tiší. Lennox, s velkými bolestmi, hledal útěchu ve spánku, ostatní však

seděli a hleděli do plamenů. Agwaine ztratil přátele a navíc si vytrpěl pronásledování. Layne viděl, jak mu vůdcovství skupiny tiše sebral bývalý nížiňan. A Gaelen zjistil, že má v srdci sílu, o níž nevěděl, že tam je. Drama se nedotklo jen Gwalchmaie, ale on přesto mlčel, protože vycítil, co jeho přátelé potřebují.

Caswallon pro ně připravil silný vývar. Jemu samému hlavou táhly spousty myšlenek. Přes smutek nad smrtí tří jinochů cítil příval pýchy ze způsobu, jakým se ostatní vypořádali s tou bestií, a radost z toho, jak si Gaelen vedl. Když si to zpětně promyslel, nevěděl, jestli by v Gaelenově věku dokázal něco takového. Ale přes všechny tyto myšlenky nemohl zapomenout na královnina slova. Zprvu si myslel, že ta žena blouzní, ale ona měla jasné oči.

Caswallon měl vždycky schopnost správně poznat charakter, a instinktivně věděl, že umírající bojovnice byla velká žena, žena odvážná, vznešeného ducha a s velkou vnitřní silou. To, že byla královna, ho nijak nepřekvapilo.

Ale královna čeho? A odkud ho znala?

Ze země za hranicí brány. Co bylo za bránou?

To věděl pouze Orákul. A Taliesen.

Noc stárla a Caswallon odešel od ohně hledaje samotu a místo k přemýšlení. Připojil se však k němu Cambil, a tak seděli společně vysoko na úbočí kopce pod čistou oblohou.

„Badraig je zlomenej chlap,“ podotkl Cambil tiše a přehodil si přes široká ramena zelený plášť.

„Ano. Co se dá říct?“

„Cítím za to vinu,“ řekl Cambil. „Včera v noci jsem se modlil, aby Agwaine přežil. Ochotně bych byl vyměnil kohokoliv za jeho život. Když jsem viděl, že je naživu, nezáleželo mi na tom, že Badraig syna ztratil. Došlo mi to až později.“

„To je pochopitelný.“

„Jenom mě nepoučuj, Caswallone!“ vyštěkl vrchní lovčí a v očích mu zaplálo.

„O to jsem se nesnažil. Jak myslíš, že jsem se cítil, když jsem uviděl Gaelena.“

„To ale není to samý, ne? Můžeš mít toho kluka rád, ale není z tvý krve. Nedíval ses, jak dělá první nejistý krůčky, neslyšels jeho první slova, nebrals ho na první lov.“

„To je pravda,“ přiznal Caswallon a uvědomil si marnost této hádky.

„Přesto si Gaelen vedl dobře,“ prohlásil Cambil. „Dokázal svý právo být horalem.“

„Ano.“

„Ale nikdy by nemohl být vrchním lovčím.“

Caswallon se k němu obrátil a zachytil Cambilův pohled. Vrchní lovčí však odvrátil zrak a zahleděl se do lesa. Caswallon hned pochopil, co tím míní. Gaelen naplánoval souboj s bestii a převzal vedení od Layna. Agwaine dělal, co mu řekl. Z takových mužů byli stavění vrchní lovčí. Cambil měl sen, že po něm nastoupí Agwaine, ale to teď bylo nejisté.

„Buď rád, že je tvůj syn naživu,“ řekl Caswallon. „Budoucnost se o sebe postará.“

„Souhlasíš ale s tím, že by nebylo vhodný, aby klan vedl nížňan.“

„To může rozhodnout rada v den, kdy odstoupíš.“

„Takže ty chceš Agwaina nahradit tímhle klukem?“ obvinil ho Cambil a zrudl ve tváři.

Caswallon si povzdechl. „Nic mi nemůže být vzdálenější.“

„To Agwaine našel meč.“

„To našel.“

Obklopilo je dlouhé ticho, až se nakonec Cambil zvedl k odchodu. „Z nás nikdy nebudou přátelé, Caswallone,“ poznamenal smutně.

„Ty vidíš skřety tam, kde žádní nejsou,“ řekl mu Caswallon. „Já nejsem ctižádnostivý, bratranče – ani kvůli sobě, ani kvůli svým synům. Budou tím, čím budou chtít být a čeho dokážou dosáhnout. Chci je vidět šťastný, dobře oženěný a spokojený. Vše ostatní je jenom pěna, protože všichni umřeme, a neexistuje důkaz, že až odejdeme, něco si s sebou vezmeme.“

Cambil kývl. „Rád bych ti věřil, ale já vidím jinýho Caswallona. Já vidím muže, co mohl být vrchním lovčím. Děti napodobují tvoji

chůzi, u táborových ohňů se o tobě vyprávějí příběhy. A přesto, cos kdy udělal? Kradeš jinejm lidem dobytek. Co to na tobě je, Caswallone?“

„Nemám ponětí. Já příběhy nikdy neposlouchám.“

Caswallon se díval, jak Cambil pozvolna sestupuje dolů z kopce k ohni. Přehodil si přes sebe svůj plášť a zadíval se na hvězdy. Myšlenky mu utíkaly.

Asi po hodině cítil, že mu za krk fouká studený vítr, ale listí kolem něj se ani nehnulo. Obrátil se. Za ním stál Taliesen zabalený v plášti z povlávajících peříček a v ruce držel dubovou hůl omotanou jmelím.

„Tři chlapci jsou mrtví,“ řekl druidovi a ukázal mu vedle sebe na plochý balvan. Druid se posadil a opřel se o hůl.

„Já vím. Královna taky.“

„Kdo to byl?“

„Sigarni, válečná královna. Řekla ti něco, než zemřela?“

„Říkala, že přijde znovu, aspoň to mně řekli chlapci. A myslela si, že jsem někdo, koho kdysi znala.“

„Tohle na nás přivolal ten stařec, kterého znáš jako Orákula,“ vysvětloval Taliesen. „Jenom doufám, že to dokážu napravit.“

„O čem to mluvíš?“

„Vyhledej Orákula a pověz mu, že jsi se mnou mluvil. Pověz mu, že bych rád, abys poznal jeho příběh. Ale slib mi, že až ho vyslechneš, nikomu ho dál nezopakuješ. Souhlasíš s tím?“

„Souhlasím.“

#

Když se na vzdáleném kopci objevili muži, Maeg, s Kareen po boku, vyběhla z domu. Ze záhumenků a domků vybíhaly další ženy. Muži pracující na polích odhazovali náradí a přidávali se k proudu.

Lovci a chlapci byli ve chvílce zcela obklopeni vesničany. Cambil odpovídal na všechny otázky a Caswallon provedl Gaelena davem k místu, kde čekala Maeg. Ta popošla dopředu a uchopila Gaelenovu hlavu do obou rukou.

„Jsi v pořádku, můj zlatý chlapče?“

„Ano.“

Vyčetla mu z očí smutek a na dlouhou cestu domů se do něj zavěsila. V životě toho tolik vytrpěl, a teď bylo zřejmé, že prožil další bolest. Srdce ji pro něho bolelo.

V domě čekal na Kareen chalupník Durk. Zeptal se na Gaelena a pak odešel. Dívku vzal s sebou na procházku na kopec.

Gaelen byl úplně vyčerpaný a odpotácel se do postele, zatímco Caswallon a Maeg si spolu sedli ke krbu. Horal jí povyprávěl o utrpení v horách a o tom, jak dobře si chlapci vedli.

„Můžeš na něj být hrdý, Caswallone,“ prohodila Maeg.

Caswallon se stydlivě zazubil. „Já vím. Když mi to vyprávěl, málem jsem se rozbřečel.“

„Bude z něj skvělý muž.“

„Dřív než si myslíš,“ odušil Caswallon.

„A jaks to tak dlouho vydržel s Cambilem?“

Horal jen pokrčil rameny. „Ten chlap se mě bojí, Maeg. Myslí si, že chci nahradit Agwaina Gaelenem. Není to šílený? Pochybnosti mu musejí sedět na ramenou jako hora.“

„Je to smutný, osamělý muž. Jsem ráda, že k němu nechováš žádnou zášť.“

„Jak bych ho mohl nenávidět? Vyrůstal jsem s ním. Byl vždycky stejnej. Myslel si, že mě má jeho táta raději než jeho. Vždycky se mě snažil porazit, a nikdy to nedokázal. Kdybych byl kapku chytřejší, byl bych aspoň jednou prohrál.“

„Jenže ty to v sobě nemáš,“ podotkla Maeg. „Ty jsi horal. A hrdý muž – myslím, že až moc hrdý.“

„Copak může být muž moc hrdej? To přece nikomu neuškodí. Já nikdy nikoho neurazil, ani jsem nezneužil svou sílu, abych zničil slabšího protivníka. Nestavím své schopnosti na odív, ale vím o nich.“

„Nesmysl. Jsi marnivej jako plameňák. Viděla jsem tě, jak si před stříbrným zrcadlem zastříhuješ vous a češeš si ho svým hřebenem.“

„Takže teď mě navíc špehuješ, co?“

„Ano. A proč bych neměla? Nejsem snad tvoje žena?“

Caswallon si ji přitáhl do klína a políbil ji. „Vážně, ty jsi to nejlepší, co jsem kdy Pallidům ukrad. Až na toho bejka tvýho táty.“

„Když si pomyslím, že o mě žádal Intosh,“ poznamenala Maeg a zatahala ho za bradku, „a já místo toho skončila s tebou, tak mě napadá, jestli snad nejsou bohové zaujatí proti naší rodině.“

„Intosh? – On byl můj soupeř? To bys olitovala, Maeg. Ten chlap má v posteli štěnice. Co jsem ukradl jeho meč, škrábal jsem se celý dny.“

„Ty pse! Takže odtamtud se vzaly.“

„No tak, Maeg, láska moje,“ řekl, když se od něj odtáhla s planoucíma očima. „Přece se nebudem hádat. Kluk se potřebuje vyspat. Hodně toho prožil.“

„Neslyšels o tom naposled, můj milý Farlaine,“ podotkla tiše.

„A teď, když ses na chvíli uklidnila,“ prohlásil a znovu si ji přitáhl blíž, „třeba bys mě mohla přivítat doma. Byla to únavná cesta.“

„Takže ty chceš jít spát?“

„To chci. Připojíš se ke mně?“

„Nejdřív se ale vykoupej. Nechci chytit žádný další breberky.“

„Máme nějakou teplou vodu?“

„To teda nemáme.“

„Ty čekáš, že se budu koupat na dvoře v tý zimě?“

„Ovšemže ne. Můžeš spát tady dole a vykoupat se zítra v teplý vodě.“

„Spát tady?“ Jejich oči se setkaly, ale Maeg neustoupila ani o krůček. „Takže na dvoře,“ zakončil Caswallon.

Později, když Caswallon usnul, Maeg zaslechla, jak Gaelen ve vedlejšíh pokoji sténá ze spánku. Rychle vstala, ovinula si kolem nahého těla pokrývku a došla k jeho lůžku. Byla to známá noční můra, a ona věděla, že znovu utíká před Aeniřany, nohy má jako z olova a z ran mu stříká krev.

Maeg si sedla k němu a pohladila ho po vlasech. „Už je to v pořádku, Gaelene,“ zašeptala. „Jsi tady s Maeg. Jsi v bezpečí. V bezpečí.“

Gaelen záúpěl a převrátil se na záda. „Maeg?“

„Jsem tady.“

„To se mi zdá,“ zašeptal a znovu zavřel oči.

Maeg si vzpomněla, jak ho Caswallon přivedl domů. Byl tehdy nervózní a očima přeskakoval ze stěny na stěnu, jako by dům byl vězení. A vyhýbal se jí. Když mu ukázala jeho pokoj, jeho radost ji ohromila.

„Tohle je můj pokoj?“

„Ano.“

„Můj vlastní? Nemusím se o něj s nikým dělit?“

„Je jenom tvůj.“

„To je nádhera. Děkuju.“

„Není zač.“

„Mě nedokážeš očarovat,“ řekl náhle.

„Chápu,“ odtušila Maeg s úsměvem. „Caswallon ti vyprávěl o mých kouzlech.“

„Ano.“

„Ale neřekl ti, že moje moc se brzy po svatbě s ním vytratila?“

„Ne.“

„To se stává ženám, jakmile uloví svého muže.“

„Chápu,“ řekl.

„Takže buďme přáteli. Jak se ti to líbí?“

„Rád se s tebou spřátelím,“ zazubil se. „Ještě nikdy jsem žádný přítele neměl.“

„Bude hezké mít někoho, s kým si budu moct popovídat,“ opáčila.

„Já toho moc nenamluvím,“ řekl Gaelen. „Neměl jsem to na kom cvičit. Nejsem v tom moc bystřej.“

„Bystrost se nepočítá, Gaelene. Bystrost pochází z duše, pravda ze srdce. A teď začnu naše přátelství tím, že ti povím pravdu. Když tě Caswallon zachránil, dělalo mi to starosti, protože máme syna. Ale dlouho jsem o tom přemýšlela, a teď jsem tomu ráda. Líbíš se mi a vím, že s náma budeš šťastný. My tě zase naučíme, jak být horalem.“

„V tom možná taky nebudu moc dobřej,“ přiznal chlapec.

„V tom to není. Stačí, když jím budeš. Nebude to pro tebe snadný, protože Caswallon není zrovna oblíbený, a někteří ti to budou ztěžovat – možná se ti to budou dokonce snažit znechutit.“

„Proč není oblíbenej?“

„To je složitá otázka. Je nezávislý, a díky tomu získal všechno, co má. Drží se starých způsobů, vydává se na loupežný výpravy na území jiných klanů. Jsou tu ale další důvody, který by sis podle mě měl zjistit sám.“

„On je zloděj?“

Maeg se zahihňala. „Ano. Zrovna jako ty.“

„No, mně se líbí. A o ostatní se nestarám.“

Položila mu ruku na rameno. „Tohle je tvoje první lekce, Gaelene. Starat se. O tomhle je klan. My se staráme. Jeden o druhého. I když se přeme, pořád nám na tom druhém záleží. Něco ti povím. Kdyby Caswallonův dům vyhořel do základů, i ti, kteří ho nemají rádi, by se sešli a pomohli mu ho znovu postavit. Kdyby Caswallon zemřel, postarali by se o mě, abych nestrádala. Kdybychom zemřeli oba, malého Donala by si vzala jiná rodina – možná některá, která nás nemá ráda ani jednoho – a s láskou by ho vychovali.“

Gaelena bylo těžké přesvědčit, zvláště po nedávných potížích s Agwainem. Ale aspoň našel přátele. Maeg u něho ještě chvíli poseděla a pak došla k oknu.

Měsíc byl vysoko, hory jako ze stříbra a v údolí panoval klid a mír. Gaelen se za ní zavrtěl a otevřel oči a všiml si jí proti obloze. „Maeg?“ šeptl.

Vrátila se k jeho lůžku. „Ano?“

„Děkuju ti.“

„Za co?“

„Za starost.“

Maeg se sklonila a políbila ho na čelo. „Hezky se vyspi, mladý válečníku,“ řekla.

###

Caswallon došel k jeskyni a věděl, že ho starý muž pozoruje. Orákul ostrážitě upíral zapadlé modré oči přímo na horala. „Vypadáš unaveně, človče,“ poznamenal, když se Caswallon posadil vedle něj v ústí jeskyně.

„Ano, jsem utahanej. A bolí mě, kolik toho ti ubohý kluci museli vytrpět.“

„Špatný den,“ souhlasil staroch. – Nějakou dobu seděli mlčky, pak znovu promluvil Orákul. „Vždycky tě rád vidím, chlapče. Ale cítím, že máš na srdci něco jiného, tak to vysyp.“

Caswallon se zasmál. „Jako vždycky, moc ti toho neunikne. Taliesen mi řekl, abych si s tebou promluvil. Tvrdil, že by byl rád, kdybys mi mohl povykládat o tom, co se stalo za bránou.“

„Ano, jeho to potěší, mě zahanbí.“ Orákul vstal, zašel do jeskyně a sedl si k plápolajícímu ohni. Caswallon se k němu připojil. Orákul naplnil dva hliněné pohárky ředěným vínem a jeden podal mladšímu muži. „Pětadvacet let jsem ten příběh nikomu nevyprávěl. Doufám, že dokud budu naživu, nikomu ho nezopakuješ.“

„Na to máš mé slovo,“ ujistil ho Caswallon.

„Chtěl jsem se stát nejvyšším králem,“ začal Orákul. „Cítil jsem, že po všech těch bitvách, co jsem vedl – a vyhrál – je to moje právo. Ale lidi mě odmítli. Tohle už ostatně víš. Vzal jsem své stoupence a přemohli jsme druidy, kteří strážili Vallonskou bránu. Prošli jsme. Zprvu se zdálo, že se nic nezměnilo. Hory zůstaly stejné, Vysoká Druin stále byla na stráži nad územím klanů. Bylo to však jiné, Caswallone. V zemi zasažené válkou se nejvyšší královnou stala jedna žena. Jmenovala se Sigarni. Z důvodů, které ti teď nemůžu vysvětlit – ale možná to pochopíš později – ti o ní víc neřeknu, až na to, že jsme jí s mými muži pomohli v boji proti cizozemskému vojsku. Zůstali jsme tam dva roky. Pořád jsem chtěl být králem a založit vlastní dynastii. Vrátil jsem se s muži, kteří přežili, k Vallonské bráně a znova jsme jí prošli. To byla největší chyba mého života.“

Stařec vyprázdnil pohár a dolil si, tentokrát však žádnou vodu nepřidal. Podíval se na Caswallona a ponuře se pousmál. „Člověk, který dosáhne splnění všech svých snů, je prokletý. V téhle nové zemi – po deseti krvavých letech – jsem se opravdu stal králem. Vedl jsem svá vojska od jednoho vítězství k druhému. Byla to velká vítězství, Caswallone. Velká vítězství...“ odmlčel se.

„Co se stalo?“ zeptal se horal.

„Porážka a útěk,“ odpověděl Orákul se smutným úsměvem. „Zradili mě – ale já si to ostatně zasloužil. To, že se někdo chce stát králem, ještě neznamená, že z něj nutně bude dobrý král.“ Povzdechl

si. „Tohle ale Taliesen nechtěl, abych ti povídal. Když jsem bojoval o své království, uzavřel jsem spojení s jedním vrahem a řezníkem, jmenoval se Agrist. Prozradil jsem mu tajemství bran. Po tom, co mě zradil a vyraboval mé království, provedl své vojsko další bránou.“ Orákul si olízl rty. „Dorazili sem před čtyřiceti lety. Jsou to Aeniřané, Caswallone. To já přivedl Aeniřany, a oni nás teď všechny zničí.“

„Zatím nás nezničili,“ poukázal Caswallon.

„Jsou to démoni, Caswallone, v násilí a šíření hrůz je nikdo nepřekoná. Viděl jsem je bojovat. Řekl jsem Gaelenovi, že klany jsou silné jako vlci. To je pravda. Ale Aeniřanů je dvacetkrát víc než nás. Žijí, jen aby dobývali a zabíjeli.“ Orákul vzhlédl. „Mluvila s tebou Sigarni, než zemřela? Zmínila se o mně?“

„Ne, ale znala mě, Orákule. Můžeš mi prozradit, jak je to možný?“

Orákul zavrtěl hlavou. „Mohl bych – ale neudělám to. Věř mi, Caswallone. Všechno se dozvíš. Už nemůžu říct víc.“

#

V následujících měsících po hrůze prožité v horách pět přeživších zjistilo, že se jejich život podstatnou měrou změnil. Byli z nich teď mladí muži, přijímali je jako horaly, ale víc než to, stalo se z nich „Pět šelmobijců“. Bard Farlainů, jmenoval se Mesrik, jim zajistil nesmrtelnost v písni a jejich činy teď byly zdrojem závidy chlapců ze všech klanů.

Hodně se také probírala záhadná královna, ale v tomto bodě zachovávali druidové neústupné mlčení. Taliesen se mládenců na rozhovor se ženou dlouze vyptával, ale z jejího příběhu jim neprozradil nic. Všechno pět strávilo hodně času přemýšlením o lovu a změnách, které jim vnutil.

Layne, největší myslitel, viděl Gaelena novými očima, často vyhledával jeho společnost a rozpoznával ve zjizveném jinochovi známky přirozeného vůdce.

Lennox, hned jak se mu zlomená ruka zhojila, se tvrdě dřel. Tahal polena, zvedal kameny a všechno čas trávil tím, že se snažil získat větší sílu. Byl stále svalnatější a silnější, ale přesto se dřel dál. Jeho síla byla něco, nač se mohl spolehnout ve světě, kde se

důvtipem nemohl rovnat svému bratru. Bestie byla silnější, a Lennox se rozhodl, že ho žádný nepřítel už nikdy nepřemůže.

Gwalchmai se už nebál, že bude neoblíbený, kterýžto pocit se u něj zrodil z pocitu méněcennosti. Od začátku věděl, že Gaelen je vůdce, a spokojeně ho následoval. Díval se však, jak se Lennox žene k větším cílům, a rozpoznal v mladém obrovi ten strach, který sám kdysi zakoušel.

Pro Gaelena se svět změnil. Uvědomil si, že jeho osamocený život ve městě byl čirou náhodou dokonalou školou. Brzy zjistil, že se muž musí spoléhat jenom sám na sebe. A víc než to – že takový muž je silnější než jeho společníci. A právě díky tomu, že zakusil mrazivou prázdnotu samoty, uměl si vážit klanu tak, jako to žádný horal nikdy nedokáže.

Vysoký mladý muž se zábleskem běli v rusých vlasech v sobě měl jakousi vrozenou pýchu. Běhal jako vítr a stavěl na odiv svou rychlost. A i když z luku střílel jenom průměrně, oštěpem vrhal přesněji než mnozí zkušení válečníci. Dobře rohoval, vždy se ovládal, jak ho to Caswallon učil, a s mečem byl ohromný. Avšak pýcha, s jakou předváděl své schopnosti, scházela v normálním životě, díky čemuž si ho lidé oblíbili, aniž by se o to nějak snažil.

Moudří muži Farlainů mu věnovali značnou pozornost a se stoupajícím zájmem sledovali jeho pokroky. To všechno zraňovalo Agwaina, jenž v Gaelenovi viděl soupeře o cenu nejvyšší.

Lov Agwaina změnil víc než kohokoliv z ostatních. Kromě toho si zvykl, že je víc než jen zvláštní, prostě vůdce s vrozeným nadáním, který nastoupí po otci. A nic, co se stalo v horách, to nezměnilo. Jediná změna byla v tom, že se Agwaine začal bát, že Gaelen je lepší muž. Před střetem s bestií by byl Gaelena nenáviděl, že ho přivedl na tuto pravdu. Nyní nemohl.

Společně se zúčastnili pětímílového běhu při prvních hrách, Gaelen Agwaina předběhl o čtyřicet kroků, jinoši skončili na devátém a desátém místě.

Cambil byl vzteky bez sebe. „Je prostě rychlejší, otče,“ řekl Agwaine a utíral si z obličeje pot. „Víc v tom není.“

„Musíš se víc snažit. Víc na sobě pracovat. Nesmíš ho nechat, aby tě ještě někdy porazil.“

Agwaine byl celý sklíčený. Poprvé uviděl svého otce v novém světle. „Budu se víc snažit,“ řekl.

Layne a Gwalchmai potěšili mladší horaly, když se dostali až do finále ve svých disciplínách, Layne v hodu oštěpem a Gwalchmai v lukostřelbě. Layne získal třetí cenu, když porazil šampiona Lodů a odsunul ho až na čtvrté místo. Gwalchmai skončil poslední z osmi finalistů, ale přesto byl spokojený, protože do příštího roku by měl získat na výšce a síle, takže věřil, že dokáže vyhrát. Pro Lennox byly hry smutnou záležitostí, protože jeho zraněná ruka jej oloupila o příležitost zvednout kamennou kouli.

Léto přeplulo v mírný podzim a pak v krutou zimu.

Caswallon s Gaelenem trávili čas rozdělováním sena dobytku a cestami vysoko do hor, kde zachraňovali ovce lapené v závějích. Pro všechny klany to byla zoufale tvrdá doba, Gaelen však vstřebával znalosti, které Caswallon tak ochotně rozdával.

V zimě, když se ukrývali před zuřivou vánicí vysoko ve východním pohoří, mu Caswallon vyprávěl, jak je důležité nezpotit se. Protože pot se pod oděvem mění v led a člověk může ve chvílce zmrznout. Měl by se hýbat pomalu a s jistotou a každý tábor připravit dávno před soumrakem.

Toho odpoledne je venku zastihlo husté sněžení. Caswallon je zavedl k dřevěnému mostu. Přitáhl k sobě čtyři kmínky a svázal je řemeny. Potom mezi ně pečlivě zapletl větve a uprostřed zapálil oheň. Na větve se dál snášel sníh a vytvořil tak oblý přístřešek se silnými bílými stěnami. Oheň uvnitř ohřál stěny natolik, že se sníh slil v pevný led, a oba muži byli v útulném bezpečí.

„Musíš to zařídit tak, aby bouře pracovala pro tebe,“ vykládal Caswallon, sundal si ovčínovou hazuku a dovolil ohni, aby mu dosáhl na kůži. „Sundej si šaty, Gaelene.“

„Vždyť zmrznu,“ namítal mladý muž a třel si prochládlé ruce.

„Šaty zadržují teplo uvnitř, ale stejně tak venku. Sundej si kabát.“

Gaelen poslechl a přihloupě se zazubil, když ho plnou silou zasáhlo teplo přístřešku.

Později Gaelen upřeně hleděl do žhavých uhlíků a myšlenky měl roztoulané. Protřel si oči a poškrábal si klikatou jizvu nad ním.

„Nač myslíš?“ zeptal se Caswallon.

„Myslel jsem na královnu.“

„A načpak?“

„Že znovu přijde.“

„Ona je mrtvá, Gaelene. Mrtvá a pohřbená.“

„Já vím. Ale ona si byla tak jistá. Rád bych věděl, kdo vlastně byla.“

„Královna – a řekl bych, že určitě skvělá,“ opáčil Caswallon. Padlo na ně ticho, dokud se Caswallon náhle nezazubil. „Co jsem to slyšel o tobě a o Devě?“

Při zmínce o Agwainově sestře se Gaelen zapýřil.

„Aha!“ řekl Caswallon a posadil se. „Takže je v tom víc než jen klepy.“

„Nic v tom není,“ protestoval Caswallon. „Opravdu, nic to není. Skoro jsem s ní nepromluvil. A když jsem s ní mluvil, tak mi uvázl jazyk a připadal jsem si, že mám tři stopy.“

„Tak zle?“

„To nic není. Já jenom...“ Vzhlédl a viděl, že Caswallon s hraně vážnou tváří zvedl pravé obočí. Gaelen se začal hihňat. „Ty holomku. Utahuješ si ze mě.“

„Ale vůbec ne. Já si nikdy neutahoval z mladý lásky,“ ohrazoval se Caswallon.

„Já nejsem zamilovanej. A i kdybych byl, tak by to stejně bylo jedno. Cambil mě nemůže vystát.“

„Nepřipouštěj si to, Gaelene. Cambil se bojí spousty věcí, ale jestli tě bude Deva chtít, tak bude souhlasit. Jenomže ono je zatím stejně brzo myslet na manželství. Příští rok.“

„Já vím. A nemluvil jsem o manželství... ani o lásce. Muži se může dívka prostě jenom líbit, víš.“

„To je pravda,“ připustil Caswallon. „Mně se Maeg líbila od první chvíle, co jsem ji spatřil.“

„To ale vůbec není to samý.“

„Bude z vás skvělej pár.“

„Přestaneš s tím už? Já jdu spát,“ zavrčel Gaelen a stočil se pod pokrývku. Po chvíli však otevřel oči a viděl, že Caswallon stále sedí u ohně a dívá se na něj.

Gaelen se zazubil. „Je dost vysoká – totiž na holku.“

„To teda je,“ souhlasil Caswallon, „a hezká.“

„Ano. Opravdu si myslíš, že by z nás byl dobrej pár?“

„Nepochybně.“

„Proč teda vždycky, když s ní mluvím, tak se mi z hlavy vytratí všechny slova, jako by se vysypaly z pytle?“

„Čarodějnictví,“ opáčil Caswallon.

„Mor na tebe,“ vyprskl Gaelen. „Já teda rozhodně jdu spát.“

Zima pominula jako bolestná vzpomínka. Ztráty na ovcích a telatech byly vysoké, ale jaro bylo teplé a suché, slibovalo v létě dobrou úrodu.

Cambil přijal pozvání Asbidaga, vůdce Severních Aeniřanů, k návštěvě Ateris, nyní nazývaného Aesgard. Cambil s sebou vzal dvacet druhů. Zacházeli s ním královsky a on odpověděl tím, že pozval Asbidaga a dvacet jeho věrných k letním hrám.

Caswallonův vztek ohromil Maeg, která ho nikdy neviděla, že by ztratil sebeovládání. Byl ve tváři bílý jako křída a rukama máchal nad borovou stolní deskou, přičemž rozbil všechno nádobí.

„Ten hlupák!“ syčel. „Jak mohl udělat něco takového?“

„Myslíš, že od dvacítky mužů hrozí tak velký nebezpečí?“ zeptala se Maeg tiše, nevšímajíc si porozbíjených džbánek a pohárů.

Caswallon na to neřekl nic. Sebral svůj plášť a hůl, odešel z domu a vydal se klusem do kopců a k Orákulově jeskyni.

###

Taliesen pečlivě zamkl dveře svých soukromých komnat a otevřel malý, skrytý výklenek ve stěně. Natáhl se dovnitř, dotkl se senzoru a pokojík zalilo světlo, vyzařující z panelů zasazených ve všech čtyřech stěnách. Dalším dotekem aktivoval obrazovku. Naleštěná dubová deska stolu sklouzla stranou a odhalila tmavou obrazovku, která se zvedla do kolmé pozice. Taliesen došel k zadní stěně. Tady byly k panelům připíchnuty desítky listů papíru. Papír byl pokryt čarami a naškrábanými symboly. Nezkoušenému oku by kresby asi připadaly jako stromy v zimě se stovkami bezlistých větvíček. Taliesen se na ně zahleděl a rozpomínal se na nebezpečné cesty branami, kterou větvíčky představovaly. Tu a tam na každém papíru končila některá větvíčka přeškrtnutou čarou. U každé takové

byla spěšně načrtnutá hvězdička. Taliesen je přepočítal. Čtyřicet osm. Na stolní desce vedle tmavé obrazovky byl nově namalovaný strom, na němž hvězdičky chyběly. Taliesen ho připíchl na zeď.

Tohle byl strom Věčného luňáka.

Strom, kde Sigarni získala svůj meč, jenž byl ukraden. Kde nezemřela v nějaké poslední zoufalé bitvě, nýbrž přežila, dorazila k Farlainům a zachránila děti. Taliesen se zadíval na kresbu. „Není těžké tě uvidět,“ zabručel, „ale kde jsi? Která z časových linií mě k tobě přivede?“

Sedl si před obrazovku, otevřel pravou zásuvku a vyndal z ní kulatou klipsovou náušnici. Měla tvar hvězdy. Nasadil si ji na ucho a zavřel oči. Obrazovka se zamihotala a rozjasnila se. Taliesen se zhluboka nadechl, uklidnil se a otevřel oči.

„Bud' opatrný,“ řekl si varovně. „Nesnaž se uvidět příliš. Soustřed' se na maličkosti.“ Obrazovka potemněla a Taliesen s tichou kletbou zvedl ruku ke hvězdě na uchu a pevně ji stiskl. Obrazovka náhle ožila a starý druid se pozorně zadíval na scénu, která se na ní objevila.

Téměř hodinu se díval a občas si naškrábal krátkou poznámku, aby napomohl své paměti. Pak si sundal náušnici, dotkl se tlačítka pod stolní deskou a vstal. Obrazovka se překloupila dolů a znovu ji překryla dubová deska.

Taliesen si prostudoval poznámky a tu a tam domaloval čáru. Vstal, došel ke stěně a připíchl poznámky vedle stromu Věčného luňáka. Zavrtěl hlavou. „Někde je tu náhodný prvek,“ přemítal, „a zatím nevystrčil hlavu. Co, kde a kdy?“ Náhle ho cosi napadlo a on stiskl rty. „Nebo bych se měl možná ptát: Kdo?“ přemýšlel.

„Pche! Nebud' takový hlupák,“ říkal si. „Nikdo tu není. Ty jsi mistr bran, a ten náhodný prvek je jenom výplod tvé paranoie. Kdyby tu někdo byl, už bys ho byl našel. Nebo spatřil větší důkazy, které by na něj ukazovaly. Jsi starý hlupec! Tajemství leží v Luňáku samotném – a ty ho budeš učit.“

Jeho oči přitáhly hvězdičky namalované na listech papíru. Soustředil se na každou a z hlubin paměti přivolal bolestné vzpomínky. Ta poslední byla nejvíc hořká. Když porazila hraběte z

Jastey, Sigarni dostala horečku a v noci zemřela. Nebesa, to bylo těžké přijmout. V té chvíli se již téměř vzdal.

Několik měsíců se ani nepokusil prohlédnout časové čáry, aby našel novou Sigarni. Pátání mu připadalo beznadějně. A přesto, když se zadíval do údolí Farlainů a na vraždění, jež se odehrávalo v nížině, věděl, že musí bojovat dál.

Hodlaje si zapsat další poznámky, vrátil se Taliesen zpátky ke stolu. Když se posadil, přemohla ho únava a on složil hlavu na předloktí. Okamžitě usnul.

#

Kdysi lesklá mramorová síň ateriské rady byla nyní posypaná slámou a plná kouře stoupajícího z plápolajících polen v krbu neobratně zabudovaném v západní stěně. Do síně umístili masivní borový stůl, kolem něhož nyní seděla nová aenirská šlechta. U nohou se jim váleli na slámě a škrábali se kvůli blehám Asbidagovi váleční psi – sedm štíhlých černých psů s divokýma očima, cvičených pro lov.

Asbidag sám seděl uprostřed stolu čelem k dvoukřídlym, bronzem obitým dveřím. Kolem sebe měl sedm svých synů, jejich manželky a dvě desítky členů válečné rady. Vedle mohutného aenirského pána seděla žena oděná v černém. Byla štíhlá a její sametové roucho připomínalo spíš srst než součást oděvu. Uhlově černé vlasy, visící jí na bledá ramena, se jí leskly jako naolejované. Oči měla šikmé a na pozadí vážného šatu se třpytily jako modré drahokamy, čisté a studené. Rty měla plné, ústa široká, a pouze slabý posměšný úsměv je obíral o krásu.

Asbidag jí ledabyly položil velkou ruku na stehno a pozorně ji sledoval. V krvavě rudém vousu se mu objevil úsměv, v němž chybělo pár zubů.

„Už se nemůžeš dočkat, až začne zábava?“ zeptal se jí.

„Když tě to potěší, můj pane,“ odpověděla nakráplým, hlubokým hlasem.

Asbidag se zvedl na nohy. „Přiveďte vězně,“ zařval.

„U Vatana, na tohle jsem dlouho čekal,“ zašeptal Ongist a otočil se na židli čelem ke dveřím.

Drada neříkal nic. Mučení ho nikdy moc nebavilo, i když by byla čirá hloupost o něčem takovém se zmínit. Způsoby Šedého boha byly způsoby Aeniřanů a nikdo prostě jedno ani druhé nezpochybňoval.

Drada zalétl pohledem k ostatním bratrům, čekajícím, až přivlečou vězně. Tostig, velký a krutý, muž vyhlášený pro své bestiální choutky. Ongist, druhý nejmladší, chytrý mládenec s morálkou vlka šedivce. Aeslang, Barsa a Jostig, synové Asbidagovy dlouholeté milostnice Swangild. Zůstali v jeho přízni, i když Asbidag zavraždil jejich matku – vlastně s nimi ta tragédie zřejmě příliš nepohnula – ale ona Swangild taky byla pěkně nelítostná žena bez jakýchkoliv citů, stejně jako ta černě oděná čubka, která ji nahradila. A jako poslední tu byl Orsa Berserk, přihlouplý a těžkopádný, ale v bitvě strašlivý protivník, který vřeštěl smíchy, když zabíjel.

Asbidagovi synové...

Velké dveře se rozletěly a vpustily dva válečníky, kteří zpola vlekli, zpola nesli belhající se trosku člověka. Šaty měl muž v cárech, tělo pokryté mokvajícími boláky a čerstvými stopami po biči, z nichž tekla krev. Ruce měl znetvořené a nateklé, prsty polámané a k ničemu, ale přesto měl spoutaná zápěstí. Stráže muže propustily a on se těžce svezl na podlahu a zasténal, jak plnou váhou dopadl na polámané ruce.

Drada se odvážil mrknout na otcovu milenkou. Morgasa zmračeného muže pozorně sledovala. Oči jí svítily, na bílých lících jí naskočil ruměnc a mezi nabarvenými rudými rty jí občas vyklouzl jazýček. Drada se zachvěl a znovu se podíval na muže, jenž velíval nížinskému vojsku. Jednou se s ním setkal u dvora. Byl to silný, hrdý válečník, který se pozvedl z prostého bojovníka do velení severních legií. Teď ležel u nohou dobyvatelů a plakal jako děčko.

„Tak takhle by měl vypadat nepřítel,“ prohlásil Asbidag. Kolem něj se zvedl povinný smích, když aenirský vůdce vstal od stolu a postavil se nad zajatce. „Mám pro tebe dobrou zprávu, Martelle,“ řekl a nohou muže převrátil. „Konečně tě zabiju.“

Muž se snažil zaostřit pohled nateklých očí a brada mu spadla, takže byly vidět pahýly zubů, zčernalé a polámané.

„Copak mi nepoděkuješ, chlape?“

Jen na chvílku zahlédl Drada v mužových očích záchvěv hněvu. Na jednu prchavou vteřinu se zničenému válečníkovi vrátila jeho mužnost. Pak ten okamžik pominul a jemu se do očí nahrnuly slzy.

„Jak bychom ho měli zabít, Morgaso?“ zeptal se Asbidag a otočil se ke stolu.

„Ať ho roztrhají psi,“ šeptla.

„Otrávit můj psy? Ne. Jinej způsob.“

„Pověš ho v kleci z městský hradby, ať shnije,“ zařval Tostig.

„Nabodni ho na kůl,“ přidával Ongist.

Drada si poposedl a přinutil se nevnímat představení. Déle než rok vyplňovala celý jeho čas, když byl vzhůru, jediná věc. Plánoval porážku klanů.

Bylo tu nemálo problémů. Klany měly výhodu terénu, ale na druhou stranu jim chyběla jakákoliv vojenská disciplína a jejich vesnice stály daleko od sebe a neměly hradby. Jeden klan nevěřil druhému, a to byla výhoda pro Aeniřany. Mohli je utrhnout jednu po druhé.

Bude to však velká operace, která vyžadovala rozsáhlé plánování.

Drada pracoval mnoho měsíců na tom, aby mu dovolili vstoupit s malou skupinkou mužů do vesnice Farlainů. Jeho žádost byla pokaždé zdvořile odmítnuta. Teď, konečně,

Cambil souhlasil, že smějí být hosty při hrách. Byl to dar od Šedého boha.

Všechny klany shromážděné na jednom místě, šance sejít se se všemi náčelníky a vrchními lovčími. Příležitost pro Aeniřany prozkoumat údolí, průsmyky a budoucí bitevní pole.

Drada se s trhnutím vrátil do přítomnosti, když nešťastného vězně odvlékali ze síně. Padl na něj Asbidagův stín. „No, Drado, co si myslíš?“

„O čem, otče?“

„O tom, jak jsem rozhodl s Martellem.“

„Příhodný.“

„Jak to víš?“ vyštěkl Asbidag. „Neposlouchals mě.“

„Pravda, otče, ale když jsi jeho smrt tak dlouho plánoval, tak jsem věděl, že pro něj máš něco zvláštního.“

„Tebe to ale nezajímá.“

„Zajímá, sire, ale promýšlel jsem problém, cos mi dneska předložil, a mám plán, který tě snad potěší.“

„Promluvíme si později,“ řekl Asbidag a vrátil se na své místo vedle Morgasy.

„Stáhnou ho z kůže,“ pošeptal Dradovi Ongist.

„Děkuju.“

„Proč musíš tolik riskovat?“

„Já nevím. Myslel jsem na něco jinýho.“

„Je dobrý, že jseš myslitel, bratře. Protože, víš, otec tě nemůže vystát.“

„Já vím – ale on taky nemá rád nikoho.“

Ongist se zasmál nahlas. „Mohl bys mít pravdu,“ zašeptal, „ale vychoval nás, abychom byli jako on, a my jsme. Kdybych si myslel, že mi to projde, tak bych tu nafouklou starou ropuchu vykuchal. Ale ty a ostatní moji drazí bratříčkové byste se obrátili proti mně. Že jo?“

„Ovšem. Jsme rodina založená na nenávisti.“

„A přesto se nám daří,“ podotkl Ongist, nalil si do poháru medovinu a zvedl ho v přípitku bratrovi.

„To ano, bratře.“

„Tenhle tvůj plán, týká se klanů?“

„Ano.“

„Doufám, že navrhneš invazi. Nuda mi neseďí.“

„Počkej a uvidíš, Ongiste.“

„Už jsme čekali rok. Jak dlouho ještě?“

„Už moc dlouho ne. Měj trpělivost.“

###

Následujícího odpoledne se Drada vydal k troskám Zahrady potěšení, což bylo půl akru, kde rostlo hodně květin, stromů a keřů, a kdysi bývala zahrada místem, kde meditovali ateriští intelektuálové. Spousta krouticích se chodníků již zmizela spolu se stovkou něžných květů, udusil je plevel a lidská lhostejnost.

A přesto zatím růže prospívaly. Ze všech věcí, s nimiž se Drada doposud na tomto krutém světě setkal, si pouze růže našly cestu k jeho srdci. Dokázal tu sedět a celé hodiny je pozorovat, jejich krása

ho uklidňovala a dovolovala mu soustředit se na své problémy a plány.

A jako již o tolika odpoledních, tak i nyní se Drada prodral výhonky plevle ke kamenné nádržce obklopené dřevěnými lavičkami. Rozepjal těžkou sponu, jež mu spínala rudý plášť, vybral si lavičku otočenou k západu a posadil se na sluníčku.

Nechtěl na sebe přivolat Asbidagovu nemilost, a tak dopoledne strávil tím, že se díval, jak Martella stahují z kůže. Celý výjev byl pro mladého aenirského válečníka nepříjemným rozptýlením. Už viděl lidi stahovat z kůže dřív, dokonce viděl i barbarštější věci. A nudilo ho to. Ale ona většina toho, co mohl život nabídnout, Dradu nakonec znudila. Mladému válečníkovi to připadalo, že cesta od prvního výkřiku po narození k předsmrtnému zachrčení je jen bezvýznamným sledem přechodných radostí a bolestí, vrcholícím nakonec v pocitu zoufalství nad promarněnými chvílemi a ztracenými příležitostmi.

Vzpomněl si na otce a zle se usmál. Asbidag, ničitel národů, prolévač krve. Nejsurovější válečník z pokolení válečníků. Nemohl světu nabídnout nic, jen bezbřehou bolest a zkázu. Na císařství upřímně nemyslel, protože mu bylo cizí uvažovat o vybudování něčeho, co by za něco stálo. Žil jen proto, aby bojoval a zabíjel, snil jediné o dni, kdy ho nakonec povolají do síně Šedého boha, aby odrecitoval litanii o svých dobovatelských úspěších.

Drada se zachvěl, ačkoliv slunce hrálo.

Asbidag zplodil jedenáct synů. Tři zemřeli v jiných válkách, jednoho uškrtil Asbidag sám brzy po narození při hádce s jeho matkou. Ona neumírala tak snadno.

Ted' zůstalo sedm synů. A jaký to rod, zvrhli se k jeho obrazu.

Z nich všech Drada nejvíc nenáviděl Tostiga. Byl to zlý chlap, nesmírně silný, s vrozenou krutostí zbabělce od přírody. Pederast, který nacházel radost jen v zabíjení obětí z žádostivosti. Jednoho dne tě zabiju, řekl si Drada. Až otec zemře. Všechny vás zabiju. Ne, opravil se v duchu. Vůbec ne. Ušetřím Orsu Berserka, protože on vůbec není ctižádostivý, a kromě zuřivosti v bitvě nenese v srdci nenávist.

Drada zaklonil hlavu a v jasném slunečním světle zavřel oči.

„Takže tady plánuješ svá tažení.“

Drada otevřel oči. „Vítej, má paní. Prosím, připoj se ke mně.“ Nebyl rád, když ho tu někdo vyrušil, ale s Morgasou si dával pozor, aby nedal najevo své city.

Jako vždy byla oděná v černém, tentokrát měla lesklé roucho z hedvábí a aksamitu. Tmavé vlasy měla spletené do copu, který jí visel přes rámě bílé jako mramor. Přisedla si k němu a ruku přehodila přes opěradlo lavice, takže její prsty spočinuly blízko jeho krku. „Vždy tak zdvořilý, Drado. To je u Aeniřana vzácná věc.“

„Otec mě ještě jako dítě poslal ke dvoru v Rhias. Vychovali mě tam.“

„Byl jsi rukojmí?“

„Spíš had na prsou nepřítele.“

„Chápu.“ Její ruka se mu svezla přes rameno a sevřela mu paži. „Proč mě nemáš rád?“ zeptala se a v jasných očích měla výsměch.

„Ne že bych tě neměl rád,“ opáčil a bez námahy lhal. „Ale dejme tomu, že se tu teď s tebou pomiluju. Večer už by moje zkrvavený tělo leželo vedle nešťastnýho Martella.“

„Možná,“ připustila a zájem se jí z očí vytratil. Sundala ruku z jeho ramene a rozhlédla se po zahradě. „Hezké místo.“

„Ano.“

„Plánuješ válku s horaly?“

„Nejsou to nepřátelé.“

„No tak, Drado, copak si myslíš, že s tvým otcem nemluvím? Vidíš ve mně pouze milenkou? Někdo, kdo s ním sdílí pouze postel?“

„Ne, paní.“

„Tak pověz.“

„Plánuji návštěvu Farlainů. Pozvali nás podívat se na hry.“

„Jak hloupé.“

„Ano, to je,“ souhlasil Drada.

„Tak mi pověz, kdybys plánoval válku s horaly, jak bys na to šel?“

„Tohle je hra?“

„Proč ne?“

„No dobře. Nejdřív mi řekni, jak bys to naplánovala ty, paní, a já pak připojím své vylepšení.“

„To jsi vždycky tak opatrný?“

„Vždycky,“ odpověděl s úsměvem.

Morgasa se zaklonila, zavřela oči a uvolnila se v zamyšlení. Byla krásná, ale Drada okamžitě zdusil žádost, která v něm vzplála. Na okamžik ho to zmátlo, protože po těch šest měsíců, co byla s Asbidagem, Dradu v nejmenším nepřítahovala. Otevřela oči a jeho napadla odpověď. V jejích očích bylo cosi hadího. Drada se zachvěl.

„Vyhlazení,“ prohlásila vítězoslavně.

„Vysvětlí to,“ zašeptal.

„Dobytí města lze zvažovat mnoha způsoby. Můžeš chtít přebrat již existující podnikání v tom městě. Proto ho dobudeš s co nejmenšími ztrátami na životech a z obyvatel uděláš své sluhy. A tak pouze převedeš vlastnictví podniků. Ale s klany je to jiné. Aeniřané touží pouze po půdě a zřejmě také po dobytku. Ne tak po lidech. Je to divoké plémě a nevolnictví snášet nebudou. Proto tažení proti Farlainům bude předcházet vyhlazení toho lidu.“

„Ty bys neobhajovala, že ženy vezmeme jako otrokyně?“ zeptal se Drada.

„Ne. Použijte je klidně k ukojení chťíce válečníků, ale pak je zabijte. Vybijte všechny horaly. Pak bude země skutečně aenirská.“

„To je dobré jako cíl války. Jak bys vedla tažení?“

„Neznám terén, a tak nemohu odpovědět na problémy zásobování,“ řekla Morgasa.

„Já taky ne.“

„A proto tak pečlivě plánuješ vaši návštěvu těch jejich her?“

„Mluvíš o problémech se zásobováním, Morgaso. Tys už někdy pomáhala plánovat válku?“

„Překvapuje tě to?“

Chvilí otázku zvažoval. „Ne, nepřekvapuje.“

„Dobrá. Měli bychom být přáteli, Drado, protože máme hodně společného.“

„Vypadá to tak, paní.“

„Tak mi pověz, jako přítel, co si o mně myslíš.“

„Myslím, že jsi chytrá a krásná.“

„Neříkej to, co je zřejmé,“ štěkla. „Mluv pravdu.“

„Nevím toho dost, abych si udělal přesnější názor. Do dneška jsem si myslel, že jsi jenom přitažlivá žena, dost bystrá, co svedla mého otce. Teď si to musím promyslet znovu.“

„To vskutku musíš. Protože já mám vlastní plány – velké plány. A ty mi můžeš pomoci.“

„A jak?“

„Nejdřív musejí Aeniřané přemoci Farlainy. Pak si promluvíme.“

„Proč je to tak důležité? S klany nemáš nic do činění. Nic pro tebe neznamenají.“

„Ale ty, můj drahý Drado, nevíš všechno, co vím já. Na území Farlainů leží poklad, který ubozí smrtelníci nedokážou pochopit. Brána do říší, které se ani spočítat nedají.“

„Jak tohle víš?“

„Stačí, že to vím.“

„Po čem vlastně prahneš, Morgaso?“

Zaleskly se jí oči a ona se zasmála. Natáhla ruku a pohládila ho po vousaté tváři. „Chci pomstu, můj spanilý mysliteli. Prozatím jen to.“

„Na kom?“

„Na ženě, která zavraždila mého otce a nařídila znásilnění mé matky. Na ženě, která ukradla říši, jež měla být má – jež by byla má.“ Za řeči se jí zatřpytily hadí oči a mezi rty vyklouzl jazyk. Drada skryl svůj odpor. „Budeš mým přítelem, Drado? Pomůžeš mi v mém pátrání?“

„Já sloužím svému otci, paní. Ale budu tvým přítelem.“

„Obdivuji opatrnost, Drado,“ pravila vstávajíc. Její prsty ho pohládily po hrdle a Drada užasl, když zjistil, že mu krev znovu rozehrálo vzrušení. „To obdivuji – dokud to pomáhá mé ctižádosti. Jsi ctižádostivý?“

„Jsem Asbidagův syn,“ odvětil tiše.

Když se za ní díval, jak odchází, začal se bát. Podcenil ji. Mrazilo ho z ní, byla chytrá a úplně nelítostná. Hle, další zmije v našem hnízdě, pomyslel si.

###

Caswallon byl pryč tři dny a vrátil se za rozbřesku, když Maeg opatrovala maličkého Donala. Stál mlčky ve dveřích a naslouchal

něžným slůvkům, která broukala, když synáčka omývala a natírala olejíčkem. Caswallon na chvíli zavřel oči, jeho city se vzedmuly a hrozily jej přemoci. Odkášlal si. Obrátila se a vlasy jí spadly do tváře. Odhrnula si je z čela a usmála se.

Caswallon k ní poklekl. Dítě po něm sáhlo a zahihňalo se. Caswallon hošíka zvedl a poplácal ho po zádičkách, zatímco synek se ho snažil baculatýma ručkama obejmout kolem krku.

Caswallon vrátil Donala matce, která mu oblékla vlněnou košilku a lehkou sukénku, a společně sešli dolů do kuchyně, kde Kareen připravovala snídani. Nechali Donala s dívkou a ruku v ruce vyšli ven, aby se podívali na východ slunce nad Druin. Maeg při procházce mlčela, cítila tíhu Caswallonova smutku.

Dorazili na hřeben kopce a posadili se pod rozložitým dubem. „Mrzí mě to, Maeg, má lásko,“ řekl Caswallon, vzal ji za ruku a políbil.

„A co? Muž se občas podvolí hněvu.“

„Já vím. Ale ty jsi jedinej člověk na světě, kterému bych nikdy nechtěl ublížit.“

„Hlupáčku, copak si myslíš, že mi ublíží trocha rozbitýho nádobí?“

„Proč sis mě vlastně vzala?“ zeptal se jí náhle.

„Proč jsou muži tak hloupí?“ opáčila.

„Ne, myslím to vážně. Proč?“

Pozorně se na něj zadívala a vidouc v jeho zelených očích smutek, vycítila břímě, které nesl. Zvedla ruku, pohladila ho po vousech, objala ho a stáhla dolů k sobě k polibku.

„Na takovou otázku nemůže nikdo odpovědět. Nelíbil ses mi, když jsi za mnou přišel o hrách. Viděla jsem v tobě nafoukanýho farlainskýho lupiče. Ale když tě Maggrig poslal pryč, přistihla jsem se, že na tebe často myslím. Pak, když jsem se tenkrát probudila a našla tě ve svém pokoji, nenáviděla jsem tě. Chtěla jsem tě zabít. Ale jak mýjely dny, myslela jsem na tebe čím dál víc. A když jsi té zimní noci vstoupil do dlouhý síně, s vousama ztuhlýma ledem, poznala jsem, že tě miluju. Ted' mi ale řekni ty, proč jsi riskoval život, aby sis mě mohl vzít.“

Jemně se jí vyvinul z objetí a vzal do dlaní její bradu. „Protože než jsem tě spatřil, neměl jsem život, který bych mohl ztratit,“ odpověděl prostě.

Dlouhou dobu seděli pod stromem, mlčeli a těšili se z tepla vycházejícího slunce, až nakonec promluvila Maeg. „Ted’ mi řekni pravdu, Caswallone, co ti dělá starosti?“

„To nemůžu. Dal jsem slovo. Ale jedno ti povím. Starý časy skončily, Farlainům nastalo snad poslední zlatý léto. Tohle prostě vím a to mě ničí.“

„Aeniřani?“ zeptala se.

„A naše vlastní hloupost.“

„Nikdo nežije věčně, Caswallone. Muž či žena může zemřít kdykoliv. Záleží jen na přítomnosti.“

„Já vím.“

„Ano, ty to víš. Ale neřídíš se tím. Dejme tomu, že máš pravdu a Aeniřani nás příští měsíc nebo příští rok zničí. Dejme tomu, že nás oba zabijí...“

„Ne! Na to odmítám být jen pomyslet.“

„Tak na to mysli!“ nakázala mu a odtáhla se od něj. „Jaký rozdíl znamená celá tahle úzkost? Poněvadž dneska tady žádní Aeniřani nejsou. Dnes ráno máme jeden druhého. Máme Donala a Gaelena. Máme mír, máme lásku. Kolikrát jsi říkal, že problémy zítřka se můžou řešit zítřa?“

„Ale mohl jsem to změnit.“

„A to je ten pravý důvod tvého soužení. Odmítl ses zúčastnit volby vrchního lovčího a nepřijal jsi místo v radě. Ted’ se pro to trápíš. Ale žádný muž nedokáže porazit rasu, jako jsou Aeniřani. Všichni jsou zabijáci. Po čem touží? Po válce a smrti. Dobývání a krveprolívání. Jejich čas rychle pomine, protože nic nestavějí.“

„Rozzlobil jsem tě,“ poznamenal.

„Ano, tos teda rozzlobil, protože jsi dovolil, aby si strach našel cestu do tvého srdce. A on tam roste a plní tě pocitem porážky. Tohle od tebe ale nečekám, Caswallone z klanu Farlainů.“

„A co čekáš?“ zeptal se s úsměvem.

„Čekám, že budeš vždycky mužem. Zlobíš se, protože Cambil dovolil skupině Aeniřanů zúčastnit se her.“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože oni přijdou do naší země na výzvědy a zjistí to, co by je mělo stát krk.“

„Tak zaříd', ať mají doprovod. Ať jsou kolem nich pořád strážci.“

„To nemůžu udělat. Rada...“

„Mor na radu! Ty jseš jeden z nejbohatších mužů ve třech údolích. Jako takový máš dost velký vliv. A souhlasí s tebou i další. Například Leofas. Najdi stovku mužů, kteří udělají, co jim řekneš. A ještě jedna věc. Kareen se včera procházela po východních kopcích a viděla kolem hradeb Ateris běhat muže. Další cvičili s luky a oštěpy.“

„No a? Aeniřani mají vlastní hry.“

„Něco takovýho jsme u nich ještě neviděli.“

„Co navrhuješ?“

„Aeniřani přivedou dvacet mužů. Myslím, že se budou chtít zúčastnit her.“

„A k čemu?“

„Aby vyhráli.“

„To jim nikdy nedovolí.“

„Letos je pořadatelem her Cambil,“ podotkla.

„To je nemyslitelný,“ vydechl Caswallon. „Ale mohlo by to mít spoustu výhod. Kdyby se ukázalo, že jsou lepší, pozvedlo by to morálku jejich válečníků a zároveň pokořilo nás. A oni by si tak vysloužili právo cestovat po horách.“

„To je lepší. Tohle je ten Caswallon, kterýho znám.“

„To teda je. Měl jsem si s tebou promluvit dřív, Maeg.“

Caswallon vzal Gwalchmaie a Gaelena s sebou podívat se na podivné počínání Aeniřanů. Vypadalo to, že si v Aesgardu hraje polovina Asbidagova vojska. Plán kolem města byla rozdělena stany, krámky a provazy, takže se objevily běžecké tratě, střelnice pro lukostřelbu, řada drah pro vrh oštěpem a rozlehlý kruh, v němž muži zápasili a rohovali či šermovali s mečem a štítem. Také se tu posilovalo.

„Je to jako hry,“ podotkl Gwalchmai. „Jak dlouho to už provádějí?“

Caswallon pokrčil rameny. „Kareen je zahlídla včera.“

„Mají několik vynikajících atletů,“ poznamenal Gaelen. „Koukněte na toho bělovlasýho běžce, co vede pole. Běží jako vítr.“

Na pláni dole Drada s Ongistem přihlíželi běžeckým soutěžím. Ongist vsadil deset zlatých dukátů, že Snorri Wolfson porazí Dradova oblíbence, popelavě plavého Boraka. Snorri zaostával o třicet kroků, když běžci zahýbali do posledního kola.

„Das sper toho chlapa!“ prskal Ongist.

„Je to běžec na krátký tratě,“ zazubil se Drada. „Na dlouhý tratě není stavěnej.“

„A co sázka proti Orsovi?“

Drada zavrtěl hlavou. „Toho v silových závodech nikdo neporazí.“ Bratři se vydali přes běžeckou dráhu ke dvanácti mužům soutěžícím v hod. Tahali los, kdo bude první házet, a Drada s Ongistem se posadili do trávy, než bude rozhodnuto.

Jeden z mužů přistoupil k vozíku, na němž ležel kus mramoru. Byl přitesán do tvaru koule a pečlivě popsán jmény ateriských největších básníků. Do dneška spočíval na sametem pokrytém podstavci v městské knihovně.

Vážil přes šedesát liber.

Muž položil ruce z boku na kouli, pokrčil kolena a zvedl kámen na hrud'. Došel ke startovnímu kolíku, zvedl kouli nad hlavu, zavrčel námahou a hodil. Koule se s tupým zaduněním zabořila do půdy asi o pět kroků dál. Tři rozhodčí ji vypáchili oštěpy a odvalili zpátky na start, kde ji zvedli pro dalšího soutěžícího.

Drada s Ongistem s pramalým zájmem přihlíželi, jak se muži střídají, až si nakonec stáhl košili i Orsa a s úsměvem se postavil ke kolíku. Mávl na své bratry.

Dva rozhodčí mu zvedli kouli do náručí. Ještě pořádně neodešli, když si Ongist přesunul kouli do pravé ruky, sklonil rameno a vyhodil kouli do vzduchu. Ta přeletěla značky ostatních dobře o tři kroky. Když přistála, roztříštila se na dvě desítky kousků.

„Musela dopadnout na kámen,“ zamumlal Ongist.

Došoural se k nim Orsa. „Snadný,“ řekl ukazuje na zničený mramor.

Drada kývl. „Pořád jsi nejsilnější, bratře.“

„Není nutný to předvádět,“ pravil Orsa. „Plýtvání časem.“

„Pravda,“ souhlasil Drada.

„Mám hlad,“ prohlásil Orsa a bez dalšího slova odešel. Drada se za ním díval a znovu obdivoval obrovskou postavu toho muže. Paže měl silné jako většina mužů stehna.

„U Vatana, to je ale zrůda,“ prohodil Ongist.

Drada odvrátil zrak. Přišlo mu ironické, že v rodině zrůd Ongist může takhle popsat toho jediného z nich, který k nikomu nechoval nenávist.

Vysoko na úbočí kopce se tři horalové zvedli k odchodu. Viděli dost. „Myslím, že Maeg má pravdu,“ řekl Caswallon. „Pověz mi, Gaelene, myslíš, že bys toho bělovlasýho běžce dokázal porazit?“

„Bojím se, že to zjistíme příští měsíc,“ prohodil Gaelen. „Myslím, že to zvládnou. Jenže on se dneska moc nenamáhal. Nasadil vlastní tempo. Ale jestli přivedou oddíl, tak doufám, že s sebou přivedou toho obra. Moc rád bych viděl, jak si povede proti Lennoxovi.“

6

Deva se probudila za rozbřesku, když sluneční paprsky prostoupily mezerami v laťkách okenice. Zívla, protáhla se a překulila se na bok, takže viděla, jak ve slunečním světle tančí prachová zrnka. Odkopla prachovým peřím vycpanou prošívanou pokrývku, otevřela okenice a zhluboka dýchajíc se naklonila nad kamenný parapet.

V chladném ranním vánku byl příslib podzimu a v listí na vzdálených stromech se již objevovaly skvrnky bledého zlata. Horské jasany a měděné buky se leskly a jejich listy vypadaly jako mince, syté a čerstvě ražené.

Deva vždycky vstávala první. Z vedlejší místnosti slyšela chrápat svého bratra Agwaina. Stáhla si vlněnou noční košili ze štíhlého těla, nalila si vodu do kameninové misky a opláchla si obličej. Byla to vysoká dívka, pružná a s úzkými boky. Rysy měla čistě řezané, ne spanilé, ale ve velkých šedých očích měla skvrnky zlata, které jí propůjčovaly krásu. Většina mladých farlainských mužů se jí dvořila a ona je všechny odmítla. Matka králů! To jí při jejím zrození předpověděla stará cikánka. A Deva byla odhodlaná svůj osud naplnit. Rozhodně si nevezme nějakého horalského kluka! Nade dveřmi viselo stříbrné zrcadlo. Deva si otřela vodu z tváře a hrdla, přešla k němu a zadívala se hluboko do svých očí. Šedé byly, ale ne v barvě bouřkových mraků, ani zimního moře. Měly tu hebkou šed' králičí srsti a záblesky zlata je prohřívaly a projasňovaly. Deva se na sebe usmála a naklonila hlavu.

Věděla, že je přitažlivá. Prohrábla si prsty žlutozlaté vlasy a zatřepala hlavou, aby rozmotala zcuchané pramínky. Pak si vzpomněla na návštěvníky, které její otec Cambil předešlého večera uvítal.

Asbidag, aenirský pán! Zachvěla se a zkřížila paže. Aeniřan byl veliký chlap s mohutnými rameny a vystouplým břichem. Měl široký obličej, krutá ústa a zlé oči. Devě se nelíbil.

O nic víc se jí nezamlouvala žena, kterou s sebou přivedl – Morgasa, tak jí říkal. Pleť měla bílou jako některá z atenských soch, a vypadala stejně studená.

Deva za posledních několik měsíců vyslechla hodně o nebezpečí hrozcím od Aeniřanů a vypudila je z mysli věříc v moudrost svého otce. Včera v noci to znovu promyslela.

Asbidag do domu přivedl dva své syny. Oba byli pohlední, a kdyby byli farlainské krve, Deva by možná zvážila, že jim dovolí, aby se s ní zúčastnili slavnostního tance. Tmavovlasý Ongist se na ni usmíval, ale jeho oči prozrazovaly chtíč, a ona o něj ztratila zájem. Ten druhý, Drada, se jenom uklonil a políbil jí ruku. Jeho už viděla. Měl hluboký, nicméně mírný hlas a v jeho očích spatřila pouze záblesk posměchu.

Ten tedy byl zajímavý...

Deva se na hry těšila celé léto. Jako královna her, zvolená radou, bude předsedat slavnostnímu tanci a bude jedinou ženou, která si může své tanečníky vybírat. Královnu her si nemohl dovolit odmítnout žádný muž.

V duchu viděla sama sebe, jak kráčí řadami čekajících mužů, tu a tam se zastaví a zvedne ruku. Zastaví se před Gaelenem a usměje se. Když on vykročí, ona jde dál a vybere si Layna.

Zahihňala se. Možná si vybere Gaelena...

Bylo to nádherné pomyšlení.

Rychle se oblékla do rozevláté zelenkavé sukně a sivohnědé košile. Pak sešla dolů.

V kuchyni byla ta ženská Morgasa, rozmlouvala s Dradou. Když vstoupila, jejich hovor ustal. „Dobré ráno,“ pozdravila, když se obrátili.

Oni kývli na pozdrav a Deva se cítila nepříjemně, jako kdyby vpadla do tajné schůzky. Dívka prošla kolem nich, otevřela dveře do kuchyně a vyšla na dvůr.

Hřiště v údolí dole plálo barvami. Přes noc tu vyrostly stany všech možných odstínů a barev jako obrovské kytky. Byly nataženy

provazy, čímž vznikly tratě a dráhy, a obrovské stoly na kozách byly připraveny pro výměnu zboží. Muži také vykopali několik jam na pečení a doprostřed louky, kde na kopečku ležela kamenná koule, vyvalili sudy s medovinou.

Horalové z různých klanů se již scházeli. Deva obhlížela okolní kopce. Všude vládl pohyb. Přicházeli Pallidové, Haestenové, Lodové, Irelasové, Dunildové, Bouřliváci – přicházeli z každého klanu, velkého i malého.

Dneska přijdou a postaví si stany. Zítra Cambil, hlavní rozhodčí a pořadatel, ohlásí soutěžní pořádek. A pak Deva zahájí první závod.

Koutkem oka zachytila po své levici nějaký pohyb. Otočila se a viděla, že k ní přichází starý druid. „Dobré ráno, Taliesene,“ řekla a usmála se, aby skryla zlou předtuchu. Neměla starého muže ráda. Naskakovala jí z něj husí kůže a často slýchávala, jak otec hovoří o tajuplných kouzlech.

„Dobré ráno, Devo. Jak se má královna?“

„Mám se dobře, můj pane. A ty?“

„Jsem takový, jak mě vidíš.“

„Zdá se, že se nikdy neměníš.“

„Všichni lidé se mění. S léty nemůžeš bojovat. Myslíš, že bys mi mohla prokázat službičku?“

„Zajisté.“

„Děkuji. Šla bys kousek se mnou?“

„Kam?“ zeptala se a předtuchu nahradil strach.

„Neboj se. Já ti neublížím. Pojď.“

Stařec se vydal k lesu na západě a Deva ho o několik kroků pozadu následovala. V lese se Taliesen zastavil a zpoza padlého stromu vytáhl dlouhý ranec. Rozbalil ho a vyndal meč, který našel Agwaine.

„Co to děláš?“ zeptala se Deva a couvla.

„Tohle musí být navraceno jeho vlastníkovi,“ sdělil jí Taliesen.

„Myslela jsem, že ta stará paní je mrtvá.“

„To je – a není.“

Deva cítila, jak se jí z tváří vytrácí barva. „Nechceš snad vyvolat jejího ducha?“

„Ne, ne jejího ducha.“ Druid se laskavě usmál. „Věř mi, holčičko. Vezmi meč do rukou.“ Podal jí ho jílcem napřed. Deva meč uchopila, byl těžký, ale ona byla silná a pevně jej sevřela.

Taliesen zavřel oči a začal syčivě šeptat v jazyce, který Deva ještě nikdy neslyšela. Vzduch kolem nich začal prskat a lesem zavál zvláštní odér. Deva chtěla utéci, ale byla ztuhlá strachem.

Druid otevřel oči a naklonil se k Devě. „Vejdi do mlhy,“ vyzval ji. Deva zamrkala a couvla, když viděla, jak ze země asi deset kroků před ní stoupá hustá šedá mlha a vlní se jako kouř. „Žádné nebezpečí nehrozí, děvče,“ vyštěkl Taliesen.

Deva váhala. „Co tam číhá?“

„Uvidíš. Věř mi.“ Dívka se stále nehýbala a Taliesenovi došla trpělivost. „Proboha, jsi Farlainka, nebo nějaká holčice z nížiny, co se bojí vlastního stínu?“

Deva se obrnila a popošla dopředu. Meč svírala oběma rukama, špička ukazovala k zemi. Kolem ní se zavřela mlha. Před sebou zahlédla mihotavé světlo. Zastudily ji nohy. Podívala se dolů a ke svému údivu viděla, že se brodí vodou. Ne, nebrodila se. Šla po vodě! Na chvíli se zastavila, když pod ní proplula velká stříbřitá ryba. „Jdi dál!“ ozval se jí v hlavě Taliesenův hlas.

Po své pravici zaslechla hluk vodopádu, ale byl zvláštním způsobem nejasný, ztlumený. Hledíc přímo před sebe přešla jezero a uviděla na břehu shluk ozbrojených mužů s pochodněmi. V jejich středu stála mladá žena. Byla krásná, ačkoliv vlasy měla světlé jako stříbro a na sobě měla tmavou zbroj.

„Ted' se zastav!“ nakazoval Taliesen. Deva čekala, meč ji tížil. Válečnice vstoupila do vody. Když se dostala k místu, kde stála Deva, voda jí sahala do půli stehén.

„Kdo jsi?“ zeptala se žena ve zbroji.

„Nic neříkej!“ rozkazoval Taliesen. „Dej jí ten meč.“

Deva poslušně obrátila čepel a nabídla jílec té ženě.

Na chvíli se jejich oči setkaly a Devu zamrazilo, když uviděla sílu v očích druhé ženy. „Umíš číst budoucnost, duchu?“ zeptala se královna. Taliesen vydal šeptem další rozkaz a Deva se obrátila, pomalu se vrátila po hladině jezera a vstoupila do mlhy.

Starý druid na ni čekal na sluníčku. Seděl v trávě a kostnatá ramena měl zahalená pérovým pláštěm. Ve tváři byl popelavý únavou.

Deva si k němu klekla. „Kdo to byl?“ zeptala se.

„Královna v jiném čase,“ odpověděl. „Nikomu neříkej o tom, co se tu dneska stalo.“

###

Následujícího dne se téměř čtyři tisíce mužů, žen a dětí z klanů tlačily na louce, shromáždily se kolem slavnostního pahorku, na němž ležel legendární Earisův kámen, u nějž se zavázal, že povede Farlainy do bezpečí za bránou. Kámen sám byl černý, ale prostoupený shluky perlově bílých drúz, které zachycovaly sluneční světlo a jiskřily jako maličké drahokamy. Přestože ho člověk dokázal snadno obejmout, vážil kámen přes dvě stě liber.

Kolem kamenné koule stáli vrchní lovčí klanů a uprostřed nich Asbidag Aeniřan. Horalští pánové byli očividně vyvedení z míry.

Maggrig z klanu Pallidů byl vzteky bez sebe. Hry byly horalská záležitost, a je přesto předešlé noci Cambil zaskočil tím, že Aeniřany pozval, aby se zúčastnili soutěží. Hádku zuřila přes hodinu.

„Copak jsi zešlel?“ zuřil Maggrig. „Copak tě ta zmatená farlainská palice nakonec zradila?“

„Letos jsem hlavním pořadatelem her. Pořádají se na farlainský půdě. Je to můj rozhodnutí,“ odsekl Cambil a snažil se ovládnout hněv.

„Ať je to jak chce, Cambile,“ přisadil si bělovlasý Larik, vrchní lovčí Haestenů, „ale když někomu dovolíme založit precedens, budou se tím muset řídit i ostatní.“ Bylo o něm známo, že se jen málokdy rozčílí. Teď však měl hubenou tvář zarudlou a pěsti zaťaté.

„Je to moje rozhodnutí,“ opakoval Cambil umíněně.

Larik spolkl hněv. „Aeniřani nemají žádný přítele – jenom vazaly. Snažili se propátrat všechny naše země, ale my jsme je zahnali. Uvědomuješ si, že jestli jednoznačně vyhrají, budeme jim muset povolit vstup? Vítězové her můžou cestovat a lovit, kde se jim zlíbí?“

„Oni nevyhrají,“ prohlásil Cambil. „Nejsou to horalové.“

„Nazvat tě hlupákem ničemu neposlouží,“ zavrčel Larik, „protože to se prokázalo mimo jakoukoliv pochybnost. Co mi ale láme srdce, je to, že hloupost jednoho muže může zničit všechny klany.“ Shromáždění vrchní lovčí zalapali po dechu a Cambil tam seděl bez hnutí s popelavou tváří.

Maggrig vstal. „Nejradši bych vzal Pallidy domů, daleko od týchle pitomosti, jenomže nemůžu,“ řekl, „protože bez nich by měli Aeniřani větší naději na vítězství. To stejný předpokládám u všech lovcích tady. Ale tohle ti řeknu, Cambile. Doted' jsem k tobě cítil aspoň trochu úcty. Ode dneška je i tohle minulost. Nezáleží mi ani zbla na tom, jestli Farlainy vede blb. To ublíží jedině Farlainům. Ale když ohrožuješ i Pallidy, to ti nemůžu odpustit.“

Cambilovi se z tváří vytratila barva. „Jak se opovažuješ! Myslíš si, že mně záleží na tom, co si o mně myslí nějaký měchatej vyvrženec? Odved' si ty své mizerný křupany domů. S Aeniřanama nebo bez nich, ty tvoji Pallidové by stejně nevyhráli nic, jenom pokoření.“

„Hé, aenirskej psíček ještě pořád štěká,“ vyjel Maggrig.

„To stačí!“ vybuchl Larik, když Maggrig s Cambilem vyrazili proti sobě. „Poslouchejte mě. Já Farlainy ani Pallidy zrovna nemiluju. Ale jsme všichni horalové a žádný člověk nenaruší ducha her. Vrchní lovčí se mezi sebou nebudou rvát. Už se stalo a mohli bychom se o tom dlouho dohadovat. Ale stalo se. Ted' domluvíme pořadí disciplín, jinak tady budeme přes noc.“

Později se v jasném měsíčním světle Maggrig s Larikem vraceli zpátky do stanů, vyšší haestenský lovčí byl hluboce zamyšlený. Maggrig také mlčel. Larik – nejstarší vrchní lovčí na Druin, jenž se již blížil šedesátce – byl také zdaleka nejmoudřejší. Maggrig ho měl rád, i když by raději spolykal rozžhavené uhlíky, než by mu to řekl.

Nejdřív dorazili k Larikovu stanu a starší muž se obrátil k Maggrigovi a položil mu ruce na ramena. „Cambil je hlupák. Nevidí, co by mělo být jasný každému horalovi. Aeniřani jsou nepřátelé zítřka. Má země hraniční s vaší, Maggrigu, a tu a tam jsme měli spousty rozepří, ale jestli Aeniřani vstoupí na území Pallidů, přivedu ti svoje horaly na pomoc.“

Maggrig se usmál. Byl to hezký trik, ale faktem zůstávalo, že aby mohli Aeniřané překročit hranici území Pallidů, museli by projít buď zemí Farlainů, nebo Haestenů – a Haestenové byli mnohem slabší než Farlainové. Larik žádal o spojence.

„Dohromady máme tak dva tisíce bojovníků,“ řekl Maggrig. „Myslíš, že by dokázali zastavit aenirský vojsko?“

„Možná.“

„Tak platí. Budeme spojenci. Ovšem čekám, že budu válečným náčelníkem.“

„Ovšem,“ potvrdil Larik. „Dobrou noc.“

#

Následujícího rána stál Maggrig vedle Asbidaga a snažil se potlačit hněv. Ti dva muži by mohli být bratři. Oba měli jasné červené vousy protkané stříbrem, oba byli velmi svalnatí. Deva je znepokojeně pozorovala. Byli si tak podobní – dokud jste se jim nepodívali do očí. V těch Maggrigových nebylo žádné zlo. Deva odvrátila zrak.

Cambilova zahajovací řeč byla krátká, jen rychle nastínil pořádek her. První disciplínou bude horský běh, pět mil krouťícího se okruhu lesy a údolími. Přihlásily se tři stovky mužů a vrchní lovčí rozhodli, že se bude pořádat šest kvalifikačních závodů. První pětice z každého závodu bude soutěžit ve dvou semifinálových bězích a patnáct nejrychlejších a nejsilnějších horalů poběží poslední den finále.

Cambil rozhlásil další kvalifikační soutěže a pak zůstalo na Devě v rozevlátých šatech z bílého lnu, ověšené květinami, aby dala znamení a odstartovala první závod. Jmenovaní atleti, Gaelen a Agwaine mezi nimi, se šťouchali, aby získali co nejlepší pozici. Deva zvedla ruku, na chvíličku ji podržela nahoře, pak mávla a běh začal.

Caswallon se díval na start a viděl, jak Gaelen klidně běží uprostřed pole. Věděl, že se mladý muž snadno kvalifikuje, a tak se vydal mezi stánky na trhu na okraji louky.

U stánků se čile obchodovalo, prodávaly se brože, dýky, cetky a nástroje, sukno, kožišiny, pokrývky a škorně, maso, sýry, ovoce i zelenina. Caswallon se protlačil namačkanými lidmi hledaje

náhrdelník pro Maeg. Jelikož nenašel nic podle svého vkusu, koupil si džbánky medoviny a ovesnou placku. Na okraji louky bylo stále pár stolů prázdných a on si vybral místo dál od lidí, kde bude sám se svými myšlenkami. Od rozhovoru s Maeg nebyl aenirskou hrozbou tak posedlý, ale teď, jak bylo jeho zvykem, ten problém promýšlel a zkoumal ze všech úhlů.

Asi třicet kroků od něj seděli Morgasa a Drada, ale byli skryti v davu, a Caswallon si jich nevšiml. Morgasa se nudila a tak přejížděla pohledem shromážděný lid hledajíc něco, co by ji aspoň na chvíli zabavilo. Zahlédla vysokého muže krácejícího k prázdnému stolu a prodlela na něm očima, které vzápětí poplašeně vytřeštila. Měl na sobě listově zelený plášť a kazajku z leštěné hnědé kůže, přes prsa mu pak visel bandalír se dvěma tenkými dýkami. U boku měl lovecký nůž. Nohavice měl zelené, převázané koženými řemínky. Morgasa se mu upřeně podívala do tváře. Krátká bradka a kníry ji zmátly, ale oči byly stejně tmavě zelené, jak si až příliš dobře pamatovala.

A s takovou nenávistí...

Vstala a došla k místu, kde seděl. „Dobré ráno,“ pozdravila se staženým hrdlem, jen tak tak ovládajíc hněv.

Caswallon vzhlédl. Před ním stála žena celá oděná v černém, přiléhavém rouše, které neskrývalo nic z jejích štíhlých vln. Tmavé vlasy měla spletené do copu, stočené na hlavě do koruny a sepnuté zlatem. Caswallon vstal. „Dobré ráno, paní.“ Pokynem ji vyzval, aby si přisedla, a zeptal se, jaké jí může přinést občerstvení. Pak si Morgasa všimla, že se blíží Drada se dvěma poháry vína.

„Jak se vede, Caswallone?“ zeptal se Drada.

„Dobře. Představíš mě paní?“

„Ty mě tedy neznáš?“ zeptala se poněkud překvapená Morgasa.

„Je o mně známo, že jsem zapomnětlivej, paní, ale ne blázen. Na takovou krasavici, jako jsi ty, se nedá zapomenout.“

Vypadala zmatená, nejistá. „Velice se podobáš někomu, koho jsem kdysi znala. Až nepříjemně se mu podobáš.“

„Doufám, že to byl přítel,“ poznamenal Caswallon.

„To nebyl.“

„Tak mi dovol ti to za něj vynahradit,“ pravil s úsměvem.
„Připojíš se ke mně?“

„Ne. Už musím jít. Ale prosím, jelikož se vy dva znáte, co kdybyste si vypili víno spolu?“

Muži se za ní dívali, jak odchází. „Zvláštní žena,“ utrousil Drada.

„Kdo je to?“

„Morgasa, konkubína mého otce. Je krásná, ale nemá smysl pro humor.“

„Myslela si, že mě zná.“

„Ano. Zúčastníš se her?“

„Ano.“

„V čem?“ vyzvídala Drada.

„Krátkej meč.“

„Myslel jsem, že jsi běžec.“

„Býval jsem. Máš dobrý informace. A ty?“

„Ne, naneštěstí celkem v ničem nevynikám.“

„Zřejmě vynikáš na poli výběru,“ prohodil Caswallon. „Málokdy jsem viděl muže tak tvrdě cvičit.“

Drada se usmál. „Aeniřani rádi vyhrávají.“

„Rád bych věděl proč.“

„Co to znamená? Nikdo přece nechce prohrát.“

„Pravda. Ale žádný horal necvičí pro hry. Ty jsou jenom nádavkem k jeho životu a jeho přirozeným schopnostem. Když prohraje, tak jenom pokrčí rameny. Jeho svět tím nekončí.“

„Možná proto jste horalové, žijete klidnej život tady v těch nádherných horách, zatímco Aeniřané dobývají kontinent.“

„Ano, tak jsem to myslel,“ přitakal Caswallon.

„To byl tvůj nápad, dát nám doprovod?“

„Bál jsem se, abyste nezabloudili.“

„To od tebe bylo laskavý.“

„Já jsem laskavej člověk,“ odtušil Caswallon. „Taky zařídím, aby vás doprovodili zpátky.“

„Cambil nás ujistil, že to nebude nutný. Nebo snad není vrchním lovčím?“

„To je, ale my jsme svobodný lidi a vrchní lovčí není všemocnej.“

„Hodně toho na sebe bereš, Caswallone. Proč nemůžeme být přátelé? Jak jsi viděl, Aeniřané ctí vaše hranice. Obchodujeme. Jsme sousedé.“

„My dva přece tyhle hry hrát nemusíme, Drado. Já vím, co máte v duši. Jako všichni zabijáci, bojíte se, že se najde větší zabiják, který se příkrade za várna, jako se vy kradete za ostatníma. Nemůžete žít se svobodnejma lidma na hranicích. Neustále musíte s někým válčit. A jednoho dne, jestli dosáhnete toho, o co tak ctižádostivě usilujete, povládnou Aeniřani od moře k moři na všechny strany, ale ono to ani pak neskončí. Obrátíte se proti sobě jako vztekli vlci. Dneska zasíváte do srdcí lidí strach. Ale zítra? Budou vás považovat jenom za vřed na krku dějin.“

Ta slova pronášel bez zápalu. Drada usrkl vína a pak vzhlédl a setkal se s Caswallonovým pohledem. „Chápu, proč takhle myslíš, ale mýlíš se. Každá nová civilizace začíná v krveprolití a hrůze, ale jak roky míjejí, usadí se, začne prosperovat, růst a tloustnout. Pak, když dosáhne okázalého vrcholu, proklouzne přes obzor nový nepřítel a krveprolití začne nanovo.“

„Farlainové budou vaše zkáza,“ pravil Caswallon. „Jste jako člověk, který zvedne nohu, aby zašlápl červa – je moc vysoko, aby viděl, že je to zmije.“

„Přesto, když člověk dupne, zmije zemře,“ poznamenal Drada.

„A člověk s ní.“

Drada pokrčil rameny. „Každý jednou umře.“

„Ano, to je pravda, můj milý. Ale někteří umírají dýl než ostatní.“

###

Hry pokračovaly celých deset dnů a strach vrchních lovcích rostl. Aeniřané závodili zuřivě a vnesli do soutěží nový elán. Pryč bylo zdání přátelské rivality – cizinci bojovali, jako by na výsledku závisel jejich život.

Předvečer posledního dne se všeobecné vítězství Aeniřanů změnilo z možnosti v pravděpodobnost. Porazit by je mohli pouze atleti Farlainů. Aeniřané vyhráli až na dvě všechna finále na krátké trati, porazili Gwalchmaie v lukostřeleckém turnaji, ale prohráli hod oštěpem s Laynem. Caswallon porazil aenirského vyzyvatele v

souboji s krátkým mečem, jenže prohrál ve finále s Intoshem, šermířem Pallidů. Gaelen s Agwainem se probojovali do finále pětímílového běhu, který byl naplánován na zítra, ačkoliv Agwaine se kvalifikoval jen díky tomu, že si haestenský běžec podvrtl kotník, když přeskakoval padlý kmen.

Jeho zklamání z toho, že se do finále dostal takovým způsobem, se ještě prohloubilo, když zjistil, že aenirský atlet, bělovlasý Borak, odsunul Gaelena na druhé místo v jejich semifinále.

Lennox, v ohromné ukázce čiré síly, se pohodlně dostal do finále silové soutěže, ale ještě se musel postavit obrovské síle obra Orsy, jenž sám zůstával neporažen. Aeniřané si získali zdráhavou úctu horalů, ale hry byly pokažené.

Cambil se během klání držel zpátky, v srdci znal rozsah své chyby. Nemyslitelné se již již stávalo skutečností. Aeniřany dělily dvě disciplíny od vítězství. Cambil si k sobě zavolal Gaelena a Agwaina a trojice se posadila k velkému prázdnému krbu Cambilova domu.

„Věříš, že můžeš toho Boraka porazit, Gaelene?“ zeptal se Cambil věda, že syn na jejich úrovni soutěžit nemůže.

Gaelen si protřel oči a pečlivě volil slova. „Včera jsem neviděl žádnéj smysl, držet se. To by mu jenom ukázalo moje hranice. Ale na druhou stranu, on přede mnou schovává svý rezervy. Ne, nejsem si jistej. Ale myslím, že ho dokážu porazit.“

„Co myslíš ty, Agwaine?“

„Můžu jenom souhlasit s Gaelenem, otče. Jsou úžasně vyrovnaní. Žádněj výsledek by mě nepřekvapil.“

„Oba jste si vedli velmi dobře a dělali jste Farlainům čest. I když jsi adoptovaný, Gaelene, máš srdce horala. Přeu ti úspěch.“

„Děkuju, vrchní lovčí.“

„Jdi domů a odpočívej. A nejez těžkou snídani.“

Gaelen odešel z domu a zatoulal se k borové ohradě za dvorem. Otočil se a vzhlédl k Devinu oknu v naději, že zahlédne světlo. Nesvítilo se tam. Zklamaně otevřel branku a vydal se na krátkou cestu lesem ke Caswallonovu domu v údolí.

Noc byla jasná, měsíc v úplňku a ve větvích nad hlavou šeptal lehký vánek. Vzpomněl si na závod a jeho důsledky. Byla pravda, že

si na vítězství nevěřil, ale překvapilo by ho, kdyby ho Aeniřan porazil. Měl dojem, že v plavovlasém běžci odhalil náznak únavy, když vyběhli z hor k poslednímu okruhu na louce. Gaelen se v té chvíli nijak neštvál, jen pozorně sledoval protivníka. Posledních dvě stě kroků muž kýval hlavou a nepravidelně máchal rukama.

Gaelen doběhl dobře o třicet kroků pozadu, a zítra to bude těsnější. Caswallon mu nanasl jednu velmi povzbudivou myšlenku. Boraka ještě nikdy nikdo nevyzkoušel. Má srdce, které by se vyrovnalo jeho rychlosti?

Zleva na Gaelena vyskočil tmavý stín a další zprava. Mládenec se sehnul a stočil, použil předloktí, aby odrazil dřevěný kyj. Pěstí udeřil nejbližšího muže do břicha a následoval rychlý hák do brady. Útočník se složil jako praštěný palicí. Gaelen se vrhl doprava a ramenem vrazil druhému muži pod žebra. Protivník zachrčel, jak mu Gaelen ošklivě vyrazil dech. Gaelen se vyškrábal na nohy a kopl ležícího muže do obličeje. Ze stromů vyběhli další muži. Gaelen ve tmě nerozeznal tváře, ale oblečení byli jako horalové.

Jednoho útočníka srazil pravým hákem do brady, ale pak ho do spánku udeřil dřevěný kyj. Gaelen se stočil doleva a marně zvedl ruku, aby si chránil hlavu. Kyj ho udeřil do stehna a tělem mu projela bolest. Další rána do lýtky, a Gaelen se zhroutil na zem, snažil se vstát, ale do obličeje ho zasáhla plnou silou noha v těžké holínce. Ucítil ještě dvě rány do pravé nohy a pak ztratil vědomí.

Již svítalo, když ho našli. Caswallon ho našel ležet v bezvědomí, když se vydal do Cambilova domu. Horal si dělal starosti, že Gaelen zůstal před závodem celou noc venku, ale usoudil, že přespál v domě vrchního lovčího. Opatrně Gaelena převrátil a zkontroloval mu tep a dech. Prohmatal zaschlou krev na jinochově spánku. Lebka nebyla puklá. S námahou si zvedl Gaelena na rameno a klopýtal k domu.

Caswallonovo kopání do dveří probudilo nejdřív Devu. Seběhla dolů, odsunula zástrčky a vpustila ho dovnitř. Caswallon prošel kolem a položil Gaelena do koženého křesla. Deva z kuchyně přinesla vodu a ručník a omyla Gaelenovi hlavu.

Připojil se k nim Cambil, do půli těla nahý a ještě ne zcela probuzený. „Co se stalo?“ vyptával se a sklonil se nad bezvládného mládence.

„Podle stop bych řek, že když odsud včera odešel, šlo za ním pět chlapů,“ sdělil mu Caswallon.

„Proč?“

Caswallon se k němu otočil s planoucíma očima. „No co myslíš? Byl jsem hlupák, že mě to nenapadlo samotného.“

„Ty myslíš, že Aeniřani...“

„Chceš další důkaz?“ Caswallon opatrně rozvázal tkanice Gaelenových kamaší a stáhl mu je. Pravou nohu měl jinoch plnou modrých skvrn a koleno nateklé a měkké. Když mu Caswallon prohmatával kosti, zda je nemá zlomené, Gaelen zasténal. „Obratně provedený, nemyslíš?“

„Zruším závod,“ prohlásil Cambil.

„A jaký důvod uvedeš?“ vyštěkl Caswallon. „A k čemu by to bylo? Dneska musíme vyhrát obě soutěže. Když jednu zrušíš, jenom budeš muset dát trofej Aeniřanům.“

Agwaine stál u paty schodiště a sledoval výměnu názorů. Neřekl nic, prošel kolem otce a ven na dvůr. Odsud se zadíval na louky a hory za ní. Připojila se k němu Deva s vlněným plédem přes ramena. V ranním vánku jí povlávala bílá noční košile. Agwaine jí položil ruku kolem pasu a ona mu dala hlavu na rameno.

„Nač myslíš?“ zeptala se.

„Myslel jsem na otce.“

„A na co?“

„Ech, to nevím. Na spoustu věcí. Zmýlil se, teď to vím. Hry byly pokažené od chvíle, kdy se nechal od Drady umluvit a dovolil Aeniřanům zúčastnit se. Ale oni mu tak pochlebovali.“

„Jsi zklamaný?“

„Ano, asi jsem. Nechápej mě špatně, Devo. Velmi otce miluju a dal bych všechno, aby si ho vážili tak, jak chce. Ale jako každý chlap, i on má své hranice a dělá chyby.“

„Gaelen se probouzí.“

„Ano, ale dneska nepoběží.“

„Ne, ale ty ano, bratře.“

„Ano,“ povzdechl si Agwaine. „Ano, já poběžím.“

#

Louka byla plná lidí, stánky opuštěné a tři tisícovky horalů se tlačily u startu horského běhu. Patnáct běžců, pouze v bederních rouškách a v opánkách, oddělovala od davu provazová přehrada prvních dvě stě kroků až ke stoupání k lesu.

Agwaine se protáhl mezi atlety a postavil se vedle vysokého Boraka. Muž se nedíval napravo ani nalevo, oči upíral přímo před sebe a uši měl nastražené na povel k běhu.

Jako hlavní pořadatel měl Cambil povinnost závod odstartovat. Vedle něj stál Asbidag s Morgasou, Maggrigem, Larikem a ostatními vrchními lovčími z menších klanů.

Cambil zvedl ruku. „Připravit,“ křikl. Na dav padlo ticho, běžci se napjali k běhu. „Ted’!“ zvolal Cambil, atleti vyrazili a strkali se kvůli lepší pozici v úzké provazové ohradě.

Agwaine se dostal za Boraka a vytáhlo ho to do čela pole, jak se hubený Aeniřan hnál kupředu. Gaelen, belhající se o holi, závod zklamaně pozoroval a bylo mu těžko u srdce. Vedle něho Lennox s Laynem hlasitě povzbuzovali svého bratrance.

Běžci se přiblížili k úpatí hory. Agwaine a Aeniřan byli asi dvacet kroků před polem běžců. Borak zkrátil krok, a předklonil se, jak běžel do kopce. Dlouhýma nohama rytmicky bušil do udupané hlíny. Tělo, pokryté tenkou vrstvou potu, se mu lesklo a rudozlaté vlasy se mu třpytily ve slunci. Agwaine, s pohledem upřeným na protivníkovu záda, dýchal lehce věda, že prubířským kamenem bude začátek třetí míle. Právě na tomto místě byl poražen v semifinále, když Aeniřan zrychlil krok a zanechal soupeře daleko za sebou. V té chvíli objevil síluvysávající moc porážky.

Dav dole přihlížel, jak šplhají do kopce, a Asbidag se naklonil ke Cambilovi. „Tvůj syn běží dobře,“ poznamenal.

„Děkuju.“

„Ale kde je ten chlapec s bílým pramenem ve vlasech?“

Cambil neuhnul pohledem. „Včera v noci ho zranili ve rvačce.“

„To nerad slyším,“ řekl Asbidag mile. „Snad nějaké rozmíšky mezi klany?“

„Ano, snad,“ odušil Cambil.

Běžci minuli dvoumílovou značku a stočili se přes vrchol kopce kolem vysoké křídové skály a do lesa dlouhým obloukem zpátky k

domovu. Agwaine už neslyšel běžce za sebou, jen bušení vlastního srdce a chraptivý dech. Stále se však držel tři kroky za mužem před sebou.

Těsně před třímílovou značkou Borak prodloužil krok a získal náskok deset kroků, než se Agwaine chytil.

Když měl Gaelen ošetřené rány, Caswallon si předchozího dne odtáhl mladého Farlaina stranou. „Já vím, že ve spoustě věcí máme rozdílný názory, bratranče,“ řekl mu Caswallon. „Ale pokus se uvěřit tomu, co ti teď řeknu. Víš, že jsem před třemi lety horskej běh vyhrál já. Dokázal jsem to tak, že jsem se v polovině zbavil pole – tu samou metodu použil ten Aeniřan v semifinále. Takže vím, jak myslí. Nemá závěrečnej sprint, jeho jediná naděje je zbavit se svých protivníků. Až se utrhne, bude ho to bolet. Nohy ho budou pálit, stejně jako tebe, a v plicích bude mít oheň. Měj to na paměti. Bolest, kterou ucítíš ty, on ucítí taky. Drž se ho.“

Agwaine nevěděl, jak se Aeniřan cítí v této chvíli, ale jak se snažil zkrátit vzdálenost mezi nimi, bolest v nohou se zvýšila, v krku ho začalo pálit a dýchal nepravdělně. Ale získával krok za krokem, až byl nakonec těsně za válečníkem.

Ještě dvakrát se Borak pokusil zbavit umanutého horala. A Agwaine dvakrát dotáhl.

Vepředu, skrytý stěnou křoví, klečel aenirský válečník. V ruce měl kožený prak, v němž byl vložený kulatý černý kámen. Zhlédl běžce a připravil se. Viděl, že menší horal se drží Boraka, a zaklel. Bylo již tak dost těžké složit běžícího muže, natož když musel riskovat, že zasáhne svého kamaráda. Borak však věděl, že tam je. Zrychlí.

Běžci už byli blízko a Aeniřan zvedl prak...

„Ztratil ses, můj milý?“

Válečník se otočil a chvatně pustil prak.

„Ne. Díval jsem se na závod.“

„To sis vybral dobrý místo,“ prohodil Caswallon s úsměvem.

„Ano.“

„Nevrátíme se, abychom se podívali na finiš?“

„Půjdu sám,“ štěkl Aeniřan a ohlédl se dolů po stezce právě včas, aby viděl, že běžci právě opustili les a vyběhli na poslední svah před posledním okruhem.

„Jak si přeješ,“ odušil Caswallon.

Borak si začínal dělat starosti. Slyšel za sebou toho prokletého horala a ve chvílce vyběhne z lesa. Na co, ve jménu Vatana, ten Snorri čeká?

Těsně předtím, než se dostali na dohled davů dole, Borak zkrátil krok. Když ho Agwaine dotáhl, Borak se ohnal loktem a rozrazil Agwainovi ret. Horalovi odskočila hlava dozadu. V té chvíli vyběhl Borak z lesa na mírný svah a dolů do údolí.

Agwaine klopýtl, znovu nabral rovnováhu a jal se ho pronásledovat. Zaplavil ho hněv a utopil bolest v jeho unavených nohou.

Na louce dole se ze tří tisíc hrdel vydral bouřlivý jásot, který se odrážel od okolních hor. Cambil nevěřil vlastním očím. Jako vrchní lovčí měl zůstat nestranný, ale prostě to nebylo možné. Vymrštil se na nohy, seskočil z pódia a připojil se k davu. Křičel z plna hrdla.

Borak se po hlavě vrhl do stěny zvuku, což ho vyděsilo, protože už neslyšel muže za sebou. Věděl, že nemá smysl ohlížet se, protože to ho bude stát rychlost, ale nemohl si pomoci. Otočil hlavu a tam, hned těsně za ním, byl Agwaine a z rozbitého rtu mu crčela krev. Borak se pokusil zrychlit krok – cílová čára byla jen padesát kroků daleko – ale vzdálenost se před ním natahovala jako věčnost. Agwaine ho znovu dotáhl – a pak ho předběhl.

Horalové šileli. Rozdupali provazovou přehradu a Agwaina pohltil dav, jen aby si ho dva Farlainové zvedli na ramena. Borak se skloněnou hlavou odklopýtal stranou, pak se zastavil a očima vyhledal svého pána.

Asbidag tam stál a mlčky se díval z pódia vrchních lovčích. Borak se mu podíval do očí a odvrátil zrak.

„Pořád ještě je tu Orsa,“ poznamenal Drada. Jeho otec kývl a pak se díval, jak zlomený Borak odchází od stanů Aeniřanů.

„Už ho nechci nikdy vidět.“

„Pošlu ho na jih,“ řekl Drada.

„Nechci, aby ho ještě někdy někdo viděl.“

Horalský zápal, který zřejmě dosáhl vrcholu po Agwainově nečekaném a chrabrém vítězství, vystoupil k novým výšinám během dlouhého odpoledne. Ke stánkům nikdo nezavítal, ani se neposadil ke stolu s medovinou nebo vínem. Všichni se tlačili kolem prostřední louky, kde Lennox a Orsa zápolili o titul nejsilnějšího muže hor.

To, že ti dva jsou úžasně vyrovnaní, bylo zřejmé již z vyřazovacích kol, kdy se oba bez námahy probojovali do finále. Oba měli hodně přes šest stop. Tělesně byli téměř stejní, mohutné kostry obalovaly silné uzly svalů. Deva je oba považovala za stejně ošklivé, i když mužská část diváků je sledovala s upřímným obdivem.

Soutěž měla pět částí. První muž, který vyhraje ve třech z nich, se stane vítězem.

První kolo vyhrál snadno Orsa. Spočívala v hodů olověnou koulí, vážící dvacet liber, jednou rukou. Orsův první hod měřil osmnáct a půl kroku. Lennox zvládl jen třináct. Ale v příští soutěži – narovnávání podkovy – horal skóre vyrovnal.

Caswallon soutěž sledoval s Gaelenem a Maeg, byl celý ustaraný. „Ten Aeniřan je ohebnější a tudíž je i rychlejší. Proto tak snadno vyhrál vrh koulí a díky tomu je favoritem pro volnej zápas.“

Při třetí soutěži bylo třeba zvednout kamennou kouli a odnést ji k nataženému provazu. Lennoxovi se to podařilo jako prvnímu.

Černý balvan zhruba ve tvaru koule odnesli na dřevěnou plošinu v čele dráhy. Dvě stě Uber kluzkého kamene. Lennox k němu došel, zhluboka se nadechl, a na dav padlo ticho, takže se mohl soustředit na úkol před sebou. Váha nebyla problém. Kdyby byla kamenná koule v závěsu, Lennox by ji klidně přenesl přes celé Druinské pohoří. Ale když ji držel na hrudi, s každým krokem mu povoloval stisk. Silný muž ji dokázal odnést na deset kroků. Velmi silný zvládl dvacet. Ale jen ti s ohromnou silou ji dokázali odnést dál než třicet. Muž, nyní známý jako Orákul, ji v mládí odnesl na čtyřicet dva kroky. Lidé si o tom stále vyprávěli.

Lennox pokrčil kolena, mocnými rukama kámen objal a napjal ramenní a zádové svaly. S namáhavým zachrčením se narovnal, pomalu se obrátil a vydal se k provazu.

Po patnácti krocích mu kámen začal klouzat, ale on ho sevřel ještě pevněji a šel dál. Při třiceti krocích zkrátil krok. Pryč byl pomalý, odměřený krok. Ted' zvrátil hlavu a svaly a šlachy na krku mu vyvstávaly jako železné pruty.

Při čtyřicátém kroku byl ve tváři karmínový, žíly na spáncích se mu kroutily, oči měl pevně zavřené.

Po pětáctýřiceti krocích Lennox klopýtl, udělal ještě jeden krok a pak odskočil, neboť musel tíhu břemene pustit. Tři muži kámen vypáčili a čtvrtý místo označil bílým kolíkem.

Mocně lapaje po dechu Lennox pohledem vyhledal svého soupeře, hledaje v jeho tváři známky znepokojení. Orsa si prohrábl husté žluté vlasy a shrnul si je z očí. Zazubil se na Lennox, úsměv to byl přátelský, otevřený. Lennoxovi pokleslo srdce.

K ohromení davu Orsa snadno odnesl kamennou kouli kolem kolíku a pustil ji na sedmapadesátém kroku. Byl to neuvěřitelný výkon a dokonce i horalové mu zatleskali. Lidé se dívali na Lennox vědouce, že to bude velká rána pro jeho morálku. Seděl v trávě a s vážnou tváří a zachmuřeným výrazem pozoroval soupeře.

Cambil ohlásil přestávku, aby mohli soutěžící nabrat síly, než začne přetahování lanem, a lidé se vydali ke stolům s medovinou a jámám s pečeni.

Caswallon s Gaelenem došli k Lennoxovi spolu s Agwainem, Cambilem a Laynem. „Dokážeš ho porazit?“ zeptal se Cambil.

„Ted' ne, bratranče,“ štěkl Caswallon. „Nech ho odpočinout.“ Cambilovi vzplály oči hněvem a zlostně se odvrátil. Agwaine zaváhal a pak otce následoval.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Caswallon a posadil se. Lennox se zazubil a pokrčil rameny.

„Cítím se zlomenej. Jak může někdo odnýt ten kámen skoro šedesát kroků? To je nelidský.“

„Myslel jsem si to samý, když jsi ho ty odnesl šestačtyřicet.“

„Myslím, že ho nedokážu porazit.“

„Ale dokážeš.“

„Tak to ses nedíval moc pozorně, bratranče.“

„Ale, to víš, že jsem se díval, Lennox, a proto to vím. Chytil kámen níž a skláněl hlavu. Tys ji dal nahoru. To ti zkrátilo krok. Mohl ses mu vyrovnat. Pořád ještě můžeš.“

„Nechápej mě špatně, Caswallone. Udělám, co půjde. Ale on je silnější, o tom není pochyb.“

„Já vím.“

„Ale on není Farlain,“ ozval se Gaelen. „Ty jseš.“

Lennox se zazubil. „Tak praví náš kulhající bratranec, co dovolil pouhejm pěti Aeniřanům, aby ho vyřadili ze závodu.“

Gaelen se zasmál. „Myslel jsem to ale vážně. Podle mě tě nedokáže porazit, Lennox. Myslím, že takovej chlap se ještě nenarodil, co by to dokázal. Uvidíš.“

„To je uklidňující pomyslení, Gaelene. A děkuju.“ Lennox zavrčel a natáhl se na záda.

„Převrat se na břicho,“ nařídil mu Layne. „Rozmasíruju ti svaly.“

Caswallon pomohl Gaelenovi na nohy, protože když seděl, ztuhla mu zraněná noha. „Pojďme se najíst. Jak se cítíš?“ chtěl vědět horal.

„Bolí to. Ztraceně, Caswallone, kéž bych moh běžet ten závod.“

„Proč?“

„Chtěl jsem pro klan něco udělat. Být někdo.“

„Ty jseš někdo. A my všichni víme, že bys bejval vyhrál. Bylo ale lepší, že to dokázal Agwaine.“

„Proč?“

„Protože to Agwaine potřeboval. Dneska se o sobě něco naučil. V některých věcech je stejnej jako jeho táta, plnej pochyb. Dneska jich spoustu ztratil.“

„Možná to prospělo Agwainovi, ale rozhodně ne mně.“

„To je pravda,“ připustil Caswallon a prohrábl Gaelenovi vlasy. „Ale vždycky je tu příští rok.“

Odpoledne se začalo přetahováním, nejvyšší soutěž síly a výdrže. Soutěžící si ovinul provaz kolem těla a zapřel se. Na druhé straně se ho tři muži snažili přetáhnout. Po určené době se k trojici přidal čtvrtý muž a po další chvíli další a tak dál.

Tentokrát šel Orsa první. Muži, kteří se jím snažili pohnout, byli všichni Farlainové. Aeniřan se zapřel o hluboko zabořený kámen a první tři snadno vydržel, ještě se jim poškleboval a vybízel je, aby tahali silněji. Když ho tahalo již šest mužů, došly mu vtipy, dech si teď schraňoval pro daný úkol. Sedmý muž na něj již byl moc a on upadl a tvrdě narazil na zem. Ve chvíle stál, usmíval se a stěžoval si na to, že mu pod nohou uklouzl kámen.

Na značku se postavil Lennox a kolem ramen měl ovinutou pokrývku, aby ho lano nespálilo. Rychle ho svinul a přehodil si ho přes rameno a záda. Pak zkontroloval kámen. Držel pevně. Zapřel se a tři aenirští válečníci začali tahat.

Připojil se k nim čtvrtý, pak pátý. Lennox neplýtl dechem, aby se jim posmíval. Uzavřel před nimi svou mysl.

Byl skálou zasazenou do úbočí hory, nepohnutelný. Silný strom s hlubokými kořeny. Zavřel oči a soustředil se, cítil, jak proti němu působí větší a větší síla a on ji vstřebával.

Nakonec byl tah příliš velký a on povolil, otevřel oči a přepočítal své protivníky.

Devět mužů!

Lennox pustil provaz a obrátil se k Orsovi. Aenirský válečník se střetl s jeho pohledem a pomalu přikývl. Už se neusmíval, když šel za tmavovlasým horalem. Modré oči se setkaly se šedýma. Orsovi táhlo na třicítku, byl to zkušený válečník, který ještě nikdy nebyl poražen a nikdy nebude. Jeho sebedůvěra se zrodila ze sebevědomí, zkušenosti a bolesti ostatních. Lennoxovi nebylo ani osmnáct, nebyl cvičený ve válce ani v boji, ale čelil bestii a neutekl.

Teď čelil Aeniřanovi a jeho pohled zůstal chladný a vyrovnaný. Orsa kývl a odvrátil se.

Jelikož oba dvakrát zvítězili, celou soutěž měl rozhodnout zápas ve volném stylu, co byl kultivovaný eufemismus pro boj, kde jediným pravidlem bylo, že žádná pravidla neexistují. Souboj se pořádal v provazem ohrazeném kruhu šest kroků v průměru a první, kdo opustí kruh, prohrál. Zatímco se soupeři připravovali, došel za Lennoxem Caswallon a něco mu pošeptal. Obrovský horal kývl a vstoupil do kruhu.

Orsa se k němu připojil a oba muži si potřásli rukama a vzali na vědomí jásoť davů. Pak od sebe odstoupili a s rozpřaženými rukama se začali obcházet.

Náhle Lennox popošel dopředu a vytáľ Orsovi lehký políček. Aeniřan, očekávaje ránu, sklonil hlavu a couvl. Lennox opět švihl rukou, a tentokrát Orsu plácl přes ruku. Někdo v davu se začal smát a další se k němu připojili. Lennox předstíral útok pravou a pak Orsu plácl znovu, tentokrát levačkou. Smích sílil.

Orsovi se podivně zablesklo v modrých očích a on se začal třást. S pronikavým zavřeštěním se vrhl na svého mučitele. Už ho nechtěl jenom vyhodit z kruhu. Teď jen smrt mohla pomstít urážku.

Orsa se opět změnil v bersekra!

Lennox útoku čelil se skloněnou hlavou a natočil se, aby mohl zasadit Orsovi na vousatou bradu dunivý pravý hák. Aeniřan se jenom oťrásl a znovu zaútočil. Tentokrát ho Lennox zasáhl oběma rukama, ale na uchu mu prudce přistála Orsova pěst. Lennox se zapotácel. Levačka Lennoxovi zlomila nos a horalovi na bradu vystříkla krev. Lennox Orsu v obraně zoufale odstrčil a couvl na okraj kruhu. Orsa znovu zaútočil a vyrážel ze sebe aenirský bojový pokřik. Lennox v poslední chvíli přiklekl, a když se Orsa dostal nad něj, prudce se zvedl. Rychlost útoku nesla Orsu dál, takže po hlavě přeletěl přes svého protivníka a přistál v lidech natlačených za kruhem.

Boj skončil a Lennox vyhrál. Ale Orsa, ve svém šílenství bersekra, nevěděl nic o kláních a ubohých vítězstvích. Odhodil stranou muže, kteří mu pomáhali na nohy, a skočil zpátky do kruhu, kde stál Lennox s vítězně pozdviženými rukama.

„Za tebou!“ zařval Gaelen a desítky dalších.

Lennox se prudce otočil. Orsa mocnou rukou sevřel horalovi hrdlo. Lennox proti drtivé síle Aeniřanových prstů pudově napjal svaly na krku. Sám sevřel ruce Orsovi na hrdle, čímž zduřil jeho strašné vrčení.

Jak se dva muži namáhali a kývali uprostřed kruhu, rozhostilo se ticho.

Pak se objevil vysoký Drada v červené plášťence a protlačil se davem. V pravé ruce třímál palici, kterou bratra praštil zezadu do

lebky. Orsovi se v očích objevil skelný pohled a jeho sevření povolilo. Drada jej udeřil ještě jednou a obr padl. Lennox couvl a mnul si pohmožděný krk.

Orsa se vyškrábal na nohy a obrátil se k bratrovi. „Promiň,“ řekl a pokrčil rameny. Došel k Lennoxovi a stiskl mu ruku. „Dobrý souboj,“ řekl. „Jsi silný.“

„Myslím, že by nikdo nedokázal zanýst kouli tak daleko jako ty,“ řekl mu Lennox.

„Možná ne. Proč jsi mě plácl?“ Otázka byla položena tak prostě a zpřímá, že se Lennox nervózně zasmál, jak si zprvu nedokázal uspořádat myšlenky. Ale Orsa trpělivě čekal a v jeho širokém obličejí nebyly vidět žádné emoce.

„Udělal jsem to, aby ses rozčílil a přestal ses ovládat.“

„Myslel jsem si to. Porazit se sám – to není dobré.“ Stále pokyvoval hlavou a odešel. Lennox se za ním zmateně díval, pak ho však obklopil dav. Lidé ho poplácávali po zádech a vedli ho k pódiu vrchních lovcích, kde přijal blahopřání hlavního pořadatele.

Když se lidé rozešli, zašel Drada za Caswallonem. „To tys mu poradil, aby mého bratra rozčílil k nepřítelství, vid’?“

„Ano.“

„Začínáš být protivný, Caswallone.“

„To rád slyším.“

„Žádný rozumný muž by neměl být rád, že si udělal nepřítele.“

„Já si nepřítele neudělal, Drado. Já jsem ho poznal. To je rozdíl.“

###

Kolem tuctu planoucích ohňů se začal slavnostní tanec a svobodné dívky z klanu Farlainů si z řad čekajících horalů vybraly tanečnický. Ozývaly se dudy, drsné a jasné, flétny, zadumané a melodické, a harfa, okouzlující a přízračná. Byla to horská hudba a smysly horských mužů a žen opájela víc než víno.

Deva tančila s Laynem oštěpový tanec, zatímco Gaelen seděl sám a bojoval předem prohranou bitvu se sebestřelostí. Noha ho bolela a on ji natáhl pod stůl a třel si nateklé stehno.

Tak ho tam těsně před půlnocí našel Gwalchmai. Mladý lučištník na sobě měl nejlepší šaty, plášť z měkké hnědé kůže přes vyšívanou

zelenou suknici. „O slavnostní noci by neměl být nikdo sám,“ prohodil Gwal a sedl si naproti svého kamaráda.

„Zrovna jsem čekal na děvče s oteklou levou nohou, pak bychom mohli kulhat spolu,“ zabručel Gaelen a nalil si do poháru další medovinu.

„Já mám nohy dvě a tanečnici jsem si stejně nenašel,“ namítl Gwal a nalil si Gaelenovo víno.

„No tak, Gwale, musí tu být aspoň pět set panen.“

„To já ale nehledám,“ řekl Gwalchmai smutně. Gaelen k němu vzhlédl. Jeho přítel měl ve světle ohně vlasy rudé jako plamen a tvář již ne chlapeckou, ale hubenou a pohlednou.

„Tak co chceš... princeznu?“

Gwalchmai pokrčil ramený. „To je těžká věc, Gaelene. Ale vím, že se nikdy neožením.“

Gaelen neříkal nic. Už nějakou dobu věděl, stejně jako Layne a Lennox, že Gwalchmaie farlainské panny vůbec nezajímají. Chlapci tomu nerozuměli, ale jen Gaelen vytušil pravdu. V Ateris potkal mnohé, kteří sdíleli Gwalchmaiovy utajované touhy. „Ty víš, co jsem, vid’?“ vyhrkl náhle Gwalchmai.

„Ano vím,“ řekl mu Gaelen. „Ty jsi Gwalchmai, jeden ze Šelmobijců. Jsi horal, a já jsem pyšný na to, že jsi můj přítel.“

„Takže ty si nemyslíš...?“

„Řek jsem ti, co si myslím, bratranče,“ prohlásil Gaelen, natáhl se a sevřel Gwalchmaiovi rameno.

„To je pravda. Já ti děkuju, příteli.“ Gwalchmai si povzdechl – a změnil předmět hovoru. „Kde je Caswallon?“

„Provází Aeniřany zpátky do Aesgardu.“

„Mě teda nemrzí, že odešli,“ zabručel Gwal.

„Ne. Slyšels o Borakovi?“

„O tom běžci? Co je s ním?“

„Večer ho našli oběšeného na stromě na západním kopci.“

„On se zabil?“

„Vypadá to tak,“ řekl Gaelen.

„To jsou divný lidi, tihle Aeniřani. Doufám, že se příští rok nevrátí.“

„Myslím, že se vrátí, ale ne na hry,“ poznamenal Gaelen.

„Nejseš další z těch válečnejch štváčů?“

„Bojím se, že jo.“

„Co by mohli získat? Na Druin žádný bohatství není.“

„Válka je pro Aeniřany samotnou cenou. Oni pro ni žijí.“

Gwalchmai se předklonil, opřel se o lokty a potřásl hlavou. „To je ale noc! Nejdřív prohraju v lukostřelbě, pak si pořídím ubrečenou opici a teď tu sedím s chlapem, co věští válku a smrt.“

Gaelen se uchechtl. „Při turnaji jsi měl smůlu. Když ten Aeniřan zasáhl do černýho, utichl vítr a to mu dodalo přesnost.“

„Bud' tisíckrát požehnanej, že sis toho všiml,“ řekl Gwal a zazubil se. „Už jsi byl někdy opilej?“

„Ne.“

„No, zřejmě je to jediná zábava, co na nás zbyla.“

„Souhlasím. Dones další džbáněk.“

Během hodiny jejich nevázané písňe přilákaly pár následovníků. Připojili se k nim Lennox s Agwainem a přinesli čerstvé zásoby, pak dorazil Layne s Devou.

Pítí teklo proudem až skoro do svítání a skupinka si přisedla k dohasínajícímu ohni. Písňe utichly, smích se vytratil a hovor se přenesl na hry a možné následky. Deva vedle Layna usnula. Ten ji položil na zem a zakryl svým pláštěm.

Gaelen se díval, jak jí něžně upravuje kus oděvu, a zabořilo ho u srdce. Odvrátil zrak a snažil se znovu soustředit na hovor. Ale nemohl. Vzhlédl k horám a uviděl rudnoucí obzor. Caswallon mu prozradil svou teorii o plánu Aeniřanů, demoralizovat horaly. Ale moc se zmýlili. Ke konci dosáhli pravého opaku. Muži všech klanů povzbuzovali Agwaina a Lennoxu proti společnému nepříteli. Aeniřané vlastně sjednotili klany tak, jak to nikdo za sto let nedokázal.

Gaelen zaslechl svoje jméno a s trhnutím se vrátil do přítomnosti.

„Je mi líto, žes nemohl závodit,“ říkal Agwaine.

„To nemusí. Byl jsi skvělej.“

„Caswallon mi poradil.“

„Je jasný, že to byla dobrá rada.“

„Ano. Mrzí mě, že s tátou nejsou přátelé.“

„A ty?“

„Co já?“

„Jakej máš dojem teďka... totiž z Caswallona?“

„Jsem mu vděčnej. Ale jsem synem svýho otce.“

„Rozumím.“

„To doufám, bratranče.“ Jejich oči se setkaly a Agwaine napřáhl ruku. Gaelen ji přijal.

„Tohle moc rád vidím,“ řekl Lennox, předklonil se a položil ruku na jejich. Layne a Gwalchmai ho následovali.

„Jsme všichni Farlainové,“ prohlásil Layne vážně. „Bratři v duchu. Ať to tak dlouho zůstane.“

„Pét šelmobijců,“ řekl Agwaine a zazubil se. „Měli bychom být přátelé.“

Deva otevřela oči a uviděla pětici mladých mužů, kteří mlčky seděli pospolu. Nad hory se vyhouplo slunce a zalilo je zlatým světlem. Na chvíličku se jí zdálo, že za nimi stojí šestá postava – žena byla vysoká a krásná, se stříbrnými vlasy, a silná. Po boku měla mocný meč a na hlavě korunu ze zlata. Deva se zachvěla a znovu zamrkala. Královna byla pryč.

Gaelen stál na okraji srázu spadajícího dolů k Vallonu od severu a naslouchal, jak se slabý zvuk vodopádů odráží od hor. Po další kruté zimě konečně dorazilo jaro a Gaelen už se nemohl dočkat, až bude moci vyjít z údolí, protáhnout si nohy a otevřít srdce hudbě hor. Během zimy povyrostl a díky neustálé práci se sekerou mu zesílily svaly na pažích a ramenou. Měl delší vlasy, visely mu až na ramena a z čela mu je přidržoval kroužek z černé kůže. Vyrobita jej pro něj Kareen – než se vdala za Durka, chalupníka ze západního údolí – stejně jako suknici z nejjemnější kůže vyleštěné do vysokého lesku i do půli lýtek vysoké škorně z té stejné kůže. Zimní pláštěnka byla darem od Caswallona, byla z těžké ovčiny a dala se použít i jako pokrývka. Během studených zimních měsíců si nechal narůst vousy a neposlouchal poťouchlé narážky na husí chmýří, které dělaly Maeg a Kareen. Trvalo to dost dlouho, ale teď, když tak stál na úbočí hory v časném slunci, mu vous propůjčoval to, po čem toužil nade vše – mužný vzhled.

Pryč byl vyděšený, zraněný chlapec, kterého přede dvěma lety přinesl domů Caswallon. Nahradil ho muž, vysoký a silný, otužilý těžkou prací a posílený zkušenostmi. Jedinými připomínkami toho pronásledovaného chlapce byly krví podlité levé oko a pramen bílých vlasů nad klikatou jizvou na čele a tváři.

Černošedý válečný pes po jeho boku zavrčel a otřel se mu o nohu. Gaelen dal ruku dolů a poplácal ho po těžké hlavě. „Ty nemáš rád vejšky, co, chlapče?“ řekl Gaelen a přidřepł si k psovi. Hafan zvedl hlavu a olizoval mu tvář, dokud ho Gaelen se smíchem neodstrčil.

„Změnili jsme se, ty a já,“ prohodil a držel si psa od těla. Zvíře mělo široké čelisti po matce a mohutné plece své rasy, ale k tomu

také mělo statnou postavu s dlouhýma štíhlýma nohama po vlku, jenž ho zplodil.

Vlk v něm právě působil potíže při výcviku, a jak Caswallon, tak Gaelen si občas zoufali. Jejich trpělivé zacházení ale začínalo pomalu přinášet ovoce, až nakonec mohl Gaelen jít se psem mezi stádem ovcí i bez vodítka. Gaelen psovi nařídil sednout a on poslechl. Ale oči nespouštěl z tlustých pomalých bahnic a z tlamy mu kapaly sliny. Po chvíli si lehl a zavřel oči, protože už déle takový chutný pohled, při němž se mu sliny sbíhaly, nevydržel.

Pod Caswallonovým vedením Gaelen psa učil poslouchat stále složitější příkazy, začínaje s tak prostými povely, jako je „sedni“, „k noze“ a „zůstaň“. Pak ho naučil tiše čekat, když zvedl ruku dlaní ven. Nakonec Caswallon ze dřeva a slámy vyrobil panáka, navlékl ho do starých šatů a psa naučili zaútočit na Gaelenův povel „zabij“. Výcvik dále vylepšili příkazem „drž“, kdy se pes panákovi vrhl po paži.

Pečlivě vybrušovali psovy schopnosti. Jak jednou zaútočil, mohl ho zastavit jediný povel: domů. Každý jiný příkaz, dokonce i od Gaelena, pes ignoroval.

„Tohle,“ vysvětloval Caswallon, „je tvoje pojistka. Protože pes je tvor, co se řídí pudem. Můžeš mu nařídít útok, ale někdo jinej ho může odvolat. ‚Domů‘ by měl zůstat tajnej povel. Neprozrad’ ho ani kamarádům.“

Gaelen zvíře nazval Rváč. Pes měl dobrou povahu, obzvláště si skvěle rozuměl s Caswallonovým synem Donalem, z něhož se stalo blondaté batole, které se Rváče – nebo Uwa, jak mu hošík říkal – po domě nepustilo, tahalo ho za uši a snažilo se mu vyšplhat na záda. Pokusy mu v tom zabránit následoval příval slz a tvrzení, proti němuž se těžko něco namítalo: „Uwa uíbí!“

Maeg bylo obtížné přesvědčit, že Rváč je hodnotným přínosem do domácnosti, ale jednou odpoledne si ji pes získal na svou stranu. Kareen se vydala na dvorek, aby donesla dříví na oheň, ale při návratu nezamkla dveře od kuchyně. Donal proklouzl ven, aby si mohl hrát ve sněhu. Bylo to dobrodružství, které pro něj mělo vzácné kouzlo.

Byl pryč přes půl hodiny, než si někdo všiml jeho nepřítomnosti. Maeg byla strachy bez sebe. Caswallon a Gaelen byli v dlouhé síni,

kde Caswallona volili do rady místo jednoho postaršího horala, který se brzy po hrách zhroutil a zemřel. Maeg si kolem ramen přehodila vlněný šál a vyšla ven do vánice. Ve chvílce se setmělo, a když volala Donala, vítr jí odnášel slova od úst. Chlapečkovy stopy zakryl čerstvý sníh.

Kareen se k ní připojila. „V tomhle umře,“ kvílela Maeg.

Z domu se vyšoural Rváč. Když si Maeg psa všimla, rozběhla se k němu a poklekla.

„Donal!“ křikla, strčila do psa a ukázala za dvorek. Rváč naklonil hlavu na stranu a olízl jí obličej. „Dones!“ křičela Maeg. Rváč se rozhlédl kolem sebe. Nebylo co donést. „Donala! Dones Donala!“ Rváč se ohlédl k domu a otevřeným dveřím vedoucím k teplému krbu. Pes nevěděl, co ty ženy dělají venku na mraze. Pak zvedl uši, když v dálce zavyl vlk. A ozval se další zvuk, slabý a pisklavý. Rváč okamžitě poznal Caswallonovo štěně a odběhl do sněhu.

Maeg mrzly ruce i nohy, ale neměla tušení, zda jí pes porozuměl, a nezaslechla ani slabý pláč, takže dál hledala, stále vyčerpější, a zmocňovala se jí panika.

Rváč odklusal do malého dolíku skrytého před pohledem z domu. Tady našel batole, které uklouzlo a skulilo se dolů na kus ledu, takže se nemohlo dostat nahoru. Za ním seděli dva vlci s vyplazenými jazyky.

Rváč došel k hošíkovi a hluboko zavrčel. Vlci vstali a začali couvat, když se válečný rafan vydal směrem k nim. Šedí vlci jsou lstiví zabijáci, ale poznají většího zabijáka, když na nějakeho narazí.

„Žima, Uwi,“ fňukal Donal. „Žima.“

Rváč se postavil nad chlapečka a pozorně vlky sledoval.

Ti zacouvali ještě dál a Rváč spokojeně strčil nosem do Donala, jenže hošík se na ledu nedokázal postavit. Rváč sklonil hlavu a popadl do zubů chlapečkovu vlněnou sukénku. Donala zvedl do vzduchu a vyběhl do svahu zpátky k domu.

Maeg je uviděla a vydala se jim sněhem vstříc, ale mohutný pes proběhl kolem ní rovnou do kuchyně. Byla mu zima a chyběl mu oheň. Když Maeg s Kareen dorazily, Donal s Rváčem seděli před krbem. Maeg popadla Donala do náručí.

„Vuči, mami. Uwa je zahnal.“

Maeg se otrásla. Vlci! A její dítě bylo samo. Spěšně se posadila.

Žádná z žen Caswallonovi o tomto dobrodružství neřekla, ale on stejně poznal, že se něco stalo, když mu Maeg vysvětlila, že jeho studené maso, které měl mít k večeři, dala psovi.

To, co Caswallon během léta a zimy dělal, mátló mnoho z jeho druhů. Nehnal do Aesgardu žádný dobytek, ani nedodal ječmen a oves. Ovoce z jeho sadů zmizelo a nikdo nevěděl kam, ačkoliv důvěryhodní nádeníci odvezli vozy do hor. Povídalo se, že tam bylo vše předáno druidům.

Caswallon mezitím shromáždil přes stovku horalů a několika z nich zaplatil, aby hlídali kolem Aesgardu a hlásili každý pohyb Aeniřanů.

Cambil byl bez sebe vzteky, obvinil Caswallona, že si shromažďuje soukromé vojsko. „Copak nechápeš, Caswallone, že díky tomuhle je válka pravděpodobnější?“ zuřil vrchní lovčí. „Považuješ mě za hlupáka, protože se snažím upevnit přátelství s Aeniřany, to vím. Stejně jako vím, že to jsou válečníci, tvrdí a krutí. Ale jako vrchní lovčí musím zvažovat dlouhodobě prospěch svého lidu. Válku s Aeniřanama nemůžu vyhrát. Prostě nás přemůžou. Já jsem se snažil – a budu se snažit dál – přesvědčit Asbidaga o tom, jak je válka s horaly zbytečná. Nemáme zlato ani železo. Není tu žádný bohatství. Tohle on chápe. Důležitější ale je, aby měl pocit, že mu od nás nic nehrozí. Je v aenirský povaze vidět všude kolem nepřátele. Jestli se nám podaří se s nima spřátelit, žádná válka nebude.“

Caswallon mlčky poslouchal, dokud Cambil nedomluvil. „Za jinejch okolností bych souhlasil s každým tvým slovem, bratranče,“ řekl nakonec. „Válka je ta poslední bestie, kterou by inteligentní člověk vypustil. Podle mě se ale mylíš v tom, že věříš, že Aeniřani vidí válku jako prostředek k dosažení cíle. Pro ně je to cíl samotnej. Oni žijí, aby bojovali, prahnou po zabíjení a krvi. Dokonce i jejich náboženství je založený na slávě boje. Věří, že jenom duše těch, co padnou v bitvě, získají požehnání věčný blaženosti. Teď, když jejich válka s nížiřanama skončila, kde jinde můžou hledat další válku, než u nás? Vážím si tě, bratranče – a myslím to vážně. Jednal jsi se ctí.

Ale teď nadešel čas, abys otevřel oči a viděl, že celá tvoje námaha byla marná. Aeniřani shromažďují na jižní hranici oddíly.“

Cambil zavrtěl hlavou. „Asbidag mě ujistil, že oddíly se scházejí kvůli tomu, že chce většinu rozpustit a nabídnout jim zemi k sedlačení jako odměnu za věrný služby. Ty se mylíš, Caswallone. A v příštích letech lidi ocení moudrost mého postupu.“

Přes Cambilovo ujišťování doporučil Caswallon radě svolat proti jarnímu vpádu domobranu. Odmítli a souhlasili s vrchním lovčím, že neexistuje žádný náznak, že by Aeniřané k horalům chovali jakékoliv nepřátelské záměry. Nebylo to však jednomyslné. Badraig a Leofas otevřeně podporovali Caswallona. Berik, vysoký plešatějící válečník ze severního údolí, volil s nimi, ale neřekl nic.

„Ty máš stovku mužů, Caswallone,“ řekl Leofas, když se ti čtyři sešli na jarní hostině. „Já můžu zajistit osmdesát chalupníků. Badraig s Berikem dohromady taky tolik. Až Aeniřani dorazí, bude to jako bouře z čistého nebe. Tři sta chlapů je nezastaví.“

„Buďme upřímní,“ řekl Badraig. „Ani sjednocení Farlainové by je nemohli zastavit. Kdyby se každej muž chopil meče a luku, měli bychom... kolik... asi pět tisíc válečníků? Proti pětkrát větší síle.“ Badraig se od smrti svého syna hodně změnil. Měl teď šedé vlasy a zhubl, vypadal strhaný a vyzáblý.

„To je pravda,“ souhlasil Caswallon, „ale můžeme je utahat. Nebudem bojovat žádný obvyklý bitvy. Budem je napadat, zaútočíme a utečeme. Brzo je to přestane bavit a vrátí se do Aesgardu.“

„To bude záviset na tom, proč sem přijdou,“ namítl Berik. „Jestli dostanou údolí, nebudem mít možnost získávat zásoby. Až přijde zima, v horách umřem.“

„Možná ne,“ odušil Caswallon. „Ale tahle debata může počkat na vhodnější chvíli. Mně teď nedělá starosti dlouhodobý tažení, ale první útok. Jestli se na údolí vrhnou bez varování, tak nastane hrozný vraždění.“

„Není dne, abychom neměli venku zvědy,“ podotkl Leofas. „Měli bychom mít varování aspoň hodinu dopředu.“

Šest hodin cesty na východ chalupník Arcis vydechl naposled. Ruce mu přibíli k širokému kmeni dubu a otevřeli mu hrudní koš, takže se mu rozevřel od těla jako malá potrhaná křídla.

Krvavý orel dorazil k Farlainům.

##

Jedno aenirské vojsko vrazilo do vesnic a chalup Haestenů a do nejtemnější části noci přineslo oheň a smrt. Domy plály plamenem a meče pouštěly krví. Aeniřané se vrátili do Larikova údolí, sekali a zabíjeli, pálili a loupili. Haestenové neměli vůbec čas se seskupit k obraně a ti, co přežili, utekli do hor, zlomení a zděšení.

Jeden pallidský lovec, jenž se utábořil na svahu na území Haestenů, ohromeně přihlížel, když Aeniřané zaútočili na údolí. Jako ve snu viděl válečníky v bohaté zbroji s okřídlenými přilbicemi, řítící se na domy Haestenů, kam otevřenými okny vhadzovali hořící větve. A s rostoucí hrůzou viděl vyvraždění klanu. Viděl, jak z domů vytahují ženy, znásilňují je a vraždí. Viděl, jak na oštěpy narážejí nemluvnata. Viděl, jak malé hloučky Haestenů, kteří se zmohli na odpor, pohlcejí ocelové kruhy.

Pak vstal a rozběhl se, ve tmě zakopával o kořeny stromů a kamení.

Do obyčejného Maggrigova domu dorazil těsně před rozbřeskem. Ve chvílce se rozezvučely válečné rohy Pallidů. Ženy a děti spěšně balily šaty a jídlo a muži je odváděli do hor. Mysle, že Aeniřanů je jen jedno vojsko, Maggrig se přepočítal, a stěhování stále ještě probíhalo, když se na ně vrhl druhý aenirský oddíl vedený Ongistem.

Maggrig měl v zádech osm set válečníků, poslové mohli přivést snad pět set dalších. Jak tak stál pallidský vůdce na kopci a díval se, jak se Aeniřané valí do údolí, zjistil, že jejich počet značně přesahuje pět tisíc. Vedle něj zachmuřený šermíř Intosh, vítěz her, zaklel a odplivl si. Oba muži si vyměnili pohledy. Ať už se teď rozhodnou jakkoliv, povede to jen k tragédii.

Nepřítel se řítí na poslední zástup žen a dětí. Jestli Maggrig nepodnikne nic, zemřou. Jestli Pallidové provedou protiútok, budou rozsekáni na kusy. Maggrig v srdci věděl, že je rozumnější opozdilce

opustit a provést obranný ústup, aby ochránili většinu.

Ale byl horal a tihle opozdilci byli jeho lidé.

Zvedl meč, přesunul štít a rozběhl se dolů z kopce směrem k Aeniřanům. Osm set pallidských válečníků ho bez váhání následovalo. Aeniřané, vidouce je přicházet, se odvrátili od žen a dětí. Ty pobijí později.

Oba oddíly se srazily. Meče tvrdě bušily do železných štítů, do pevně sesazených železných kroužků, do měkkého masa a křehkých kostí. Horalové neměli skoro žádné brnění, ale tento nedostatek vyrovnaly rychlost a zuřivost jejich útoku. Intosh, bojující se dvěma meči a bez štítu, si bezohledně prosekával mezi Aeniřany krvavou cestu, zatímco Maggrigova síla a obratné zacházení s mečem mu chránily pravý bok.

Chvilí se klan udržel, ale pak je váha Aeniřanů zatlačila zpátky. Maggrig odrazil zuřivý sek válečníka s bradaticí a následovalo rychlé bodnutí do břicha.

Ohlédl se na kopec. Byl prázdný. Maggrig neměl možnost nějak odhadnout ztráty svých válečníků a jen zařval: „Pallidové zpátky!“ Přeživší bojovníci se okamžitě obrátili a rozběhli se do kopce. Aeniřané, s vítězoslavným řevem, se hnali za nimi. V půli cesty k lesu se Maggrig rozhlédl napravo a nalevo. Bylo s ním stále na pět set válečníků.

„Bij! Zabij!“ křikl Maggrig. Při zvuku jejich válečného pokřiku se Pallidové prudce otočili a vrhli se na pronásledující válečníky. Ve své dychtivé touze přemoci nepřítele, Aeniřané ztratili těsnou formaci, kterou zaujali při bitvě v údolí. Ti nejrychlejší z nich předběhli své druhy a zaplatili za to životem.

„Pallidové, zpátky!“ křikl Maggrig znovu a horalové se otočili a utíkali do poměrně bezpečného útočiště v lese.

Aeniřané se drali za nimi. Vedoucí válečník najednou vyvřískl a snažil se nahnátnout šíp s černým dříkem, jenž se mu zarazil do hrdla. Zemřel další, a ještě jeden. Aeniřané ustupovali, jak se na ně se svištěním snášela z temného lesa smrt.

Ve chvílce vyslal Maggrig své muže dopředu, aby dohonili klan, a přivolal si k sobě Intoshe. Společně se protáhli k lučištnicím skrytým za hranicí lesa.

„Dobrá práce, Aduggo,“ pochválil ji Maggrig, když se před ním zvedla tmavovlasá žena s lukem v ruce. „To byl dobrej nápad.“

„Na dlouho je to ale nezastaví. Dostanou se nám do boku.“

„Než to udělají, my už budeme dávno pryč. Mají skvělý válečníky, ale nás nedohoní.“

„To je možná pravda, vrchní lovčí. Ale kam půjdeme?“ otázala se Adugga.

„K Farlainům.“

„Myslíš, že nás přivítají přátelsky?“ zeptal se Intosh.

„Pokud se nemýlím, tak se tam Aeniřani dostanou dřív, než tam dorazíme my.“

„Tak proč tam jdeme?“

„Můj syn Caswallon má plán. Často jsme to probírali. V týchle chvíli mi to připadá jako naše nejlepší možnost. Vyrazíme k Attafossu.“

Maggrig popošel dopředu, rozhrnul stěnu z křoví a pohlédl dolů do hořícího údolí. Aeniřané seděli na stráni, těsně mimo dostřel luku. „Čekají na svítání,“ prohodil Maggrig, „a to přijde brzo. Jdeme!“

V prvním farlainském údolí Caswallona probudilo zuřivé bušení na dveře. Vykulil se z postele a seběhl dolů.

Venku stál Taliesen. Starý pán se opíral o svou dubovou hůl, ve tváři byl celý rudý a funěl. Když popadl dech, chytil Caswallona za loket.

„Aeniřané útočí! Musíme vyrazit.“

Caswallon kývl a křikl na Maeg, aby oblékla Donala, a pak pomohl druidovi do kuchyně, kde ho posadil ke krbu. Nechal ho tam, sundal ze stěny válečný roh a vyšel na dvůr.

Údolím zazvučely tři strašidelné tóny. Pak se ozvala odpověď z pár desítek domů a poplach převzala polnice. Nakonec se zpráva donesla až k chalupám v dalších údolích. Z domů ke slavnostní louce proudili muži i ženy, muži s luky v rukou, přepásáni meči, ženy připravené se zásobami a pokrývkami.

Caswallon otevřel dřevěnou truhlici, která stála v kuchyni u protější stěny. Z ní vyndal kroužkovou košili a krátký meč. Rychle si osníř přehodil přes suknici a meč si připjal k boku. Vzal válečný roh, přivázal ho řemeny k bandalíru a ten si taky nasadil.

„Kolik času máme, Taliesene?“

„Asi hodinu. Možná méně.“

Caswallon kývl. Dolů sešla Maeg s Donalem a všichni čtyři opustili dům. Caswallon se rozběhl napřed k louce, kde se shromažďovaly stovky zmatených horalů.

Zahlédl ho Leofas a zamával. Caswallon se prodral k němu. „Co se děje, Caswallone?“

„Aeniřani se blíží. Překročili farlainský hranice.“

„Jak tohle víš?“

„To Taliesen. Je vzadu s Maeg.“

Caswallon pomohl druidovi protlačit se mezi lidmi na malý kopeček na louce známé jako Prostřední palouk. Stařec zvedl ruce, žádaje tak o ticho.

„Aeniřané dneska v noci napadli Haesteny a Pallidy,“ oznámil shromáždění. „Brzy dorazí i sem.“

„Jak tohle víš, starče?“ chtěl vědět Cambil a s tváří karmínovou hněvem vystoupil za druidem.

„Vím to, vrchní lovčí. To stačí.“

„Stačí? Stačí, že nám můžeš říct, že dva dny cesty odsud probíhá bitva. Copak jsi zešlel?“

„Mně je jedno, jak to ví,“ ozval se Caswallon. „Máme méně než hodinu, abychom dostali naše lidi do hor. To tady budem jen stát a kecat celou noc?“

„To je holej nesmysl,“ hulákal Cambil obraceje se k davu. „Proč by nás Aeniřani napadali? To snad máme věřit tady starochovi? Copak někdo z nás vidí, co se děje Pallidům? A i kdyby je Aeniřani napadli, je to věc Pallidů. Já Maggriga varoval, aby při jednání s Asbidagem nebyl tak zabejčenej. A teď dost téhle hlouposti, jdeme domů a do postele.“

„Počkat!“ křikl Caswallon, když se lidé začali rozcházet. „Jestli se tady druid mýlí, tak to hned ráno poznáme. Akorát strávíme jednu

noc ve vlhku v kopcích. Jestli má pravdu, tak tohle údolí nedokážem ubránit. Jestli byli Maggrig a Larik rozdrčení, jak tvrdí Taliesen, tak Aeniřani musej zaútočit na Farlainy.“

„Jdu s tebou, Caswallone,“ zařval Leofas.

„Já taky,“ křikl Badraig. Připojili se další, ale zdaleka ne všichni.

Rozhořela se debata a následovaly hádky. – Caswallon v zoufalství znovu zadul na roh. V tichu, které následovalo, jim řekl: „Na řeči není čas. Já teď hned odcházím do hor. Ti, kteří chtějí jít se mnou, nechť tak učiní. Těm, kteří nechtějí, řeknu jen to, že se modlím, aby měli pravdu.“

Cambil už se vydal na dlouhou cestu zpátky domů a dvacítká dalších ho následovala. Caswallon odvedl Maeg a Taliesena dolů z kopečku a prošel mezi lidmi. Přidali se k němu Leofas, Layne, Lennox, Badraig a mnoho dalších.

„Aha, no, co je to noc v horách?“ slyšel kohosi říkat, a počet těch, kteří jej následovali, se rozrostl. Caswallon se neohlížel, ale když dorazil k lesu, bylo mu těžko u srdce. Ze tří tisíc lidí z prvního údolí ho následovaly víc než dva tisíce. Mnoho těch, kteří zůstali, stáli a dohadovali se na Prostředním palouku. Jiní se vraceli domů.

A v té chvíli proti východní obloze zaplátl prstenec planoucích pochodní.

Cambil, který již byl téměř doma, se zastavil a zíral. Hory na východě ožily ozbrojenými muži. Cambil je přelétl pohledem. Uprostřed, na vraném koni, seděl muž v těžkém brnění a rohaté přilbě. Cambil poznal aenirského pána a proklel ho.

„Kéž nás bohové ochraňují,“ zašeptal Agwaine, jenž přiběhl za svým otcem.

Cambil se k němu obrátil. „Vypadni odsud. Hned! Připoj se ke Caswallonovi. Vyřid' mu, že mě to mrzí.“

„Bez tebe nejdu, otče.“

Cambil ho prudce udeřil do tváře. „Copak nejsem vrchní lovčí? Poslechni. Dávej pozor na sestru.“

Na kopci nahoře Asbidag zvedl ruku a Aeniřané zaútočili. Noční vzduch naplnil jejich ostrý křik, který před nimi tlačil jejich nenávist jako neviditelnou zeď. Cambila zasáhla do srdce a on zesinal. „Vypadni!“ zaječel a odstrčil Agwaina od sebe.

Agwaine couvl. Bylo toho tolik, co chtěl říci. Ale jeho otec tasil meč a rozběhl se do údolí směrem k Aeniřanům. Agwaine se odvrátil a vyrazil k západu. Oči měl plné slz.

Na Prostředním palouku stovky opozdílů tasily meče a připravovaly se zaútočit, aby pomohly svým obleženým druhům, ale Caswallonův válečný roh je zastavil. „Pro ně už nemůžete vůbec nic udělat!“ zařval zoufale. „Připojte se k nám!“

Údolí za nimi bylo plné aenirských válečníků. V nejbližších domech vzplály ohně. Horalové na Prostředním palouku byli rozpolceni mezi touhou pomoci svým druhům a nutností chránit ženy a děti po svém boku. Bezprostřednější pouta lásky převážila a dav vyrazil do kopce.

Cambil s mečem v ruce seběhl dolů a mrkal, aby zahnal slzy hanby, které se mu draly do očí. Před oči se mu tlačily vzpomínky – nehezky, ošklivé obrázky. Maggriga, jak ho při hrách nazývá blbcem. Jak Taliesenovi z očí vyzařuje pohrdání. A, ten nejkrutější ze všech, jak mu kdysi dávno jeho otec Padris říká, že není hoden ani toho, aby Caswallonovi čistil plášť.

Dusal po travnaté stráni. Aenirský oddíl se hrozivě stočil a jako obrovská podkova začal obkličovat obránce, kteří čekali, zachmuření, s meči v rukou.

Cambil zrychlil běh. Ještě sto kroků a bude moci zemřít mezi lidmi, které miloval, lidmi, které zradil svou hloupostí. Aspoň že si nepřítel zatím nevšiml hromadného odchodu, jež vedl Caswallon.

Bez dechu a téměř u konce svých sil se Cambil připojil ke kroužku. Postavil se vedle radního Teska. „Je mi to tak... líto,“ vydechl vrchní lovcí.

Tesk pokrčil rameny. „Všichni děláme chyby, Cambile, chlapče. Ale musím tě varovat – možná už pro tebe nebudu hlasovat.“ Starší muž Cambila jemně zatlačil zpátky do kruhu. „Popadni dech a připoj se ke mně za chvíli.“

Tesk se zazubil, nasadil si štít a přenesl pohled na ječící hordu, která již byla téměř u nich. Nyní viděl útočníkům do tváří, cítil jejich touhu po krvi jako silný závan zhoubného víchru.

„Svíí hvězdy, Farlainové!“ zvolal. „Je to hezká noc na umírání.“

Aeniřani se na ně vrhli jako vlny na skálu a zabíjení začalo. Zprvu však blýskající se čepele Farlainů sekaly a rvaly nepřítele, a mnohé byly výkřiky aenirských raněných a umírajících, když padali pod nohy svých druhů.

Cambil se protlačil vedle Teska a všecken strach z něho spadl. Pochyby zmizely, roztrhaly se jako mraky v létě. Vrchní lovčí byl konečně klidný a hluk bitvy jako by ustoupil. Náhle měl zvláštní, odtažitý pocit, měl dojem, že se dívá sám na sebe, jak tam seká a ohání se mečem, slyšel smích plynoucí ze svých vlastních rtů, jako by byl cizincem.

V životě poznal jen vnitřní bolest zrozenou z nejistoty. Vlastní nedostatky na něm visely jako stín. Teď byl volný. Do hrudi se mu zasekla sekera, ale on necítil bolest. Bojovníka zabil, a ještě dva další, než se mu podlomily nohy, a on upadl. Převrátil se na záda a cítil, jak mu z rány vytéká krev.

Konečně uspěl, to teď věděl. Bez jeho oběti by Caswallon nikdy neměl dost času uniknout.

„Něco jsem udělal dobře, otče,“ zašeptal.

#

„Lučištníci, ke mně!“ křikl Caswallon. Vedle něj stál se svými syny, Laynem a Lennoxem, stříbrovlasý válečník Leofas. „Leofasi, odved' klan k Attafossu. Vyšli širokou řadu zvěďů, protože zanedlouho po nás půjdou Aeniřani. Běž hned!“

Když se slunce vyhouplo nad vrcholky hor na východě, klan právě procházel lesem. Mnozí z horalů se otáčeli dozadu na hlouček bojujících mužů obstoupených nepřáteli, a v očích, které to pozorovaly, hořely vina a hanba.

Tři sta lučištníků se shromáždilo kolem Caswallona, každý měl dva toulce se čtyřiceti střelami. Rozestoupili se podél okraje lesa a skryli se za keře, hustý hlodáš a vřes.

Když světlo zesílilo, Caswallon viděl poslední chrabrý boj obklíčených horalů. Rozeznal mezi nimi Cambila, bojoval udatně, a pár žen se chopilo mečů a nožů. A pak bylo po všem. Kruh mečů se rozpadl a Aeniřané horaly přemohli, sekali a sekali, až se nakonec i poslední z obránců přestal hýbat.

Asbidag sjel do údolí a sňal si přilbici. Povolal si své kapitány.

Caswallon sice neslyšel, jaké rozkazy vydal, ale mohl to uhádnout, protože Aeniřané se obrátili k západu a vojsko posbíralo zbraně a rozběhlo se do kopce.

„Nestřílejte, dokud já nezačnu,“ zavolal Caswallon na ukryté lučištníky. Jak se Aeniřané rozestoupili kolem úpatí kopce, Caswallon nasadil šíp na tětivu. Aenirští válečníci postupovali opatrně, mnozí si zvedali hledí přileb, aby lépe viděli na nepřítele. Caswallon se zakřenil. Vybral si hubeného, vlku podobného válečníka uprostřed postupující řady. Když byli nepřátelé padesát kroků daleko, farlainský vůdce vstal tak, že ho Aeniřané jasně viděli, a natáhl tětivu. Šíp zasvištěl vzduchem a zarazil se vedoucímu válečníkovi do čela.

Aeniřané zaútočili...

Do stěny smrti tvořené černými střelami. Stovky jich padly, než bojovníci stačili udělat pár kroků, a útočná řada zakolísala a rozpadla se. Nepřátelští válečníci o překot utíkali z dostřelu.

Caswallon vyšel na otevřené prostranství a posadil se. Položil luk vedle sebe, otevřel váček u pasu a vyndal kus tmavého chleba. Chleba začal pojídat a mezitím se díval na motající se válečníky.

Ty jeho výsměšná přítomnost popíchla natolik, že zaútočili znovu. Caswallon klidně vrátil skrojek do váčku, nasadil šíp na tětivu a spokojeně se zazubil, neboť střela srazila podsaditého válečníka uprostřed výkřiku, když se mu zarazila do prsou.

Aeniřané se bezhlavě hnali do druhého mraku šípů, které značně protřídily jejich řady a zastavily je. Caswallon neustále opatrně střílel a pomalu se přitom vracel do křoví a z dohledu. Aeniřané znovu uprchli a za sebou zanechali hromadu svých mrtvých.

Hlodášem se k místu, kde klečel Caswallon, prodral mladý lučištník Onik. „Už nám skoro došly šípy,“ pošeptal mu.

„Předej dál, že ustupujeme,“ odvětil Caswallon.

V údolí Asbidag procházel mezi mrtvými těly a zastavil se nad Cambilovou poničenou mrtvolou. „Usekni hlavu a naraz ji na kopí u jeho domu,“ nařídil svému synovi Tostigovi. Aenirský pán si odepjal kyrys a beze slova ho podal zachmuřenému válečníkovi vedle sebe. Potom se rozhlédl kolem. Pohledem přejel jehličnaté lesy a ponuré, sněhem pokryté vrcholky hor v dálce.

„Tohle místo se mi líbí,“ prohlásil. „Mám z něj dobrej pocit.“

„Ale většina Farlainů unikla, otče,“ podotkl Tostig.

„Unikla? Kam? Tam je jenom divočina. Do večera sem dorazí Drada, až vyřídí Haesteny. Ongist bude pronásledovat Pallidy a požene je na západ nám do náručí. Jakmile budou zničení, vezmeme muže do divočiny a dokončíme úkol – teda jestli to Barsa nezvládne dřív, než tam dorazíme.“

„Barsa?“

„Je na západě se dvěma tisícovkama válečníků z jihu, cvičenejch pro boj v lese. Říkají si Lesní vlci a, u Vatana, vyrovnají se každý prašivý bandě těch smradlavejch horalů.“

„Nedostali jsme žádný ženský,“ stěžoval si Tostig. „Většina těch mladejch se zabila sama. Mrchy!“

„Drada ženy přivede. Tak se nerozčiluj.“

Asbidag se znovu vydal mezi těla a obracel ženy a dívky. Nakonec se obrátil a vydal se ke Cambilovu domu.

„Koho hledáš?“ vyzvídal Tostig, jenž se k němu připojil.

„Cambilovu dceru. Má vlasy jako ze zlata, je to kurážná holka. Nezkažená. Nelíbilo se mi, jak se na mě dívá. A řekl jsem ti, ať Cambilovu hlavu narazíš na kopí!“

Tostig zbledl a couvl. „Už jdu, otče,“ zakoktal a s taseným mečem se rozběhl zpátky k mrtvým horalům.

###

Durk z klanu Farlainů byl znám jako morous, samotář. Neměl přátele a rozhodl se, že život stráví na vysočině západně od údolí, kde si vystavěl malý srub z klád a šedého kamene a usadil se tam k životu v očekávané samotě. Durk byl vždycky samotář a už jako dítě se držel stranou od svých kamarádů. Věděl, že to není tím, že by neměl rád lidi, jako spíš, že to moc neuměl se slovy. Davy ho vyváděly z míry, vždycky mu to vadilo, a tanečním zábavám a slavnostem se vyhýbal. Děvčatům připadal mrzutý a nespolečenský, muži ho považovali za namyšleného a povzneseného. Jak léta běžela, mladý horal se svým druhům stále víc vzdaloval. Durka to bolelo, ale věděl, že chyba je jen v jeho nesmělém srdci.

Té první zimy o samotě málem zemřel hladu, dokud ho jeho soused Onik neseznámil s Caswallonovými nočními výpravami na území sousedních klanů.

Zpočátku se Caswallon Durkovi nijak zvlášť nelíbil. Bylo docela jasné proč. Byli jako noc a den, zima a léto. Kde se Caswallon rychle smál a často žertoval, Durk zůstával při jednání s cizinci mrzutý a ve společnosti svých druhů jen mlčel.

A přesto Caswallona Durkova přítomnost zřejmě těšila a kousek po kousku jeho bezstarostná, přátelská nátura prorazila chalupníkovou tvrdou slupkou.

Přes Caswallona se Durk setkal s Kareen, jemným dítětem z Caswallonova domu, a proti své vůli se do ní zamiloval. A v tom nejneuvěřitelnějším kousku štěstí, jakého se kdy tmavovousému horalovi dostalo, Kareen souhlasila, že si ho vezme.

Dívka přeměnila jeho omšelý dům v pohodlný domov a jeho radost dovršila, když hned první měsíc po svatbě přišla do jiného stavu. S ní se Durk naučil smát vlastním chybám a jeho nesmělost se vytrácela. Na svatbě si dokonce zatančil s několika Kareeninými kamarádkami. Naplnily ho smích a radost, vtáhly ho zpět do srdce klanu, zaplnily prázdná místa v jeho duši.

Před čtyřmi dny, v osmém měsíci, se Kareen vrátila do údolí, aby porodila v domě Larcie, ženy radního Teska a porodní báby Farlainů.

Předchozí noci však Durk zaslechl troubení válečných rohů a pln obav se vydal do údolí. S prvním světlem potkal zástup prchajících horalů.

Tesk mezi nimi nebyl.

Dopředu vyběhl Caswallon a odvedl Durka od zástupu. Tam si Durk vyslechl zprávy, které mu proklály srdce jako hrot nože. Tesk zahynul s Cambilem a téměř osmi stovkami dalších. Mezi nimi byla také Kareen. Caswallon ji nakonec spatřil v kruhu s tesákem v ruce, když Aeniřané přemohli obránce.

Durk se neptal, proč se zbytek klanu klanu nevrátil, aby zemřel s nimi, ačkoliv po tom velmi toužil.

„Pojď s náma,“ vybídl ho Caswallon.

„Myslím, že nepůjdu, příteli,“ odmítl Durk.

Caswallon sklonil hlavu a v zelených očích měl smutek. „Udělej, co musíš, Durku. Bohové s tebou.“

„I s tebou, Caswallone. Takže nakonec je z tebe vůdce.“

„Nechtěl jsem to.“

„Ne, ale hodíš se k tomu. Vždycky ses hodil.“

Ted' Durk stál u hranice lesa a shlížel do údolí, přes vyrabované domy a aenirské stany na hromadu těl uprostřed louky.

Vyšel z lesa na dlouhou cestu za svou ženou.

Dva aenirští válečníci se dívali, jak přichází blíž. Vstali, odhodili jídlo a vykročili mu vstříc. Šel tak lhostejně, jako by byl na ranní procházce. Mohl by to být posel, který chce dohodnout mír? Nebo jeden z Barsových Lesních vlků, oblečený jako horal?

„Hej, ty!“ křikl první Aeniřan a zvedl ruku. „Stůj!“

Ruka zmizela v karmínové spršce, neboť Durk máchl mečem. Rubovým sekem muži proťal krk. Když se válečník sesul do trávy, druhý tasil meč a skočil kupředu. Durk se sklonil pod prudkým sekem a muže rozpáral.

A šel dál. Kareen nebyla žádná krasavice, ale oči měla vlahé a něžné a zdálo se, že se vždycky usmívá, jako by život měl nějaké tajné kouzlo a jen ona znala jeho záhady.

Aenirští válečníci přecházeli po údolí jedli, pili a chvástali se svými výkony. Tažení pokračovalo dobře a ztratili jen pár lidí, jenom předchozí noci jich zemřelo hodně v boji proti zuřivému kruhu horalských mečů. Kdo by byl věřil, že pár stovek mužů a žen se vzdá na takový odpor?

Durk šel dál.

Nikdo ho nezastavil, ani si ho zřejmě nikdo nevšiml, jak se přiblížil k hromadě těl a začal hledat Kareen. Našel ji až uprostřed, ležela pod bezhlavou Cambilovou mrtvolou. Jemně ji vytáhl a snažil se jí setřít krev z obličeje, ale ta již zaschla a nechtěla pustit.

Tou dobou již jeho počínání vzbudilo zájem pěti válečníků, kteří přišli blíž, aby se podívali, co dělá. Durk vycítil, že se na něj dívají, a položil Kareen na zem. Vstal a s bezvýraznou tváří došel k nim. Tmavýma očima si je prohlížel.

Po mečích sáhli, teprve když byl již skoro u nich. Jako by jeho klidné, ledabylé pohyby seslaly tajemné kouzlo.

Durkův meč vyletěl z pochvy...

Kouzlo bylo zlomeno.

Aeniřané se snažili vytáhnout čepele a Durk se do nich pustil. První s křikem padl. Druhý přepadl dozadu a z hrdla mu do vzduchu stříkala krev. Třetí zemřel, když si klekl a vytřeštěně zíral na pahýl pravé ruky, z něhož tryskala krev proudem. Čtvrtý zarazil meč Durkovi do boku a pak odvrávorál a padl mrtev k zemi, když horal setřásl smrtelnou ránu a rubovým sekem mu protřel hrdlo. Pátý zacouval a křičel o pomoc.

Durk se zapotácel a zadíval se na ránu v boku. Tekla mu krev, smáčela mu kamaše a u nohou mu vytvářela loužičku. Přiběhli další aeniřtí válečníci. Zastavovali se a hleděli na umírajícího horala.

„Tak pojďte, vy vrahové žen! Postavte se muži!“ zavrčel Durk.

Jeden válečník se rozběhl s pozvednutým mečem. Durk opovržlivě srazil stranou jeho prudký sek, obrátil svou čepel a roztřel mu břicho.

Horal se začal smát, ale pak se náhle zakuckal a zavrávorál. Do hrdla mu natekla krev a on ji vyplivl.

„Vy mizerní parchanti,“ zachrčel. „Válečníci? Jste jako stádo ovcí s tesákama.“

Pustil meč, obrátil se a klopýtal zpátky k mrtvé Kareen. Sesul se vedle ní a zvedl jí hlavu.

Do zad se mu zarazil oštěp a on se prudce vzepjal.

Začal vidět rozmazaně, ale poslední pohled patřil Kareenině tváři.

„Je mi to líto,“ vydechl. „Měl jsem být tady.“

#

Orsa se zadíval na tělo a vyrval horalovi ze zad oštěp.

„Byl to šílený chlap,“ zabručel jeden z válečníků za ním.

„Byl to chlap,“ řekl Orsa, obrátil se a protlačil se davem.

Aeniřané se chvíli motali kolem mrtvol, ale pak se postupně vrátili k zapomenutému jídlu.

„Byl to skvělejší šermíř,“ prohodil jeden hubený, houževnatý válečník a oprašoval kuřecí stehýnko, které předtím pustil na zem.

„Byla to blbost,“ usoudil další a zvedl plný měch s vínem.

„Byl to berserk,“ prohlásil první.

„Nesmysl. Všichni víme, co se stane s berserkem – zešílí a zaútočí ve slepý zuřivosti.“

„Ne, tak to děláme my. Tihle horalové jsou jiný. Jsou studený a smrtící, když my jsme rozpalený. Avšak účinek je stejný. Je jim to jedno.“

„Ty ses teď dal na přemejšlení, Snorri?“

„Tohle místo tě přinutí přemejšlet,“ opáčil Snorri. „Jen se rozhlídni kolem sebe. Copak ty bys nebyl ochotnej umřít pro takovouhle zemi?“

„Já nechci umřít kvůli žádnýmu kusu země. Možná kvůli ženské. Ale ne kvůli hlíně.“

„Líbila se ti ta horalka, co sis včera vzal?“

„Zavři tu smradlavou hubu!“

„Zabila se, jak jsem slyšel.“

„Řek jsem drž hubu!“

„Jen klid, Bemare! Nemusíš se rozčilovat.“

„To je tímhle místem, dostává se mně pod kůži. Věděl jsem, že to nebude snadný. Cejtil jsem to v kostech. Viděls pohled v očích toho horala? Jako by si myslel, že nejsme nic. Stádo ovcí s tesákama! Moh by ses smát, ale on právě zabil sedum chlapů. Sedum!“

„Já vím,“ řekl Snorri. „Včera v noci to bylo stejný s tím jejich kruhem mečů. Bylo to, jako kdyby ses vrhl proti čelu útesu. Nebyla v nich žádná poddajnost, žádnéj strach. Ten zvěd, co ho Ongist chytil a připíchl jako krvavýho orla – nevydal ani hlásku, když jsme mu otevírali hrudní koš, jenom se na nás mračil. Možná to vůbec nejsou lidi.“

„Co to znamená?“ zeptal se Bemar a ztišil hlas do úplného šepotu.

„Ta čarodějnice Agnetha. Umí proměnit lidi ve zvířata. Třeba jsou horalové všechno zvířata proměněný v lidi.“

„To je blbost.“

„Nechovají se jako lidi,“ hádal se Snorri. „Slyšels snad některýho horala prosit? Slyšels vůbec, že by to někdo někdy tvrdil?“

„Umírají jako lidi,“ podotkl Bemar.

„Myslím, že jsou víc. Slyšels Asbidagův rozkaz. Žádnej muž, žena ani dítě nesmí zůstat naživu. Žádní otroci. Všichni musí umřít. Copak ti to nepřipadá zvláštní?“

„Nechci na to myslet. A nechci se o tom bavit,“ zamumlal Bemar a odhodil měch s vínem.

„Vlčí lid, tohle oni jsou,“ zašeptal Snorri.

#

Caswallon bezmocně přihlížel, jak Durk kráčí zpátky do údolí. Věděl, že horal hledá smrt, a nemohl mu za to dávat vinu. Kareen byla jeho život, jeho radost. Právě jako Maeg znamenala všechno pro Caswallona.

Zástup horalů pokračoval v cestě a Caswallon zaujal své místo v jeho čele vedle Leofase. Během dne se k odcházejícím přidávali chalupníci z odlehlejších oblastí a nový vůdce musel odpovídat na mnoho otázek.

Kam jdou? Co budou dělat? Co se stalo něčí sestře? Něčímu bratrovi? Proč se neobrátili a nebojovali? Proč Aeniřané zaútočili? Kde je Cambil? Kdo zvolil Caswallona?

Horal před soumrakem již ztratil trpělivost, rozdurděně odkrácel pryč a rychle vyběhl na vrcholek kopce před nimi.

Kolem něj zapadající slunce ozařovalo údolí Farlainie a zalévalo je krví. Caswallon sklesl na zem a hleděl na vzdálené štíty Vysoké Druin.

„Všechno je to lež,“ pronesl tiše. Pak se začal pochechtávat. „Žil jsi v zatracený lži.“

Ubohý Cambil. Ubohý, osamělý Cambil.

„Nemusel ses mě bát, bratranče,“ pronesl Caswallon do houstnouceho šera. „Tvůj otec to věděl. Byl moudřejší než ty.“

Tu noc předtím, než mladý Caswallon opustil naposledy dům svého adoptivního otce, vzal ho Padris na severní palouk, kde mu daroval plášť, dýku a dva zlatáky.

„Nebudu ti lhát, Caswallone,“ řekl mu Padris a v pronikavých očích měl smutek. „Byl jsi pro mě zklamáním. Vychoval jsem tě jako vlastního syna a máš velké nadání, ale nejsi hoden. Máš bystrou mysl a silné tělo. Bude se ti dařit. Ale nejsi hoden. V srdci máš strach, jaký

si ani neumím představit. Navenek jsi dost odvážný a rány snášíš jako muž. Ale nejsi horal. Je ti to jedno. Čeho se to vlastně tak bojíš?“

„Nebojím se ničeho,“ řekl mu Caswallon.

„Špatně. Teď vidím dvě obavy. Tu, kterou skrýváš, a teď i tu, že to dáš znát. Jdi v míru, Caswallone Farlaine z klanu Farlainů.“

„Měl jsi pravdu, Padrisi,“ zašeptal Caswallon k obloze. „Tohohle jsem se bál. Okovů. Otázek. Zodpovědnosti.“

Rozsuzovat pozemkové spory, urovnávat hádky kvůli dobytku či ovcím, krádežím, vzpurným manželkám nebo toulavým manželům, rozhodnout o tom, zda se dva zamilovaní k sobě hodí, a požehnat jejich sňatku. Každý maličký problém byl dýkou s dvojitým ostřím.

A tak se vyhýbal volbám.

Co tím ale získal? Farlainové byli napadeni a v Druinských horách ležely tisíce mrtvých. A co skrývala budoucnost?

Když zaslechl blížící se kroky, zaklel. Vedle něj se sesul Leofas a lapal po dechu. „Po pronásledování není ani stopy,“ sdělil mu starý válečník.

„Dobrý.“

„Povídej, chlapče. Zbav se toho břemene.“

„To by šlo, jedině kdybys souhlasil, že povedeš ty.“

„Tohle už jsme probírali. Já se na to nehodím.“

„Já taky ne.“

„Pššt, mládenče! Nemluv nesmysly. Vedeš si dobře. Zatím jsme zachránili hodně našich bratranců, a s trochou štěstí zaslechly rohy další dvě tisícovky chalupníků a odešly do hor.“

„Zatraceně, staříku. Nikdy jsem se s tebou moc nehádal, a měl jsem. Byl jsi v radě už dávno předtím, než jsem se narodil. Všichni si tě váží, šli by za tebou. Jseš přirozená volba. Jaký mám já právo přebrat ti tu zodpovědnost?“

„Vůbec žádný, Caswallone. A navíc to nemůžeš dávat za vinu mně. Chlap musí znát svou sílu, jestli se mu má dařit, i své slabosti, jestli má přežít. Vím, čím procházíš, ale věř mi, ty jseš ten nejlepší, koho máme. Připouštím, že vrchní lovčí by z tebe byl ubohej. Nemáš na to píli ani odhodlání. Ale tohle je válka. Mysli na to jako na

obrovskou krádež dobytka. Bohové, chlape, v tom jsi byl docela dobřej.“

„Tohle ale žádná krádež není,“ odsekl Caswallon. „Jedna chyba, a přijdeme o všechno.“

„Neřekl jsem, že to bude snadný.“

„To je pravda.“

„Věříš Taliesenovi, ne?“

„Ano.“

„No, on říkal, že ty jseš jedinej muž, co dokáže vytlout vítězství i po tomhle katastrofálním začátku. A já mu věřím.“

„Kéž bych měl tvou víru.“

„Právě to, že ji nemáš, mě přesvědčuje,“ odvětil Leofas a plácl ho po rameni. „Tohle řeknu jenom jednou, chlapče, poněvadž zrovna neplejtvám pochvalama. Je v tobě určitá ušlechtilost a síla, který ses zatím ani nedotkl. Ukázalo mi to to, jak jsi zachránil Gaelena. Byla to skvělá, dobrá věc. Ale víc než to, vzpomínám si, jak jsme lovili tu bestii. Tý noci jsi pozvedl Cambila, když hrozilo, že ho přemůže jeho strach o syna, a právě chlapi, co tebou opovrhovali, šli za tebou, když ses vydal na sever. Když královna umírala a byla v deliriu, poskytl jsi jí útěchu. To ty jsi naplánoval vítězství při hrách, a zase jsi to byl ty, kdo nás vyvedl z údolí.“

Tak tady teď neseď a nelituj svůj osud. Jsi tím, kým máš být. Válečným náčelníkem Farlainů. Řekl jsem to dost jasně?“

„Měl jsem si s tebou promluvit před deseti lety,“ zabručel Caswallon. „Možná bych se pak zachoval jinak.“

„Před deseti lety bys mě neposlouchal. Měls hlavu plnou lítání za ženskéjma a loupeží.“

„Ale byly to dobré časy,“ zazubil se Caswallon.

„Neříkej to, jako bys mi prozrazoval nějaký tajemství. Já lítal za ženskéjma a loupil dávno předtím, než ses narodil. A byl jsem v tom nejspíš ještě lepší než ty!“

#

Gaelen se probudil, převrátil se na záda a protřel si oči. Noc byla tichá, jen ve stromoví nad ním poletovali netopýři a v podrostu nalevo šustili a funěli jezevci. Tyhle zvuky znal velmi dobře. Do jeho snů však proniklo něco jiného, co ho okamžitě vzbudilo. Myšlenky

měl zamlžené a zmatené. Měl dojem, že se někde v dálce ozvalo troubení válečných rohů, neslo se v šepotu nočního vánku.

Ted' však utichlo. Gaelen se posadil a rozhlížel se kolem sebe. Rváč byl pryč, chytal si něco k večeři, a oheň v kruhu kamenů dohořel. Gaelen přiložil, spíš kvůli světlu než kvůli teplu. Když oheň vzplál, odhrnul pokrývku, vstal a protáhl si hřbet. Měl hlad. Obloha se rozsvětovala a za chvíli začne svítat. Gaelen zvedl luk a toulec a došel na okraj lesa, odkud se zadíval na mírně se svažující travnatou pláň, ve světle ubývajícího měsíce celou stříbrnou. Na louce okusovalo trávu a jetel několik desítek králíků. Gaelen si klekl a napjal tětivu na luk. Potom vybral šíp a nasadil ho na tětivu. Asi dvacet kroků daleko zahlédl buclatého ramlíka, natáhl a vypustil střelu. Když králík padl, ostatní králíci bleskově zmizeli. Gaelen se vrátil k ohni, stáhl zvířátko z kůže, vykuchal ho a rozřezal do kotlíku. Z křoví vyběhl Rváč, tlamu měl celou od krve, a posadil se před něj, čekaje na zbytky.

Gaelen hodil odpadky psovi, který se pustil do druhé večeře. Když na oblohu začalo pronikat světlo, Gaelen přemyslel o královně ze země za hranicí. Její tvář k němu často přicházela, občas ve snech, mnohem častěji, když vykonával denní práce. Zemřela pro něj – pro ně – a Gaelen si z celého srdce přál, aby jí to mohl nějak oplatit. A co myslela tím, když slibovala, že se jednou vrátí?

Dopoledne se Gaelen se Rváčem vydali dolů po zalesněném svahu po břehu zurčící bystřiny. Každých čtyřicet nebo padesát kroků voda hučela přes kamenité peřeje a stále rychleji se hnala do údolí dole. V korunách stromů zpívali ptáci a u vody rozkvétaly karmínové květy. Tu a tam, když narazili na mezeru mezi stromy, se Gaelen zastavil a zadíval se na hory, které ještě měly sněhové čepice, jako by tam v řadě stáli staří dědci. Gaelen věděl, že by se měl cítit provinile, že si tak ledabyle vykračuje a že zahrnul takový kus k západu, protože doma ho čekala spousta jarních prací. Ale poté, co zima zcela uzavřela údolí, potřeboval být chvíli sám.

Holinou se rozlehl ženský výkřik. Rváč pozvedl hlavu a z hrdla se mu vydralo hluboké zavrčení. Gaelen zvedl ruku dlaní nahoru a pes utichl. Výkřik se ozval znovu, zprava, zpoza hlodášového houští.

Gaelen vyndal lovecký tesák, shodil ze zad tlumok a luk z ramen a tiše vykročil kupředu. Rvác se mu držel po boku.

Když se protáhl do houští, zaslechl jiné zvuky – zvuk trhající se látky a pleskání, jako by někdo někoho fackoval. Příkrčený pokračoval dál až na okraj houštiny. Tři aenirští válečníci tam tiskli k zemi jakousi mladou dívku. Dva ji drželi za ruce a třetí se krčil nad ní, nožem jí rozřezával šaty a rval jí je z těla.

Gaelen uklidnil psa a čekal. Sice dívce neviděl do tváře, ale podle šatů byla Farlainka. Aeniřané ji svlékli ze šatů a pak jí jeden roztáhl nohy. Natáhl ruku, aby jí mohl stáhnout nohavičky. V té chvíli Gaelen ukázal na válečníka držícího dívku.

„Zabij!“ sykl. Rvác se vrhl dopředu a třemi skoky, se zuřivým vrčením, překonal vzdálenost, jež je dělila. Válečníci se otočili po zvuku a vytáhli nože. Rvác sevřel čelisti kolem hrdla vyhlédnuté oběti a Aeniřanův krk praskl s odporným křupnutím. Gaelen, s dlouhým tesákem v ruce, byl těsně za psem. Přeskočil zvíře, odrazil prudký výpad druhého Aeniřana a pak rubovým ostrím rozsekl muži líc. Válečníkovi se tvář zalila rudou krví a on přepadl dozadu a pustil nůž. Gaelen se vrhl dopředu a vrazil čepel muži přes kazajku pod žebry nahoru, až zasáhl srdce. Aeniřan bolestí a šokem vytřeštil oči. Gaelen otočil čepelí, aby ji v těle uvolnil, vytrhl nůž ven a muže odkopl stranou. Otočil se na patě právě včas, aby odrazil bodnutí třetího válečníka, který mu mířil na hlavu. Gaelen se sehnul, prošel skrz a zarazil nůž muži do slabin. Aeniřan zavřískl a padl. Gaelen vytáhl nůž, bodl muže do hrdla a tak utišil jeho jek. Rvác stále vrčel a trhal svou oběť, ačkoliv chlap byl již dávno mrtev.

„Domů!“ sykl Gaelen. V následném tichu nastražil uši. Když se ubezpečil, že Aeniřané byli sami, rozběhl se rychle k dívce.

Byla to Deva, tvář měla potlučenou a nateklou, rty rozseknuté a krvácející. Byla v bezvědomí. Gaelen posbíral, co zbylo z jejích šatů, a zvedl si dívku přes rameno. Pak se vydal přes houští pro svůj vak a s námahou vykročil do svahu.

Držel se kamenitých stezek a pevnější půdy, aby zanechal co nejméně stop.

Když se dostal na vrchol stoupání, již dosti lapal po dechu. Zahnul na zastíněný palouček, kde položil Devu na zem. Dýchala

pravidelně. Košili měla na cáry a on ji odhodil stranou. Sukni měla roztrženou vejpůl. Gaelen jí ji sundal, roztáhl látku a uprostřed prořízl otvor. Vrátil nůž do pochvy, zvedl dívku do sedu a přetáhl jí sukni přes hlavu. Rozšířil díru, až se jí látka usadila na ramenou a spadala jí jako pláštěnka ke kolenům. Natrhal její košili na proužky a vyrobil z nich pásek, který jí uvázal kolem pasu, pak Devu zase položil.

„Zůstaň!“ nařídil Rváči a pes si lehl vedle dívky. Gaelen sebral svůj luk a toulec, vrátil se po své stopě na svah, příkrčil se v podrostu a pátral na stezce.

Měl tolik otázek. Co dělali Aeniřani tak daleko na území Farlainů? Proč byla Deva sama v divočině? Co byli zač tihle válečníci, kteří se oblékali jako zálesáci a nosili lovecké nože jako horalové? Začala již válka, nebo to byli jenom zvědové? Kolik jich pátrá v těchto lesích? Na žádnou z těchto otázek neznal odpověď.

Dnes měl štěstí, vyčkal, dokud chtíč útočníků nedosáhne vrcholu, než zaútočil. Ale jakmile nepřítel objeví těla, půjde mu po stopě jako vlčí smečka po raněném jelenovi. Věděl, že aby přežil dál, bude potřebovat víc než jen štěstí.

Do údolí to bylo dva dny cesty, ale jestli už tam válka začala, tak nemělo smysl chodit na východ. A jestli nezačala, tak zase nemělo smysl chodit k Attafossu, který ležel asi den cesty na severovýchod.

Dole na svahu zahlédl jakýsi pohyb a stáhl se do křoví. Objevil se muž, pak další, a pak celá řádka válečníků s luky v rukou. Zřejmě to nebyl lovecký oddíl, ale jestli půjdou dál po stezce, zaručeně najdou těla. Gaelen počkal, dokud zástup neprojde, spočítal bojovníky, a jak čísla nabývala, zmocňovalo se ho stále větší zoufalství.

Tohle nebyl oddíl na výzvědách.

Gaelen se stáhl z dohledu, rozběhl se k mýtině, klekl si u Devy, zvedl jí hlavu a lehce ji pohládl po tváři. Dívka se prudce probudila a otevřela ústa ke křiku, když jí je uzavřela Gaelenova ruka.

„Bud’ zticha, Devo, to jsem já, Gaelen!“ zasyčel mládenec. Stočila k němu oči, zamrkala a kývla. Sundal ruku.

„Aeniřani?“ šeptla.

„Mrtví. Ale přicházejí další a my musíme dál. Můžeš běžet?“

Deva kývla a Gaelen jí pomohl na nohy. Hodil si tlumok na záda, zvedl zbytky jejích šatů a kývl na ni, aby na něj počkala. Odběhl asi dvě stě kroků na východ, přebrodil potok tak, aby v bahnitém břehu zůstaly jeho otisky, a zavěsil útržek Deviny košile na větvíčku hlodáše. Když byl spokojen s falešnou stopou, obrátil se znovu k západu a opatrně přeskakoval po kamenech a pevné půdě, dokud se znovu nepřipojil k Devě na paloučku.

„Jdeme,“ řekl a zamířil k Attafossu.

Urazili skoro půl míle, než zazněly rohy, a jejich trubení se strašidelně odráželo od okolních hor. „Našli těla,“ poznamenal Gaelen zachmuřeně. „Musíme si pospíšet.“

Celé dlouhé odpoledne Gaelen vedl Devu stále výš do hor. Často se zastavoval, aby si prohlédl stezku za nimi, a neustále se držel ve skrytu. Deva klopýtala za ním, stále ještě v šoku z toho, jak těsně unikla, a přesto žasla nad autoritativním chováním, s nímž ji Gaelen vedl. Nezdálo se, že by zpanikařil, a zatím dokonce ani nejevil známky strachu. Deva si s leknutím uvědomila, že je pravý horal.

A zabil tři aenirské válečníky. Litovala, že jí ta věc unikla.

Když se začalo smrákat, Gaelen našel oddělený dolík kus od stezky, shodil tlumok na zem a posadil se. Tak tam mlčky nějakou dobu seděl a na dívku se ani nepodíval. Pak vstal, vrátil se na stezku a přikrčil se, aby mohl obhlédnout horský svah. Po pronásledovateli nebylo ani stopy. Vyčkal, dokud nebyla příliš tma, aby bylo v dálce něco vidět, a vrátil se do dolíku. Deva si právě oplachovala obličej vodou z jeho lahvice a Gaelen si dřepel k ní.

„Jak se ti daří?“ zeptal se.

„Dobře. Jsou blízko?“

„Nikoho jsem neviděl, ale to nic neznamená. Jsou to zálesáci, můžou být kdekoliv.“

„Aha.“

„Cos vůbec dělala v horách?“ zeptal se jí.

„Musela jsem navštívit strýčka Larse, má srub na jih odsud. Šla jsem s Larain. Už jsme byli skoro doma, když jsme zahlídly Aeniřany a utekly jsme. Já se schovala v lese, nevím, co se stalo s Larain. Skoro celou noc jsem se je snažila zaslechnout, ale nic jsem

neslyšela. Dnes ráno jsem se pokoušela vrátit do údolí, ale čekali na mě. Jednou jsem jim utekla, ale chytili mě tam, kdes mě našel.“

„Je to válečná výprava,“ zabručel Gaelen.

„Ale proč by něco takovýho dělali?“

„To já nevím, Devo. Oni podle mě žádnéj důvod k boji nepotřebují. Teď si odpočiň.“

„Děkuju ti za ten přehoz,“ šeptla, naklonila se a políbila ho na tvář.

„Líp jsem to nesvedl,“ zakoktal. Natáhl se za ni a vytáhl z tlumoku srolovanou pokrývku. „Zabal se. V noci bude zima a my si nemůžem dovolit zapálit oheň.“

„Gaelene?“

„Ano?“

„Já... ti děkuju, žes mi zachránil život.“

„Poděkuj mi, až se dostanem do bezpečí. Jestli ještě někde takový místo existuje...“

Dívala se, jak ho pohlcuje temnota, věděla, že stráví noc na kraji stezky. Vedle ní se položil Rvác a ona se přitiskla k jeho teplému tělu.

Gaelen se probudil těsně před úsvitem, rychle se probral z dřímoty ve své skrýši vedle stezky. Zívlně a protáhl se. Cesta dole byla stále volná. Obešel křoví a strnul, jako rána jím projel pohled na otisk podpatku v hlíně, jen necelých deset kroků od místa, kde spal.

Stopa byla čerstvá. Rychle pátral po okolí. Našel další stopu, a třetí vedle ní. Dva muži. A byli před ním.

Znovu se přikrčil, vrátil se na mýtinu, probudil Devu a svinul pokrývku. Zvedl svůj batoh, odvázal luk a nasadil na něj tětívu.

Rozhlédl se kolem a viděl, že se Rvác vydal na lov.

„Máme problém,“ sdělil dívce.

„Jsou před námi.“

Kývl. „Jenom dva. Zvědové. Prošli v noci.“

„Tak mi dej luk. Umím dobře střílet a ty budeš potřebovat volný ruce pro boj s nožem.“

Bez váhání jí zbraň podal. Všichni horalové se cvičili s lukem, a Deva byla známá tím, že je lepší než většina ostatních.

Pomalů se prodírali na sever a na východ, dávali si pozor na otevřené prostranství, až nakonec stromy prořídly a za nimi jim kynula hlodášem porostlá stráž. Táhl se asi čtyři sta kroků.

„Tam dole bys mohl schovat celý vojsko,“ zašeptala Deva, krčící se vedle něj v podrostu na konci lesa.

„Já vím. Ale nemáme na vybranou. Hlavní oddíl je za náma. Vyslali dopředu zvědy, aby nás odřízli. Jestli zůstaneme tady, dorazí hlavní voj. Musíme dál.“

„Ty jdi první. Já počkám tady. Jestli zahlídnu nějaký pohyb, dám ti znamení.“

„No dobře. Ale nestřílej, dokud nebudeš mít jistě cíl.“

Deva spolkla hněvivou odpověď a jen kývla. Co si myslel, že udělá? Bude střílet po stínech? Gaelen opustil úkryt mezi stromy a pomalu scházel ze svahu, napjatý a netrpělivý. Deva se rozhlížela po hlodášových keřích a snažila se nezaostřit zrak na jedno místo. Její otec ji naučil, že pohyb nejlépe zachytí periferním viděním.

V křoví napravo se cosi pohnulo, jako by se tamtudy někdo protahoval. Pak její pozornost prudce přitáhl jakýsi zvuk vzadu. Sto kroků za ní na stezce někdo upadl a jeho kamarádi se mu smáli. Ještě nebyli v dohledu, ale byla to jen otázka chvilky. Byla v pasti! Snažíc se potlačit paniku nasadila na tětívu šíp. Gaelen dorazil na úpatí svahu a ohlížel se. Deva zvedla obě ruce, jedním ukazováčkem ukázala doleva, druhým doprava. Pak trhlá palcem směrem za sebe.

Gaelen zaklel a rychle se rozběhl. Prudce vletěl do hlodáše a s nožem v ruce zahnul doprava. Překvapen náhlým zrychlením, musel skrytý lučištník vystoupit na volné prostranství. Luk již měl napjatý.

Deva natáhla tětívu, až se jí dotkla tváře. Pomalu vydechla, uklidnila se a zamířila na nehybného střelce. Když lučištník vypustil střelu, Gaelen se vrhl na zem a do kotoulu. Střela mu zasvištěla kolem hlavy. Deva vypustila šíp, který se se zaduněním zarazil lučištníkovi do hrudi. Muž pustil luk, padl na kolena a sevřel dřík. Potom přepadl na bok na zem.

Gaelen se narovnal z kotoulu právě včas, aby zahlédl muže padat. Druhý Aeniřan, mohutný chlap se spleteným žlutým vousem, zahodil luk stranou a vytáhl lovecký tesák. Skočil po horalovi míře nožem Gaelenovi na břicho. Gaelen se vrhl doleva – a Aeniřanova

čepel ho škrábla na žebrech. Gaelen se překulil, zvedl se a skočil po válečníkovi. Ramenem narazil muži do hrudi. Aeniřana to vyvedlo z rovnováhy, takže upadl, a Gaelen skončil na něm. Plavovlasý válečník se pokusil zvednout, ale Gaelen ho praštil čelem do nosu, čímž ho na okamžik oslepil. Když se muži zvrátila hlava dozadu, Gaelen se mu převalil na ruku s nožem a vlastní čepelí prořízl Aeniřanovi hrdlo. Ze zející rány se vyřinula bublající krev a smáčela i horala. Gaelen odstrčil tělo pod hustý hlodáš, zvedl se na nohy a rozběhl se k prvnímu muži. Deva již byla u něj a snažila se odtáhnout tělo z dohledu do křoví. Společně to dokázali jen tak tak.

Schoulili se nad mrtvolou, a jakmile se Aeniřané objevili nahoře na kopci, Gaelen položil Devě ruku kolem ramen a přitáhl si ji blíž. „Jestli najdou to druhý tělo, tak jsme vyřízený,“ šeptl. Nůž měl v ruce a s ponurou jistotou věděl, že by jí raději podřízl hrdlo, než by jim dovolil, aby ji odvěkli.

Nepřátelé začali scházet ze svahu. Byli to hrozí bojovníci, pohybovali se opatrně. Mnozí drželi luky s nasazenými šípy a pozorně pátrali v hlodášových houštinách. Gaelen se zhluboka nadechl. Srdce mu v hrudi bušilo jako zvon. Zavřel oči. Deva se k němu přitiskla a on cítil vůni jejích vlasů.

Aeniřané vstoupili do houští a zamířili k východu. Dva muži prošli ani ne deset kroků od místa, kde leželi. Ted' si povídali a žertovali, uklidnili se, když ted' byla volná plocha za nimi.

Poslední Aeniřan se dostal z doslechu. Gaelen již pomalu dostával křeče, ale přesto se nehýbal. Bylo těžké zůstat v klidu, protože skrývání byla pasivní, negativní záležitost, která člověku vysávala odvahu.

„Ted' už mě můžeš pustit, horale,“ šeptla Deva.

Gaelen pokývl, ale nepohnul se. Deva k němu vzhledla a spatřila v jeho tváři napětí a strach. Zvedla ruku a pohladila ho po líci. „Pomoz mi svlíknout tý svini kazajku,“ požádala.

Gaelen ji pustil a nejistě se usmál. Vytáhl muže z žeber šíp a společně mu stáhli kazajku z hnědé kůže. Deva si ji přetáhla přes sebe. Byla jí příliš velká a Gaelen přirezal ramena nožem.

„Jak vypadám?“ zeptala se ho.

„Nádherně,“ odpověděl.

„Jestli je tohle nádhera, tak při slavnostním tanci jsi měl úplně oněmět.“

„Taky jsem oněměl.“

Deva se jen zachichotala. Omotala si kolem pasu mužův opasek s nožem. „Byl jsi tak ztracený, Gaelene. Hrozně jsem tě litovala, jak jsi měl nateklou tu nohu.“

„Já se taky litoval.“

„Co máš v plánu teď? Proč jdeme na sever?“

„S trochou štěstí bude klan tam.“

„Pročpak?“

„Myslím si, že začala válka. Aeniřani napadli údolí. Ale Caswallon má plán.“

„Caswallon!“ prskla. „Caswallon není vrchní lovčí.“

„Ne, ale měl by být,“ sykl Gaelen. V křoví se cosi pohnulo a oba se vyděsili, ale pak, když se objevila Rváčova černošedá hlava, Gaelen pocítil úlevu. Klekl si a s citem psa poplácal, takže se mu podařilo, že hněv opadl.

„Je mi líto,“ prohlásil nakonec. „Nemyslel jsem to tak.“

„Myslel. Už se o tom nebudeme bavit. Čeká nás ještě dlouhá cesta.“

8

Drada dorazil do farlainského údolí druhého dne po bitvě, když dokončil přepadení Haestenů. Jeho muži celý den pátrali v horách, dobýjeli horaly i jejich rodiny, zabíjeli muže a starší ženy, mladší si nechávali živé. Zatím zabili přes tisíc horalů.

Drada nechal třetinu svého oddílu, aby vyřídil zbytky Lankových Udí, a připojil se ke svému otci. O Ongistovi a jeho oddílu nikdo nic nevěděl, došla jen zpráva, která hlásila Maggrigův útěk do hor.

Drada jel s dvaceti muži v čele pochoduujícího vojska. Na kopci nad prvním údolím přitáhl koni otěže. Pod ním byl přibližně deset pobořených domů. Ostatní převzali Aeniřané, kteří si také na louce postavili stany. Drada byl zklamán. Útok nebyl úplně úspěšný. Haestenové byli téměř vyhubeni, ale z klanů Pallidů a Farlainů přežilo hodně lidí.

Barsovi Lesní vlci je odeženu na severozápad, ale Drada nesdílel otcův pohrdlivý názor na bojové schopnosti horalů. A se smutkem vyslechl zprávu o Cambilově smrti.

Ne že by měl toho člověka rád, bylo snadné odhadnout, co udělá, a jestli měli Farlainové uniknout, Drada by byl odpočíval mnohem klidněji, kdyby věděl, že vrchním lovcem je Cambil. Nemusel být jasnovidec, aby předpověděl nového vůdce.

Caswallon!

Zmije pod aenirskou patou.

Pobídl koně dolů do údolí kolem pastviny, kde se spokojeně pásly krávy a ovce. Tostig, jeho bratr, ho uviděl přicházet a vyšel mu vstříc. Zastavil se před mohylou, v níž odpočívali všichni mrtví z prvního útoku.

„Zdravím, bratře,“ řekl Tostig, když Drada sesedl a podal otěže druhému jezdcí. „Říkal jsem ti přece, že válka bude krátká a sladká.“

Drada upřel oči do bratrova ošklivého obličej. „Ještě to neskončilo,“ podotkl bezvýrazně.

Tostig si odplivl. „Tihle horší psi se neuměj pořádně rvát. Pár týdnů budem mít zábavu, to je všechno.“

„Uvidíme,“ odtušil Drada a protlačil se kolem něj. Vešel do Cambilova domu a rozhlížel se po otci. Asbidag seděl u krbu v pohodlném koženém ušáku a popíjel ze stříbrného poháru. U ruky mu stál džbán s medovinou a zpola snědený bochník chleba. Drada si přitáhl židli naproti němu a sundal si plášť. Asbidag byl opilý. Rusou bradu mu při každém doušku smáčela medovina a stékala přes drobky chleba, jež mu uvízly ve vousu. Obrátil k Dradovi krví podlité oči, říhl si a předklonil se.

„No?“ vyštěkl.

„Haestenové jsou vyřízení.“

Asbidag se rozesmál. Dopil medovinu, pak zvedl stříbrný pohár a z ničeho nic jej rozmáčkl. Svaly na předloktí se mu vyboulily, jak silnými prsty tiskl kov.

„Vyřízení? A co Farlainové? Ten tvůj plán byla pohroma.“ Slova zněla nezřetelně, ale v očích mu plála zlovlná inteligence.

„Máme údolí a Farlainové nemají kam jít a žádný zásoby jídla.“

„To říkáš ty.“

Do místnosti vstoupila Morgasa a Drada vstal a uklonil se jí. Ona si ho však nevšímala. Došla k Asbidagovi, poklekla vedle jeho křesla a vybrala mu drobky z vousů. Asbidagovi se rozněžnil pohled, když se díval na její chladnou krásu. Vyškrábal se na nohy, přitáhl si ji k sobě a obrovskou prackou jí sjel po boku. Chvíli na ni mlsně civěl, pak odešel z místnosti a cestou do schodů zakopával.

„Počkej tady,“ nařídila mu Morgasa. „Hned tě přijmu.“

„To myslím ne, paní. Bojím se, že teď budeš nějakou dobu zaneprázdněná.“

„Uvidíme.“

Drada se z tvrdého sedadla přesunul do širokého koženého ušáku, který opustil jeho otec, pohodlně si sedl a pozvedl nohy na nízký stoleček. Zavřel oči a těšil se z pohodlí. Byl utahaný. Neuvědomil si, jak utahaný. Světla již ubývalo. Tiše zaklel, zvedl se z křesla a z kuchyně donesl svíčky. Z váčku vyndal ocelovou

krabičku s troudem, vykřísł jiskru a zapálil svíčku, kterou pak vsunul do mosazného svícnu na stěně nad krbem. U dveří byla skleněná lucerna. Drada přistřihł knot a taky ji zapálil. Vrátil se do křesla a znovu se pokusil uvolnit, ale nemohl. Był přetažený a plný napětí, které dokázalo vyvolat jen plánování války.

Do místnosti tiše vklouzla Morgasa oděná pouze v tmavém hedvábném rouše. Klekla si k němu, jako si předtím klekla k jeho otci. Drada se podíval do jejích studených modrých očí. Líce měla zruměnělé a rty naběhlé a rudé. Ve světle voskovic vypadala její tvář mladší, měkčí.

„Spí,“ zašeptala.

„Dobrá. Kéž bych taky mohl.“

„Brzy, Drado, brzy. Teď mě poslouvej. Slíbila jsem ti průchod do mnoha říší. Ještě po tom toužíš?“

„Ovšem.“ Předklonil se a mnul si unavené oči.

„Bránu stráží druidové. Mají skryš nedaleko velkých vodopádů, říká se jim Attafoss. Musíš vyvést vojsko k severu.“

„Co je ten průchod?“

„Nevím, co to je, jen co to dělá. Je to vchod do mého vlastního světa – země oplývající bohatstvím a zralé k dobytí.“

„Co tím myslíš? Na severu nic není, jenom hory a moře.“

„Mýlíš se. Vyrostla jsem ve vzdálené zemi, ne na tomto světě. Můj otec byl hrabě. Zabili ho při povstání, když mi bylo sedm. Té zemi nyní vládne válečná královna, ale její vojska bojovala v mnoha bitvách a vojáci jsou již unavení, utahaní až do morku kostí.“

„Já nikdy neslyšel o žádné královně...“ začal Drada.

„Poslouvej mě, ty hlupáku,“ zasyčela Morgasa s rozzlobeným výrazem v očích. „S bratry jsme bojovali šest dlouhých let, ale naše vojsko bylo rozdrceno. Já uprchla na sever se dvěma spolehlivými sluhy. Ti mě dovedli k druidovi, který žil v horách na východě, a on mi řekl o bráně, která mě mohla dovést do bezpečí. Vstup byl poznačen řezbou v ústí jeskyně, kde někdo kdysi dávno vysekal obrys kalicha. Vzal mě tam a vstoupili jsme do jeskyně, která byla nízká a plná vody. On u zadní stěny pronesl nějaká slova a ta stěna se zamihotala a zmizela. Pak mi ukázal, abych ho následovala, a prošel

místem, kde předtím byla stěna. Já šla za ním a ocitla jsem se v horách u velkých vodopádů.

Bylo to jako sen. Stařec udělal krok zpátky – a zmizel. Snažila jsem se jít za ním, ale nebylo cesty zpět. Mnoho dní jsem šla na jih, až jsem dorazila do města Ateris. Tam jsem potkala tvého otce.“

Drada teď byl úplně vzhůru. „Ty tvrdíš, že ten průchod ovládají farlainští druidi?“

„Ano.“

„A že to může přenést lidi, kamkoliv chtějí jít?“

„Ano. Už chápeš?“

„To teda chápu.“

„Druid, který mi pomohl, mi řekl, že kdybych se někdy chtěla vrátit, mám vyhledat muže jménem Taliesen.“

„Setkal jsem se s ním,“ přiznal Drada.

„On stráží bránu a ovládá její sílu.“

Drada se opřel v křesle. Napětí z něj vyprchalo a únava z něj spadla. „Taková brána umožnila Aeniřanům napadnout tyhle země,“ poznamenal. „Ale jakmile jsme prošli, zavřela se za náma a stala se z ní pevná skála. Celý roky jsme hledali čaroděje a čarodějky, aby ji znovu otevřeli, ale žádný neuspěl. Co jsou tyhle brány? Kdo je vytvořil?“

„To nevím. Ten starý druid mi řekl, že existují celá staletí. V mé vlastní zemi máme pověsti o trollech a obrech, bestiích a dracích. Druidové tvrdili, že to jsou všechno tvorové, co prošli náhodně otevřenou bránou.“

Drada jenom seděl a mlčel. Tohle byla největší kořist ze všech. Hlavu mu zaplnily sny o říších. Dejme tomu, že brány mohou poslat člověka, kamkoliv se mu zachce. Kdo by odolal vojsku, které se objeví uvnitř opevněného města? Je to ale možné? Podíval se na Morgasu a vzal ji za bradu. „Řeklas tohle otcí?“

Žena mu položila ruku na stehno. „Ne, ty jsi muž, který by měl vést Aeniřany.“ Při jejím doteku ztuhl a zalétl očima ke ztemnělým dveřím.

„Neboj se, Drado. Dala jsem mu lektvar na spaní. Celé hodiny se neprobudí.“

Drada si ji zvedl na klín a vášnivě ji políbil. Rukou jí zajel pod šaty.

„Stojíš za to, aby kvůli tobě muž umřel?“ zeptal se zastřeným hlasem se zarudlou tváří.

„Zjisti si to,“ poradila mu.

#

Gaelen a Deva strávili druhou noc v jeskyni. Vchod zakrývala spletená zástěna z křoví. Den byl nabitý událostmi a jejich stopu zachytila druhá tlupa aenirských zálesáků. Jednou je dokonce zahlédli a honili skoro míli, než se jim podařilo pronásledovatelům uklouznout. Deva byla u konce se silami, nohy měla poškrábané a plné puchýřů. Gaelen nařezal proužky z její kazajky a ona si z nich začala vyrábět opánky. Ale kůže byla měkká a v horách dlouho nevydrží.

Nemohli zapálit oheň a v noci byla zima. Strávili ji přitisknutí k sobě pod Gaelenovou pokrývkou.

Gaelen teď byl téměř zoufalý. Všude kolem nich byli nepřátelé a oni ještě museli překročit volnou plochu. Nikdy to nedokážou. Deva spala s hlavou položenou na jeho rameni. Gaelen měl křeče v zádech, dost ho to bolelo, ale nepohnul se. Dívka byla unavenější než on a potřebovala si odpočinout.

Co by udělal Caswallon? přemyslel Gaelen. Musí přece existovat způsob, jak z aenirské sítě uniknout. Mládenec zavřel oči a představil si cestu k Attafossu. Byly tu čtyři volné plochy, kde země spadala do širokých údolí, v nichž bylo jen málo nebo žádný kryt. Nebylo zbytí, alespoň jedno údolí budou muset překročit. Cestování ve dne by byla sebevražda. V noci by to bylo téměř stejně riskantní, protože prozatím Gaelen nezahlédl ani stopy po aenirských táborových ohních. Mohli by omylem vrazit přímo do nepřátelského tábora.

Za dva dny Gaelen zabil pět nepřátelských válečníků. Častokrát snil o dni, kdy jim oplátí hrůzu a zranění, která mu způsobili. Jenže teď si uvědomil, že v tom nenalézá žádnou radost ani uspokojení. Přál si, aby byl nikdy k Farlainům nepřišel. Přál si to z celého srdce.

Rváč vedle něj se zavrtěl, zvedl velkou hlavu a nastražil uši. Gaelen mu nařídil, aby byl zticha, jemně Devě položil ruku na ústa a vzbudil ji.

„Někdo přichází,“ zašeptal. Opatrně přešel k ústí jeskyně a odhrnul listí a větvičky zakrývajících vstup.

Aeniřané se vrátili a ještě jednou pátrali na svahu po stopách.

Gaelen s nekonečnou opatrností stáhl ruku a nechal větvičky, aby se usadily. Potom vyndal nůž a čekal. Rváč došel k němu, položil si hlavu Gaelenovi na rameno a s chvějícím se chřípím větil Aeniřany. Jeskyně byla maličko pod úrovní země, vstup byl jen tři stopy vysoký, a Gaelen vyvrátil dva husté keře a kořeny napřed je přitáhl do jeskyně. Zvenčí to vypadalo, že keře rostou u paty útesu.

Aeniřané ve svém pátrání pokračovali asi hodinu či déle, pak přešli po svahu níž a zmizeli z dohledu. Gaelen se uvolnil a odplížil se zpátky k Devě. Naklonil se až těsně k jejímu uchu.

„Musíme počkat, až se setmí,“ šeptl. Dívka kývla. Venku jasně svítilo slunce, ale jeho teplo do stinné jeskyně neproniklo, a tak celé odpoledne seděli zabalení v Gaelenově pokrývce.

Těsně po setmění Gaelen odsunul křoví, vylezl z jeskyně a propátrával okolí. Aeniřané odešli. Deva mu podala tlumok a připojila se k němu venku. Gaelen keře zase shrnul na místo.

„Možná se sem budem muset vrátit,“ vysvětlil. „Aspoň tak máme jednu skryš jistou.“

Mlčky se vydali na cestu a proplétali se mezi stromy k prvnímu údolí. Noc byla jasnější, než by se Gaelenovi líbilo, měsíc byl ve třetí čtvrti a jasně svítil na bezmračné obloze. Zastavili se na okraji lesa, vůbec se jim nechtělo opustit útočiště stromů, a vzpomněli si na skryté aenirské zvědy ze včerejška.

Gaelen vyšel na volné prostranství a vydal se na dlouhou cestu do údolí zahaleného ve stínu. Deva, se šípem nasazeným na těživě, šla těsně za ním, zatímco Rváč klusal o kus dál stranou. Byl rád, že se zbavil stísněné jeskyně. Vítr vál Gaelenovi do tváře, a to ho těšilo, protože Rváč určitě zachytí každý pach. Mládenec se na psa často díval a hledal známky poplachu. Nic se však nedělo.

Trvalo jim hodinu, než se dostali na druhou stranu údolí a vyšplhali do příkré stráně za ním. Jedno nebezpečí pominulo, další číhalo vepředu.

Mezi stromy nebylo nic vidět. Husté větve odstínily měsíční světlo a vytvářely tak stěnu temnoty. V lese na ně mohly číhat stovky i tisíce Aeniřanů.

Neměli však jinou volbu. Gaelen, s nožem v ruce, vstoupil do tmy a opřel se o široký kmen, aby očím umožnil přizpůsobit se nepřívětivému šeru. Opatrně pokračovali v cestě. Mezi stromy panovalo zlověstné ticho, neozýval se tu jediný zvuk. Vánek utichl a větve nad nimi se spojovaly, vytvářejíce tak klenbu, stromy pak připomínaly sloupy kolonády. Mezi stromy neproletěl jediný netopýr. V podrostu nešustila žádná zvířata. Bylo to jako procházet síněmi mrtvých, tmavými a tichými, naplněnými hrozbou.

Rváč zvedl hlavu a zavěťřil. Nevydal ani hlásku, ale podíval se doleva. Gaelen ho lehce poplácal. Asi o dvacet kroků dál jenom tak tak rozeznával siluetu sedícího muže. Gaelen ztuhl jako socha. Když se podíval pořádně, zahlédl další muže, leželi na zemi zabalení v pokrývkách.

Aenirský tábor!

Kývl na Devu, spustil se na všechny čtyři a začal se plížit. Hlídka zakašlala a odplivla si. Gaelen strnul. Nakonec se kolem oddílu přece jen dostali do lesa za ním. Teď šli do kopce a dělalo jim potíže pohybovat se tiše. Gaelenovi se po tvářích řinul pot a začínal lapat po dechu. Věděl, že mu stres vysává sílu stejně tak, jako samotný útěk. Deva si vedla dobře. Zachmuřeně se usmál. Přece to byla horalka!

Zdolali příkrý sráz a Gaelen vyhlédl nad okraj. Okamžitě se stáhl zpátky. Za hřebenem spalo dalších dvacet Aeniřanů. Strážný seděl na balvanu na druhé straně. Díky bohu se díval jinam, když se Gaelen objevil. Mládenec se odplazil asi třicet kroků dál podél hřebene. Opatrně pozvedl hlavu. Mezi nimi a Aeniřany teď rostly stromy. Rychle přelezl přes hřeben. Rváč se protáhl za ním. Deva podala Gaelenovi luk a pak se plavně přehoupla za ním.

Když byli znovu v lese, zvedli se a vydali se do druhého údolí. Tady rostlo víc hlodáše a Gaelen si začínal věřit. Pak se znovu zvedl vítr – a zachránil jim tak život.

Rváč zavrčel a vrhl se do hlodáše. Noc proťal výkřik. Deva klesla na koleno a natáhla tětivu až k tváři. Gaelen odběhl doleva, pustil tlumok a tasil nůž. Z křoví k nim vyběhli tři muži. První padl a

z pravého oka mu trčel Devin šíp. Gaelen skočil nohama napřed po druhém muži a tvrdě ho kopl do tváře. Muž přepadl dozadu. Gaelen dopadl na zem a překulil se, zatímco třetí Aeniřan proběhl kolem něj a hnal se k Devě. Dívka neměla čas plně napsat luk a vypustila šíp s jen napůl nataženou třetivou. Šíp muže zasáhl do obličeje a rozerval mu tvář, ale on si ho vytrhl a odhodil ho stranou. Deva odhodila luk. Muž po ní skočil a strhl ji k zemi.

„Ted’ tě mám, ty čubko!“ zařval a zvedl jí meč nad hrdlo. Tu se však ze země zvedl tmavý stín a muži se kolem tváře sevřely Rváčovy obrovské čelisti, tesáky trhaly kůži i maso. Na Devu začala téci krev a Aeniřan se svalil stranou. Slabě se pokoušel bodnout psa, ale pak se ozval zvuk praskajících kostí – a lebka pukla.

Gaelen se zvedl a vrhl se přes tělo druhého Aeniřana, který byl kopancem jen omráčen, a teď se snažil zvednout, když po něm mladý horal skočil. Gaelen mu vrazil nůž do zad. Muž zaječel a mlátil pažemi, zatímco Gaelen vytahoval nůž z rány. Potom přejel ostrým muži přes hrdlo.

Došel k němu Rváč se zakrvácenou mordou. Následující ticho přerušil dupot běžících mužů.

Gaelen popadl tlumok a luk a kývl na Devu. – Zahnuli směrem pryč od pronásledovatelů a pak zamířili k severu. Deva po mladíkově boku běžela vyrovnaným krokem, jen si přehodila luk přes levé rameno. Gaelen běžel tak rychle, jak jen se odvážil, a Deva s ním chrabře držela krok, i když ji páliło na plicích a bolely nohy.

K lesu dorazili před svými pronásledovateli. Ted’ potřebovali jenom nějakou skrýš. Potíž byla v tom, že byla tma, a Gaelen neměl ponětí, jaké stopy za sebou nechávají. Zastavil se a popadl Devu za loket. „Dáme jim něco na přemýšlení,“ řekl. Když Aeniřani dorazili k úpatí svahu, Deva do jejich řad vyslala střelu a zasáhla jednoho muže vysoko do ramene. Válečník hlasitě zaklel a ostatní se vrhli na zem. Pronásledovatelů bylo jen deset a žádný se nechtěl hnát nahoru do kopce směrem ke skrytému střelci.

„Ted’ půjdem,“ sykl Gaelen.

Deva zavrtěla hlavou a stále se snažila popadnout dech. „Potřebuju... chvíli,“ vydechla. Gaelen si vzal luk, přikrčil se mezi stromy a snažil se zhlédnout případný pokus je obejít.

Po chvíli mu Deva poklepala na rameno. „Už můžu,“ řekla. Mladý horal kývl a společně vklouzli mezi stromy.

Když úsvit ozářil údolí, Gaelen se odvážil zoufalého rizika. Poněvadž věřil, že se již Aeniřanů zbavili, rozhodl se, že půjdou přes den a k Attafossu dorazí před setměním. Věděl, že riziko je velké, protože i vepředu mohli být nepřátelští vojáci, ale říkal si, že je jistě doženou, jestli se budou celý den skrývat a čekat na tmu. A dobrodružství předchozí noci si rozhodně nechtěl zopakovat.

Překročili otevřenou plochu a po nepřátelích nebylo ani vidu, ani slechu. Rváč klusal vepředu a náhle vyrazil za zajícem, ale ten se schoval, a pes se vrátil zpátky k pánovi. Byli teď vysoko v horách a pronásledovatelé zůstali daleko za nimi, takže se Gaelen uvolnil. Deva také cítila, jak z ní opadá napětí.

„Moc toho nenamluvíš, Gaelene,“ poznamenala.

„Ne. Já to se slovy moc neumím.“

„Vážně? Nebo jsi jenom nervózní v přítomnosti žen?“

„To taky.“

„Máš rád Layna?“

„Ano, je to kamarád.“

„Chce si mě vzít.“

Gaelen cítil, jak se mu stahuje žaludek. Byl rozzlobený a nejistý, a tak mlčel.

„No tak, mluv, horale.“

„Co mám říct? Na nic ses nezeptala. Víš, co cítím... co bych rád... zatraceně! Jak jsem říkal, neumím moc mluvit.“

Spoustu let jako dítě jsem byl sám. Promluvil se mnou jenom pár lidí. Umění konverzace jsem se nikdy nenaučil. Nejsem zajímavý, i když bych chtěl být. Bylo by hezký, kdybych uměl lidi rozesmát chytřejma žertíkama, ale takovej prostě nejsem.“

„Jsi skvělý takový, jaký jsi,“ řekla cítíc se provinile a maličko zahanbeně. „Je mi líto. Neměla jsem si z tebe utahovat.“

„Mohla sis vybrat lepší chvíli,“ prohodil s úsměvem.

„Ano. Myslíš, že klan bude u Attafossu?“

„Doufám v to.“

„Jsi skvělý muž, Gaelene. Vážně skvělý.“

„Jsem rád, že si to myslíš. Vezmeš si Layna?“

„Ne, to ne,“ odpověděla mu mírně. „Když jsem se narodila, jedna stará cikánka mi věštila. Říkala, že se stanu matkou králů.“

„Co to znamená? Žádní králové přece nejsou.“

„Ne tady na vysočině,“ odušila Deva, „ale znám příběhy o dalekých zemích, kde vládnou králové a knížata. Jednoho dne přijde muž – a já se za něj vdám.“

„Pořád to nechápu,“ připustil Gaelen. „Co je tak důležitýho na svatbě s králem? Nebo mít jednoho za syna, když už jsme u toho. A co láska, Devo? Štěstí?“

„Jak bys to mohl chápat?“ řekla ona. „Byl jsi sirotek a zloděj. Nebyla to tvoje chyba. Já ale budu žít v paláci a moje jméno budou znát všichni na celém světě. Možná už navěky.“

Chvilí stál mlčky. „Já bych si tě vzal,“ poznamenal, „a celej život bych se tě snažil udělat šťastnou. Tenhle sen mám od chvíle, kdy jsem tě poprvý uviděl. Palác ti ale dát nemůžu, Devo.“

Vzhlédla k němu a na kratičký okamžik ho chtěla obejmout a obrátit se zády ke snu, který si hýčkala. Ale ten sen byl příliš velký a Deva potřásla hlavou. „Vím, že tě miluju, Gaelene. Vážně. Ale musíš si najít jinou,“ dodala jemně, překvapena, že v ní vlastní slova zanechávají prázdnotu a víc než jen trochu strachu.

Gaelen ji vzal za ruku a políbil. „Už tě znovu žádat nebudu,“ řekl jí. „Přeju ti ve tvém pátrání hodně štěstí, Devo. Doufám, že si pro tebe přijde tvůj král.“

###

Caswallon své lidi celý den po vpádu nemilosrdně štvál. Vyslal řadu válečníků na severovýchod a na západ, oddíly vedli Badraig a Onik. Pak vybral pět set mužů a nechal je vzadu, aby vytvořili zadní stráž proti oddílu, který by proti nim Aeniřané případně vyslali. Zoufale prahl po zprávách o Larikovi a Maggrigovi. Přežili Pallidové jako klan, nebo jsou roztroušení v horách a bez vůdce? Potřeboval to vědět. Ze svobodných mužů si zavolal dobrovolníky, zkušené lovce a stopaře, aby se vrátili k jihovýchodu a získali informace. Mezi těmi, kdo se přihlásili, byli Layne, Gwalchmai a Agwaine. Caswallon vybral pět mužů, Agwaina mezi nimi.

Vzal si je stranou a každému zvlášť vydával příkazy, až zůstal jen Agwaine. Caswallon položil mladému muži ruce na ramena. „To,

co se stalo s tvým otcem, mě vážně mrzí,“ řekl. „Byl to skvělejší chlap, čestnější a ušlechtlejší.“

„Byl to hlupák, Caswallone. Ale já ho miloval. Víc než věděl.“

„O tom pochybuju. Znamenal jsi pro něj všechno. Když jsme vás hledali, jak jste bojovali s tou bestií, řekl mi, že jestli nepřežiješ, odejde z Farlainie. Byl jsi jeho potěšení. A když už říkáš, že byl hlupák, tak bych rád, abys myslel na tohle: vypadal hloupě díky krutý pitomosti Aeniřanů. Cambil měl se svou filozofií pravdu, Agwaine. Rozumní lidé by si dali spoustu práce, aby odvrátili ohavnost války. Je ale taky tragická pravda, že když je válka nevyhnutelná, pro rozumné lidi není místo. Chytrý může být dvousečná zbraň. Jedno z požehnání bystrého mysli je v tom, že člověku dovoluje vidět obě strany problému, a tak mu brání, aby se choval jako slepec anebo někdo, kdo má klapky na očích. Tvůj otec byl takový člověk. Věřil, že Aeniřani taky pochopí moudrost jeho pohledu na věc. Že to neudělali, nevrhá stín na něj, ale ukazuje, co jsou oni zač.“

Agwaine potřásl hlavou. „Rád bych tomu věřil. Ale ty jsi chytrý člověk – a tebe Aeniřani nepopletli, že ne?“

„Ne,“ řekl Caswallon pomalu, „ale na mejch činech taky neležely osudy tisíců lidí, nezabíraly mi myšlenky a nepovzbuzovaly moje naděje. Cambil věděl, že válka by znamenala ohromné ztráty na životech. A to je rozdíl, Agwaine.“

„Děkuju ti, bratranče, za tvoje slova. Jak mi radíš, budu o tom přemýšlet. A teď, co chceš, abych udělal?“

„Najdi Maggriga a sežeň tolik Pallidů, kolik jen zvládneš. Pak se vydejte na východní břeh jezera nad Attafossem. Potom naplánujeme, jak zničit nepřítel.“

„Ty věříš, že můžeme vyhrát?“

„Tím si buď jistý, Agwaine z klanu Farlainů.“

Agwaine se zakřenil. „Mít jistotu by bylo hezký.“

Caswallon vzal mladého muže za loket a odvedl ho stranou od zástupu. Posadili se na úbočí kopce a hvězdy se nad nimi třpytily jako drahokamy na sametovém plášti.

„S tvým otcem jsem vyrůstal, to víš. Taky víš, že jsme nikdy nebyli přátelé,“ začal Caswallon tiše. Podíval se Agwainovi do očí a

s lítostí si všiml, jak je podobný Cambilovi. „On mě neměl rád, ale já mu to nedávám za vinu. Viděl ve mně všechno, co by mohlo zničit klan. Sobectví a opovržení ke zvykům, které nás poutají k sobě. Nyní to vidím jasně a přeju si, aby tady byl, abych mu to mohl říct. Místo toho to říkám jeho synovi.

Klan prospívá, protože nám záleží na druhých. Být horalem je stejně tak stav mysli, jako věc zrození. Bez toho se nijak nelišíme od Aeniřanů. Cambil tohle chápal. Starostlivost nám dává sílu, dává nám odvahu.“

„Proč mi to vykládáš?“ chtěl vědět Agwaine.

„Všiml sis,“ opáčil Caswallon, „jak příroda dává a bere? Nejslabší pes ve vrhu je vždycky ten nejchytřejší, nejmenší muž je často nejschopnější, nejošklivější ženě se dostane andělský povahy. Tak je to i s charakterem. Viděl jsi hry. Borak byl rychlejší než ty, a silnější. Dokonce měl v lese komplice, aby mu zajistil vítězství. A přesto prohrál, stejně jako jeho druh bude vždycky prohrávat. Protože odvaha se rodí ze starostlivosti. Zlo nemá charakterovou hloubku, ze který by mohlo čerpat. Chceš jistotu, Agwaine? Dám ti ji. Oni klan nemůžou porazit.“

Agwaine sklonil hlavu. „V týhle chvíli,“ podotkl, „jsme na útěku. Jsou proti nám v přesile a zabili už tisíce horalů.“

„Ano, a ještě hodně horalů zemře,“ doplnil Caswallon, „ale my neprohrájeme. Nemysli na jejich počty. To nic neznamená, když je správněj terén. Vzpomeň si na svého otce a na jeho pár set mužů. Ano, a žen. Mysli na to, jak se Aeniřani rozbili o mečovej kruh. Vsadil bych se, že na jednoho každýho horala umřeli tři Aeniřani. Mysli na to. Protože Aeniřani budou.

Hluboko v srdci znají pravdu. Tak ji poznej taky. My jsme Farlainové, a i když se k tomu možná nehodíme, neseme v týhle válce pochodeň Světla. A aenirská temnota ho nezduší.“

Agwaine se náhle zasmál, zaklonil se a opřel se o lokty. „Caswallone, byl jsi v radě jenom pár měsíců a už ze sebe chrlíš proslovy.“

„Já vím, a překvapuje mě to. Jenže ještě překvapivější možná je, že tomu věřím. Celou svou duší.“

„Ty věříš, že síly dobra vždycky porazí síly zla?“

„Věřím – naprosto.“

„Proč?“

„Neumím to obhájit, protože to pramení ze srdce a ne z mysli. Proč královna přišla, když jste ji potřebovali?“

„Náhoda?“

„Odkud jsi vzal sílu porazit rychlejšího muže?“

„To nevím. Ale proč padli nížiňani? Ti přece nebyli zlí.“

„Netvrdím, že temnota občas nezíská menší vítězství. Ale my nejsme nížiňani, my jsme Farlainové.“

„Tak s tímhle souhlasím,“ prohlásil Agwaine procítěně. „A teď už bych měl jít najít Maggriga.“

„Jsi si jistější?“

„To nevím, ale po tomhle rozhovoru se cítím líp.“

„Tak to musí stačit,“ zakončil Caswallon vstávaje.

„Dávej na sebe pozor, Caswallone – a poohlídni se po Devě. Měla by být od nich daleko. Byla s kamarádkou Larain navštívit Larse.“

„Vyšlu zvědy.“

Farlainové se utábořili na severních svazích řady kopců, odkud jejich táborové ohně nebyly na jihu vidět. Když se nad krajinu snesla noc, Caswallon nařídil ohně uhasit, aby nebylo vidět jejich odlesk proti obloze. Pak vyhledal Taliesena a společně se vydali na kopec. Starý druid se těžce opíral o dubovou hůl. Přes bílé roucho měl přehozený péřový plášť. Caswallon měl dojem, že je k smrti unavený.

„Jak se ti daří?“ zeptal se, když se spolu posadili pod jasnými hvězdami.

Taliesenovi se zaleskly oči. Starý druid se usmál. „Neumřu ti tu, Caswallone.“

„To není odpověď na mou otázku.“

„Jsem vyčerpaný. Ale jsem taky starý.“ Pohlédl na mladého válečníka vedle sebe a v očích měl lstivý výraz. „Víš, jak starý?“

„Sedmdesát? Osmdesát?“

„Kdybych ti to prozradil, věřil bys mi?“

„Ano. Proč bys mi lhal?“

„Nemám zájem ti lhát, Caswallone. Je mi víc než tisíc let.“

„Spletl jsem se,“ zabručel Caswallon s úsměvem. „Nevěřím ti.“

„A já přesto mluvím pravdu. To já jsem před tolika stoletími přivedl Earise. Právě na tomto kopci jsme spolu stáli a dívali se na země Farlainů a poznali radost.“

„Přestaň žertovat, Taliesene...“

„To není žert, Caswallone, a neříkám to proto, abych na tebe udělal dojem. Ze všech horalů jenom ty jsi schopen pochopit, co ti teď řeknu. Máš otevřenou, zvědavou mysl a vzácnou inteligenci. Nepoddáváš se pověrám. Své závěry si děláš sám. Je mi víc než tisíc let. Narodil jsem se támhle!“ Stařec máchl kostnatou rukou a ukázal ke hvězdám. „Slyšel jsi příběhy o starší rase, o zmizelém lidu. Já jsem poslední ze starších. Aspoň poslední čistokrevný. To my jsme vytvořili brány, Caswallone, a překonávali jsme vzdálenosti tak velké, že tě ani nemůžu ohromit jejich měřítkem. Představ si mravence lezoucího přes území Farlainů a znásob to tisíckrát a získáš tak teprve první krok mých cest.“

Přišli jsme sem a odsud jsme se rozšířili po vesmíru. Byli jsme tuláci po hvězdách. Stáli jsme u zrodu mnoha náboženství, a kdykoliv nás zahlédl člověk, zrodila se pověst. Jenže pak přišla katastrofa.“ Druid sklonil hlavu a zahleděl se na své ruce.

„Co se stalo?“ vyzvídál Caswallon.

„Velké brány se zavřely. Najednou, bez varování. Naše spojení s domovem a vzdálenými říšemi bylo přerušeno, zmizelo beze stopy. Zůstaly jen menší brány, hračky vytvořené pro studenty, jako jsem byl já, kteří chtěli studovat vývoj primitivních společností v řízeném prostředí.“

„Nerozumím ani slovo,“ podotkl Caswallon. „Ale znám lidi a plně věřím tomu, co říkáš. Proč mi to vykládáš právě teď?“

„Protože tě potřebuji. Protože ty jsi katalyzátor. Protože budoucnost Farlainů – mnou vyvoleného lidu – záleží na tobě. A protože v nadcházejících dnech uvidíš mnohé zázraky a divy – a musíš na ně být připravený. Nemůžu ti vysvětlit podstatu schopností, které vytvořily brány. Tak to považuj za kouzla, nemožné učiněné skutečností. Víš, že mám pro klan přichystanou skrýš. Teď ti prozradím, kde ta skrýš je. Je to Golfallin, první údolí Farlainie.“

„Co je to za nesmysl? Ty nás vezmeš zpátky tam, odkud jsme přišli?“

„Ano. Ale nebudou tam žádní Aeniřané, chalupy ani domy, jen panenská země.“

„Jak to?“

„Jako jsem to udělal s Earisem,“ vykládal stařík. „Brány nespojují jenom různé země, Caswallone. Provedu vás skrze samotný čas. Vrátime se o deset tisíc let do časů před klanem, před Aeniřany.“

„To teda bude kouzlo.“

„Ty se ale nevrátíš. Musíš vykonat jednu věc.“

„Povídej.“

„Musíš najít královnu, která zemřela, a přivést ji s vojskem do Farlainie. Jenom pak můžeš doufat, že Aeniřany rozdrtíte.“

„Ty po mně chceš, abych našel mrtvou ženu?“

„Čas, Caswallone. Tam, kam tě pošlu, je ona pořád ještě mladá.“

„Proč by nám pomáhala?“

Starý druid pokrčil rameny. „Na některé otázky ti neodpovím. Ale jedno ti řeknu. Zmatek, kterým nyní trpíme, způsobil – částečně – jeden sobecký muž. A já dělám, co je v mých silách, abych to zvrátil.“

„Orákul?“

„Ano.“

„Vyprávěl mi o své cestě,“ řekl Caswallon, „a proto ti věřím. Tvrdil, že jsi vzal jeho muže skrz bránu a dostal je do říše rozervaný válkou. Rozhodl se sloužit královně a získal tak výsadní postavení. Vykládal, že bojoval ve spoustě bitev, až nakonec opět prošel bránou a stal se králem ve vzdálené zemi s podporou tisícovek mužů. Ale zradili ho a on utekl zpátky bránou.“

„Neřekl ti všechno, Caswallone. To lidé dělávají zřídka, když hovoří o svých chybách. Stal se králem, jak říkal, ale aby toho dosáhl, spojil se se zlými lidmi. Jedním z nich byl Agrist, surovec, jakého aby pohledal. Oplátkou za Agristovy služby mu Orákul prozradil tajemství brány, a Agrist jí provedl své lidi při hledání bohatství a kořisti. V jejich novém světě se jim dařilo a sílili. Stali se z nich Aeniřané, kteří nyní plní na farlainském území. Poněvadž

brána, kterou jim Orákul prozradil, je přivedla do nedávné minulosti našeho světa.“

„To mi řekl,“ podotkl Caswallon.

Druid se pousmál. „Taky ti řekl o noci po Sigarniině velké bitvě, když našel vdovu nepřátelského generála a její dceru skrývající se v jeskyni? Popsal ti, jak matku před očima dcery znásilnil a jak se vznešená paní sama zabila?“

„Ne,“ přiznal horal.

„Ne,“ zopakoval Taliesen. „A ani ti neřekl, jak královně ukradl bájný meč Železné ruky a použil jeho moc, aby si z krve nevinných vybudoval království. Jak jsem říkal, když lidé hovoří o svých zločinech, málokdy mluví pravdu. Strávil jsem celá léta, Caswallone, ve snaze napravit škody, které způsobila jeho pýcha a ctižádost.“

Caswallon odvrátil zrak a podíval se na siluetu hor, černých proti šedé obloze. „Mám pocit jako dítě, co se zrovna naučilo naškrábat svůj jméno, když dostane knížku a má z ní číst. Rozeznám nějaký písmenka, ale slova mi unikají. Brány, cestování časem.“ Podíval se na starého pána a neuhnul pohledem. „Jestliže tohle dokážem, tak proč se nevrátíme o pár dní zpátky a nezachráníme všechny lidi? Mohli bychom na Aeniřany zaútočit předtím, než k nám vpadnou.“

Taliesen kývl. „Co kdybych ti řekl, že jsme to udělali? A že to neuspělo a Farlainové byli zničeni?“

„Ted' jsem úplně mimo.“

„Proto je ten chaos tak hrozný,“ řekl Taliesen. „Existuje tolik alternativních skutečností. Kdybych ti nyní řekl, kolikrát jsem se pokoušel zabránit Aeniřanům ve vítězství, myslel by sis, že jsem se zbláznil. Složitostí a paradoxů je spousta. Vojska mimo čas, mrtví muži, kteří měli žít a dosáhnout velikosti, a ženy, které měly porodit pyšné syny, zavražděné již v dětství. Osudy zmařené, změněné – samy brány se chvěly pod tíhou chaosu.“ Taliesen si povzdechl. „Víš, kolikrát jsme my dva vedli tento rozhovor? Ovšemže nevíš, ale jde to do mnoha desítek, Caswallone. A kolikrát jsem viděl klany zničené a Aeniřany vítězíci? Stokrát. Ted' už stárnu a jsem zranitelnější, a úkol je stejně velký jako vždycky byl.“

Caswallon se zachmuřeně usmál. „Pochybuju, že se někdy naučím, co mi tu líčíš, staříku. Ty vezmeš horaly zpátky do doby

dávno před jejich narozením a já mám vyhledat dávno mrtvou královnu. Máš pro mě schovaný ještě nějaký další překvapení, Taliesene?“

Pán druidů neodpověděl. Zaklonil se a zahleděl se na hvězdy. V duchu si je pojmenovával, až se nakonec zadíval na tu nejvzdálenější, jejíž světýlko se mihotalo jako svíčka v průvanu.

Taliesen se s těžkým srdcem a unavenou myslí zvedl na nohy. „Ano, mám další překvapení, vojevodo,“ řekl. „Jestli máme vyhrát, Caswallone, což není jisté, tak se změníš a budeš trpět jako ještě žádný Farlain před tebou.“ Taliesen vzdychl. „Ještě nevím, jak se to všechno stane, ale vím, že se to stane, protože jsem viděl Věčného luňáka.“

Caswallon už už chtěl promluvit, ale Taliesen zvedl ruku, čímž ho umlčel. „Dnes už žádná slova, vojevodo. Protože jsem k smrti utahaný.“

###

Orákul pozoroval Aeniřany v údolí dole. – Zabili tři mladé volky a připravovali hostinu. Od začátku tažení před třemi dny se k jeskyni žádný nepřátelský válečník nepřiblížil.

Orákul se s těžkým srdcem vrátil zpátky do malé jeskyňky za hlavní prostorou. Viděl Durkovu smrt a teď zpod úzkého kavalce vytáhl dobře opracovanou dubovou truhlu pobitou mosazí. Z truhlice vyndal rezavý osnír a přílbu a starý obouruční meč zabalený v naolejované látce. Natáhl si osnír a se zahořklým úsměvem si všiml, že mu na hubené tělo příliš nepadne. Lidé stárnou hůř než železo. Shrnul si bílé vlasy a pevně si nasadil přílbu. Opásal se mečem v pochvě, vyšel do slunečního světla a vydal se na dlouhou cestu do údolí.

Jak se tak blížil k hoduícím, honila se mu hlavou spousta myšlenek. Vzpomínal na dětství a svůj první lov, na slávu při hrách, když zanesl kamennou kouli dál než kdokoli před ním. Vzpomínal na svou lásku, Astel, odvážnou dívku z klanu Haestenů, a na to, jak onemocněla a zemřela hned tu první zimu, co byli svoji. Ta ztráta ho stále ještě nesmírně bolela, i když si ji ve vzpomínkách uchoval stále mladou, zatímco on ve skutečnosti chátral.

Stromy zřídly a on šel dál.

Pak nadešel den, kdy po úspěchu ve válce proti nájezdníkům z nížiny přišel do rady. Byla to skvělá doba, kdy jeho jméno zpívali všichni Farlainové. Uvěřil, že z něho udělají krále. Oni ho místo toho odmítli a on ve svém vzteku přísahal, že se ke klanu již nikdy nevrátí.

S několika udatnými stoupenci vsadil všechno na jednu kartu a vyplul k Vallonu. Tam přemohl druidy, kteří bránu strážili, a vydal se do světa za ní. Dva roky bojoval po boku válečné královny Sigarni. Zasáhla ho lítost, když mu v mysli vyvstala dlouho potlačovaná vzpomínka na svou hanbu. Sigarni ho propustila a odebrala mu hodnost. Orákul a jeho přívrženci pak znovu prošli bránou do daleké země.

A jaká to byla země, zelená a úrodná, se zvlněnými pahorky a šťavnatými údolími, širokými pláněmi a městy s vysokými hradbami ze zářícího mramoru. Byla to země rozervaná občanskou válkou, malí náčelníci a loupeživí rytíři vzájemné soupeřili o nadvládu. Orákul dorazil do světa, který byl stvořen pro jeho nadání. Ve dvou letech se stal generálem. V pěti letech vedl tři tisíce vojáků proti Vashinuovi, knížeti Lišek, a rozdrtil ho v bitvě u Duncarninu. O pět let později se korunoval králem a byl uznáván od severních hor k jižním mořím jako pán Ostrovů a nejvyšší král.

Kdyby byl býval schopen soucitu nebo měl aspoň předvídavost, byl by mohl tu neklidnou zemi změnit, přinést svým poddaným mír a blahobyt. Ale on byl válečník, a nenaučil se nic o diplomacii či odpouštění. Své nepřátele potíral, dával tím příčinu k nenávisti a získal tak jen další nepřátele. Rozdrtil dvě povstání, ale třetí mu zničilo vojsko.

Byl zraněný a sám, jeho blízcí přátelé byli mrtví či chycení. Utekl na sever a tam se marně pokoušel sebrat oddíly. Tři roky bojoval v menších taženích, ale velké vítězství mu vždycky nějak uniklo, až ho zradili jeho poručníci a předali ho jeho nepřátelům. Odsouzen k smrti utekl z vězení, zabil dva strážné, ukradl koně a vyrazil na jihovýchod k bráně. Dvakrát ho málem chytily a střelili ho šípem do zad. Byl však tehdy silný a i s ránou dorazil do druidovy jeskyně – jeskyně, ze které vyklopýtal před tolika lety, kdy poprvé popatřil na Ostrovní říši.

A v jeskyni byl druid, který na něho zděšeně a ohromeně hleděl. Byl jedním z těch, které Orákul kdysi dávno přemohl na Vallonu. Orákul, zesláblý ztrátou krve, muže požádal, aby ho poslal zpátky domů. Ten tak bez námitek učinil.

Nyní se stařec díval na ovoce své ctižádosti, a chutnalo trpce. Údolí bylo rozryté vpádem, vypálené domy tvořily černé skvrny se zelení stromů v pozadí a nepřátelští vojáci zdupali pšeničná pole. U dlouhé síně stály stráže a uvnitř byly zajaté ženy ze tří klanů, které drželi v řetězech a které musely uspokojovat chtíč dobyvatelů.

Když se stařec objevil na dohled, muži vzhlédli od práce, a pak se začali scházet a ukazovali si na něj. Ozval se smích a šířil se, když se na něj přiběhli podívat válečníci. Smích Orákula zasáhl jako kyselina. Za jeho časů se muži třáslí, když ho uviděli v tomto odění. Teď jim byl pro smích. Tasil meč a smích utichl.

Pak někdo zavolal: „Utíkejte, mládenci. To je celý horalský vojsko!“

A dělali si z něj legraci a obstoupili ho kruhem.

„Kde je váš vůdce?“ zeptal se Orákul.

„Slyšte, ono to mluví! Můžeš si promluvit se mnou, staříku. Řekni mně, co chceš.“

„Já hledám psa, ne jeho hovno,“ odpověděl Orákul. Muž zrudl, když se ozval smích, a cítil trpkost. Tasil meč a skočil kupředu. Orákul odrazil jeho výpad a rubovým sekem mu zpola oddělil hlavu od krku.

Smích utichl, nahradilo ho ostré syčení obnažovaných mečů.

„Nechte ho. Zaujal mě,“ ozval se Asbidag. S Dradou po pravé a Tostigem po levé ruce vyšel z davu. Zastavil se asi pět kroků od Orákula a zazubil se, když si všiml rezavého osníře.

„Já jsem vůdce. Řekni, co musíš.“

„Nemám co říct, Agristův parchante. Já sem přišel zemřít. Připojíš se ke mně?“

„Ty chceš bojovat se mnou, staříku?“

„Máš na to žaludek?“

„Ano. Ale nejdřív mi řekni, kam se poděl tvůj klan. Kde se schovávají a co plánují?“

Orákul se usmál. „Schovávají se všude kolem vás a plánují, jak vás zničit.“

„Myslím, že mi můžeš říct víc. Chyťte ho!“

Muži se vrhli kupředu. Orákulův meč se dvakrát zableskl a muži s jekem odpadávali. Starý pán přetočil čepel a zarazil ji hluboko do břicha nejbližšího válečníka. V bolesti a vzteku se Aeniřan ohnal svým mečem, prosekl Orákulovi žebra a prorazil plíci. Stařec se předklonil a upadl, z rány se řinula krev.

„Zpátky, hlupáci!“ zařval Asbidag a ranami muže odháněl stranou. Orákul se snažil zvednout, ale aenirský vojevoda ho zatlačil na zem a klekl si k němu.

„Máš, cos chtěl, starče. Ale ve Valhalle budeš slepej, protože ti vyříznu oči, jestli mi neřekneš, co chci vědět.“

Orákul jeho hlas slyšel jako z velké dálky, a pak v duchu zaslechl jiný zvuk: ženský výkřik plný nenávisti. Měl dojem, že ho poznal, ale začal vidět rozmazaně a nůž, který mu prosekl hrdlo, ani necítil.

Asbidag se otočil, když Morgasa starce nepřestávala bodat do krku. Z očí jí kanuly slzy a její vzlykání a křik válečnice okolo vyváděly z míry. Asbidag ji vytáhl na nohy a vyt'al jí políček. Tehdy se Morgasa uklidnila a oči se jí zamlžily, jak se silou vůle ovládla a zakryla nenávist, která ji přemáhala.

„Tys ho znala?“ zeptal se Asbidag tiše.

„Ano. Byl to generál vojska, které zabilo mého otce. Znásilnil mou matku a ona se potom zabila. Byl to Caracis, Sigarniin generál.“

„Ta jména mi nic neříkají,“ prohlásil Asbidag. „Říkalas, že tvoje země je deset tisíc leguů odsud. Musela ses zmýlit. Ten stařec byl horal.“

„Myslíš, že bych na takového muže zapomněla?“

„Ne, to ne. Ale je tu něco, cos vynechala, moje tmavá dámo. Jak to, že je tady?“

„Myslela jsem, že zemřel. On... zmizel před pětadvaceti lety.“

Asbidag zavrčel, ale pohledem stále sledoval Morgasu, která se vracela do domu.

K otci došel Drada. „Opravdu si myslíš, že by si to pamatovala? Před pětadvaceti lety to musela být malá holka.“

„Dělá mi to starosti,“ odpověděl Asbidag s pohledem stále upřeným na ženu. „Nikdy jsem o její říši neslyšel. Myslím, že je uhranutá.“

„Co budeš dělat?“

„Co se rozhodnu. Myslím, že mi v něčem lže, ale to může počkat. V posteli je až moc dobrá, abych to teď pokazil.“

„A Farlainové, otče?“

„Vydáme se za nima zítra. Ongist zahnal Pallidy na západ a obešel je, takže je žene na východ k Barsovým Lesním vlkům. Zítra vyrazíme, a jestli nám Vatan popřeje, až tam dorazíme, zbude nám ještě nějaká zábava.“

#

Cesta hluboko do hor byla těžká, protože mnoho horalů bylo starých, další se pak vláčeli s nemluvnaty a menšími dětmi. Dokonce i mladí a silní cítili zoufalství z porážky a následného útěku, které jim vysávalo sílu. Pršelo a svahy byly kluzké a zrádné, ale zástup se dral dál, stále blíž k Attafossu. – Maeg podala spícího Donala jednomu z horalů, který se usmál a hošíkovu hlavičku si opřel o rameno. Maeg odešla od zástupu k místu, kde Caswallon vydával rozkazy skupině válečníků. Viděl ji přicházet a muže proto poslal pryč. Maeg si pomyslela, že vypadá unavený. Jeho krok ztratil jiskru a oči měl matné. Usmál se a vzal ji za ruku.

„Málo odpočíváš,“ řekla.

„Už brzo, Maeg.“

Společně se dívali, jak se klan propracovává do poslední horské stráně před Attafossem. V dálce již slyšeli řev mohutných vodopádů. Den za dnem se k odcházejícím horalům připojovali opozdilci a Caswallona nyní následovalo přes šest tisíc lidí. Dlouhý zástup mužů, žen a dětí se nyní pohyboval pomalu, neboť za první tři dny cesty hodně utrpěli šíleným tempem. Staří a velmi mladí teď šli uprostřed zástupu. Za nimi byla zadní stráž, mladé ženy pak, ozbrojené luky a noži, šly v čele. Horalové většinou mlčeli. Mladí muži chtěli co nejdříve dostat své rodiny do bezpečí Vallonu, aby se mohli obrátit a zaútočit na nepřítel. Staří muži byli ztracení v myšlenkách na mládí, litovali, že se nemůžou pomstít Aeniřanům, a styděli se za váznoucí krok. Ženy, mladé i staré, vzpomínaly na své

ztracené domovy a na nebezpečí, kterému jejich muži budou čelit v nadcházejících dnech.

Válečníci se střídali v nošení nejmladších dětí. Tyto úkoly prováděli v dobré náladě, protože všichni byli z jednoho klanu. Duch Farlainů je sjednocoval.

„Zachránils klan, Caswallone,“ řekla Maeg, dala manželovi ruku kolem pasu a usmála se na něj. Všimla si napětí v jeho tváři i tmavých kruhů pod zelenýma očima.

Caswallon ji políbil do vlasů. „Já nepotřebuju povzbuzovat, krásná paní, ale děkuju, žes to řekla. Připadám si, jako kdybych visel ze zledovatělýho útesu jenom za ruce. Je tolik problémů. Badraigův posel tvrdí, že na východě je vojsko. Víme, že Aeniřani nás sledují od jihu. Celý mě to děsí. Ted' není prostor na špatný rozhodnutí.“

„Uděláš, co je nejlepší,“ ujišťovala ho Maeg. „Já ti věřím.“

„Och, já si taky věřím, Maeg. Ale všichni dělají chyby.“

„Maggrig vždycky říkal, že jsi mazaný jako liška, a snažit se tě převízt je jako chytat kouř holou rukou.“

Caswallon se zakřenil a napětí z něj opadlo, i když únava přetrvávala.

„Budu se cítit líp, až budou ženy a děti v bezpečí a já se zase budu moct věnovat prostejm věcem – jako je zabíjení Aeniřanů.“

„Myslíš, že to bude jednodušší?“

„To teda bude. Oni si myslí, že vyhráli, viděli nás utíkat a věří, že jsme zlomení. My se ale obrátíme, a oni zjistí, že hledí do žlutých očí vlka zabijáka.“

Obrátila se k němu a zahleděla se mu do rozzlobených očí. „Přece nedovolíš, aby ti do duše vstoupila nenávist, že ne?“

„Ne. Toho se bát nemusíš. Já k Aeniřanům nechovám nenávist. Jsou, co jsou. Horskýho lva, co mi zabíjí dobytek, přece taky nebudu nenávidět. Ale budu s ním bojovat a zabiju ho.“

„Dobrá. Nenávist ti totiž nesedí, Caswallone z klanu Farlainů.“

„Jak bych tě mohl mít v srdci a ještě tam najít místo pro nenávist?“ optal se a políbil ji na rty. „Ted' už běž, protože já mám moc práce.“

Maeg si zvedla suknice, proběhla kolem zástupu, našla válečníka, který nesl Donala, a poděkovala mu za pomoc. Chlapeček ještě spal a Maeg ho vzala do náručí a šla dál.

Caswallon se vydal na konec zástupu, kde šel se zadní stráží Leofas. Rozložitý válečník, obklopený mladšími muži, vypadal prošedivěle a staře, ale když se Caswallon přiblížil, zaleskly se mu oči.

„No, zvládli jsme to bez nehody,“ podotkl.

„Vypadá to tak,“ souhlasil Caswallon.

Leofas se poškrábal ve vousech. Byly víc šedé než rusé a Caswallon si pomyslel, že to vypadá jako rez na železe. Leofas byl starý, ale byl houževnatý a mazaný, a ještě nenadešel ten den, kdy by ho mohl nepřítel brát na lehkou váhu. Měl na sobě třpytnou košili ze železných kroužků našitých stříbrnou nití na kožený podklad. U boku měl zavěšeny dva krátké meče a v ruce svíral hůl obitou na koncích železem.

„Myslels vážně, co jsi říkal, Caswallone? Že pošleš lidi druidskou bránou?“

„Ano.“

„Budou v pořádku?“

„Ve větším než tady, příteli, věř mi. Půjde s nimi stovka starších mužů, aby pomohli s lovem a stavěním.“

„A pak co?“

„Pak se my dva vydáme na lov jiný kořisti.“

Staršímu muži zazářily oči a on se dravě usmál. „Už bylo načase. Utíkat před těmi všiváky se mi nelíbí. Nohy se mi pořád otáčejí zpátky. Nikdy by mě nenapadlo, že nadejde den, kdy se budu starat o to, co se stane Pallidům,“ pokračoval Leofas, „ale doufám, že ten starej vlk Maggrig je v bezpečí.“

„To není chlap, kterej by se nechal překvapit nenadálým útokem. Určité měl venku zvědy.“

„Ano, jenže to my taky, Caswallone.“

###

O čtyřicet mil dál na východ se Maggrig stále víc vztekal. Byl unavený, jak je poháněli k západu, unavený, jak musel potajmu utíkat před nepřítelem, a cítil jenom samou hrůzu. Aeniřané je sice

dohnali odpoledne den po útoku, ale pallidští zvědové je zasypali deštěm šípů a pronásledovatele tak zpomalili. Od chvíle, kdy horaly obešly z východu a obě skupiny se zřejmě pustily do závodu na život a na smrt, Aeniřané se Pallidy pokoušeli předběhnout a zabránit prchajícím v cestě na sever. Mazanost a vynikající znalost terénu Maggrigovi umožnily zůstat vepředu, ale pořád museli měnit směr a prohnáný pallidský vrchní lovcí začínal tušit, že je k západu ženou z důvodů, které nebyly na první pohled zřejmé. Zprvu se zdálo, že aenirský velitel si chce tím, že jim odřízne cestu, vynutit přímý boj, ale potom zahodil obě příležitosti k bitvě, které se mu naskytly. Jednou by se to ještě dalo přisoudit nevědomosti či nedostatečnému plánování.

Dvakrát ale bylo něco jiného.

Jak poukázal šermíř Intosh, pořád to mohla být hloupost. Maggrig zavrčel a nápad zavrhl. „Každej generál, kterej se musí spolehnout na to, že jeho protivník je idiot, má vážný potíže. Ne, podle mě ještě nechce bojovat. Myslím, že západně od nás je další aenirskej oddíl. Jsme mezi kladivem a tvrdou skálou.“

„Máme omezený možnosti,“ poznamenal Intosh, dřepł si a načrtl hrubou mapu krajiny před nimi. „My můžeme jenom reagovat. Překážejí nám ženský a děti.“

„Podle našich zvědů,“ řekl Maggrig, „má nepřítel dva tisíce mužů. My máme asi osm stovek bojeschopnejch chlapů a sedm set žen. Se staršíma dětma, co zvládnou luk, dokážeš vyškrábat šestnáct set bojovníků.“

„A k čemu?“ namítl Intosh. „Nemůžem je napadnout.“

„Musíme,“ prohlásil Maggrig smutně. „Ano, můžem utíkat dál, ale s každou mílí jsme blíž k pohromě. Musíme převzít iniciativu.“

„Nemůžem vyhrát.“

„Tak zemřem, příteli, a vezmem s sebou na cestu tolik těch svini, kolik to jen půjde.“

Intosh na Maggriga zaostřil pohled. Šermíře už utíkáni taky unavovalo. „Je to tvoje rozhodnutí a já tě podpořím. Kde se jim ale postavíme?“

Maggrig si klekl vedle něj a společně vybrali bitevní pole, črtající čáry do měkké hlíny.

Svítání zastihlo Aeniřany pod Ongistovým velením na pochodu širokým údolím. Před nimi se táhla řada kopců, svah nalevo byl hustě porostlý starými duby a na východě byl vyšší kopec bez stromů. Na tomto kopci spatřili štítový kruh Pallidů. Světlo vycházejícího slunce se odráželo od mečů, oštěpů a přileb horalů a svítilo Aeniřanům do očí.

Ongist si k sobě zavolal zvědy. „Za jak dlouho k nám dorazí Barsa?“

„Zítřa,“ odpověděl hubený, dlouhonohý zálesák. „Budem čekat?“

Ongist to uvažil. Čekat by znamenalo dělit se o slávu – a o ženy. Zastínil si oči a obhlížel kopec, přičemž rychle počítal. „Kolik jich je, co myslíš?“

Zálesák pokrčil rameny. „Patnáct set, možná dva tisíce. Ale polovina z nich musej být ženský. Vatanovy koule, Ongiste, jsme tři na jednoho!“

Drada naléhal, že by se neměli pouštět do žádné větší bitky, dokud se k němu nepřipojí Barsovy oddíly, ale co by řekl otec, kdyby aenirští válečníci jenom čekali, kdy by se zdálo, že se bojí zaútočit na kopec bráněný ženami, starci, dětmi a hrstkou válečníků?

Zavolal si své kapitány a vydal rozkaz vyrazit.

Aeniřané se vrhli dopředu a s válečným pokřikem se hnali do kopce. Svah byl prudký a šípy a oštěpy se na ně jen sypaly, ale útok pokračoval.

Na kopci Maggrig tasil meč a pevně si nasadil štít na levou ruku. Aeniřané již byli v půli kopce, jejich poslední válečníci byli na úpatí, když dal Maggrig znamení bojovníkovi vedle sebe. Muž zvedl roh k ústům a zatroubil válečný signál Pallidů.

V lese za zády Aeniřanů osm set žen seskočilo ze stromů a nasadilo šípy na tětivy. Tiše vyběhly z úkrytu, poklekly na úpatí svahu a napjaly luky. Aenirští válečníci běželi se štíty před sebou a tak padali po tuctech, když zezadu přiletěla smrt na křídlech černých šípů. Ongist, uprostřed zástupu, se obrátil, když se ozval křik.

Stovky mužů byly na zemi. Další se obraceli, aby se chránili před tímto novým útokem. Tím se jim podařilo pouze to, že ukázali záda lučištníkům nahoře.

Ongist zaklel a sehnul se, jak kolem proletěl šíp a zarazil se do krku jeho nejbližšímu druhovi. Útok zakolísal. Měl jen jednu šanci na vítězství, a tou bylo zaútočit na lučištnice dole. Zařval na muže, aby ho následovali, a rozběhl se.

Ale v té chvíli Maggrig nechal znovu zatroubit na roh a kruh štítů se rozdělil. Vrchní lovčí vyvedl své bojovníky do hazardního útoku na záda nepřítele. S Intoshem po boku si rozložitý vrchní lovčí prosekával cestu tlupou Aeniřanů. Do tváře ho škrábl meč, než jeho majitel padl s otevřeným hrdlem, načež ho podupali pobíhající bojovníci.

Do aenirských řad se zabodával šíp za šípem. Smrt byla před nimi – a za sebou slyšeli pronikavý válečný pokřik

Pallidů: „Bij! Zabij!“ Tváří v tvář dešti střel mnohý Aeniřan vyrazil doleva a uprchlíci mířili k bezpečí lesa, zoufale se snažili uniknout smrtonosnému dešti. Ongist zuřil. S tvrdým jádrem svých osobních vojáků neustoupil, ale bitva byla prohraná. Do jeho mužů se zarážely šípy, takže se ve štítové hradbě pootevřela mezera a Ongist tak byl vystaven nepříтели. Vzduchem proletěly dvě střely a zasáhly Ongista do prsou. Ongist zachrčel bolestí a šípy vyrval z ran. Obrátil se a uviděl před sebou Maggriga s vousem ztmavlým krví, leskem v očích a rty ohrnutými v zuřivém úšklebku.

Ongist se slabě ohnal. Maggrig ránu snadno odrazil a pozvedl ruku, aby jeho bojovníci přestali střílet. Ongist, poslední živý Aeniřan, se zapotácel a podíval se na nepřítele novými očima. Podlomila se mu kolena a on padl na zem. S obrovskou námahou se zvedl na kolena.

„Přineste ho,“ zamumlal Maggrig a prošel kolem umírajícího aenirského generála k lesu.

Během hodiny Pallidové znovu vyrazili na pochod k severozápadu. Za nimi na aenirské mrtvé sedaly vrány – na úbočí kopce leželo víc než jedenáct set těl zbavených zbroje a zbraní. A přibité ke stromu viselo tělo Ongista, žebra měl groteskně roztážená

a vnitřnosti mu přidržovaly na místě kousky dřeva. Měl vyloupnuté oči a vytržený jazyk.

Maggrig také znal aenirské sny o Valhalle.

Až Ongistův stín povedou do síně Šedého boha, neuvidí ani nedokáže promluvit.

#

Gaelen a Deva přelezli poslední hřeben před Attafossem a shlédli na velké vodopády, rozlehlé lesy, široká údolí a úzké skalní průsmyky za nimi.

V dáli Gaelen jenom tak tak rozeznával pohybující se zástup, lidé vypadali jako mravenci lezoucí po zelené pokrývce. Sedl si na zem k Devě. Byl teď unavený, avšak Deva byla vyčerpaná a opánky jí kamení a suť rozdrásaly na cáry. Chodidla jí krvácela a ve tváři byla šedivá únavou. Zlaté vlasy, kdysi tak nádherné, jí v myších ocáscích visely na špinavý krk.

Položila si mu hlavu na rameno. „Nevěřila jsem, že se dostanem do bezpečí,“ poznamenala.

Gaelen ji pohladil po vlasech a mlčel. Rvác se vedle něj natáhl na zem a hlavu si položil na tlapy. Už dva dny nežral a uhlazený lesk z jeho srsti zmizel. Tříkrát se jim podařilo vyhnout pronásledovatelům, skrývali se v jeskyních a pod hustými keři, a jednou se dokonce uchýlili do větví rozložitého dubu, zatímco Aeniřané pátrali dole.

Dvakrát zakopli o zmučená těla horalů přibitá ke stromům a roztažená do toho děsivého krvavého orla. Deva chtěla těla odříznout, ale Gaelen odmítl, poukázal na to, že takový čin by stopaře jenom upozornil.

Teď jim unikli a zbývala jim jen hodina cesty dolů po mírné stráni, kde se setkají s klanem. Gaelen si zamnul zpocenou tvář, mimoděk si poškrábal klikatou bílou jizvu nad krví podlitým levým okem. Přeletěl pohledem vodopády a spěchající bílou vodu. Pak se zadíval na zástup postupující zoufale pomalu k lesu. Gaelen sebou náhle trhl, jako by ho něco píchlo. Ze své vyhlídky viděl do lesa a na okamžik zachytil válečníka běžícího v předklonu. Ten muž měl na hlavě rohatou přílbu Aeniřanů.

„Oh, ne!“ vydechl. „Oh, bohové, ne!“

„Co se děje?“ chtěla vědět Deva, otočila hlavu a zadívala se na stezku, čekajíc nedaleko jejich pronásledovatele.

„Aeniřani jsou v lese,“ řekl jí Gaelen. „Čekají, aby mohli zaútočit na naše – a já je nemůžu varovat.“

Deva si zastínila oči a pátrala mezi stromy.

„Nic nevidím.“

„Byl to jenom jeden muž. Ale vím, že jich tam je víc.“

Mladého muže zaplavilo zoufalství. „Jdeme,“ řekl a pak se rozběhli dolů po travnaté stráni míříce pryč od lesa.

Daleko pod nimi Caswallon zastavil zástup. Před nimi byl les Atta, tmavé, posvátné místo druidů. Za lesem, podle Taliesena, byl neviditelný most do Vallonu. Caswallon si zavolal Leofase – a Badraiga, který se vrátil od západu se zprávou, že Aeniřané se rozdělili na několik oddílů. Většina pospíchala k východu, ostatní zmizeli po malých skupinkách v horách.

Výzvědný oddíl zahnal do rohu asi dvacet aenirských válečníků a zničil je. Jednoho chytili živého a dlouze ho vyslýchali. Moc jim toho neřekl, jen to, že pronásledovali muže a dívku. Badraig zvěda rychle zabil a odvedl oddíl zpátky ke Caswallonovi.

„Co myslíš?“ zeptal se Badraig. „Gaelen?“

„To je možný. To děvče by mohla být Deva. Dirakovi zvědové našli zmračený tělo horalky a mysleli si, že je to Larain, a Agwaine říkal, že ty dvě byly spolu.“

„Proč by se Aeniřani rozdělovali?“ divil se Leofas.

„Sázím se, že to Maggrig. Ten mazanej starej lišák je nejspíš pěkně vodí za nos.“

Přidal se k nim Taliesen. Opíral se o dubovou hůl a dlouhé bílé vlasy mu povlávaly v ranním vánku. „Můžeme jít dál, vojevodo? Už bych chtěl být v bezpečí.“

„Ještě ne,“ odmítl Caswallon. „Dělá mi starosti ten druhej oddíl, cos o něm mluvil, Badraigu. Proč se rozdělili, co myslíš?“

„Aby se někde jinde přeskupili. Proč jinak?“

„Tak kde teda jsou? Na západě jsme pátrali.“

„Mohli se vrátit na jih.“

„Nebo přijít na sever,“ připojil se Leofas.

„To si taky myslím,“ řekl Caswallon a zalétl pohledem k tmavému lesu Atta.

„Kolik jich podle tebe bylo v tom druhým oddíle?“ zeptal se Leofas.

Badraig pokrčil rameny. „Mohlo by to být cokoliv – od dvou set do tisícovky. Víc ale ne.“

„Takže projednou nestojíme proti přesile,“ pochválil si Caswallon. „Myslím, že se utáboříme tady a dneska v noci zapálíme ohně. Víme, že žádnéj oddíl z jihu se k nám nemůže dostat dřív než zítra v poledne.“

Badraig a Leofas předali rozkazy dál a ženy se vydaly do okolí sbírat dříví, i když ke stromům se žádná nepřiblížila.

V lese Barsa trpělivě čekal se svými sedmi sty padesáti lučištníky a díval se, jak si Farlainové stavějí tábor.

Na rozdíl od svého polobratra Ongista nebyl Barsa lehkomyslný muž. Neměl však ani intuici svého polobratra Drady. Barsa byl prostě jenom cvičený zabiják, který se spíš než na svůj rozum spoléhal na zkušenosti. Zkušenosti mu říkaly, že Farlainové o jeho přítomnosti nevědí. Vyhnul se jejich zvědům a vzal s sebou jenom nejlepší ze svých mužů, které rozdělil na malé skupinky a poslal je na sever, kde se u vodopádů znovu sešly. Odhadl, kudy asi horalové půjdou, a v duchu byl potěšen, jak přesně to uhádl. Netušil, jaký je konečný cíl jejich cesty, protože sever byl pro Aeniřany záhadou, jen se vyprávělo, že moře není daleko. A když dostal zprávu od Ongista, v níž se pravilo, že Pallidové taky spěchají k severu, okamžitě jednal. Vyslal tři tisíce mužů ke svému bratrovi a osm set jich odvedl na toto místo.

Jeho otce by to potěšilo, a Barsa už se těšil, jak se bude hrát v jeho chvále. Mohl Farlainy zničit první salvou. Ti by se rozprchli a jeho muži by získali svůj díl horalských panen. Smutné bylo, že je budou muset zabít. Tohle byl rozkaz, který Barsovi nedával smysl. Aeniřané si zajatkyňe vždycky nechávali jako otrokyně a konkubíny – dokonce i jako manželky. Ale v horách byly Asbidagovy rozkazy přesné.

Zabít každého horala, ženu i dítě.

K Barsovi se připlížil jeden z aenirských zálesáků. „Stavějí si tábor. Zaútočíme v noci?“

Byl to nápad, ale Barsa nechtěl nasazovat své muže do otevřeného boje, protože horalové byli v přesile. „Ne. Počkáme do rána, až vejdou do lesa.“ Muž kývl a tiše se vrátil do hlubší temnoty.

Za lesem na pláni poblikávaly táborové ohně. Caswallon tiše odvedl tisíc válečníků na jih a potom na východ, míře k černému lesu Atta. Když se dostali na východ, Farlainové se rozdělili do tří skupin. Jednu vedl Caswallon, druhé dvě Leofas a Badraig. Ozbrojeni pouze krátkými meči a loveckými noži, muži vstoupili do lesa a tiše pokračovali kupředu. Byl to pomalý postup.

Hory zalévalo jasné měsíční světlo, jež však převalsle větve prastarých dubů, které v lese převážně rostly, rozptylovaly. Caswallon vždy po třech čtyřech krocích zavíral oči a soustředil se na zvuky kolem sebe, snažil se zaslechnout nějaký pohyb v křoví před sebou. Zachytil drsné zašustění látky o dřevo a zvedl ruku. Muži za ním se zastavili. Caswallon ukázal na křoví. Jeden horal se odplížil dopředu s nožem v ruce.

V křoví podřimoval aenirský lučistník – a zemřel, aniž se probudil, když mu jako břitva ostrý tesák přejel přes hrdlo. Za ním spaly tucty válečníků. Horalové, s ostrými noži v rukou, se pohybovali mezi nimi a pobíjeli je ve spánku.

Noční lovci pokračovali v cestě. Leofas a jeho skupina se propížíli lesem hluboko k severu a pokračovali v tichém zabíjení směrem na západní stranu, zatímco Badraig, když dosáhl nejsevernějšího bodu, se stočil k jihu.

Asi hodinu před rozbřeskem prořízl noční ticho výkřik, když jeden z horalů podřezával krk dalšímu Aeniřanovi. Muž se probudil, když ho nůž řízl, a varovně vykřikl, než zemřel, jak mu šest palců železa projelo do krku.

Barsa vyskočil na nohy a okamžitě věděl, že byl oklamán. Zařval, aby varoval ty své druhy, kteří byli v jeho blízkosti, a tasil meč. Rozběhli se k němu aenirští lesníci. Potom si Barsa všiml horalů blížících se v šeru. Rozhlédl se napravo a nalevo. Měl s sebou necelou stovku mužů. Ale jestli farlainští muži vstoupili do lesa, zůstaly horalské ženy samy na otevřeném prostranství. Barsa se

obrátil a rozběhl se k jihu. Kdyby se jim podařilo prosekat si cestu mezi ženami a starci, byli by volní.

Aeniřané vyběhli z lesa a Barsovi pokleslo srdce. V trávě klečela řada žen s napjatými luky. Vyletěly šípy a Barsa se vrhl na zem.

Do aenirských řad se zarazila druhá salva a pak už k nim doběhli farlainští muži. Barsa vyskočil a odrazil výpad krátkého meče. Držel meč obouruč a zamířil horalovi na nechráněnou hlavu, až mu roztál lebku. Pod jeho mečem padl druhý muž, a pak třetí, a Barsa vykřikoval svůj vzdor. Pak horalové ustoupili a jejich řadami prošel jakýsi válečník. Byl vysoký, dlouhé černé vlasy měl na krku svázané do culíku a bradka a kníry mu propůjčovaly cynický výraz. Oči měl zelené a v ruce držel krátký meč. Vedle Barsy zemřel poslední z aenirských lesníků se šípem mezi žebry. Barsa se smrti nebál. Vysloužil si místo v síni Šedého boha.

Opřel se o meč a zazubil se na zakrváceného horala.

„Tak pojď, ty horská svině. Uvidím tvou mrtvolu dřív, než ty uvidíš mou.“

Horal popošel dopředu a Barsa máchl mečem. Horal odrazil, sehnul se a provedl výpad na Aeniřanovy slabiny. Barsa odskočil dozadu a ťal mečem dolů. Horal ránu odrazil, a jak se muži obcházeli, železo zvonilo o železo. Aeniřan měl výhodu delšího meče, ale horal se pohyboval rychle a zelenýma očima pátral po jakékoliv slabosti v Aeniřanově obraně.

„Bojíš se, horale?“ prskl Barsa. Muž neodpověděl, nýbrž skočil s pozdviženým mečem kupředu. Barsa po něm prudce sekl. Horal odrazil, otočil se na patě a praštil Barsu loktem do obličeje. Aeniřan se zapotácel a couvl, potom ucítil žhavou bolest, jak se mu do břicha zanořila čepel meče. Z hrdla se mu vydral hrozný výkřik. Potom Barsa přepadl na zem, svíjel se a snažil dosáhnout na jílec. Po chvíli bolest ustoupila, z těla mu ji vyplavila prýstící krev. Převalil se na záda a vzhlédl k nebesům, čekaje, že uvidí, jak si pro jeho duši přijíždí valkýra.

Napadlo ho, zda pro něj bude Asbidag truchlit. „Vyříznu mu oči,“ zaslechl kohosi říkat. Barsa se vylekal. Nechtěl být v síni hrdinů slepý.

„Nechte ho být,“ řekl horal, který ho zabil.

Úleva a uvolnění přišly spolu a světlo pohaslo.

Časně ráno slunce svítilo na horalky obírající aenirské mrtvé o zbraně, přičemž dobíjely válečníky, kteří se ještě udrželi při životě. Caswallon zašel do lesa s mnoha dalšími členy útočného oddílu, zastavil se u zurčící bystřiny a svlékl si krví nasáklé šaty.

Noční práce nového vojevodu vyděsila. Ve spánku bylo povražděno přes šest set Aeniřanů. Tohle nebyl způsob, jak by měl muž zemřít.

Caswallon vstoupil do vody a zachvěl se, jak se ledová horská voda dotkla jeho kůže. Rychle se opláchl, vrátil se na břeh a natáhl se vedle Leofase a mladého válečníka Onika s vlasy jako havraní peří, což byl po celých horách nejlepší bojovník s holí.

„Skvělá noc,“ zakřenil se Leofas. Svlečený vypadal starý válečník ještě svalnatěji. Sudovitý hrudník a svalnatá ramena ukazovaly na jeho obrovskou sílu, ale břicho měl stále ploché a napjaté a svaly na solaru měl krásně vyrýsované, bez špetky tuku.

„No, rozhodně to bylo vítězství,“ pravil Caswallon unaveně.

„Ty jseš zvláštní chlap, Caswallone,“ podotkl Leofas, posadil se a plácl mladšího muže mezi lopatky. „Tyhle svině nám přinesly jediné samý vraždění a znásilňování, a teď mám přesto dojem, že včerejšího zabíjení lituješ.“

„Lituju toho. Lituju, že to bylo nezbytný.“

„No, mně se to líbilo. Zvlášť když jsem viděl, jak jsi rozpáral toho parchanta.“

K potoku přišla skupinka žen v čele s Maeg. Přinesly mužům čisté oděvy. Caswallon se oblékl a zahlédl u padlého stromu sedět Taliesena. Vojevoda se k němu připojil na sluníčku.

„Celý les páchne smrtí,“ poznamenal Taliesen. „Páchne to.“ Druid vypadal velmi staře, tvář měl popelavou a pleť suchou. Plášť z

ptačího peří mu splihle visel na kostnatých ramenou, barvy byly vybledlé a plášť byl pokrytý prachem. „Ale stejně sis vedl dobře, vojevodo.“

Caswallon k němu přisedl. „Kdo vlastně jsi, druide? Co jsi?“

„Jsem člověk, Caswallone. Nic víc, nic míň. Před mnoha staletími jsem byl studentem a vydal jsem se na cestu mezi hvězdami, abych viděl víc ze života. Chtěl jsem objevit původ člověka. Brány mi byly prostředkem ke splnění tohoto cíle.“

„A jakej je původ člověka?“

Taliesen se zasmál a v unavených očích se mu objevila jiskřička veselí. „To nevím. Nikdy to nezjistím. Můj učitel byl velký muž. Znal tajemství hvězd, záhady planet, strukturu bran. A přesto to nikdy nezjistil. Cestovali a studovali jsme společně, nicméně nám velká záhada stále unikala. Občas se bojím kosmické síly, kterou nevidím, a ona se směje mé marnivosti.“

Můj učitel Astole se stal v jedné daleké zemi mystikem. Stalo se to brzy poté, co selhala první brána. Víš, nikdy jsme nedokázali cestovat nikam dost daleko do minulosti, abychom našli prvního člověka. Brány nás vždy zatlačily zpět. Kamkoliv jsme přišli, našli jsme člověka na nějakém stupni vývoje. Před sedmi sty lety jsem si vytvořil vlastní teorii a nechal jsem Astola v poušti jeho světa. Já sám jsem se vydal na sever do království vysočiny. Lidé tam byli v ohrožení, jako jste vy teď, a já je odvedl do Farlainie, abych se díval, jak rostou, abych viděl, jak se budou vyvíjet. Já jsem si myslel, že jejich vývoj mi pomůže při studiu.“

„A pomohl?“ vyzvídál Caswallon.

„Ne. Člověk je podivuhodně dráždivý tvor. Stalo se jenom to, že jsem začal mít Farlainy rád. Moje studium stejně zkrachovalo před dvěma sty lety, když se k nim přiženil poslední z mého lidu. Neměli jsme žádné ženy, víš, a každý muž potřebuje společnost. Sebral jsem hodně z jejich dětí, a tak rád přežívá, ale mnozí z nich, kteří se teď učí, už neocení... umění práce se strojem.“

Ty, Caswallone, jsi z mé rasy. Jsi pravnuke Neristovy dcery. Byl to ale chytrý muž, ten Nerist. On jediný z mých žáků řekl, že už se nám nikdy nepodaří otevřít velké brány. Neumíš si představit, jak

strašně jsme se cítili osamělí a jakou ztrátu jsme zakoušeli, když se brány zavřely. Víš, to, co se stalo, bylo prostě nemožné.“

„Proč by to mělo být nemožný?“ podivil se Caswallon. „Všechno má svůj začátek i konec.“

„To má. Ale když si hraješ s časem, Caswallone, vytváříš kruhy. Ber to takhle: Dneska uvidíš poslední ze středních bran. Dneska. Ted'. Podíváš se na ni a tvůj lid – náš lid – jí projde. Ale zítra, řekněme, brána zmizí. Zprvu jsme si dělali starosti, ale potom jsme si řekli: Byly tady včera. Proto jsme prošli menší bránou do včerejška. Co jsme měli najít?“

„Ta druhá brána tam zase měla být,“ řekl Caswallon.

„Ano, to měla – protože včera jsme ji viděli... prošli jsme jí. Je to ale záhada, chlapče. Protože když velké brány zmizely, zmizely v celém čase. Je to nemožné, protože to neodpovídá skutečnosti.“

„Tys mi říkal,“ poznamenal Caswallon, „že kouzlo je nemožnost učiněná skutečností. Jestli je to pravda, tak by neměl být problém přijmout opak. S vaší bránou se stalo prosté to, že se skutečnost stala nemožností.“

„Ale kdo za tím stojí?“

„Možná někdo studuje vás, jako vy studujete nás,“ prohodil Caswallon s úsměvem.

Taliesenovi se zaleskly oči. „Astole věřil právě v tohle. Já ne.“

V té chvíli na palouk dorazil Gaelen a volal Caswallona. Vojevoda vyskočil a rozpřáhl náruč. Mládenec se k němu rozběhl. Stáli tam dlouho a jen se objímali. Pak vzal Caswallon Gaelena za ramena a jemně ho odstrčil.

„Tohle je teda potěcha pro mé oči,“ řekl Caswallon.

„Ty taky. S Devou jsme mysleli, že vás Aeniřani rozsekali na kusy. Viděli jsme vás z tý hory támhle.“

„Projednou jsme byli v přesile my. – Vypadáš unaveně a máš na kazajce zaschlou krev.“

„Tři dny nás honili přes hory a doly.“

„Ale vy jste prošli.“

„Učil jsi mě dobře.“

Caswallon se zazubil. „Kde je Deva?“

„Nahoře u potoka, smývá ze sebe špínu.“

„Tak to udělej taky. Sice tě moc rád vidím, ale smrdíš jako leklá ryba. Pryč s tebou!“

Caswallon se díval, jak mládenec kráčí k potoku, a oči mu zářily pýchou. Taliesen vedle něho vstal. „Je to skvělý mladý muž. A je to tvoje zásluha.“

„Je to jeho zásluha. Víš, Taliesene, když jsem ho nesl na zádech od zkázy v Ateris, uvažoval jsem, jestli se nechovám hloupě. Ty rány byly těžké – a on byl stejně jenom kost a kůže. Bolely mě nohy a s každým krokem mě pálilo v zádech. Ale jsem rád, že jsem ho tam nenechal.“

„Je dost houževnatý,“ souhlasil druid. „Orákul ho dobře uzdravil.“

„Ano. Doufám, že stařík přežil útok.“

„Nepřežil,“ odtušil Taliesen.

„Jak to víš?“

„Necháme to při tom, že to vím. Byl to silný muž, ale marnivý.“

„To teda není nic moc epitaf,“ podotkl Caswallon.

„Je to ten nejlepší, s jakým můžu přijít. Teď připrav klan. Do soumraku musíme překročit most.“

Když se slunce překlono přes poledne, na břehu jezera se tlačilo skoro šest tisíc lidí. Na protějším břehu na ostrově, asi čtyřicet kroků přes zpěněné vody, se objevil druid a rozhostilo se ticho. Druid přivázal tenký provaz k rozložitě borovici, smyčku si přehodil přes rameno a vykročil na vodu. Přihlížející zalapali po dechu, protože muž šel několik stop nad proudící vodou. Asi po dvaceti krocích se zastavil, sáhl dolů a u svých nohou přešel dlaní kolmo ve vzduchu. Pak omotal provaz kolem neviditelného sloupku a šel dál. To zopakoval každý dvacet kroků a provaz k úžasu diváků visel ve vzduchu za ním. Muž pomalu došel k čekajícím horalům, zastavil se a přivázal konec provazu k útlému stromku. Nakonec došel k Taliesenovi a uklonil se.

„Vítej, pane, rád tě zase vidím. Kolik horalů přežilo?“

„Skoro šest tisíc. Ale v horách by se mohli schovávat další.“

„A Pallidové?“

„To nikdo neví. Ale Haestenové byli rozdrceni a nepochybuji, že mnoho menších klanů bylo zcela vyhlazeno.“

„Smutné zprávy, pane.“

Druid, který vypadal skoro stejně starý jako Taliesen, se obrátil ke Caswallonovi. „Naříd' svým lidem, aby se drželi provazu a sledovali jej. Žádné nebezpečí nehrozí, stezka je dost široká, aby se tam vedle sebe vešlo pět lidí. Ale ať postupují pomalu. A děti ať vezmou do náručí. Jestli někdo spadne, zemře. Proud ho ve chvílce odnese k Attafossu. Vyříd' to svým lidem.“

Caswallon kráčel první, horalové ho pomalu následovali. Byl to zlověstný pocit, svěřit svou váhu pevnému vzduchu.

Caswallon brzy zjistil, že není radno dívat se dolů, protože hrozilo, že ho přemůže smysl pro rovnováhu.

Horalové ho následovali mlčky a k žádným nehodám nedošlo.

Když byli konečně na ostrově, horalové se rozešli a postavili tábor. Zjistili, že na ně čeká sušené maso a ovoce, pytle zrní a vloček, pytlíky se solí a velké nádoby medu, teplé přikrývky a měkké kožešiny. Všechno to byly produkty z Caswallonových pozemků, které předchozího podzimu tak tajuplně zmizely.

Caswallon sám svolal válečnou radu a ta se sešla v jeskyni pod nejvyšším vrcholem Vallonu.

Uprostřed jeskyně stál dlouhý borový stůl a kolem něj bylo asi padesát židlí. Ty se brzy zaplnily. Caswallon zaujal místo v čele stolu s Leofasem a jeho syny Lennoxem a Laynem po boku. Vedle nich seděli Gwalchmai a Gaelen a za nimi Onik a výkvět farlainských válečníků.

„Než začneme,“ řekl jim Caswallon, „musíme vyřídit jednu věc. Je naším zvykem volit si vůdce. Většina rady byla pobita s Cambilem v údolí. Teď musíme ustanovit novou radu. Navrhnu sebe za vojevodu, ale jestli je tu někdo, kdo dychtí po velení, tak ať promluví.“

Nikdo se nepohnul.

„Takže je přijato, že já povedu Farlainy, dokud tahle válka neskončí?“

„Ovšemže je to přijatý, Caswallone. Myslíš snad, že jsme hlupáci?“ ozval se Leofas.

„Tak dobrá. Takže se dáme do práce. Jak mužem nejlíp poškodit nepřítele?“

Asbidag se díval na trosku toho, co bývalo jeho synem. V mrtvém mase se kroutili červi a ostré zobáky vran rozervalý tělo, avšak stále se dalo poznat, že to byl Ongist.

V plné zbroji, s přílbou v rukou, stál Asbidag před stromem a vpíjel se do toho pohledu, krmil svůj vztek a nenávisť. Za ním stáli Drada a Tostig a za nimi pětadvacet tisíc aenirských válečníků.

Asbidag nad smrtí svého dítěte necítil lítost ani smutek. Neměl Ongista rád, ostatně jako neměl rád žádného ze svých potomků. Chlapec však byl jeho, krev jeho krve. Slyšel ho, jak se u vrat do síně Šedého boha modlí o pomstu.

Přes svůj hněv však cítil zoufalství. Jak by se mohl horalům pomstít? Jeho vojska už zabila čtyři tisíce Udí. Mnozí z nich nyní jako krvaví orli zdobili krajinu. Jenže on chtěl – potřeboval – víc.

Klany se ho teď bály, právě po tom však toužil.

Obrátil se k Tostigovi.

„Sežeň z Aesgardu Agnethu. Hned.“

Válečníkovi se z tváře vytratila barva, dokonce ho napadlo, že otce požádá, aby poslal někoho jiného. Asbidag však měl v očích chladný, vzdálený výraz a Tostig ze zkušenosti věděl, že je na pokraji vražedného šílenství. Kývl a odcouval ke svému koni.

Když bratr odjížděl, stál Drada mlčky. Prohledal kopec, kde se Maggrig postavil Aeniřanům, a přijal zprávy od zálesáků, jakou že to léčku vlastně Pallidové použili. Byl to chytrý plán, ale proti kapitánovi méně zbrklému, než byl Ongist, by to neuspělo. Maggrig vsadil životy svých lidí na jedno nebezpečné dobrodružství a – uspěl. Dokázalo to však, co je ten muž zač, a Drada věděl, že až se příště setkají, dokáže ho přechytračit.

Maggrig udělal dvě závažné chyby. V noci při prvním útoku vedl své válečníky do sebevražedného výpadu, aby ochránil pár žen a dětí, a teď vsadil všechno na jednu bitvu. Byl to očividně muž ovládaný svým srdcem.

Drada doufal, že teď bude díky úspěchu troufalý.

Asbidag odešel od stromu a několik válečníků šlo odříznout tělo a připravit na svahu pohřební hranici.

Drada se připojil k otci v černém stanu na úpatí kopce. Asbidag hodně pil a vzadu seděla Morgasa a neříkala nic. „Ted’ už Pallidy nechytíme dřív, než se spojí s Farlainy,“ poznamenal Drada.

„Dobře,“ odtušil Asbidag. „Chci je mít všechny pohromadě.“

„Chceš dneska ještě pokračovat v cestě?“

„Ne, počkáme na Agnethu.“

Drada svého otce opustil a prošel táborem k místu, kde mu postavili jeho stan. Když byl uvnitř, stáhl si zbroj a rozložil na zem pokrývky. Ještě bylo brzo, jeho však zmáhala únava a tak prospal celé odpoledne. Probudila ho vůně připravovaného masa. Jeden z jeho vojáků mu přinesl talíř s hovězím a chleba a on se připojil k mužům venku.

Poprvé po mnoha letech tito zuřiví válečníci bojovali ne pro zlato, ženy či slávu, ale pro zemi. A on v nich vycítil rozdíl.

„Nebude to snadný,“ řekl velitel jeho osobních vojáků, Briga, osmahlý tmavovlasý veterán, jenž byl Dradovým prvním aenirským učitelem.

„Nic, co za něco stojí, nezískáš snadno,“ podotkl Drada.

Muž se zakřenil. „Bojují dobře, tihle horalové.“

„Čekals něco jinýho?“ zeptal se ho Drada.

„Ne po hrách.“

„Ne.“ Drada dojedl a vrátil se do stanu. Briga se za ním díval. Byl velitelem Dradových vojáků již pátý rok a předtím jeho učitelem šermu. Měl chlapce rád. Nebyl jako jeho bratři, ale jeho taky vychovali jako rukojmí v cizím městě, a po návratu byl spíš cizincem než Aeniřanem. Byl měkký a cizí výuka se na něm těžce podepsala. Asbidag ho svěřil do péče Brigovi.

A jak mýjela léta, Drada se naučil o boji a smrti, hrůze a nenávisti. Jeho krev se ovšem nezapřela a on se stal, aspoň navenek, stejným Aeniřanem, jako byli jeho bratři. Jen Briga věděl o jeho nedostatku.

Drada nemiloval válku. Miloval plánování války.

Brigovi na tom nezáleželo. Vycítil, že Drada jednoho dne povládně Aeniřanům, a trpělivě čekal, až ten den nadejde.

Aenirští válečníci byli celí netrpělivi, aby už už byli na cestě, ale Asbidag stále nevydával rozkaz k odchodu. Deset dní zůstali v

táboře, až ráno jedenáctého dne přijel Tostig, sám, a přitáhl zpěněnému koni otěže před otcovým stanem. Asbidag ho s planoucíma očima stáhl ze sedla.

„Kde je čarodějka?“ vybuchl. „Jestli jsi mě zklamal, zabiju tě! Tvoje tělo bude viset na stejném stromě, jako visel tvůj bratr.“

„Přichází, otče, přísahám. Odmítla jet, říkala, že přijde svým vlastním způsobem.“

Asbidag ho zvedl na nohy. „To by radši měla,“ zasyčel.

O půlnoci, když ohně hořely nízko, zvedl se kousavý vítr a vykresal z uhlíků jiskry. Muži se zachvěli, jak tmavé mraky zakryly hvězdy, a Asbidag, sedící sám před svým stanem, si přitáhl rudý plášť újeji k tělu. Padl na něho stín, a když vzhlédl, uviděl před sebou stát stařenu opírající se o hůl. Byla stejně bizarní jako vždy – téměř holohlavá, mastné chomáčky zbývajících bílých vlasů jí v pramíncích visely na vychrtlá ramena jako hadi. Zuby měla začernalé a polámané, tvář potaženou vráscitou, tuhou kůží, jako by se jí lebka srazila napolovic, takže se svaly kolem obludně pokrřivily. Měla na sobě ušmudlaný plášť z lidských skalpů a potrhané roucho, o němž tvrdila, že je vyrobené z kůží zaživa stažených panen. Asbidag jí to věřil.

„Co ode mě chceš?“ zeptala se syčivým šepotem.

„Hrůzu mezi horaly.“

„Přinesl jsi horalům hrůzu. Co chceš ode mě?“

„Chci tvoje čáry.“

Zazářily jí oči. „Cokoliv?“

„Copak ti už neslouží uši, ženská? Cokoliv!“

„Smrt stovky panen o letním slunovratu.“

„Budeš to mít.“

„A dnes v noci smrt sedmi tvých nejsilnějších mužů.“

„Mých mužů?“

„Tvých. A potřebuju vaše válečné psy. Za hodinu je přiveď do lesa.“

Asbidagovi vojáci procházeli táborem, až konečně vybrali, spoutali a utišili sedm mužů. Společně s Donikem, hlavním lovcím aenirského pána, a jeho sedmi psy je vzali na kulatou mýtinu v lese.

Asbidag tam čekal s Dradou, Morgasou a Tostigem. Ta žena, Agnetha, posedávala opodál na oblém balvanu.

Svázané muže přinutili pokleknout před stařenou a ona pokynem ruky odeslala pryč Asbidagovy vojáky, kteří se s úlevou vrátili do tábora. Agnetha si zavolala Donika a nařídila mu, aby před každého svázaného muže posadil psa. Donik poslechl a pak odběhl zpátky ke svému lůžku a mihotavému ohni za Asbidagovým stanem.

Muži klečící na mýtině se silně potili, jak hleděli do očí Asbidagových psů. Agnetha se podívala na aenirského pána a kývla.

„Zabij!“ křikl Asbidag.

Psi se vrhli dopředu a rozervali obnažená hrdla před sebou.

Agnetha běžela podél řady umírajících mužů, házela na ně jemný šedý prášek a prozpěvovala přitom. Psi jeden po druhém padali na zem se zuby zarytými do masa ubitých mužů. Čarodějka zvedla ruce k noční obloze a stále dokola vřeštěla jméno Šedého boha.

„Vatan! Vatan! Vatan!“

Psi u jejích nohou se začali svíjet a nabývat na objemu, zatímco mrtvoly Aeniřanů se kroutily a svažovaly. Morgasa odvrátila zrak. Drada ztěžka polkl a mrkl na svého otce. Asbidag se usmíval. Tostig pevně zavřel oči.

Ve chvílce zůstaly z mrtvých válečníků jen kůže naplněné kostmi a psi ztrojnásobili svou velikost. Přední tlapy se jim protáhly do prstů zakončených drápy a jejich tmavou srstí porostlá těla se stala parodií na člověka – dlouhé svalnaté nohy, hluboké, mohutné hrudníky a kulaté hlavy zakončené protaženými tlamami a ostrými tesáky.

Agnetha kolem nich zatančila a vyzvala je, aby vstali. Bestie pustily prázdné kůže a zvedly se na nohy. Rudýma očima obhlížely mýtinu. Zrak jim padl na Asbidaga a noc rozřízlo jejich vytí. Tostig v hrůze couvl a upadl. Morgasa sevřela Dradovi paži.

„Tohle jsi chtěl, Asbidagu?“ zeptala se Agnetha.

„Ano.“

„Jakmile budou jednou vypuštěni, nikdy už je nemůžeš přivést zpět. Neposlechnou nikoho. Jsou stvoření z nenávisti a zabijí každého člověka, kterého najdou, Aeniřana i horala. Tohle chceš?“

„Ano, zatraceně! Prostě je pošli na sever.“

„Půjdou, kam budou chtít. Ale já je pošlu na sever. Už jsi se mnou skončil?“

„Ano.“

„Pamatuj na svůj slib, Asbidagu. Jedno sto panen o letním slunovratu. Jinak budou psodlaci honit tebe.“

„Nevyhrožuj mi, babo,“ vybuchl Asbidag.

Žena se kdákavě zachichotala a obrátila se k tichým bestiím. Zvedla ruku, ukázala na sever a strašná smečka odklusala do temnoty.

Asbidag popošel a položil nohu na svráštělou mrtvolu. Suchá kost prorazila kůži a spadla do trávy. Aenirský pán potřásl hlavou a začal se smát.

Agnetha ho zarazila, když mu položila kostnatou ruku na paži. „Co tě tak pobavilo?“

„Tohle,“ odpověděl a znovu do mrtvolý strčil. „Tohle byl Anias, syn mého bratra Casty. Včera jsem mu řekl, že má prázdnou hlavu. Teď se jeho tělo hodí k hlavě.“

Za Agnethou došel Drada. „Ale jak mohou ti tvorové přežít?“

„Stejně jako ty, pane Drado. Dýchají a jedí. Je to staré kouzlo, a skvělé, v jiném čase mě ho naučil jeden nadirský šaman.“

„Ale co jsou teď, psi, nebo lidé?“

„Jsou obojí – a ani jedno.“

„Mají duše?“

„Máš ji ty?“

„Už ne,“ řekl Drada s pohledem upřeným na mrtvolý.

#

Smečka té noci zabila poprvé, když se tiše hnala borovým lesem na severovýchodě. Vůdce zvedl hlavu a ve větru se mu zachvělo chřípí. Stočil rudé oči k severovýchodu a odvedl smečku hlouběji do lesa.

Jeden mladý Haesten se se svými dvěma dcerami skrýval v jeskyni. Unikli útoku na jejich údolí a pak potkali farlainského zvěda, který jim řekl, aby zamířili k Vallonu. Horalové cestovali v noci, muž nesl své mladší děcko, šestiletou holčičku. Druhé dceři bylo jedenáct, a tak šla sama. Oné noci, vyčerpaní a hladoví, se brzy utábořili v borovém lese, protože na jihu zahlédli aenirské vojsko.

Muž usnul lehkým spánkem, a když dlaci zaútočili, zemřel bez boje. Jenom vytřeštil oči, když těsně před sebou uviděl širokou tlamu plnou ostrých zubů. Neměl ani čas vykřiknout.

Jeho starší dcera Jarka popadla sestřičku a utíkala z jeskyně – ale do zad se jí zaryly drápy a strhly ji na zem. V poslední chvíli svého mladičkého života Jarka hodila sestřičku do houští. Děcko vyvísklo, když propadlo větrovím. Potom holčička vstala a rozběhla se. Za ní se ozývalo strašlivé vytí.

Bestie se asi hodinu krmily, potom usnuly u zbytků kořisti. Za úsvitu vyšly z jeskyně, ale jejich hlad nebyl úplně utišen.

Vůdce se postavil na všechny čtyři a zavětril kolem jeskyně. Jak se změnil vítr, zvedl hlavu. A obludy vyrazily na honičku za dítětem.

###

Maggrig byl rozzlobený. Před hodinou byl vzteky bez sebe. Caswallon mu klidně sdělil, že klany budou bojovat jako jeden, a ten jeden že povede Caswallon. Maggrig nevěřil vlastním uším. Oba muži byli sami v malé cele, ložnici jednoho z druidů. Caswallon seděl vedle Maggriga na úzkém kavalci a líčil mu své plány.

„Já mám vlastní plány,“ namítal pallidský náčelník. Caswallon se téhle chvíle děsil. Zhluboka se nadechl.

„Vím, jak je to pro tebe těžký, ale pořádně si to promysli. Smrtelná daň byla u našich kmenů strašlivá. Já mám asi čtyři tisíce bojeschopných mužů, ty máš osm stovek. I dohromady se nemůžem rovnat jedinému bojovému křídlu aenirského vojska.“

„To беру, Caswallone. Ale proč bys měl velet ty? Jaký máš zkušenosti? Velcí bohové, člověče, vždyť ty jsi celej život odmítal jakoukoliv zodpovědnost! Připouštím, žeš nás dovedl sem a naše ženy a děti jsou v bezpečí. Ale velet ve válce chce víc než to.“

„Chce to chladnou hlavu,“ poznamenal Caswallon.

Maggrig zavrčel. „Pallidy nepovedeš.“

„Dovol, ať ti to vyjasním. Jsi na farlainským území pod ochranou klanu Farlainů. Jestli mě nepřijmeš, tak budu žádat, abys se všema lidma zítra odešel.“

„A kam bychom tak asi šli?“

„Kamkoliv budete chtít. Ti, kteří zůstanou, mě budou následovat bez řečí.“

„Ty bys to vážně udělal? Vyhnal ženský a děti, aby je Aeniřani povraždili?“

„Udělal.“

„Co se s tebou stalo, Caswallone? Totiž, vždycky jsem tě měl rád, chlapče. Býval jsi jinej než ostatní. Ale byls horal. Teď si tu sedíš a klidně říkáš, že bys obětoval mý lidi kvůli svý ctižádosti?“

„Ne, tohle říkáš ty“ sdělil mu Caswallon. „Během her jsi uzavřel dohodu s Larikem, že ho budeš podporovat v každý válce – pokud se staneš vojevodou. Týchle dohody jsi dosáhl na základě toho, že jsi měl víc mužů než Haestenové. Tahle námitka pořád platí, copak to nevidíš? Kdybych já souhlasil, že povelíš ty, tak by to většina farlainskejch mužů zabalila a odešla. Za tebou oni nepůjdou.“

„Myslíš, že Pallidové půjdou za tebou?“

„Ano.“

„Proč? V čem jseš tak jinej?“

„Jsem tvůj zeť, protože jsem si vzal tvou dceru. To mi dává práva pallidskýho válečníka. Proti tomu nemůžou nic namítnout.“

„V pořádku,“ řekl Maggrig nakonec, „půjdu za tebou. Ale jenom do tý doby, když si budu myslet, že máš pravdu.“

„Ne,“ odmítl Caswallon. „Vezmeš mě za ruku a odpřísáhneš mi věrnost jako vojevodovi. Nabídneš mi svůj život, jako to tvoji muži odpřísáhli tobě.“

„Nikdy!“

„Tak připrav svý lidi na odchod.“

Maggrig vyletěl z místnosti, vyhledal Intoshe a společně zašli do vallonského lesa. Jen se vyhýbali temnému vstupu do síně druidů. Maggrig ze sebe dostal hněv, slova se mu řinula z úst, jak ze sebe sypal opovržení ke svému zeti, Farlainům, druidům a Rozhněvanému bohu, že ho přivedl do téhle šlamastyky.

Intosh mlčel, jen kráčel po boku svého pána a poslouchal jeho slova. Maggrig se konečně vyčerpал, u potoka se posadil a zahleděl se do proudu. „No, co si o tom myslíš?“ zeptal se.

„O čem?“ chtěl vědět šermíř.

„Kam můžeme jít?“

„Není kam.“

„Mohli bychom jít na sever,“ řekl Maggrig.

„A bojovat s Dunildy, Lody a Mořskými klany?“

„Tak co navrhuješ?“

„Souhlas, že budeš sloužit Caswallonovi.“

„To myslíš vážně?“

„Vedl si dobře.“

„To já vím – a je to jen jeho zásluha. Ale sloužit vlastnímu zeti...“

„Má moc,“ prohlásil Intosh a pokrčil rameny. „Dává to smysl.“

„Chtěl, abych mu složil vazalskou přísahu.“

„Ty bys byl udělal to samý.“

„To není důležitý,“ vyštěkl Maggrig.

„Ne, vrchní lovčí?“

Asi o hodinu později Maggrig složil vazalskou přísahu a užasl, že mu neupadl jazyk.

Ještě toho odpoledne odvedli Caswallon a Maggrig ženy a děti Pallidů do síně druidů a pak do široké podzemní komnaty, kde byla střední brána.

Maggrig zamrkal. Na konci síně byl průchod z černého mramoru. Včera se mezi sloupy táhla pevná kamenná stěna. Teď byla stěna pryč a pallidský vrchní lovčí se díval na první údolí Farlainie, kde již muži a ženy stavěli stany a káceli stromy na přístřešky. Oblouk byl dvakrát vyšší než člověk a měl deset kroků napříč. Oba muži stáli v bráně a hleděli na údolí. Deset kroků od nich se ve větru vlnily vysoké borovice, ale jich se nedotkl ani závan vánku.

„Kde jsou Aeniřani?“ chtěl vědět Maggrig, zatímco se jeho lidé hromadili za ním a užasle se dívali do údolí.

„Tohle je Farlainie před deseti tisíci lety,“ řekl mu Caswallon.

Maggrigovi se rozšířily oči. „Takže tohle je kouzlo?“

„To teda rozhodně je,“ ujistil ho Caswallon.

Maggrig prošel bránou a trhl sebou, jak ho na okamžik oslepil příval barev. Caswallon prošel za ním a mávl na ženy, aby ho následovaly.

Na druhé straně vál chladný vánek, slunce hřálo a bylo tam příjemně.

„To není možný,“ vydechl Maggrig, když viděl, jak se jeho lidé zhmotňují ze vzduchu. Z této strany nebylo po bráně ani stopy, byla vidět jen zvlněná zelená krajina.

Caswallon odvedl Pallidy dolů na louku, kde Leofas dohlížel na stavební práce. „Rád vidím, že přežil,“ řekl Maggrig. „Vždycky to byl nejlepší z Farlainů.“ Starý válečník se zazubil, když zahlédl Maggriga, a vyšel dopředu, aby mohl vrchnímu lovcímu stisknout ruku.

„Tak ses sem dostal, ty pse,“ smál se Leofas.

„Čekals snad, že mě zastaví pár nížiňanů?“

„To rozhodně ne. Čekal jsem, že ty svině vyženeš z naší země a Farlainům už nezbyde nic na práci.“

„Svádělo mě to,“ prohlásil Maggrig se širokým úsměvem.

Caswallon nechal muže, ať si povídají, a vyhledal Gaelena. Našel ho na břehu řeky, jak klábosí s Devou. Omluvil se, že je ruší, a odvedl Gaelena k lesu, kde se posadili pod borovicemi.

„Chci, abys pro mě něco udělal,“ řekl Caswallon, „ale je to hodně nebezpečný.“

„Povídej,“ vyzval ho Gaelen.

„Nerozhoduji se ve spěchu. Chci, aby sis vzal pár mužů, vydal se zpátky do Haestenska a sehnal tolik válečníků, kolik dokážeš sehnat. Chci, abys je za tři týdny přivedl do údolí Axta.“

„Proč tohle údolí?“

„Tam se popasujeme s Aeniřanama.“

„Je to ale otevřený prostranství.“

„Já vím. Důvěřuji mi. Doufám, že se tam bude skrývat přes tisíc horalů. Vyslal jsem posly k Dunildům a Lodům a spoustě menších klanů, jenže nevím, jestli nám přijdou na pomoc. Musíme ale získat víc mužů. Musíš je najít.“

„Udělám, co půjde.“

„Já to vím, Gaelene.“

„Proč já?“

„Protože o tobě vědí, že nejsi zdejší. Farlainové tě přijali, o tom není pochyb. Ale zároveň nejsi Farlain. Haestenové by za tebou mohli jít.“

„I kdybych přivedl tisíc bojovníků, jich bude pořád pětkrát víc. A na otevřeném prostranství...“

„Já se taky vydám na cestu,“ řekl Caswallon. „Jestli uspěju, tak budeme mít dalšího spojence.“

„Kam půjdeš?“

„Bránou. Vyhledám pomoc od královny za hranicí.“

Gaelen se zachvěl. „Myslíš dceru ženy, která nás zachránila před tou bestíí?“

„Ne, tu ženu samotnou.“

„Ta je mrtvá.“

„Jak tu teď sedíme v údolí, Gaelene, žádnéj z nás se ještě nenarodil. Poprvý se nadechnem za deset tisíc let. Je tak zvláštní hledat mrtvou královnu?“

„Proč by měla přijít?“

„To nevím. Jenom se modlím, aby přišla – a aby její síla postačila.“

„Co když nepřijde?“

„Tak budou mít klany v údolí Axta těžkej den.“

„Jakou máme naději?“

„Taliesen říká, že moc malou.“

„Co říkáš ty?“

„Já bych řekl, že Taliesen začíná být silně optimistickěj.“

#

Gaelen se vrátil k říčce a Devě a pověděl jí o svém poslání. Ona ho tiše vyslechla a v šedých očích měla vážný výraz.

„Bude to pro tebe hodné nebezpečný. Dávej na sebe pozor,“ řekla.

„Byl bych opatrnější,“ řekl jí něžně, „kdybych věděl, že na mě budeš čekat, až se vrátím.“ Tehdy se odvrátila, ale on ji vzal za ruku. „Miluju tě už tak dlouho,“ vydechl.

Ona ruku jemně vyprostila. „Já tě taky miluju, Gaelene. Nejen proto, žes mi zachránil život. Nemůžu ti ale slíbit, že na tebe budu čekat, ani na žádného farlainského válečníka. Vím, že mě považuješ za hloupou husu, že věřím tý věštbě – ale Taliesen ji potvrdil. Je to můj osud.“

Gaelen už nic neříkal. Vstal a šel pryč. Deva se vrátila k vodě. Když tam tak seděla a máchala ruku ve vodě, měla v hlavě zmatek. Věděla, že je asi nesmyslné odmítat lásku, když měla jediné vzdálený příslib. Horší bylo, že za dobu, kterou spolu strávili, když je pronásledovali Aeniřané, její city ke Gaelenovi zesílily. Všechny pochyby se znovu vynořily a ona si vzpomněla, jak se svěřila Agwainovi. Neplísnil ji, byl jen krutě realistický.

„Dejme tomu, že tenhle otec králů nikdy nepřijde. Nebo hůř, dejme tomu, že přijde a nebude tě chtít? To strávíš celej život jako stará panna?“

„Ne, nejsem hloupá, bratříčku. Počkám ještě rok, pak si vyberu mezi Laynem a Gaelenem.“

„To oni určitě moc rádi uslyší,“ zabručel Agwaine.

„Nebud' krut'as.“

„Tohle s tím nemá nic společnýho, Devo. Co když nebudou čekat? Jsou tu další holky.“

„Tak si vezmu někoho jinýho.“

„Doufám, že se ti ty tvoje sny vyplní, ale trochu se bojím, že ne. Je mi z tebe smutno, Devo, a já tě chci vidět šťastnou.“

„Rok není až tak dlouhá doba,“ namítla. Ale to bylo před aenirským vpádem, a jí se již zdálo, že uplynula celá věčnost. Její otec byl mrtev, klan se skrýval a budoucnost byla temná a pochmurná.

###

Gaelen si k cestě na jih vybral šest společníků – byli to Agwaine, Lennox, Layne, Gwalchmai a navíc ještě Onik a Ridan. Onik byl tichý horal s hluboko posazenýma očima a pohotovým úsměvem. Byl skoro o deset let starší než Gaelen a byl znám jako skvělý bojovník s holí a nožem. Černé vlasy nosil zastřižené nakrátko po vzoru nížinských klanů, kolem hlavy měl černý kožený kroužek se zasazeným světle šedým měsíčním kamenem. Jeho polobratr Ridan byl menší a rozložitější. Moc toho nenamluvil, ale při ústupu z údolí také bojoval dobře. Oba muže si Gaelen vybral, protože znali Haesteny, což bylo dáno tím, že jejich matka pocházela z toho klanu.

Vzali si jenom lehké zásoby a vyzbrojili se luky, krátkými meči a loveckými noži. Sedmička opustila Vallon ještě před rozbřeskem.

Jeden z druidů je pak převedl přes neviditelný most, protože provaz již odstranili, aby se na ostrov nedostali Aeniřané.

Gaelen měl ohledně cesty smíšené pocity. Zodpovědnost ho velmi tížila. Miloval Caswallona a neochvějně mu důvěřoval, ale utkat se s Aeniřany na mírných svazích údolí Axta? To bylo jistě šílenství. Za ty dva roky si Gaelen často povídal s Orákulem o bitvách a taktice a naučil se, jak je terén důležitý. Velkému, dobře ozbrojenému oddílu se menší nemohl postavit tváří v tvář. Mělo by dojít k tuctům šarvátek, aby nepřítel otrávil, narušili mu zásobování a oslabili morálku. Orákul takovou válku přirovnával k nemoci napadající tělo.

Agwaine byl spokojen. Pro něho výprava znamenala, že bude moci ulevit svému žalu nad smrtí otce a šanci dosáhnout pro Farlainy vítězství. Nevěděl, jestli někdo z Haestenů přežil. Ale pokud ano, tak to zjistí.

Skupina prošla lesem Atta kolem nafukujících se aenirských mrtvol a dorazila do prvního údolí. Bojovníci postupovali ostražitě, věděli, že Aeniřané můžou být blízko. Teprve v horských průsmycích, kde hustě rostly stromy a dobře je kryly, a oni důvěřovali svým schopnostem víc než nepřítelovým, se uvolnili.

Když se začalo smrákat, Lennox propátral dolík, kde se potom utábořili. Byl v borovém lese a lemovaly ho balvany a husté křoví. Nedaleko tekla potok a Gaelen zapálil malý ohýnek. Bylo to dobré tábořiště a oheň nemohl být za kruhem stromů vidět. Lennox, jako vždy, měl hlad a již v poledne shltal svůj třídní příděl. Ostatní si z něj dělali legraci, když tak seděl a smutně je pozoroval při jídle.

Lennox za poslední rok ještě vyrostl, ramena a paže měl mohutně osvalené, a teď nosil krátce přistřiženou tmavou bradku. Společně s hnědou kozinkovou kazajkou to vytvářelo dojem velkého, přívětivého medvěda.

„Jsme kamarádi,“ žadonil. „Proč se nemůžem trochu podělit.“

„Na jednom keři támhle jsem viděl nějaký bobule,“ poznamenal Gwalchmai. „Určitě budou moc dobrý.“ Ukousl z ovesné placky a obrátil se k Agwainovi. „Myslím, že med v koláčích je letos lepší, co myslíš, Agwaine? Hustší. Koláčky jsou pak šťavnatější.“

„To jo. Dodává jim to zvláštní chuť.“

„Jste banda lumpů,“ vyjel Lennox a vstal.

Když odcházel do tmy pátrat po bobulích, následoval ho smích. V lese panovalo ticho, měsíční světlo na stříbrné trávě vytvářelo skvrny. Lennox našel keř a natrhal hrst bobulí. Ty jenom zvýšily jeho hlad, a on si znovu pohrál s nápadem uprosit své kamarády. Zakručelo mu v žaludku a on tiše zaklel.

Pohyb napravo ho přiměl se otočit, s rozpaženými rukama se přikrčil. Zahlédl záblesk bílé látky, která hned zmizela pod keřem, dítě pak rychle přitáhlo nožičky.

Lennox snědl ještě pár bobulí a pak se došoural ke keři, jako by jenom chtěl projít kolem. Když došel až k houštině, vrhl se dolů a děcko vytáhl. Holčička otevřela pusku a tvářila se zděšeně, ale nevydala ani hlásku. Lennox ji vzal do náručí, šeptal něžná slůvka a hladil ji po vláscích. Ona mu visela na kozinkové kazajce, maličké ručky měla pevně zaťaté, až měla klouby bílé jako leštěnou slonovinu.

„Jenom klid, jenom klid, holubičko. Jseš v bezpečí. Nechtěl jsem tě polekat. No tak, no tak. Neboj se Lennox. Je velkej, ale není zlej. Neublíží ti, holubičko. Jseš v bezpečí.“ Celou dobu ji hladil. Ona mu zabořila obličejík do kazajky a nevydala ani hlásku.

Lennox se vrátil do tábora. Jeho druhové se okamžitě seběhli k němu a zasypávali ho otázkami. On je utišil. „Je vyděšená,“ řekl a mluvil tiše a laskavě. „Musela v lese ztratit rodiče.“ Podíval se na své kamarády a němě naznačil slova. „Asi je zabili Aeniřani.“

Gwalchmai, u dětí vždycky oblíbený, se snažil holčičku přimět k řeči, ale ona jen zaryla nosík hlouběji do Lennoxovy kazajky.

„Ještě jsem neviděl tak vyděšené dítě,“ poznamenal Agwaine.

„Odkudpak jsi?“ šeptl Lennox a políbil děcko na hlavičku. „Pověz to strejdovi Lennoxovi.“ Ale dívenka mlčela.

„Já ji nepoznávám,“ řekl. „Ty jo, Gwale?“

„Ne. Může být z Pallidů nebo Haestenů, dokonce i z Farlainů. Nebo to může být dcera nějakýho cizozemskýho chalupníka.“

„No, s sebou ji vzít nemůžem,“ podotkl Ridan. „Jeden z nás ji musí vzít zpátky na Vallon.“

„Já to ráno udělám,“ souhlasil Lennox.

Oheň hořel nízko a společníci se odebrali na lože, připraveni vstát brzo. Lennox se posadil zády k balvanu s holčičkou, která mezitím usnula hlubokým spánkem, v náručí. Cítil se dobře, jak tu tak seděl. Děti se ho vždy ostýchaly – Layne tvrdil, že je děsí jeho velikost – ale ať už byl důvod jakýkoliv, Lennox, jenž maličké zbožňoval, to vždy ranilo.

Dítě se ve spánku uvolnilo, ale Lennox cítil, jak mu levou rukou stále tiskne halenu. Shrnul jí žluté vlásky z očí a zadíval se jí do tváře. Byla hezoučká, jako panenka vycpaná slámou. Ochladilo se a Lennox ji zabalil do pokrývky.

Pak ho napadlo cosi zvláštního.

Tohle je nejspíš nejdůležitější chvíle v jeho životě.

Normálně se abstraktními představami až tak moc nezaobíral, ale nemohl si pomoci, aby nemyslel na dítě. Byla tu, maličká, bezmocná a vyděšená. Prožila nejhorší dny svého mladičkého života. A teď tu spí v náručí silného muže, spokojená, že se o ni postará. Lennox její děs zahnal jen tím, že ji něžně objal. Napadlo ho, co v životě by pro ni mohlo být důležitější.

Jestli jsou její rodiče ještě naživu a na cestě do Vallonu, musejí být bez sebe strachy, říkal si. Co když jsou ale – a bylo to dost pravděpodobné – mrtví?

Lennox ten problém chvíli probíral. Vezme ji k Maerii. Byla to hodná holka s jedním děckem, která si holčičku vezme a bude ji milovat.

Děvčátko otevřelo oči, zamrkalo a zívlo. Lennox cítil, jak se pohnula, podíval se na ni a pohladil ji po vláscích. Měla hnědé oči a on se na ni usmál.

„Už je ti líp?“ zeptal se.

„Ty nejsi můj tatínek.“

„Ne, holubičko. Jsem tvůj strejda Lennox.“

„Můj tatínek je pryč. Snědli ho vlci,“ řekla a v očích se jí zaleskly slzičky. Zamrkala. „Snědli taky Jarku.“

„Vlci?“ podivil se Lennox.

„Velcí vlci. Velcí jako ty. Snědli ho.“

„To se ti jen něco zdálo, drobečku. Tady žádní vlci nejsou a rozhodně ne tak velcí jako já.“

„Moc vlků,“ trvala na svém. „Honili mě, aby mě snědli.“

„Strejda Lennox jim to nedovolí. Teď jseš v bezpečí. Hezky spinkej, ráno si promluvíme.“

„Ty jsi znal tatínka?“

„Ne. Byl hodnej?“

„Hrál si se mnou.“

„To zní jako dobrej chlap. Kde máš maminku?“

„Páni s mečema ji odvedli. Moc jí tekla krev.“

„No, už je po všem. Teď jseš se strejdou Lennoxem a on je ten nejsilnější člověk na světě. Nikdo ti neublíží.“

„A jsi silnější než vlci?“ chtěla vědět holčička.

„Jo, panenko. A na mou duši, dokud jseš se mnou, tak ti nikdo neublíží. Věříš mi?“ Usmála se, zavřela oči a strčila si paleček do pusy.

V křoví za hranicí ohně čekaly krvavě rudé oči, až plameny pohasnou.

###

Taliesen odvedl Caswallona hluboko do podzemí do malé komnaty se stěnami z lesklého stříbra a zlata. Místnost zalévalo měkké světlo, avšak Caswallon neviděl jeho zdroj. Druid mu kývl, aby se posadil do vysokého křesla z bílé kůže, pak se sám posadil na stůl s dubovou deskou.

„Tak tohle je moje vnitřní svatyně,“ vykládal válečníkovi. „Odsud pozoruji Farlainy a tady mám své poznámky – poznámky, které v mém životě nebude číst nikdo jiný.“ Ukázal na police, ale tam nebyly žádné knihy, jen malé stříbrné válečky úhledně naskládané od podlahy ke stropu. Protější stěna byla pokrytá listy papíru, na nichž byly zvláštní kresby a symboly.

Caswallon si je prohlížel. „Co to má znamenat?“ zeptal se.

Taliesen se k němu připojil. „Tohle jsou čáry času a mapují moje pokusy pomoci Sigarni.“

Caswallon přelétl symboly očima. „A ty hvězdičky?“

„Pokaždé, když Sigarni zemře, označím místo a začnu sledovat novou čáru – jinou realitu. Je to velice složité, Caswallone. Nesnaž se to pochopit.“

„Kdy musím najít královnu?“

„Jakmile budeš připravený.“

„Jsem připravenej.“

„Tak se dívej,“ vyzval ho druid. Obrátil se, došel ke stěně u dveří a otevřel skrytý panel. Deska stolu sjela dozadu a ze stolu se tiše zvedla obrazovka. Z obrazovky zazářilo světlo a vytvořilo obraz ohrazeného města.

„Tohle je sídelní město, kde královna právě přebývá – právě je relativní pojem,“ doplnil druid se suchým zasmáním.

„Jak je to udělaný?“ vydechl Caswallon.

„Je to jenom obraz. Je léto a Sigarni právě vyhrála velkou bitvu. Vrátila se na sever, aby to se svými kapitány oslavila. Nepřítel byl zatlačen – prozatím. Ale cizozemecký král sbírá proti ní obrovské vojsko. A nyní, než tě za ní pošlu, musíš pochopit tohle, Caswallone. Sejdeme se ještě jednou na druhé straně brány. Neptej se mne na nic, co se teď ukazuje. Nemluv o aenirském vpádu.“

„Tomuhle nerozumím.“

Taliesen si povzdechl. „Věř mi, Caswallone. V jiných... realitách... se naše schůzka za bránou již odehrála. Mnohokrát. A já zjistil, že je to nevýhoda, dívat se na možné budoucnosti. Pak se to všechno hrozně poplete.“

Caswallon chvíli stál mlčky, pak upřel zelené oči do druidových tmavých zraků. „A já jsem v těch jinejch realitách umřel?“ zeptal se.

„Ano,“ přiznal Taliesen. „Ještě pořád chceš jít?“

„Mužem vyhrát, když nepůjdu?“

„Ne.“

„Tak do toho.“

Taliesen stiskl tlačítko na obrazovce a obraz města zmizel. Druid vstal a odvedl Caswallona zpět do síně druidů a k černému oblouku brány.

Tam čekala Maeg. Vstala, když se Caswallon přiblížil, a rozevěřela náruč. Objali se.

Maeg ho políbila a oči měla zvlhlé slzami. „Svět se změnil, jak jsi říkal, že se změní,“ řekla mu.

„Změníme ho zpátky.“

„To nemyslím,“ řekla smutně. „I když Aeniřany porazíš, nic už nebude stejný, jako to bývalo.“

Caswallon se nehádal. Místo toho ji políbil. „Je tu jedna stálá věc, Maeg. Miluju tě. Vždycky jsem tě miloval. A vždy budu.“

„Mám tu pro tebe něco,“ řekla a odtáhla se od něj. Obrátila se a z opěradla židle zvedla jelenicovou košili. Kůže byla měkkoučká a běžová a na prsou byl v karmínově obarvené kůži obratně vyveden dravý pták s křídly roztaženými na ramena. „Jestli už se máš sejít s nějakou královnou, tak bys měl vypadat co nejlíp,“ prohlásila.

Caswallon si stáhl vlněnou košili a natáhl si jelenici. Padla mu dokonale.

Ze stínu vystoupil Leofas s Maggrigem.

„Jseš si tím plánem jistej, Caswallone?“ zeptal se.

„Ne,“ přiznal vojevoda. „Ale Taliesen je, a mně nic jinýho nenapadá.“

„Tak ať tě provázejí bohové.“ Oba muži si potřásli rukama.

Taliesen došel k oblouku, zvedl ruce a začal propěvovat. Výhled na Farlainii se změnil, okamžitě ho nahradila pozvolně se svažující pláň a město v dálce.

Maggrig Maeg sevřel ramena. „On se ti vrátí,“ řekl.

Caswallon prošel průchodem – a ztratil se.

Náhle výhled z brány zmizel a nahradila ho šedá stěna. Maeg popoběhla dopředu a dotkla se chladného kamene.

###

Caswallon se ocitl v lesním údolí asi hodinu před setměním. Mezi větvemi mohutných dubů pronikaly paprsky slunečního světla a na každém stromě zpívali ptáci.

V dohledu ale nebylo žádné město. Zmateně zacouval k místu, kde předtím byla brána.

Jenže ta zmizela...

Zaklel, tasil krátký meč a začal bodat do vzduchu, hledaje vchod. Po několika minutách se vzdal a posadil se na vyčnívající kořen stromu. Nechtělo se mu opustit toto místo a neměl ponětí, co by měl dělat dál.

Do jeho zamyšlení pronikl křik. Caswallon se rozhlédl kolem sebe, v duchu si označil místo, kde se sem dostal, a vydal se směrem ke zdroji zvuku. Možná ho brána jen poslala příliš daleko a on vyšel na druhé straně města. Měl dojem, že tam předtím zahlédl nějaký les.

Křik teď zněl vítězoslavně a Caswallon odhadl, že muži budou lovci, kteří dostali kořist do kouta. Pak kdosi vykřikl. „Pane na nebi, pomoz svému služebníkov!“

Caswallon se rozběhl. Před ním tři muži obklíčili holohlavého postaršího muže v šedém hábitu, který v náručí držel pevně ovázaný raneček.

„Vydej nám to, mnichu,“ nakazoval dlouhán v rudé pláštěnce.

„Tohle nesmíte,“ vzpíral se stařec. „Je to proti zákonu lidskému i božímu.“

Válečník v červené pláštěnce popošel dopředu a v ruce se mu zaleskl meč. Pak se napřáhl. Stařec se otočil tak, aby meč nedosáhl na ranec, a hrot mu zajel do břicha. Muž vykřikl a upadl.

Caswallon přeskočil padlý strom a jeho krátký meč se zaleskl ve skomírajícím světle. „Co to tady máme za ohavnost, moji milí?“

Válečníci se otočili a vůdce popošel dopředu. Z meče mu do trávy kapala krev.

„Do toho ti nic není, cizínče. Odejdi.“

„Sice mě nesmírně děsí, stát proti třem hrdinům, kteří se tak chrabře pouštějí do staříků, ale mám pocit, že tady musím odporovat,“ řekl Caswallon.

„Tak chcípneš,“ zařval muž a vrhl se kupředu. Caswallon odrazil jeho čepel a svoji prohnal muži krkem. Zbývající válečníci se rozběhli dopředu. Caswallon odrazil první výpad, praštil útočníka do nechráněné brady a ten se zapotácel.

Caswallon se protáhl kolem něj a pustil se do třetího muže, jemůž vrazil lovecký tesák do levé ruky. Sehnul se pod zuřivým máchnutím a prosekl mu mečem koleno. Ten s řevem upadl. Caswallon se na patě otočil, druhý muž byl již téměř u něj a mířil mu mečem na hrud', Caswallon však ránu odrazil a vrazil tesák válečníkovi do hrudi. Čepel zajela mezi žebra a prosekla srdce. Caswallon vytáhl meč z rány a všiml si, že třetí muž se plazí ke křoví a zanechává za sebou krvavou stopu. Caswallon si ho nevšímal, rozběhl se ke starci a jemně ho obrátil.

„Díky Prameni,“ vydechl mnich. „Poněvadž On tě seslal v hodině mé potřeby.“ Krev mu prýštila z rány a smáčela mu šaty.

„Proč tě napadli?“

„To ne kvůli mně, můj synu. Chtěli to dítě.“ Stařec ukázal na raneček vedle sebe. Caswallon nazvedl pokrývku a tam spalo děcko jen týden staré. Bylo maličké a nahaté a chmýří na hlavičce mělo čistě bílé.

„Lež klidně,“ vybízel Caswallon mnicha, roztrhl mu šaty a snažil se ucpat ránu. Vrahův meč starci prosekl podbřišek a otevřel tepnu ve slabině. Nezbyvala už žádná naděje a mnichova tvář již ztrácela barvu.

„Odkud jsi?“ zašeptal umírající.

„Z jiného světa,“ řekl Caswallon. „A ztratil jsem se.“

Starci se zaleskly oči. „Tys prošel bránou?“

„Ano.“

„Tebe poslal Mordik?“

„Ne.“

„Cateris, Blean, Taliesen...“

„Ano, Taliesen.“

„Odnes to dítě zpátky Kališní bránou.“

„Nevím, kde to je.“

„Blízko. Na severu. Otevřel jsem ji sám. Vyhledej jeskyni na úbočí. Ve skále u vchodu je vytesán kalich. Ale... měj se na pozoru... Jakutachán... tě bude sledovat.“

„Kdo jsi?“

„Astole. Byl jsem Taliesenovým učitelem.“ Lesem se od jihu rozlehlo troubení rohů. „Jdou si pro to dítě. Vezmi ji a utíkej. Hned! Prosím tě.“ A stařec se sesul na zem.

Caswallon vrátil meč a nůž do pochvy, popadl raneček do náruče a rozběhl se. Za sebou zaslechl štěkot psů a pronikavé volání loveckých rohů. Byl rozzlobený. Jeho pátrání bylo zmařeno a teď ho navíc honil nepřítel, o kterém nic nevěděl, lesem, který mu byl cizí.

Nasadil mírný klus a rozhlížel se po podrostu, pátraje po způsobu, jak se zbavit pronásledovatelů. O kus dál nalevo zaslechl zvuk tekoucí vody a zamířil tam. Přes kameny tady bublal potůček. Caswallon vstoupil do vody a šel proti proudu asi třicet kroků, než na stejné straně vylezl z vody, prošel měkkým bahnem a zastavil se před rozložitým dubem.

Bez otáčení se podíval pod nohy a couval ve vlastních stopách. Pomalu se tak vrátil k potoku a pokračoval dál brodě se vodou. Byl to starý trik, který by v denním světle žádného zkušeného stopaře neošálil, ale teď se rychle stmívalo, takže by to pronásledovatele mohlo zadržet.

Dítě otevřelo očka a strčilo si do pusinky pěstičku. Caswallon zaklel. Holčička měla hlad, a to znamenalo, že za chvíli začne plakat.

Znovu zamířil k severu a hledal na úbočí jeskyni, o které mluvil stařec. Děcko v jeho náručí vydalo pronikavé zakvílení a Caswallon zaklel znovu. Slunce pomalu zapadalo za štíty na západě. Jak zašlo za mrak, ozářil svah jasný paprsek a Caswallon zahlédl temné ústí jeskyně asi třicet kroků nad sebou a napravo.

Štěkot psů se ozýval stále blíž. Caswallon se pootočil a zahlédl, jak se z lesa dole, ani ne padesát kroků za ním, vynořují čtyři štíhlé černé postavy. Pevně sevřel dítě a vyrazil do kopce k jeskyni. Byla jako krátký tunel. Za ním zapadající slunce jasně ozařovalo skály, les vepředu však zalévalo měsíční světlo.

Caswallon se otočil, protože první ze psů již dorazil k jeskyni. Když zvíře skočilo, Caswallonův meč mu prosekl krk, svaly i kost. Znovu se otočil a viděl, jak les zalitý měsíčním světlem bledne. Udělal dva kroky a vrhl se do průchodu. Dopadl těžce a stočil se tak, aby narazil na rameno a paži, aby se děcku nic nestalo.

Překulil se, vstal a otočil se čelem k nepřítelům – a zjistil, že hledí na pevnou stěnu šedého kamene. Zaslechl zvuk vodopádu, a tak vrátil meč do pochvy a vydal se k vodě. Měl dojem, že tohle místo zná, ale stromy byly jiné. Tohle bylo jezírko Železné ruky, a kdyby vylezl nad vodopád, uviděl by v dálce Vysokou Druin. Změnil se vítr a do chřípí mu vnesl pach hořícího dřeva. Popošel doleva proti větru a vůně dřeva zesílila. Před sebou uviděl kamennou chaloupku s doškovou střechou a vyklučený dvorek s malinkou květinovou zahrádkou a kurníkem. Caswallon doběhl k domku a lehce zaklepal na dveře. Otevřela mu mladá žena s dlouhými světlými vlasy. „Co chceš?“ zeptala se s očima rozšířenýma strachem.

„Jídlo pro dítě,“ odpověděl a podal jí nemluvně. Její výraz se při pohledu na děťátko změnil.

„Pojď dál.“

Caswallon ji následoval. U borového stolu seděl rozložitý muž s dlouhým a hustým rudozlatým plnovousem.

„Vítej,“ řekl ten muž. Caswallon si všiml, že jednu ruku má pod stolem, a usoudil, že tam skrývá čepel.

„Našel jsem to dítě v lese,“ vykládal koktavě.

Muž a žena si vyměnili pohledy. „Víš, čím je to dítě?“ zeptal se muž.

„Nic o ní nevím,“ odpověděl Caswallon.

„Před třemi dny jsme ztratili holčičku,“ vysvětloval pán domu. „Támhle v rohu je její kolíbka. Můžeš nechat dítě u nás, jestli chceš. Moje žena má pořád hodně mlíka – jak můžeš vidět.“ Žena si již rozhrnula košili a holčičku krmila.

Caswallon si přitáhl židli a sedl si proti muži. Podíval se mu hluboko do jasných šedých očí. „Jestli ji nechám u vás, postaráte se o ni jako o vlastní?“

„Ovšemže,“ řekl muž. „Pojď se se mnou projít.“ Vstal a vrátil lovecký tesák, který držel pod stolem, do pochvy. Byl vyšší než Caswallon a širší v ramenou. Vyšel ven do noci a zašel za domek, kde se posadil na lavici vyřezanou z kmene borovice. Caswallon si sedl k němu. „Kdo jsi?“ zeptal se. „Máš šaty jako horal, ale nejsi Loda.“

„Jsem Caswallon Farlain z klanu Farlainů.“

„Měl jsem s Farlainama nějaký jednání. Jak to, že jsem o tobě nikdy neslyšel.“

Caswallon vydechl a opřel se. „Je tady někde město, na kraji nížiny, co se jmenuje Ateris?“

Muž zavrtěl hlavou. „Je tu Citadela, ovládají ji cizozemci. A ptám se tě znovu – kdo jsi?“

„Jsem horal, jak jsem říkal.“ Náhle se zasmál. „Kdybychom na tom byli obráceně, příteli, a tys mi vykládal, jak jsi našel to dítě, myslel bych si, že ses zbláznil.“

„Já ale nejsem ty,“ podotkl muž. „Tak mluv.“

Caswallon mu tiše pověděl o aenirském vpádu a o své cestě průchodem, o umírajícím mnichovi a o mužích se psy, kteří chtěli zabít dítě. Muž ho nepřerušoval, jen napjatě poslouchal. Když

Caswallon domluvil, vstal a zadíval se muži do hluboko posazených šedých očí, čekaje na odpověď.

V té chvíli se otrásla země. Caswallona to vyvedlo z rovnováhy a on přepadl napravo. Měsíc zazářil jasněji, a když oba muži vzhlédli, viděli, že na obloze svítí dva měsíce. Jen na chvíli zemi zalila stříbrná záře, pak druhý měsíc zmizel.

A v té chvíli se u nich objevil Taliesen. Stařec klopýtl a padl na kolena. Chalupník vyskočil a tasil nůž. „Ne!“ zařval Caswallon. „To je ten druid, co jsem ti o něm vyprávěl.“

Taliesen se pokusil vstát, ale nepodařilo se mu to, a on se zachmuřeně posadil na zem. „Myslím, že mě ta cesta skoro zabila,“ zabručel. Když mu Caswallon pomáhal na nohy, malý čaroděj si povzdychl. „Nemáš ani ponětí, kolik energie jsem použil, abych se sem dostal. Kdo je to?“

„Já jsem Cei,“ představil se chalupník.

„Musím vidět to dítě,“ řekl Taliesen, setřásl Caswallona, jenž ho podpíral, a vydal se do domku.

Ke Caswallonovi přistoupil Cei. „Mýlil se. Já si nemyslím, že jsi šílený. Včera, když jsme truchlili nad dětátkem, k nám přišel nějaký stařík. Řekl nám, že přijdeš a že nám přineseš radost – a žal.“

„Tenhle muž, byl plešatej, v šedým hábitu?“ Cei kývl. Oba muži se vrátili do domku a tam našli Taliesena klečet u kolébky, v níž spalo dítě. Když se Caswallon a Cei podívali blíž, viděli, že stříbrné vlásky nemluvněte změnily barvu v pšeničně žlutou.

Taliesen vstal a obrátil se k chalupníkovi. „Pro to dítě si přijdou nepřátelé,“ řekl. „Dávej si pozor. Změnil jsem barvu jejích vlasů. Jak už jsem říkal tvé ženě, musíte ji vychovat jako vlastní. Nikdo nesmí vědět, jak se sem dostala. Tvoje žena říká, že o smrti vaší dcerušky nevědí ani vaši přátelé z klanu. Tak to nechte při tom.“

„Kdo je to?“ chtěl vědět Cei. „Proč je v nebezpečí?“

„Je to vaše dcera. Víc vědět nepotřebujete – až na to, že je krve královské,“ prohlásil Taliesen. „Teď už musím jít.“

###

Lennox přiložil na oheň a plameny vyskočily a zamihotaly se. Nebyla mu zima, jenom chtěl vidět tvář spící holčičky.

Paleček jí vyklouzl z otevřené pusinky a dýchala pravidelně. Lennox si ji opatrně položil do ohbí lokte a protáhl si záda.

Gaelen zívł, protáhl se, posadil se a protíral si oči. Když viděl, že je Lennox stále ještě vzhůru, obešel oheň a připojil se k němu. „Jak je jí?“

„Už je v pořádku. Říká, že jejího tátu sežrali vlci... a taky její sestru.“

„To není pravděpodobný,“ namítl Gaelen. „Smečce by neutekla. Myslíš, že se jí to zdálo?“

„Já nevím. Tvrdila, že ti vlci byli velcí jako já.“

„Vlci útočí v noci a pohybují se rychle. Mohlo by si takhle malý dítě myslet, že jsou přerostlý?“

„Souhlasím, Gaelene, ale je to horalka. Její táta byl horal. Jak by ho mohli překvapit vlci? Nedává to smysl. Nevzpomínám si, že by vlci někdy zabili nějakýho horala. Vlci lidi nenapadají. Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Možná neměl oheň, nebo musel uprchnout beze zbraní. Možná měli ti vlci hlad.“

Oba muži chvíli seděli mlčky, potom promluvil Gaelen. „Spíš to byli Aeniřani a ona si to popletla. Většina z nich nosí pláště z vlčích kůží. A při hrách jsem zahlídl chlapa s vlčí hlavou jako přílbou. Noční útok?“

„Tvrdí, že její mámu zabili muži s mečema. Podle mě není tak popletená. Myslím, že byste si zítra měli dávat dobrou pozor,“ prohlásil Lennox.

„Budeš nám chybět,“ řekl Gaelen a sevřel Lennoxovi rameno.

„Ano, jenomže vy mě nepotřebujete. Ona ano. Dopravím ji na ostrov a pak se připojím k otci. Uvidíme se v údolí Axta.“

„Doufám. Modlím se, aby tu bylo vojsko horalů připravený vyrazit. Ale jestli není, tak se stejně uvidíme v údolí, Lennox. I když budu sám. To slibuju.“

„Já vím, že přijdeš, bratranče. Už se na to těším.“

Brzy po rozbřesku se společníci rozloučili s Lennoxem a holčičkou a vydali se k jihu. Lennox si posadil dívenku na ramena a zamířil k severu.

Cestou zjistil, že se jmenuje Plessie a je z klanu Haestenů. Byla to neteř Larika, vrchního lovčího. Lennox to svádělo, aby se otočil a odběhl najít ostatní, protože Larik by byl nakloněný skupině, která zachránila jeho neteř. Ale Plessie za sebe vrhala tak ustrašené pohledy, že ten nápad zavrhl.

Cokoliv se jí stalo, zanechalo to strašlivou jizvu na duši.

Celé dopoledne stoupali do zalesněných kopců a zastavili se u skalního plesa pod malým vodopádem, kde se najedli. Společníci dali Lennoxovi několik ovesných placek a on se o ně podělil s Plessií. Holčička seděla na skále, máchala si nožky ve vodě a hihňala se, jak to studilo. Lennox se usmál – a ztuhl. Pomalu se vyškrábal na nohy, protože si uvědomil, že ho někdo pozoruje. Pocítil strach – ne strach o sebe, ale o dítě. Slíbil jí, že bude v bezpečí, a pro horala byl slib posvátný.

Nedbale se rozhlížel kolem po hustém podrostu. Za rozkvetlým vřesem zahlédl černou skvrnu, ale keř pohledem jen přelétl. Měl pocit, že ta černá skvrna je srst a že ten tvor je buď medvěd, nebo vlk.

Plessie seděla ve stínu vysoké borovice, jedna z jejích větví se natahovala daleko nad vodu. Lennox holčičku popadl do náručí a zvedl vysoko na větev.

„Chvilku tam sed', holubičko,“ řekl.

„Já nechci,“ kvílela.

„Udělej to pro strejdu Lennox. A buď teď opatrná.“

Ještě nedomluvil a dlak už zaútočil z podrostu, tlamu měl rozevřenou a drápy se sápal po horalovi. Při skoku divoce zavyl. Divoká zvířata vždycky při útoku na kořist řvou či vřeští. Ten zvuk obět přimrazí na místě.

Ale Lennox nebyl lovná zvěř. Dokonce to ani nebyl obyčejný muž.

Byl to ten nesilnější válečník v celé dlouhé historii Farlainů.

Když se bestie vyřítila z houští, Lennox se prudce otočil a vyrazil vlastní zuřivý křik. Zaútočil a do otevřené tlamy praštil pravým hákem. Tesáky cvakly a kost v čelisti při nárazu povolila. Bestie jen vyvrískla a upadla, překulila se na všechny čtyři a zavyla bolestí. Dopředu vyrazila druhá obluda. Lennox se stočil, aby jí mohl čelit, a

znovu zaútočil. Drápy mu rozervalý rameno a zaryly se hluboko do masa. Čelisti se mu objevily před obličejem a Lennox zvedl ruku a sevřel prsty na chlupatém hrdle. Výpad byl zastaven, tesáky skončily jen pár palců od Lennoxova obličej. Horal cítil horký, páchnoucí dech. Bestie měla ohromnou sílu. Lennox levou pěstí udeřil dlaka za ucho. Stvoření přepadlo dozadu, ale pak znovu skočilo. Tentokrát Lennox neuhnul, dokud nebyl tvor téměř u něj. Jak se hnál dopředu, Lennox ho popadl za hrdlo a slabiny a vši silou jím mrštil o kmen borovice. Zvíře narazilo s odporným zaduněním – páteř se mu roztržila a žebra polámala a prorazila velké plíce vespod. Lennox, silně krvácející, tasil meč. První obluda zaútočila znovu, i když jí spodní čelist visela nakřivo. Jak se ohnala drápy, Lennox se sehnul pod prackou a zarazil jí meč do nechráněného břicha.

Tvor se zkroutil bolestí a pak se v předsmrtných křečích zhroutil na zem. Lennox vytáhl meč z rány a vytáhl i tesák. Pečlivě prohlížel křoví. Nic se tam nehýbalo. Ale musel si být jistý.

„Zůstaň ještě na stromě, Plessie. Strejda Lennox se hned vrátí.“

„Ne,“ plakala holčička. „Neopouštěj mě. Vlci mě sežerou!“ Její slzičky ho zasáhly, ale on šel přesto dál pátraje po stopách v podrostu. Když se ujistil, že tu byly jen dvě příšery, vrátil se ke vzlykajícímu děcku, sundal je dolů a pevně objal.

„No tak, no tak! Vidiš, byla to jen chvílička.“

„Už mě neopouštěj, strejdo Lennox.“

„To neopustím. Teď budeš muset být odvážná holčička a pomoci mi zastavit to krvácení. Dokážeš to?“ Lennox zavrčel bolestí a sundal si rozervanou košili. Na pravé lopatce měl čtyři hluboké škrábance, jenže si na ně nedosáhl.

„Je tu spousta krve, strejdo Lennox.“

„Krvácení vyčistí rány,“ promluvil a došel ke svému vaku. „Umíš šít?“

„Máma mě to naučila,“ přiznala Plessie.

„To je dobře, prcku.“ Prohrabal se vakem a našel jehlu a nit. „Chci, abys mi zašila ty škrábanečky. Pak půjdeme dál. Uděláš to pro mě?“

„Já nevím jak.“ Lennox viděl, jak se jí vrací strach.

„Je to snadný,“ vykládal jí s nuceným úsměvem. „Věř mi. Ukážu ti, jak na to. Nejdřív navlíkni nit. Já na to mám moc velký a neohrabaný ruce.“ Plessie vzala nit, olízla koneček a opatrně ho navlékla do ouška jehly. Vyčkávavě vzhledla k Lennoxovi. Ten otočil hlavu, aby dohlédl na zubatou červenou čáru prvního škrábance na rameni. Vzal jehlu a propíchl kůži. „Uděláš to takhle,“ řekl jí, jak ho přemáhala vlna nevolnosti. „Právě takhle.“

Plessie se usedavě rozplakala. „Neumřeš, že ne, strejdo Lennox?“

„Kvůli takovým škrábanečkům? Ne. Tak teď si stoupni za mě a ukaž mi, jak umíš šít.“

#

Taliesen odvedl Caswallona z domku do lesa. Nebyla zima, ale větřík s sebou přinášel příslib podzimu. „To dítě se stane královnou – jestli přežije,“ řekl druid.

Caswallon se zastavil. „Co tím myslíš, jestli přežije? Víme, že žije. Viděl jsem ji umírat, když zabila tu bestii.“

Taliesen se suše zasmál. „Chlapče, to jsi viděl jednu Sigarni. Ale trvalo by dlouho, než bych ti vysvětlil nekonečné možnosti, když máš co do činění s časem, a jaké je možné vytvořit paradoxy. Jen udržet představu nemožného, které se stalo skutečností. To dítě je ve velkém nebezpečí. Prvním a největším je čaroděj Jakutachán. Byl najat, aby přivodil pád krále, Sigarniina skutečného otce, a výměnou za to žádal bohatství – a život královy dcery. Je to nadaný kouzelník, Caswallone. Vysleduje ji i sem, ten chalupník se mu nemůže postavit.“

Caswallon se posadil na padlý kmen. „Ta myšlenka mě naplňuje smutkem, Taliesene, ale co mužem udělat? Moji lidé mě potřebují. Nemůžu tu zůstat a chránit to dítě. A ty taky ne. Nemáme čas.“

„Zase to slovo – čas,“ opáčil Taliesen a přisedl si k vyššímu muži. „Nezáleží na tom, jak dlouho tady budeme čekat, protože až se vrátíš, neuběhne v tom světě, který znáš, žádný čas. Opodál je malá osada. Odpočineme si tam a dostaneme jídlo. Pak se vrátíme k vodopádům a utáboříme se u skalního čela, kde se otevřela brána. Tam uvidíš v jednom dni to, co jen málokterý smrtelník kdy uvidí.“

Následujícího večera Caswallon zapálil u skály malý ohýnek a oba muži seděli, pojídali perníčky a dívali se, jak na zvlněné vodě v jezírku pod vodopádem tančí útržky měsíčního odrazu.

„Jak dlouho budeme čekat?“ chtěl vědět Caswallon.

„Dokud neucítím kouzlo Jakutachána,“ pravil Taliesen. „Ale teď musím někoho povolát.“ Maličký kouzelník se zvedl a došel k jezírku. Caswallon sledoval, jak Taliesen začíná tichým hlasem cosi prozpěvovat. Vítr utichl a nad dvěma balvany u břehu jezírka se začala tvořit mlha. Caswallonovi se rozšířily oči, protože mlha se necelých deset kroků před kouzelníkem zvedla do oblouku. V oblouku se třpytila světélka, jako světlušky, a potom se tam objevil muž, vysoký, s úžasně širokými rameny, ve stříbrném kyrsu a zářící kroužkové zbroji ze stříbřité oceli. Vlasy měl bílé jako měsíční světlo a vousy spletené do copů.

„Kdo volá Železnou ruku?“ zeptal se tichým a hlubokým hlasem, připomínajícím vzdálené dunění hromu. Caswallon vstal a postavil se vedle Taliesena.

„Já tě volám, nejvyšší králi,“ řekl kouzelník. „Já, Taliesen, pán druidů. Tvoje dcera žije, ale je v nebezpečí.“

„Tady mě zabili,“ poznamenal přízračný válečník. „Moje tělo leží pod těmhle balvany. Zabili mou ženu a já nemůžu najít jejího ducha.“

„Ale tvoje dcera přece žije. Děťátko spí v chalupě opodál. A přijdou si pro ni lovci, přiblíží se k ní démoni.“

„Co můžu udělat, Taliesene? Jsem teď jenom duch.“

„Proti lidem z masa a krve nezmůžeš nic, Železná ruko. Já ale do duše dítěte zasel semínko. Až se démoni zhmotní, ona poběží sem. Ti tvorové, i když také z masa a krve, jsou povoláni s pomocí kouzel. S těmi bojovat můžeš.“

„Až mne budeš potřebovat, zavolej mne,“ řekl královský duch. Oblouk se zamihotal a zmizel a Caswallon na kůži znovu ucítil noční větřík.

„Ona je dcera Železných ruky? Dobrý nebe!“

„Ano,“ zašeptal Taliesen, „ona je z krve nejkrálovštější. Teď se vrátíme k ohni. Než tě opustím, musím seslat jedno kouzlo.“ Druid přihnul žhavé uhlíky k sobě a znovu začal prozpěvovat. Caswallon

jenom mlčky seděl, dokud Taliesen neskončil, a ten se pak zhluboka nadechl. „Musím navštívit jednoho člověka. Je to snílek a opilec, ale brzy ho budem potřebovat. Zůstaň tady a za žádných okolností neodcházej od ohně.“ Usmál se. „Myslím, že to, co uvidíš, tě tu zabaví, dokud se nevrátím.“

Vstal a odšoural se po břehu tůňky. Caswallon se opřel o skálu. Náhle měsíc přeletěl oblohu a slunce se zablesklo a zalilo jezírko oslnivou září. Pak, stejně náhle, jako se objevilo, slunce zase zmizelo, a znovu vyšel měsíc. Caswallon ohromeně hleděl na vodu. Neozýval se žádný zvuk, ale noc a den se objevovaly a zase mizely jako o závod. Tam, kam již nedopadalo světlo ohně, tráva vyrostla, zežloutla, seschla, odumřela a znovu vyrašila. Stromům před jeho očima vyrůstaly větve. Rozvily se lístky, zaleskly se, zežloutly a opadaly. Ve chvílce se za ohněm objevil sníh, hluboký. Potom byl pryč, v okamžiku ho nahradily jarní kvítky.

Caswallon se díval, jak se ve chvílce střídají roční doby, v záblesku barev a proudech světla.

Když se sníh objevil pošesté, běh času se zpomalil. Měsíc vyšel a zastavil se v půlce oblohy.

Taliesenovým kouzlem teď pronikal zimní chlad a Caswallon se zachvěl. Koutkem oka zachytil nějaký pohyb po své pravici a viděl, jak se k němu sněhem brodí Taliesen. Stařec nesl krátký lovecký luk a toulec plný šípů. „Jak jsi dokázal zařídit, že se roční doby střídaly tak rychle?“ vyzvídál Caswallon.

„To nedokážu dokonce ani já,“ odpověděl Taliesen unaveně. „Sedíš vedle brány. Pouze jsem ji spustil. Ona vracela tebe skrze léta.“

„Tuhle vzpomínku si uchovám hodně dlouho,“ prohodil horal.

„Naneštěstí nemáme čas, abychom se tu zdržovali,“ řekl mu Taliesen, „protože zlo je již skoro u nás.“ Dřepl si k ohni a natáhl k plamenům dlouhé tenké prsty. „Je mi taková zima,“ řekl, „a jsem tak unavený.“ Podal Caswallonovi luk a šípy.

„Proti čemu stojíme?“ zeptal se horal, napjal na luk tětivu a zkusil tah. Byla to pevná zbraň.

„Lidé by je nazvali démony, a to taky jsou, ale v jiné dimenzi... v jiné zemi, chceš-li, jsou taky z masa a krve. Jsou to obrovské

šelmy, Caswallone, některé jsou až osm stop vysoké. Stavěné jsou jako velcí medvědi, ale pohybují se rychleji a chodí vzpřímeně jako lidé. Na prstech mají drápy a každý ten dráp je dlouhý jako tvůj tesák. Taký mají špičáky a krátké, zakřivené kly. Ty kly ale v boji nepoužívají. Těmi trhají maso z kožnatých tvorů, které loví ve svém domovském světě.“

„Neměli bychom jít do Ceiova domu? Sám se jim postavit nemůže.“

Taliesen zavrtěl hlavou. „Ceioův život je u konce, chlapče. Vlastně skončil ve chvíli, kdy souhlasil, že si vezme to dítě. Ty bestie se zhmotní tam.“

„Cože?“

„Budou tam přičarovány,“ vyštěkl Taliesen. „Jakutachán je mistr kouzel. Našel Sigarni a zařídí, že se ty bestie objeví přímo ve srubu. Sledoval jsem ho, Caswallone. Už tyhle šelmy použil i dříve. Udělal je neviditelnými pro lidské oko. Oběť se o jejich existenci dozví teprve ve chvíli, kdy jí drápy vyrvou srdce z těla. Věř mi, nechceme být v domě, až se to stane.“

„A jak teda zachráníme to mrně?“

„Ona už není žádné nemluvně. Viděl jsi, jak míjejí roky, a ona teď má šest let. A dostane se sem. Zasadil jsem jí do duše semínko, i její matce. Jakmile se hrůza objeví, obě zareagují zcela instinktivně. Dítě poběží sem.“

Caswallon vstal a přivázal si toulec k opasku. „A jak mám bojovat s těmahle neviditelnejma potvorama?“ zeptal se tiše.

„Jak nejlíp umíš, horale. Pojd', klekni si sem a já ti dám všechno, co můžu.“

Caswallon poklekl a podíval se starci do očí. Druid byl víc než jen unavený. Oči měl matné, bělmo purpurové a kůže suchou. Taliesen zvedl ruku, položil ji Caswallonovi na oči a začal prozpěvovat. Z jeho prstů vyšel žár a pronikl Caswallonovi do mozku jako ohnivý šíp. Horal zasténal, ale Taliesen zašeptal: „Vydrž, chlapče, už to dlouho nepotrvá.“

Druid dal konečně ruku dolů a Caswallon otevřel oči. „Cos to udělal?“ vydechl. Stromy kolem jezírka se poněkud změnilly – byly ostré a neskutečné, jako náčrtek uhlem na čistém papíře. Taliesenovy

rysy už nebyly vidět, byl to jen zářící tvar mnoha barev, břicho a oči byly červené, nad srdcem zářila purpurová a zbytek byl směsí oranžové, žluté a bílé.

„Teď je uvidíš, Caswallone,“ pravil mihotající se druid. „Přijdou od jihu, hned za dítětem. Měl by sis najít místo, kde na ně udeříš.“

„Kolik těch potvor přijde?“

„Řekl bych, že dvě. Povolat byt' jen jednu vyžaduje velmi silné kouzlo. Jakutachán nebude od chalupníka čekat větší odpor. Mohlo by jich ale být víc. Je mladý a nadutý ve své síle.“

Caswallon přešel zamrzlou tůňku a zamířil k jihu, vystoupil vysoko do lesa. Vedle stezky rostl starý dub a jeho dvě hlavní větve se – ve výšce asi deseti stop – napřahovaly jako ruce prosebníka. Caswallon vylezl na pravou větev a posadil se zády ke kmeni.

Jak tak čekal na bestie, honily se mu hlavou různé myšlenky. Nikdy nepostrádal odvahu – vlastně často nebezpečí vyhledával jen pro samotné vzrušení. Ale teď? Farlainové byli v ohrožení, jeho žena a dítě byly v nebezpečí v jiném světě. Už si nemohl přepych nebezpečí dovolit, cítil, jak se v něm rozmáhá strach. Co když tu zemře? Co se stane s Farlainy, s Maeg a Donalem? V ústech mu vyschlo. V myšlenkách se zatoulal k tomu dítěti, k Sigarni. Neviňátko pronásledované démony. A přesto, co byl její život ve srovnání s celým klanem?

„Budu bojovat, ale nemůžu pro tebe zemřít,“ řekl tiše. „To nemůžu riskovat.“

Když už se jednou rozhodl, uvolnil se. Podíval se na matně se třpytící barevné skvrny, které byly jeho rukama. Zjistil, že skoro nevidí svoje prsty, jak je má studené. Zamnul si ruce a podíval se znovu. Chvilíčku zářily matně červeným světlem, pak znovu vybledly. Vytáhl z opasku ovčinou podšité rukavice a natáhl si je. Jak tak čekal na stromě, vytvářel se mu ve vousech led. Ohlédl se a viděl, jak se přes led pohybuje skvrna mihotavých barev, v níž rozpoznal Taliesena.

Ten stařík musí být promrzlý na kost, napadlo Caswallona. Plášť z ptačího peří ho v kousavé zimě příliš nezahřeje.

Noční ticho proťal příšerný skřek. Caswallon si sundal rukavice a nasadil na tětívu šíp. Chvíli se nikde nic nehýbalo, potom do světla vběhla malá postavička, barvy zářící kolem ní byly jasné a syté. Postavička klopýtla a skulila se do sněhu.

Caswallon od ní odtrhl zrak a znovu pohlédl na stezku. Na kopci se zvedla jakási obrovská postava, pak další. Po jeho levici byl další tvor, pohyboval se mezi stromy. Caswallon zaklel, odhadl, že bestie mají asi osm stop na výšku. První stvoření se hnalo ze svahu. Jeho barvy byly jasné, převládala purpurová, oranžová a červená. Purpurové skvrny sahaly od krku k břichu ve dvou kolmých kruzích spojených červeným hřebenem. Caswallon napjal luk, až se tětíva dotkla pravé tváře, a vypustil šíp. Střela se zarazila do horního purpurového kruhu a barva se okamžitě změnila, z rány se řinulo zlaté světlo. Caswallon vypustil druhou střelu, která proťala spodní kruh. Stvoření vydalo děsivé zavřeštění, zavrávalo doleva a ztěžka upadlo.

Caswallon se pootočil a viděl, že holčička dorazila k jezírku. Blížily se k ní dvě bestie. Po Taliesenovi nebylo ani stopy. Caswallon seskočil ze stromu, nasadil šíp na tětívu a utíkal po zledovatělém stavu. Zakopl o kořen schovaný pod sněhem a přepadl na břicho. Pustil luk a snažil se převalit a zastavit klouzání, rukama přitom hrabal ve sněhu. Další zasypaný kořen ho zachránil, když ho nahnátl a zachytil se ho. Vyškrábal se na nohy a viděl, že první šelma je už skoro u bezmocného dítěte. Jeho luk skončil asi o dvacet kroků výš na svahu. Caswallon tasil krátký meč a lovecký tesák a vyrazil kupředu. Jak se bestie postavila na zadní, vrhl se horal pod napřaženou pracku s drápy a zarazil nůž až po jílec do měkkého břicha. Rána hřbetem ruky ho zasáhla do ramene, zvedla ho a prohodila vzduchem. Caswallon dopadl tvrdě a levým ramenem se praštil o kmen stromu, takže mu ochrnula ruka. Smrtelně zraněná obluda se zapotácěla a upadla, ale třetí démon se vzepjal a vydal se proti horalovi.

Caswallon se s vzteklou nadávkou a zábleskem v očích zvedl.

„Utíkej, hlupáku!“ křikl Taliesen, když se bestie postavila nad horala. Caswallon hluboko v srdci věděl, že by se tou radou měl řídit.

Bylo toho tolik, kvůli čemu stálo za to žít, tolik toho bylo třeba vykonat.

Bestie se od něj odvrátila – směrem k dítěti a okraji vody. V té chvíli Caswallon cítil, jak ho zalila úleva. Byl v bezpečí! Já žiju a ona zemře, uvědomil si náhle.

Bez rozmýšlení si třemi kroky naběhl a vrhl se na obludu, které zarazil meč do zad. Tvor zavřískl a otočil se. Horalovi to vytrhlo meč z ruky, jenž však stále trčel bestii z duhového těla. Caswallonovi se do ramene zaryly drápy, zvíře ho odhodilo na zem a jemu projela tělem bolest.

V té chvíli zaplálo jasné světlo a Caswallon nad dítětem uviděl stát mohutnou, mihotavou postavu Železné ruky. – Král držel meč v obou rukou pozvednutý nad hlavu. Bestie tiše zavrčela a skočila po přízraku. Mrtvý král jí vyšel vstříc a jeho stříbrný meč zasvištěl vzduchem v blyštivém oblouku. Prošel stvořením, aniž by zanechal nějakou viditelnou ránu.

Ale démon ztuhl, zavrával a spadl na záda do sněhu.

Ze své skrýše v podrostu se vynořil Taliesen a rozběhl se k dítěti. Caswallon začal vidět rozmazaně, kouzlo, působící na jeho oči, vyprchávalo. Horal zamrkal a viděl, že druid klečí u Sigarni. Dívka seděla mlčky, oči měla doširoka otevřené a ani nemrkla. Taliesen jí položil ruku na hlavu. „Je zraněná?“ zeptal se přízračný král.

Taliesen zavrtěl hlavou. „Její tělo je v bezpečí, její duch nese jizvy,“ řekl.

Caswallon zasténal a zvedl se na nohy. Z rány na rameni mu prýštila krev. „Co s ní bude teď?“

„Přichází člověk, který se o ni dobře postará. Jmenuje se Gwalch. Je to mystik,“ řekl mu Taliesen.

„Já doufám, že tímhle její dobrodružství s démonama skončí,“ poznamenal Caswallon.

„To neskončilo,“ zašeptal Taliesen. „Ale příště s nimi bude muset bojovat sama.“

„Sama ne,“ prohlásil král. „Protože tady budu já.“

###

Jelikož byl čas proti němu, vedl Gaelen spolčníky tím nejriskantnějším terénem a třetího dne cesty obešli aenirské vojsko.

Velikost nepřátelského oddílu horaly zdrtila. Zdálo se, že se táhne a vlní přes celé údolí, zcela ho vyplňuje. Měli jen pár jezdců, většina bojovníků šla pěšky. Vojáci si nesli kulaté štíty pomalované červenou a černou barvou a dlouhé meče či děsivé dvoubřité sekery.

Gaelen měl starosti. Poslední den byl přesvědčený, že společníky někdo sleduje. Agwaine jeho názor sdílel, ačkoliv když Gwalchmai a Layne prohlédli okolní lesy, našli jen zvířecí stopy. Onik a Ridan, kteří byli netrpěliví a chtěli se co nejdřív vydat na cestu, obvinili Gaelena z přehnané opatrnosti.

Té noci se utábořili na otevřené zemi a zapálili oheň. Měsíc skrývala tmavá stěna bouřkových mračen a noc je zakrývala jako černá mlha. Gaelen byl rád, že je tma, a zabalil se do pokrývky. Onik navrhl, aby zamířili ke Carduilu, řadě zubatých nepříjemných štítů na východě, a Gaelen souhlasil. Společníci se zprvu vydali na jih a drželi se v lese. Postupně uhnuli směrem ke vzdáleným horám. Zítra budou přes ten nejnebezpečnější kus cesty, široká údolí téměř bez podrostu, mířit přímo do vycházejícího slunce. Bez ohně se utábořili ve skrytém dolíku a Gaelen si vzal první hlídku. Po hodině temnotou přišel Layne a přisedl si k němu.

„Nemůžeš spát?“ zeptal se ho Gaelen.

„Ne, bratrance. Škoda, že s sebou nemohl vzít Rváče. Mám divnej pocit.“

„Je dobře vycvičeněj,“ řekl Gaelen, „ale je to pořád pes a jeho lov by mohl varovat Aeniřany.“

„Mně teď nedělají starosti Aeniřani,“ zašeptal Layne.

„Pořád myslíš na ty vlky?“

„Jo – a na tu bestii, co zabila královnu.“ Mezi mraky vykoul měsíc a Gaelen se podíval na svého přítele. Laynovi se v měsíčním světle leskly vlasy jako stříbro.

Gaelen se celý zachvěl. „Myslíš, že to mohli být démoni?“

„Doufám, že ne,“ utrousil Layne. „Ale jestli jo – a půjdou dál po tom děcku – tak se bojím o Lennox.“

Gaelen položil příteli ruku kolem ramen. „Jestli někdo dokáže přežít střetnutí s takovejma potvorama, tak je to Lennox. O něj já strach nemám.“

Layne se usmál. „Je nezvykle silnej.“ Chvíli vedle sebe seděli mlčky, potom znovu promluvil Layne. „Požádals Devu o ruku?“

„Ano. Odmítla mě.“

„Mě taky. Něj akej nesmysl o plození králů. Myslím, že z toho vyroste. Budeš se jí dál dvořit?“

„Ne, Layne.“

„Já ano. Jakmile rozdrtíme Aeniřany, tak ji budu pronásledovat s takovou horoucí vášní, že se mi rozpustí v náručí.“ Zazubil se a náhle zase vypadal jako malý kluk.

Gaelen se usmál. „Přeju ti hodně štěstí, příteli.“

„Myslím, že se půjdu trochu prospat,“ prohlásil Layne.

„Layne!“ šeptl Gaelen, když jeho přítel vstával.

„Co?“

„Nikdy jsem ti nepoděkoval, že ses mě zastal ten první den, když Agwaine tasil nůž. Díky tobě jsem se cítil mezi Farlainama vítanej, a na to já nezapomenu. A kdybys mě někdy potřeboval, budu tady pro tebe.“

Layne neřekl nic, jen se usmál a vrátil se do pokrývek. Gaelen hlídal ještě dvě hodiny, pak probudil Ridana.

„Zkazils mi moc pěkněj sen,“ bručel horal. Posadil se a zazíval.

Gaelen přešel mýtinu a lehl si. Okamžitě usnul, ale probudilo ho tiché zašustění. Pohnul se někdo z ostatních? Zhluboka se nadechl, pomalu vydechl a znovu se zaposlouchal.

Ticho.

Ne! Zase ten zvuk, kousek napravo.

Zvíře? Pták?

Gaelen sevřel jílec krátkého meče, který měl položený vedle sebe, a opatrně ho vytáhl z kožené pochvy. Cítil se hloupě, vzpomněl si na tu první noc, kterou strávil venku s Caswallonem a vyděsila ho liška.

Křupnutí následované bublavým zvukem ho zvedlo na nohy. Také odpluly mraky a vykoukl měsíc. Zrak mu padl na děsivou scénu. V táboře se krčilo pět obrovských bestií. Ridan byl mrtev, měl rozervané hrdlo, a obludy odvlékaly do křoví další tělo.

Gaelen ztuhl.

Jedna z bestií, již se rudě leskly oči, se postavila na zadní a tiše se rozběhla k němu. Gaelen vykřikl na poplach a na nohy se zvedl Onik a švihl rukou dozadu a pak dopředu. Táborem přeletěl jeho lovecký tesák a zarazil se bestii hluboko do zad. Zrůda zavyla a narušila tak klid noci. Gaelen se vrhl dopředu a vrazil meč bestii do hrudi. Ta po něm sekla drápy a on odskočil a podařilo se mu vytáhnout meč z rány. Vzápětí se dopředu rozběhl Gwalchmai a hodil nožem, který se tvorovi zarazil do krku.

A potom se mezera v mracích uzavřela a všechny je oslepila.

Gaelen se vrhl pro svůj tlumok a tahal za plátěný vršek. Zalovil uvnitř a vytáhl krabičku s troudem. Uvnitř bylo jen pár lístků, ale on zoufale toužil po světle. Dvakrát jiskry uhasly, ale pak vyskočil malý plamínek. Gaelen zvedl krabičku jako mihotavou svíčku a obrátil se. Uviděl Agwaina, Onika a Gwalchmaie, jak tady stojí s meči v rukou. Na zemi opodál ležela ohavná mrtvola chcíplé bestie. Po zbytku smečky nebylo ani stopy.

Připojili se k němu ostatní a sbírali klacíky a větvičky. Zapálili oheň bez ohledu na nebezpečí hrozící od Aeniřanů. Agwaine popadl hořící větev a rychle přešel k místu, kde předtím spal Layne. Hlína byla zvlhlá krví a Laynovo tělo leželo asi o dvacet stop dál. Ridanovu mrtvolu nebylo nikde vidět.

Gaelen přešel k místu, kde ležel Layne, a třesoucícma se rukama mrtvolu obrátil. Layne měl prorvané hrdlo, ale tvář zůstala nedotčená a šedé oči měl široce rozevřené a upřené do prázdna. Gaelen se posadil. K tělu přiklekl Gwalchmai, natáhl ruku a jemně pohladil Layna po tváři. „Ó, bože,“ vydechl. Gaelen zvedl Laynovu ruku a představil si ho, jaký byl před pár hodinami – vysoký, sličný a zamilovaný.

„Slíbil jsem ti, že tu budu pro tebe, a nebyl jsem,“ řekl. „Tolik mě to mrzí, Layne.“

„Musíme ho pohřbít – hluboko,“ ozval se Agwaine.

„Nemůžem,“ odmítl Gaelen. „Oheň upozorní Aeniřany a ty bestie by se mohly každou chvíli vrátit. Musíme jít dál.“

„Nedovolím, aby ho ty potvory sežraly!“ vybuchl Agwaine.

Gaelen vstal a oči měl plné slz. „Myslíš, že necítím to samý, Agwaine? Ale Layne je pryč. Jeho duch odletěl. Zůstalo jenom

mrtvý maso, který, i když ho pohrbíme, sežerou červi. Farlainové nás potřebují, Layne ne. Tak jdeme.“

„Ale já nevím, kde ty příšery jsou,“ namítal Gwalchmai. „Můžem jim vběhnout přímo do náručí.“

„A jestli nepůjdeme,“ vyštěkl Gaelen, „tak z nás ráno budou jen krvaví orli na stromech.“

„Gaelen má pravdu. Je čas jít,“ řekl Agwaine. „Uhaste oheň.“

Zvedli své vaky a vydali se k východu, kde proti obloze byla jasně vidět tmavá čára Carduilu. Šli s meči v rukou, příliš toho nenamluvili, a cesta byla nabitá strachem. Nad hlavou jim přeletěla bouřková mračna a temnotu na jihu prořal blesk. Jasně vysvitl měsíc.

„U všech bohů, hele!“ vyjekl Gwalchmai.

Přibližně dvacet kroků napravo i nalevo od nich bylo vidět tmavé stíny přebíhající od keře ke keři.

„Kolik?“ sykl Agwaine.

„Čtyři,“ odpověděl Onik.

Rychle shodili vaky a napjali tětivy na krátké luky.

„Počkejte!“ zarazil je Gaelen. „Každej si vybere jeden cíl, poněvadž jakmile zjistí, jakou sílu mají naše luky, budou opatrnější.“

Gwalchmai povolil tětivu. „Tak jo. Já si беру toho vlevo a vzadu.“

Vybrali si pečlivě cíle a trpělivě vyčkávali – Gwalchmai a Onik klečeli, Agwaine a Gaelen stáli s luky zpola nataženými.

#

Dlaci se krčili ve křoví, zmatení a nejistí. Neviděli lesklé drápy, které zabily jejich druha, jen dlouhé dřevěné hole. Ale byli ostražití. Vůdce popošel kupředu a zvedl hlavu. Z vůně teplého masa se mu stáhl žaludek a z tlamy mu kapaly sliny. Po čtyřech vyšel na otevřené prostranství a stále se blížil. Druhá bestie ho následovala. Na druhé straně se ukázala třetí.

Mraky zhoustly a obloha potemněla.

Gaelen zaklel. „Střílejte... TEDĚ!“

Střely hvízdly nočním vzduchem. Vůdce zavyl, jak se mu šíp zaryl do hrudi a prorazil plíci. Do hrdla mu stoupla krev a jeho vytí utichlo. Za ním se druhá obluda zmítala v křoví se šípem v oku.

Nalevo padl bez hlesu Gwalchmaiův cíl se Šípem v srdci. Jen Onik nevystřelil. Jeho cíl zůstal v křoví. Sám a vystrašený, vyrazil tvor k západu.

Taliesen zavedl Caswallona do dlouhé místnosti pod vallonskými jeskyněmi. Stěny byly lemované policemi ze starého dubu, z nichž některé byly věkem pokřivené a popraskané. Na některých ležely svitky pergamenů, v kůži vázané knihy a svazky papíru převázané provázkem. Jiné byly přecpané kovovými válečky či malými skleněnými lahvičkami uzavřenými voskem. Na druhé straně síně seděli u jednoho z mnoha stolků dva druidové, probírali se svitky a brky si škrábali poznámky.

Maggrig, Leofas a Maeg tam již čekali, když druid s horalem dorazili. Zatímco Maeg manželovi prohlížela mělkou ránu na rameni, Maggrig na Caswallona tlačil, aby mu pověděl o cestě průchodem. Caswallon jim vypověděl o dět'átku a starci, který je nesl.

Když vyslovil starcovo jméno, Taliesen sklesl na židli, rozevřel oči a spadla mu brada. Bylo to poprvé, co ho Caswallon viděl tak překvapeného. „Neřekls mi, že to byl Astole,“ zašeptal. „Pořád naživu!“

„Ted' už naživu není,“ podotkl Caswallon. „Zemřel tam v tom lese.“

Taliesen zavrtěl hlavou. „To těžko. Měl úžasnou zotavovací sílu,“ vykládal druid. „Je dvakrát starší než já. A já kdysi viděl, jak mu hrud' probodl oštěp a hrot se vynořil vedle páteře. Přiměl mě, abych ho vytáhl. Já to udělal a viděl jsem, jak se rána ve chvílce vyhojila.“

„Živej nebo mrtvej, ted' nám pomoci nemůže,“ podotkl Caswallon. „Takže, co uděláme?“

„No, tak to zkusíme znovu – jestli se na to cítíš dost silný. Cítíš?“

„Mám na vybranou, druide?“

Taliesen zavrtěl hlavou. Nad druida se naklonil Maggrig. „Až na to, že po tý poslední chybě,“ ucedil, „bys ho teď mohl odnýt doprostřed aenirského tábora a on by je moh požádat o kapitulaci.“

„To nebyla chyba,“ vyštěkl druid. „To byl osud.“

„No, jestli přijde zase další osud,“ sliboval Maggrig, „tak ti ty tvý špinavý uši propíchnu tvejma zubama!“

„To půjde dost těžko – až tě proměním v žábu!“ nedal se Taliesen.

„A dost!“ zarazila je ostře Maeg. „Vraťte se k bráně – všichni. Musím si promluvit s manželem.“ Maggrig spolkl hněv a následoval Taliesena a starého bojovníka Leofase z místnosti.

Když odešli, uchopila Maeg Caswallona za ruku a zahleděla se mu hluboko do očí barvy mořské zeleně. „Miluju tě, muži můj,“ řekla, „víc než život. Tolik tě chci požádat – žádonit – abys Taliesena odmítl. Ale neudělám to... i když mám srdce plné strachu o tebe.“

Horál kývl a zvedl její ruku ke rtům. „Jsi moje a já jsem tvůj,“ řekl. „Jsi ta nejlepší žena a mně schází slova, abych ti řekl, co pro mne znamenáš.“ Odmlčel se a Maeg po líci sklouzla slza. „Miluju tě, Maeg. Ale musím udělat, co půjde, abych ochránil své lidi.“

Horál vstal a ruku v ruce s Maeg přišli k bráně. Ta byla otevřená a jasné slunce jiného světa svítilo na kopce a hory. Taliesen čekal na druhé straně. Maeg Caswallona políbila a on cítil její slzy na tváři. Maggrig mu stiskl ruku. „Dávej na sebe pozor, chlapče,“ řekl stroze.

Caswallon si vzal svůj meč a prošel obloukem na stráň nad městem s citadelou.

„Nezapomeň, Caswallone,“ řekl Taliesen, „královna musí vojsko sebrat do deseti dnů. Odveď ji k vodopádům, kde jsme bojovali s démony. Řekni jí, že Taliesen potřebuje její pomoc.“

„Myslíš, že si tě bude pamatovat – po těch letech?“

„Viděla mě teprve včera,“ utrousil Taliesen. „No... včera pro ni. A už bys měl jít. Vrať se sem za rozbřesku za čtyři dny a ohlas mi, co se ti podařilo.“

Caswallon nechal druida stát a vyrazil dolů k městu. V bráně stály stráže, ale lidé volně procházeli dovnitř a horala nikdo nezastavil. Caswallon si při chůzi prohlížel budovy. Vůbec se

nepodobaly domům v Ateris, tyto byly vyšší, stály těsněji u sebe a byly postavené z červených cihel a kamene, s malými okny.

Po obou stranách ulice byly úzké otevřené kanály plné splašků a jejich zápach horalovi stoupal do nosu. Všude se tlačily davy hýřilů, opilí horalové i žoldnéři, mnozí zpívali, jiní tančili na melodii dud. Caswallon se mezi nimi proplétal míře k citadele nad městem.

U brány ho zastavili dva strážní v bronzových kyrysech a kožených kiltech. Oba měli kopí. „Co tu pohledáváš?“ zeptal se menší z těch dvou.

„Hledám královnu,“ odpověděl Caswallon.

„Královnu hledá spousta lidí. Ale ne všichni ji smějí navštívit.“

„Je to hrozně důležitý,“ řekl Caswallon.

„Známe se?“ zeptal se strážný. „Připadáš mi povědomej.“

„Moje záležitost je naléhavá,“ tvrdil Caswallon. Muž znovu kývl a zavolal si z cimbuří mladšího vojáka. „Zaved’ tohoto muže do poradní síně. Ptej se po Obrinovi.“

Voják zasalutoval a odcházel. Caswallon ho následoval. Muž se zastavil před širokým mramorovým schodištěm, na jehož vrcholku byly dvoukřídlé dveře z bronzem obitého dubu. Před dveřmi stáli další čtyři strážní v bronzových kyrysech, tito měli ještě karmínové pláště a kožené spodky zkrácené u lýtek. Voják, který přivedl Caswallona, vyšel po schodech a jednomu hlídači cosi pošeptal. Muž zaklepal na dveře a předal zprávu dovnitř. Když čekali několik minut, dveře se znovu otevřely a ven vyšel důstojník. Byl vysoký, ve středním věku, bradku měl ocelově šedou a oči až mrazivě modré. Podíval se na Caswallona a pousmál se. Uchopil horala za loket a zavedl ho do síně. „Královna pořádá hostinu na oslavu vítězství,“ vysvětloval, „ale nenajdeš ji v dobrý náladě.“

Sál to byl rozlehlý, s deseti vysokými, obloukovými okny. Uprostřed stál obrovský zahnutý stůl a kolem něj byly rozesazeny asi dvě stovky mužů a žen, hodujících na pečených vepřích, labutích, husách, kuřatech a rozmanitých dalších masech a paštikách. Panoval tu neuvěřitelný hluk a Caswallon zatoužil po otevřených horách. Spolkl svou nechuť a následoval důstojníka.

Na protějším konci síně, kde se stůl stácel jako obrácená podkova, seděla královna. Byla to vysoká žena, stříbrovlasá, leč stále

mladá, v prostých šatech z bílé vlny. Caswallon viděl tuto ženu před třemi lety umírat ve Farlainii. Tehdy byla hezká, ale stará. Teď to byla krasavice, pyšná a silná, jasné šedé oči jí jiskřily životem a energií. Sigarni padl zrak na Caswallona a ona vstala s potěšeným úsměvem.

Na chvilku zaváhala, jako by nevěřila vlastním očím. Pak se Caswallonovi rozběhla vstříc. „Rudý luňák!“ vykřikla radostně. „Ty ses vrátil!“

Caswallon opětoval její objetí, a jak mu Sigarni tiskla ramena, horečnatě přemýšlel.

„Ukaž, ať se na tebe můžu podívat, Luňáku. Nebesa, jak to, že jsi zase mladý? To sis tu bradku obarvil? Když jsme se viděli naposled, byla skoro čistě stříbrná.“

„Slyšel jsem, že si vedeš dobře,“ odrazil ji Caswallon.

„Ano? Tak to je hodně zdrženlivé. Cizozemský král je mrtvý, jeho vojsko v troskách. Možná jsme ještě nevyhráli válku, ale získali jsme cenný čas. Čas! Morgasa je poražená – ale zmizela. Šest měsíců jsme o ní nezaslechli ani slovíčko. Ale dost už toho. Kde jsi ty poslední dva roky byl? Potřebovala jsem tě.“

„Byl jsem ve vlastní zemi, u svého lidu.“

„Jsi celý nesvůj, příteli. Co tě trápí?“

„Jsem jenom unavený, má paní.“

Usmála se. „Přisedni si. Pojíme a poslechneme si pár písní,“ navrhla Sigarni a vedla ho dál. „Později si promluvíme.“

Hostina se už táhla celou věčnost a Caswallonovi se nesmírně ulevilo, když konečně skončila. Sloužící ho zavedl nahoru do ložnice. Byla malá, s jedním oknem a dlouhým kavalcem. V krbu hořel oheň. Caswallon došel k oknu, otevřel ho a zahleděl se na hory. Celý popletený znovu vzpomínal na královninu smrt poblíž Attafossu a na její poslední slova.

„Teď je kruh dokončen, protože jsi mi řekl, že se mnou budeš v hodině mé smrti.“ A pak nakonec se zeptala: „Byla jsem opravdu tou královnou, jakou jsi mě chtěl mít?“ Studený vítr blížící se zimy ho roztrásl. Zavřel okno, přešel pokojem a sedl si na rohož před krbem. Napadlo ho, že byl připraven na cokoli, ale pohled na královnu jím

otřásl. Byla ohromně krásná, a on zjistil, že přes svou lásku k Maeg touží po Sigarni, což by nikdy nebyl pokládal za možné.

Nějakou dobu tam jenom tak seděl, pak na zádech ucítil průvan, jak se otevřely dveře.

Vstoupila Sigarni. Teď na sobě měla prostou bílou vlněnou košili, v níž vynikala křivka jejích nader, a tmavě hnědé kamaše, které zdůrazňovaly její dlouhé štíhlé nohy. Posadila se na postel. Už nebyla královna, teď vypadala jako horalka – vysoká, silná, nebojácná a volná. Rty měla úžasně svůdné a Caswallon cítil, jak se mu prudce rozbušilo srdce.

„Načpak myslíš, můj čaroději?“ zeptala se zastřeným hlasem, který mu připomněl přivítání v sále.

„Jsi velmi krásná, paní.“

„A ty ses změnil,“ řekla tiše a šedé oči upírala do jeho.

„A jak?“ opáčil.

Sigarni sklouzla z kavalce a přisedla si k němu. „Když jsem tě vítala, viděla jsem ve tvých očích překvapení. A teď tu jsem s tebou – a ty se mě ani nepokoušíš obejmout. Co se s tebou stalo, Luňáku? Zapomněl jsi na mě pro jinou? Je-li tomu tak, pak to pochopím. Nebesa, rozloučila jsem se se svým dílem milenců. Doufám, že budu mít sílu přijmout stejné zacházení. Tak tohle se tu děje?“

„Ne,“ řekl a zatočila se mu hlava. Odsunul se od ní, vstal a vrátil se k oknu. Měsíc stál vysoko nad horami a on se zadíval na oblohu a snažil se vyznat v jejích slovech. Byli milenci! Jak by to bylo možné? Protože Caswallonova věrnost nebyla jako plášť, který, když se prodře, člověk vyhodí, ale železný kodex, podle něhož žil. A přesto...

„Mluv se mnou, Luňáku,“ řekla Sigarni.

Otočil se k ní čelem. Její krása ho znovu zasáhla jako šíp. „Taliesen mi řekl, že chápeš podstatu bran. Víš tudíž, že nám dovolují přenést se nejen do jiný země, ale i do jinýho času.“

„Ovšem,“ ujistila ho. „Co to má co dělat s námi dvěma?“

Zhluboka se nadechl. „Za celý svůj život jsem tě viděl jenom čtyřikrát. Jednou jako nemluvně v lese, podruhé u vodopádů Železné ruky, potřetí...“ zaváhal a odvrátil zrak, „...v mé vlastní říši... a počtvrtý dneska večer v sále. Všechno, co mi – o nás – říkáš, je...

nový a zvláštní. Jestli máme být milenci, tak ne teď, ale v čase, který – pro mě – teprve přijde. A jak tady teďka stojím, mám ženu, Maeg, kterou zbožňuju, a malýho chlapečka Donala.“ Viděl, že chce promluvit, a zvedl ruku. „Prosím, nic neříkej, protože já vím, že dokud Maeg žije, nikdy ji nezahlavím. A nechci vědět, co ji čeká.“

Sigarni zamyšleně vstala. „Jsi dobrý člověk, Rudý luňáku, a já tě miluji. O Maeg ti nic nepovím...“ Usmála se. „Stejně jako jsi ty zaváhal, když jsi mluvil o našem setkání ve tvé říši. Teď tě opustím. Promluvíme si ráno.“

„Počkej!“ zavolal na ni, když otevřela dveře. „O něco tě musím požádat.“

„Dluh,“ řekla Sigarni. Pak, když si všimla jeho zmatku, se pousmála. „Vždycky jsi říkal, že přijde čas, kdy mě požádáš o velikou laskavost. Ať je to cokoliv, splním ti to. Dobrou noc, Rudý luňáku.“

„Jseš vzácná žena, Sigarni.“

Ona se ještě obrátila a kývla. „Jednoho dne mi to řekneš procítěněji,“ slíbila.

#

Taliesen seděl sám v polotmě své pozorovací komnaty. Byla tu zima a on nedbale sáhl po knoflíku po své pravici. Ze skrytých ocelových průduchů v podlaze začal proudit teplý vzduch a on si sundal plášť. Zaklonil se, opřel si hlavu o vycpanou opěrku a civěl na kazetový strop. Byl unavený, myšlenky se mu tříštily.

Přenesl pohled na zářící soubory. Osm set let poznámek, objevů, neúspěchů a triumfů.

K ničemu.

Všechno...

Jak se mohly velké brány zavřít?

A proč se rok za rokem zmenšovaly střední brány?

Zákon nekonečna byl porušen sto let před jeho narozením vědcem Astolem. První brána – vlastně okno – byla vytvořena rok poté. Zdálo se, že samotný vesmír se srazil do velikosti menšího pokoje.

Když se stal Taliesen studentem, jeho lidé už navštívili každou hvězdu, každou menší planetu. Brány byly vztyčeny na tisícovkách

míst od Siria po Saptatua. Lineární čas se stočil do gordického uzlu propletených vláken. Byla to doba vzedmuté pýchy a mezihvězdných žertíků. Taliesen sám procházel po mnoha planetách jako bůh, nesmírně se bavil tím, jak ho uctívali humanoidi připoutaní k té které planetě. Ale jak stárl, taková levná zábava ztrácela na přitažlivosti a jeho začal fascinovat vývoj člověka.

Astole, jeho uctíváný učitel, upadl v nemilost, neboť začal být přesvědčen o nějaké tajemné síle mimo lidskou realitu. Vysmíváný a zesměšňovaný, opustil řád a pak zmizel z vnějšího světa. A přesto to byl on, kdo první zachránil maličkou Sigarni. Taliesen pocítil úlevu. Celá léta se bál, že v jeho složitých plánech se nachází nějaký zbloudilý prvek. Teď tato obava zmizela.

Nyní pochopil hádanku Věčného luňáka.

„Ty a já ho budeme učit, Astole,“ řekl, „a zachráníme spolu můj lid.“ Levou paží mu projela hryzavá bolest. Taliesen si zamnul biceps a vstal z křesla. „Teď tě musím najít, starý příteli,“ prohodil. „Začnu tím, že znovu navštívím místo, kde tě Caswallon naposledy viděl.“ Prsty se mu sevřely a nová bolest mu projela hrudí. Taliesen se odpotácel ke křeslu a pocítil strach. Šmátral po krabičce na stole a rozsypal její obsah. Na podlahu se skulily maličké kapsle... třesoucími se prsty se po nich natáhl. Bývaly doby, kdy by nepotřeboval žádné hrubě připravené léky, žádný digitalis vyrobený z náprstníku. Za dnů velkých bran by se byl vydal na místa, kde by jeho oslabené srdce v hodině zregenerovalo. Mladý za den! Teď ale ne. Začal vidět rozmazaně. Strach zesílil v přílivovou vlnu paniky, která mu stáhla hrudník ohnivou obručí. Oh, prosím, žadonil. Ne teď!

Podlaha se zvedla a praštila ho do hlavy a bolest ho pohltila.

„Ještě jeden... den,“ sténal.

Prsty se mu sevřely v pěst, jak ho zasáhla nová křeč a bolest.

A když zemřel, brány zmizely.

###

Během týdne po Caswallonově odchodu Maggrig vedl pallidské válečníky do řady vražedných nájezdů, napadal Aeniřany v noci a z lesů a hájků je zasypával šípy. Leofas, se čtyřmi sty Farlainy, obešel aenirský oddíl a zaútočil z jihu.

Kdykoliv se Aeniřané rozmohli na protiútok, horalové se prostě vypařili, rozdělili se na skupinky a znovu se sešli na předem dohodnutých místech.

Nájezdy znamenaly pro Asbidaga jenom rostoucí podráždění i přes narušení zásobování a ztráty asi tří stovek válečníků. Počítala se hlavní bitva a horalové nemohli utíkat věčně.

Kde ale byl Barsa? O jeho synovi a Lesních vlčích, které vedl, nebyly žádné zprávy.

Drada lapil skupinu dvaceti pallidských válečníků dvanáct mil od Attafossu a všechny – až na jednoho – nechal podříznout. Zajatce mučili sedm hodin, ale on nic neprozradil. Skončil jako krvavý orel na širokém kmeni. Hlavní oddíl, vedený Maggrigem, však unikl k severu a prorazil kruhem oceli, kterým Drada obklíčil les. Bylo však zabito aspoň dvacet nepřátel a Drada byl docela spokojen.

Na jihovýchodě našel Gaelen se svými společníky přes osmdesát pallidských válečníků v Pataronských jeskyních, den cesty od Carduilu. Ty přesvědčil, aby se s ním vydali, až se bude vracet. Byl to začátek.

Pátého dne cesty Gaelen a jeho skupinka vstoupili do hustého boru pod Carduilem, a jak se šplhali do kopce, cítili mrazivý vítr vanoucí dolů od sněhem pokrytých vrcholků. Když se přiblížili k úzkému průsmyku, vykročila z lesa vysoká žena v kožených spodcích a ovčínovém kabátci s kapucí a zpola nataženým lukem v rukou.

„Stůjte, kde jste,“ nařídila jim.

„Hledáme Larika,“ řekl jí Gaelen.

„Kdo jsi?“

„Jsem Gaelen Farlain z klanu Farlainů. Přináším zprávu od vojevody Caswallona a jeho přítele Maggriga z kmene Pallidů.“

Bojovnice pustila tětivu, vrátila luk do toulce a popošla dopředu. „Já jsem Lara,“ pravila a napřáhla ruku. „Larikova dcera. Můj otec je mrtvý. Vedl muže při nájezdu na Aesgard. Do posledního je chytili a zabili.“

„Všichni jsou mrtví?“ zeptal se Agwaine a protlačil se dopředu.

„Ano. Haestenové jsou vyřízení.“

„Je mi to líto,“ řekl Gaelen a srdce mu pokleslo.

„Nám též,“ odtušila Lara. „Táboříme na Carduilu. Pojd'te se mnou.“

Společníci ji následovali do průsmyku a vzhůru klikatou stezkou vedoucí k jeskyním. Když dorazili do krouťících se jeskyní, Lara si stáhla kapuci a roztrásla si tmavé vlasy. Nechala společníky stát u ohně, kde se chystalo jídlo, a odvedla Gaelena do malé, ve skále vysekané komůrky, kde byla postel a borový stůl.

„Kdysi tu přebývala skupinka druidů,“ prohodila a stáhla si kabátec. Hodila ho na postel, vytáhla zpod stolu stoličku a posadila se.

Gaelen si sedl na postel a bylo zřejmé, jak se cítí bídne. „Tys myslel, že tu najdeš vojsko?“ zeptala se ho laskavě.

„Ano.“

„Kolik farlainských válečníků uniklo?“

„Skoro čtyři tisíce.“

„A Pallidů?“

„Necelá tisícovka.“

„Budou bojovat dobře,“ prohlásila dívka. „Chtěl by ses něčeho napít?“ Gaelen kývl. Vstala, přešla komůrku, sehnula se a zpoza dřevěné truhlice vyndala džbánec a dva poháry. Měkká kůže spodků se jí natáhla přes hýždě. Gaelen zamrkal a odvrátil zrak, náhle znejistěl.

Lara mu podala pohárek vína oslazeného medem. „Je ti teplo?“ zeptala se.

„Trochu.“

„Jsi ve tváři celý červený. Sundej si kazajku.“

Když se Gaelen svlékal, uvědomil si, že je opravdu velice přitažlivá. Oči měla modré jako večerní obloha, ústa široká a s plnými rty.

„Co tak zíráš?“

„Promiň,“ zakoktal.

„Viděla jsem tě běžet při hrách,“ podotkla Lara. „To bylo neštěstí, žeš nemohl na finále.“

„Štěstí s tím nemělo celkem moc co dělat,“ zabručel Gaelen šťastný, že se dostali na pevnější půdu.

„Slyšela jsem – že tě napadli. Jenomže horalové i tak vyhráli.“

„Ano.“

„A vyhrájí znovu.“

„V týhle chvíli nevím jak,“ řekl Gaelen. „Nic se nám nedaří. Ztratili jsme tisíce mužů a Aeniřany jsme jenom tak škrábli.“

„Mám pod svým velením osm set válečníků,“ poznamenala Lara.

„Cože? A kde je schováváš?“

„Nejsou schovaní. Jsou tady, se mnou.“

„Ty myslíš ženský?“

„Jestli se rychle nepřestaneš tvářit tak povýšeně, ty farlainský prase, tak budeš odcházet rychlejc, než jsi sem přišel.“

„Já... se omlouvám,“ vykoktal Gaelen.

„No, tak s tím přestaň!“ vyštěkla dívka. „Vypadá to, že od té doby, cos přišel, nic jinýho neděláš. Ty jseš ten nížiňan, co si ho přinesl Caswallon, že jo?“

„To jsem.“

„Tak ti protentokrát odpustím, že nemyslíš jako horal. Všechny naše ženy to umějí moc dobře s luky. Taky používáme nože, protože meče jsou kapku nešikovný. Naši muži jsou mrtví, klan je vyřízený. Žádná z nás nemá důvod žít dál v horách jako zvíře. I kdybychom přežily a Aeniřany rozdrtily, žádní Haestenové už nebudou. Naše dny minuly. Nejlepší, v co můžem doufat, je najít si manžely z jiných klanů. Věř mi, Gaelene, to není zrovna příjemná představa.“

„Začněme znovu, Laro,“ navrhl Gaelen. „Nechtěl jsem tě urazit. A i když jsem byl kdysi nížiňan, velmi dobře znám schopnosti horalských žen. Přijmu tvoji nabídku, jestli ještě platí. Musíš mi odpustit. Bylo to dlouhý jaro a hodně se toho přihodilo. Pronásledovali mě, honili, viděl jsem, jak zabili můj nejbližší přátele. Nepřítel, kterej zničil tvoje lidi, udělal to samý mně, když jsem byl malej kluk v Ateris,“ řekl jí ukazuje na krví podlité oko a zubatou bílou jizvu nad ním. „Měl jsem v tom městě jenom pár přátel, ale všechny surově povraždili. Z farlainskejch kluků, co jsem začal mít rád, jsou teď hnijící mrtvoly. Poslali mě sem, abych sebral vojsko, který by se mohlo vrhnout na nepřitele a možná zvrátit průběh bitvy. Nechci tě poučovat, obdivuju tě. Ale stejně jsem zklamanej.“

„To chápu,“ řekla a hlas jí změkl. „Ty jsi jeden ze Šelmobijců, co?“

„To už mi připadá tak dávno. Bylo nás pět – a jeden z nich teď leží mrtvý v lese... nebo by aspoň ležel, kdyby ho nesežrala další strašidelná potvora.“

„Kdo zemřel?“ zeptala se.

„Layne.“

„Hezký bratr silného Lennox,“ pravila. „To je vážně ztráta. Říkáš, že se po horách potuluje víc těch potvor?“

„Jenom jedna. Ostatní jsme zabili.“

„Dobrá,“ usmála se. „Víš, teď ses stal součástí horalských bájí.“

Gaelen kývl. „Jen mrňavou.“

„Nížiňan a přízračná královna.“

„Takhle jí říkají?“

„Ano. Povídá se, že to byla dcera Earise, která se vrátila z hrobu.“

„O tom já nic nevím,“ řekl jí jinoch. „Jmenovala se Sigarni a byla to mocná válečná královna – taková ženská, za kterou bys šla i do jeskyní zatracených.“

„Líbí se mi. Seženu nám něco k jídlu,“ prohlásila vstávajíc a vzala si od něj prázdný pohárek.

„Pověz mi,“ zeptal se jí náhle, „tvýho muže taky zabili?“

„Neměla jsem muže.“

„Proč?“

„Co je ti do toho?“

„Já...“

„A neomlouvej se!“

Díval se za ní, jak odchází z komůrky, a pro klid své duše si až příliš uvědomoval její smyslný půvab a štíhlý obrys jejího těla.

###

Maggrig se vyděsil, když mu Metas, mladý druid, přinesl zprávu o Taliesenově smrti. Pallidský vůdce se ještě pořádně nevzpamatoval z pasti, do které ráno málem padl, když jeho oddíl obklíčili Aeniňané. Unikl jen díky štěstí.

Teď byl zcela ohromen. Poslal zprávu Leofasovi a odešel s Intoshem do lesní jeskyně, kde na něj počkali. Když k nim přivedli Leofase, bylo již pozdě odpoledne. Se starým válečníkem šel jeho obrovský syn Lennox.

„Už jsi to slyšel?“ zeptal se Maggrig, vstal a stiskl starému válečníkovi ruku.

„Ano.“ Leofas byl šedý únavou a jen se sesul na zem vedle praskajícího ohně. „Jak se to mohlo stát?“ zeptal se.

„To bych taky rád věděl. Druidský kouzla. Taliesena našli mrtvého v jeho komnatách. Běželi mu hlásit, že brány zmizely. Metas mi říkal, že zkoušeli všechna slova moci, ale žádný už nefunguje.“

„Všechny naše ženy a děti jsou pryč. Caswallon uvízl v jiný zemi. Bohové, je to beznadějný,“ řekl Leofas.

„Druidové pátrají v Taliesenových záznamech. Zatím ale nenašli nic.“

Leofas si zamnul tvář a poškrábal se v ocelově šedém vousu. „Zdá se, že bohové jedou na straně Aeniřanů.“

„At'si,“ zavrčel Maggrig. „Já na ně nikdy neměl moc času. Chlap stojí celej život sám. Když se zastaví, aby se začal spolíhat na nějakýho neviditelnýho ducha, tak ničeho nedosáhne.“

„Štěstí se umí měnit,“ řekl Intosh. „Nevěřím, že bychom měli udělat něco ukvapenýho. Musíme pokračovat podle původního plánu.“

„A spáchat tak sebevraždu?“ zeptal se Maggrig. „Celej smysl toho plánu s údolím Axta byl v tom, že Caswallon přivede na nepřítele vojsko královny. Bez toho nás do poledne smetou.“

„Pořád se jim může podařit otevřít brány,“ poznamenal Lennox.

„Já bych těm druidům nevěřil, že otevrou třeba měsíc,“ štkl Maggrig. „Je těžký mít víru ve skupinu, která tak rychle propadne panice. Metas ani nepozná ten svůj zadek od hroudy sejra. A ty ostatní, ty podle všeho jen pobíhají jako bezhlavý kuřata. Jestli ty brány otevrou včas, budu se držet Caswallonova plánu. Jestli ne – musíme vymyslet něco jinýho.“

„Mám horší zprávy,“ řekl Lennox. Trojice mužů se k němu otočila. „Včera v noci jsme chytili aenirskýho zvěda. Prozradil nám, že Larik a jeho Haestenové provedli útok na Aesgard. Odrazili je a Orsa je pak lapil v Jižním lese se dvěma tisícovkama Aeniřanů. Všechny je zabili. Larikovu hlavu nechali na kopí. Z jihu žádnou pomoc nedostanem.“

„No, tím je to vyřízený,“ prohlásil Maggrig. „Teď už jenom potřebujem, aby se mezi náma rozšířil mor, a den bude hotovej.“

Čtveřice mužů seděla mlčky kolem ohně a tížilo je břímě zoufalství.

Do jeskyně vstoupil jeden mladý pallidský válečník. „Dorazil lodský vrchní lovčí,“ oznámil jim.

„Přived’ ho sem.“

„Já nepotřebuju přivádět!“ vyjel Dunild a protlačil se kolem mladšího válečníka. Nově příchozí byl sice malý, ale mohutně stavěný. Byl bez vousů a žluté vlasy mu visely na ramena zpod vlněného baretu lemovaného kůží a ozdobeného orlím pérem.

Maggrig vstal a nuceně se usmál. „Vítám tě, ty pytláckej rošťáku!“

Dunild položil na zem puklír a sevřel Maggrigovi zápěstí. „Vypadáš tlustej a starej, Maggrigu,“ řekl vrchní lovčí klanu Lodů.

„To proto, že jsem starej a tlustej. Ale pořád zvládnou většinu chlapů – včetně tebe. Kolik jsi jich přivedl?“

„Tři sta.“

„Dobrá zpráva.“

„Slyšel jsem, že trpíte.“

„Už jsme zažili lepší dny,“ připustil Maggrig. „A co Grigor?“

„O tom zlodějským neřádovi vůbec nic nevím,“ zasyčel Dunild.

„To není celá pravda, příteli,“ podotkl Maggrig, „protože bys jinak nepřivedl svůj klan a nenechal vaše údolí nechráněný.“

Dunild se zazubil. „On ale říká, že přijde a bude bojovat po tvým boku – hlavně pokud nebude muset bojovat po mým!“

„Kolik mužů přivede?“

„Přivede tolik, co já, tak jsem mu řek pět set.“

„Předpokládám, že žádnéj z vás nenechal vzadu pár bojovníků, aby napadl území toho druhýho?“

„Právě naopak. Oba jsme udělali přesně tohle.“

„Myslím, že bys moh mít pravdu, Intoshi,“ řekl Maggrig. „Možná se naše štěstí přece jen obrací.“ Šermíř se usmál a nově příchozí se připojil k ostatním u ohně.

Debata pokračovala dál do noci a k mužům se navíc připojil Patris Grigor, hubený na kost, plešatějící vrchní lovčí klanu Grigorů.

V celých horách existovalo jen velmi málo lepších šermířů, než byl tento nemluvný horal. Posadil se co nejdál od Dunilda, jak jen to bylo možné, a během celých hovorů si oba muži nevyměnili jediné slovo, všechny poznámky směřovali na Leofase nebo Maggriga. Panovala napjatá atmosféra.

Za rozbřesku dostali hlášení od druida Metase. S branami druidové neuspěli a Taliesenovy soubory žádné řešení nepřinesly. Brány, tvrdil Metas, jsou zavřeny navěky.

Chvíli nikdo z vůdců vůbec nepromluvil. Jejich rodiny byly pryč, jejich naděje zmařené, jenom tady tak posedávali v beznadějném a zoufalém mlčení. Nakonec řekl Leofas: „Teď už nám zbývá jenom umřít – a vzít s sebou tolik nepřátel, kolik jenom zvládnem. Teď je čas na rozhodnutí, Maggrigu. Údolí Axta je mimo debatu. Tak kde se jim postavíme?“

Jeho slova visela ve vzduchu. Maggrig se přinutil přestat myslet na Maeg a svého vnuka, ztracené v čase, a podíval se na Dunilda a Grigora. Tito muži přivedli své válečníky, aby bojovali vedle ostatních klanů – ne aby zahodili své životy. Maggrig viděl v jejich tvářích znepokojení a věděl, jaké další myšlenky víří v jejich lstivých hlavách. Farlainové a Pallidové ztratili všechny své ženy a děti. Pokud by nějakou náhodou dokázali Aeniřany zničit, budou muset ukrást ženy ostatním klanům.

„Najdeme způsob, jak otevřít brány,“ řekl překvapen sebedůvěrou ve svém hlase. „A víc než to. Nehodlám se jenom ohnat jako umírající medvěd. Já chci vyhrát. U všech bohů, jsme tu všichni horalové. Bratři a bratrance. Společně zničíme Asbidaga a tu jeho zabijáckou chátru.“

„Hezká řeč, Maggrigu,“ poznamenal tiše Dunild. „Ale jak – a kde – to dokážeme?“

„To musíme rozhodnout na týhle schůzce,“ odpověděl Maggrig. „Kdo začne?“

Následovala hodinová debata, kdy náčelníci klanů navrhovali různá možná místa pro bitvu, většinou někde na kopci. Žádné místo však nenabízelo aspoň vzdálenou možnost vítězství. Pak navrhl Intosh jeden horský průsmyk asi dvacet mil na východ. Jmenoval se Icairnova Hloupost, kteréžto jméno se vztahovalo k bitvě, jež se

odehrála před sto lety, když jeden mladý náčelník pronásledoval svého nepřítele do tohoto průsmyku a byl zničen.

„Mohli bychom třeba rozestavit kolem průsmyku lučištníky a vlákat Aeniřany za sebou,“ navrhoval Intosh. „Ty horský stěny se uprostřed zužují tak na dvě stě padesát kroků a menší oddíl by tam mohl zadržet větší.“

„A co když nás zatlačí zpátky? Průsmyk je zablokovaný a my bychom byli jako krávy v ohradě na jatkách,“ namítl Maggrig.

„Tak se nenecháme zatlačit,“ prohlásil Intosh.

„Můžem tam ale vyhrát?“ zeptal se Grigor. „Vůbec se mně nelíbí představa, že v jedné bitvě uvrhnu svůj klan do zkázy.“

„Můžem vyhrát jinde?“ zeptal se Leofas.

„Hloupost má jednu výhodu,“ připouštěl Maggrig. „Naši lučištníci napáchají v řadách nepřítele strašlivý škody. Aeniřani by se mohli zlomit a utýct. Už to udělali předtím – když je rozdrtili Pallidové.“

„I tak, je moudrý,“ vyptával se Dunild, „vybrat místo pro bitvu, odkud se nedá ustoupit?“

„Všechny ostatní oblasti jsme zamítli,“ podotkl Intosh. „A i když my nemůžem ustoupit, oni nás zas nemůžou obklíčit.“

„Můžem je dál napadat a utíkat,“ navrhoval Lennox, který po většinu plánování mlčel.

„Jenomže takhle nemůžem vyhrát,“ prohlásil jeho otec. „Hrozně nerad to přiznávám, ale zřejmě nám došly možnosti. Já hlasuju pro Icairnovu Hloupost.“

Ostatní vůdci kývli, pak promluvil Grigor. „Tohle je tvoje válka, Maggrigu, ne moje. Já přišel jenom proto, že jsme všichni horalové. Ale nebudu se koukat, jak moje muže rozsekají na kusy. Moji lučištníci se postaví na levej svah průsmyku. Jestli vás rozdrtí, my pořád dokážem uniknout.“

„Co víc se dá od Grigorů čekat?“ vyštěkl Dunild.

Patris Grigor se začal zvedat sahaje po svém meči, ale Maggrig ho zvednutou rukou zarazil.

„Tak dost!“ štěkl. „Patris má úplnou pravdu. Dunilde, ty a tví lodští válečníci budete držet pravý svah, Patris levý. Pallidové a Farlainové se pak společně postaví doprostřed. Jestli nás zatlačí nebo

rozpráší, vy ostatní se musíte dostat pryč s co nejvíc bojovníkama to půjde. Vraťte se na své území. Ale kvůli všem horalům, neválcete proti sobě. Protože já myslím, že vaše země přijdou na řadu příště.“

„Takže jsme dohodnuti?“ zeptal se Leofas.

„Zdá se,“ zakončil Maggrig.

#

Že není všechno v pořádku, si Caswallon poprvé uvědomil brzy ráno čtvrtého dne svého pobytu v Citadele. Vypůjčil si koně a vyjel do kopců najít Taliesena a bránu. Zoufale toužil slyšet o tom, jak Aeniřané postupují.

Když dorazil na svah, nenašel žádný vchod. Zpočátku si nedělal starosti a vrátil se zpátky do města, strávil celý den se Sigarni a poslouchal, jak nadšeně rozpráví o svém mládí a též o prvních dnech své vlády – dnech krvavé války a zrady a těsných úniků před pohromou. Během těch rozhovorů Caswallon královnu stále víc obdivoval. Byla od přírody dobrý stratég, ale navíc také znala lidi, jejich sílu i slabosti a to, co je pohání.

Měla malou skupinku oddaných stoupenců, kteří jí byli fanaticky věrní. Vedl je silák Obrin, královnin kapitán, muž se železnou silou a vrozenou lstivostí. Sigarni také mluvila o černém generálovi, který se jmenoval Asmidír a který zemřel, když držel zadní stráž proti hraběti z Jastey a jeho vojsku, a o trpaslíkovi jménem Ballistar, jenž prošel bránou ve společnosti ducha Železné ruky. Ale o Rudém luňákovi, kterého znala, hovořila jen málo, jen že se objevil po Asmidírově smrti a pomohl jí cvičit muže a vedl levé křídlo proti Jasteyovi a jeho tisícům.

„Mám tu nějaký přátele?“ zeptal se jí.

„Kromě mě?“ opáčila se zábleskem úsměvu. „Kdo by potřeboval víc? Ale ano, je tu Obrin. Stah se z vás bratři ve zbrani. Myslím, že ho trochu raniło, že s ním trávíš tak málo času.“

Královna souhlasila, že povede své válečníky do Farlainie, ale řekla, že může sebrat pouze čtyři tisíce mužů. Pak vydala rozkaz a muži se začali scházet.

Za úsvitu se Caswallon znovu pokusil najít bránu. Tentokrát jím projel záchvěv strachu.

Co to ten Taliesen provádí, zavřít bránu zrovna v takové chvíli?

Vzal si zásoby na tři dny a odjel na sever k velkým Attafossovým vodopádům. Koně spoutal na travnaté louce, přeplaval na ostrov Vallon a vstoupil do bludiště jeskyní pod kopcem. U vchodu se s ním setkal postarší druid, kterého viděl s Taliesenem.

„Proč se brána zavřela?“ vyptával se Caswallon. Muž lomil rukama. Tvář měl strhanou a napjatou a vypadal, jako kdyby celé dny nespál.

„Já nevím,“ kvílel. „Nic už nefunguje. Ani jediné slovo moci.“

„Co to znamená?“

„Střední a menší brány zmizely – stejně jako velké brány včerejška. Jsme tu lapení. Navěky.“

„Tohle nepřijmu!“ vybuchl Caswallon a snažil se potlačit paniku, která jej hrozila přemoci. „Teď se uklidni a pověz mi o slovech moci.“

Muž kývl a sesul se na úzký kavalec. Pohled upíral na své ruce. Caswallonův vynucený klid utišil i jeho paniku a muž se zhluboka nadechl.

„Slova samotná nemají význam, záleží na zvuku těch slov. Zvuk spouští zařízení zasazené tady do toho kopce. Je to jako když pískáš na psa, který reaguje na zvuky a udělá to, co se naučil. Jenže tady máme co činit s něčím mnohem, mnohem složitějším a nekonečně mimo naše chápání.“

„Něco se... rozbilo,“ řekl Caswallon koktavě.

„To je pravda. Ale my tu mluvíme o zařízení vytvořeném před celými tisíci lety mnohem vyvinutější rasou, o jejíchž schopnostech se mužem jen tak tak dohadovat.“

Já jsem viděl přístroj velký asi jako moje dlaň, v němž bylo na tisíc oddělených pohyblivých součástek. Nemáme dokonce ani nástroje, se kterými bychom mohli na těch zařízeních pracovat, a i kdybychom měli, nevěděli bychom, kde začít.“

„Takže s Taliesenem se spojit nemůžeme?“ zeptal se Caswallon.

„Ne. Jenom se modlím, aby pracoval na řešení na druhé straně.“

„Ty jsi jeden z těch původních druidů?“

Muž se zasmál. „Ne, můj dědeček jím byl. Já jsem Sastra z klanu Haestenů.“

„Je na týhle straně brány někdo ze starší rasy?“

„Pokud já vím, tak ne.“

Caswallon mu poděkoval a vrátil se ke své klisně. O dva dny později, unavený až do hloubi duše, dojel zpátky do sídelního města. Už nikdy neuvidí Maeg, neucítí její rty na svých. Neuvidí, jak z Donala vyrůstá skvělý muž. Nikdy se nedozví, jaký osud čeká jeho lid. Byl odsouzen se po zbytek života toulat v cizí zemi pod neznámými hvězdami.

Vyhledal královnu, našel ji v jejích soukromých komnatách ve východním křídle tvrze. Neřekl jí nic o zmizení brány, ale vyptával se jí na mnicha, který ji přinesl jako dítě do lesa.

„Co je s ním?“ chtěla vědět Sigarni.

„Přežil?“

„Vždyť víš, že přežil.“

„Jsem unavený, má paní, a už mi to nemyslí. Odpusť mi. Chtěl jsem se zeptat, jestli žije ještě dnes.“

„Jen tak tak, má lásko. Je opatem v Temném lese, den cesty na východ. Ale když jsem o něm slyšela naposled, byl slepý a ztrácel rozum.“

„Můžeš postrádat někoho, kdo by mě tam mohl doprovodit?“

„Jistě. Je to důležité?“

„Mnohem důležitější, než si vůbec chci představit,“ odtušil Caswallon.

Caswallon a jezdec jménem Bedwyr, každý s náhradním koněm, jeli celý den a hodinu po setmění dorazili do Temného lesa. Oba muži se sesuli ze sedel a Bedwyr zabušil na dveře kláštera. Otevřel mu ospalý mnich, jemuž se při spatření ozbrojených jezdců objevil v očích strach.

„Jen klid, člověče,“ uklidňoval ho Bedwyr. „My nejsme lupiči, jezdíme pro královnu. Je opat ještě naživu?“

Muž přikývl a odvedl je úzkými chodbami ze studeného kamene do malé cely s oknem na západ. Nezaklepal, nýbrž dveře tiše otevřel a vpustil je dovnitř. Na protější stěně tam poblikávala lucerna a vrhala stíny na širokou postel, na níž ležel nesmírně starý muž. Oči měl otevřené a zdálo se, že hledí na hrubě otesaný strop.

„Nechej nás,“ nařídil mnichovi Caswallon. – Bedwyr vyprovodil mnicha z místnosti a Caswallon zaslechl, jak jezdec žádá vodu a

mních mu slibuje, že přinese chleba a med. Caswallon popošel dopředu a posadil se k opatovi. Od té doby, co ho Caswallon poprvé viděl, se velice změnil. Tvář měl protkanou sítí vrásek a nevidoucí oči měl nepřírozeně jasné.

„Slyšíš mě, Astole?“ zeptal se Caswallon.

Muž se pohnul. „Slyším tě, Rudý luňáku, příteli můj. Ve tvém hlase je slyšet strach.“

„Ano. Velký strach. Teď já potřebuju tvoji pomoc, jako jsi ty jednou v lese potřeboval mou.“

Stařec se slabě zasmál. „Už nezbyla žádná kouzla, Rudý luňáku. Se všemi divy, které moje mysl obsahuje, už nedokážu ani zvednout tohle ubohé tělo z postele, ani zahlédnout nejjasnější západ slunce. Zítřka se již připojím ke svému pánu.“

„Brány se zavřely.“

„To je stará historie.“

„Střední brány.“

„Zase? To není možné.“

„Věř mi, Astole, opravdu se zavřely. Jak je můžu znova otevřít?“

„Počkej chvíli,“ řekl stařec. „Kdy jsi mě viděl naposledy?“

„Byl jsi v lese s maličkou královnou.“

„Aha, chápu,“ řekl Astole. „Je to tak dávno, co jsem si zahrával s časem, a myšlenky mám celé popletené.“ Hlava mu klesla na polštář a on zavřel nevidoucí oči. „Ano, už to začíná být jasné. Farlainové jsou stále v ohrožení, královna ještě neprošla bránou a ty ještě musíš zvědět tajemství. Už to mám.“

„Tak mi pomoz,“ vybízela ho Caswallon. „Řekni mi, jak znovu otevřít brány. Musím provést královnu průchodem, jinak budou moji lidé zničení.“

„Nemůžu ti to povědět, chlapče. Můžu ti to jediné ukázat, naučit tě to. To bude trvat mnoho let – jedenáct, pamatuji-li se správně.“

„Ale já nemám roky,“ řekl Caswallon a naděje z něj začala vyprchávat. Stařec byl senilní, mluvil nesmysly. Jako kdyby mu četl myšlenky, Astole natáhl ruku, sevřel Caswallonovi paži, a když promluvil, hlas měl silný a velitelský.

„Nezoufej, příteli můj. Je toho ještě tolik, co nechápeš. Ve svém mládí a pýše jsem vytvořil brány. Objevil jsem čáry moci, které

spojovaly myriádu minulostí, paralelní světy, a vyrobil jsem stroje, které je sledovaly a jezdily po nich. To já jsem dovolil, aby se velké brány zavřely. Moje rasa používala vesmír jako obrovské skladiště. Já převedl hlavní zdroj energie tak, aby krmil menší a střední brány. Ale všechny zdroje energie jsou omezené – dokonce i ty, které pocházejí ze zhroutených hvězd a vytvářejí Sipstrassi. A ten zdroj – v přítomnosti, kterou obýváš – je téměř vyčerpaný. Jsou ale další zdroje, a já tě naučím, jak je najít a přepojit, a pak se brány vrátí. Muž, jehož vidíš, je jen poslední jiskřička jasného života. Dnes v noci zemře, leč přesto nebude mrtvý. Sejdeme se znovu a já tě budu učit.

Za tímto opatstvím je jedna jeskyně, u vchodu je vytesán kalich. Ať se královnini muži dál shromažďují a ty v určený den vstup do Kališní jeskyně a přístup k protější stěně. Bude ti připadat jako pevná stěna, ale ty jí projdeš, protože tato brána nezmizela, jen se přesunula. Na druhé straně tě budu čekat.“

„Ale ty umíráš!“

„Mluvíme tu o událostech, které se již staly, chlapče. Pracoval jsem ve své pracovně na složité formuli, když brána zablikala a objevil ses ty. Řekl jsi mi, že jsem tě poslal, a pověděl jsi mi proč. Víc ti nemůžu říct.“ Stařec si povzděchl a slabě se usmál. „Stanou se z nás velcí přátelé. Budeme si bližší než otec se synem. A přesto se musím rozloučit s cizincem, který se teprve stane mým přítelem. A, triky, které nám provádí čas...“

Stařec se odmlčel a zavřel oči. Caswallon se posadil vedle něj. Byl unavený, nesl těžké břímě. Dalo se opatovi věřit? Jak to měl poznat? Budoucnost jeho lidí závisela na slibu jednoho umírajícího mnicha. Seděl s Astolem, dokud dřevěnými okenicemi neproniklo první jitřní světlo, pak sundal opatovu ruku ze své paže.

Caswallon vstal a podíval se na starého pána. Byl mrtev. Horal zvedl pokrývku a přetáhl ji opatovi přes tvář, ale ještě se zarazil a studoval jeho výraz. Rty měl mrtvý lehce zvlňené v úsměvu a Caswallon pocítil úžasný klid.

Došel k oknu a otevřel okenice. Lesy za klášterem zářily v časném ranním světle. Za ním se otevřely dveře a do místnosti vstoupil kopiník Bedwyr.

„Našels, v cos doufal, Rudý luňáku?“

„To se uvidí.“

„Takže starý pán umřel,“ prohodil kopiník, když se podíval na postel.

„Ano. V míru.“

„Povídá se, že znal velký kouzla. Znamená to, že se jeho duch vrátí a bude nás pronásledovat?“

„To tedy doufám,“ řekl mu Caswallon.

#

Gaelen, jenž nic nevěděl o rostoucím dramatu, vedl haestenské ženy k severozápadu a zastavil se, jen když potkali pallidské válečníky. Osmdesátičlenný oddíl se teď rozrostl na jedno sto deset mužů, jak se další válečníci plížili z hor a lesů, kde skryli své rodiny v pobořených chaloupkách nebo dobře zamaskovaných jeskyních. Deset mužů museli nechat za sebou, aby pro schované děti lovili a sháněli potravu, ale ostatní se vydali za Gaelenem.

Mladý horal si teď dělal opravdové starosti, protože ještě nikdy nevedl tak velký oddíl, a nebyl si jistý ohledně cesty. Radil se s Agwainem, Onikem a Gwalchmaiem. Jedna věc byla, když se malá skupinka proplétala mezi aenirskými řadami, ale něco zcela jiného znamenalo vojsko o síle téměř tisíc bojovníků.

„Víme,“ říkal Onik, „že hlavní voj je před náma a spěchá k severu. Aspoň další dva dny bychom neměli mít žádný vážný potíže.“

„Zapomínáš na Orsu,“ poznamenal Gaelen. „Jeho oddíl zničil Larika na jihu. Nevíme, jestli teď nezamíří na sever a připojí se k otci. Pokud to udělá, tak budem mezi nima v pasti.“

„Jestli a pokud, bratranče,“ ozval se Agwaine. „Takovým hovorem nic nevyřešíme. Čekají nás v údolí Axta a tak nebo tak, musíme jít dál. Všem hrozbám se stejně nevyhnem.“

„To je pravda,“ připustil Gaelen, „jenže je dobrý je prozkoumat. Takže budiž, zamíříme rovnou na sever a pak uhneme na západ do Atty. Potom půjdem do údolí. Takhle bychom se měli vyhnout Orsovi. A vyšleme zvědy na západ a na východ, a ty, Gwale, půjdeš před náma na sever s pěti muži jako hlídka.“

Samozvaný vůdce Pallidů, rozložitý horal jménem Telor, způsobil Gaelenovi první potíže. „Proč bys měl víst ty a dělat takovýhle rozhodnutí?“ zeptal se, když mu Gaelen sdělil plán.

„Vedu, protože jsem byl zvolenej vůdcem.“

„Já poslouchám jenom Maggriga.“

„Maggrig poslouchá Caswallona.“

„To říkáš ty, Krvavý oko.“

Gaelen se zhluboka nadechl... a potlačil hněv. Přetřel si jizvu nad červeným okem. Jasně si uvědomoval, že Lara a ostatní sledují tohle střetnutí s nestranným zaujetím. Tak to mezi horalskými válečníky chodilo. Telor teď naznačil, že Gaelen je lhář, a oba muži stáli na pokraji souboje.

„Tvoji zemi,“ pravil Gaelen nakonec, „zabral nepřítel. Tvoji lidé jsou rozdělení a připravují se bojovat po boku Farlainů v poslední zoufalý bitvě o přežití. Jestli prohrají, prohrajem taky. Ztratíme všechno. A ty se teď přesto tady hádáš o něco, co nemá vůbec žádnéj význam. Tohle řeknu jenom jednou. Já vedu, protože jsem byl vybranej jako vůdce. Konec debaty. Buď tas meč, nebo mě poslechni.“

„Tak dobrá,“ zavrčel Telor. „Půjdu za tebou na sever, ale jakmile dojde k bitvě, povedu Pallidy já.“

„Ne,“ odmítl Gaelen.

Muž tasil meč z pochvy. „No tak se mnou bojuj, Farlaine.“

Přihlížející couvli a vytvořili kolem obou mužů kruh.

„Já tě nechci zabít,“ namítl Gaelen bezmocně.

„Tak povedu já.“

„Ne,“ řekl Gaelen tiše a vytáhl meč. „Ty zemřeš.“

„Počkejte!“ křikla Lara a s rukama v bok popošla dopředu. „Je dobře známý, že Farlainové jsou nadutý zbedněnci a že Pallidové se příliš dlouho křížili s vlastníma krávama, ale tohle je holá pitomost. Jestli už musíte bojovat, tak ať je jasný, že jestli Gaelen vyhraje, tak povede VŠECHNY.“

„A co když vyhraje Telor?“ zeptal se jeden z mladých pallidských válečníků.

„Tak si povede jenom Pallidy,“ prohlásila Lara. „Já nepůjdu za chlapem, co má místo mozku tuřín.“

„Ty mizerná haestenská čubko,“ vyštěkl Telor. „Chceš tomu souboji sebrat všechnu cenu.“

„Žádnou cenu nemá,“ zavrčel Gaelen. „Nájezdníci povraždili tisíce horalů a jejich žen a ty chceš do půdy přilít jen další horalskou krev.“

Telor se drsně zasmál. „Bojíš se, co, Farlaine?“

Gaelen zavrtěl hlavou. „Jsem hrůzou celý bez sebe,“ pravil, pustil meč, udělal krok dopředu a čelem praštil Telora do nosu. Pallidský válečník zavrával dozadu a žlutý plnovous mu smáčela krev. Gaelen ho vzápětí vzal levým hákem přes nechráněnou bradu. Pallidský bojovník přepadl doleva a tvrdě dopadl na zem. Gaelen ho převrátil na záda, vytáhl tesák a hrot opřel Telorovi o hrdlo. „Vyber si, život, nebo smrt,“ pravil chladně.

Telor ležel úplně bez hnutí. „Život,“ šeptl.

„První moudrá volba, cos udělal,“ řekl Gaelen. Vstal, popadl muže za pravici a zvedl ho na nohy. Telor se zapotácel, ale zůstal stát. Ze zlomeného nosu mu kapala krev. „Teď vyber dvacet Pallidů, kteří půjdou s Agwainem a Onikem. Chci zvědy na východ a na západ od nás. Pak půjdeš se třema chlapama, co si vybereš, na sever a zjistíte, jestli je cesta volná. Je to jasný?“

Telor kývl.

Gaelen se otočil na patě a odkráčel. Malé vojsko ho následovalo. Došla k němu usmívající se Lara. „To bylo těsný,“ prohodila.

„Ano. Díky za pomoc. Rozptýlilo ho to.“

„To nic. Nechtěla jsem, aby ti Telor uřízl uši. S mečem se mu vyrovná jedině Intosh.“

„Tak to ti musím ještě jednou poděkovat – a je to vážně od srdce.“

„Jseš dobrej šermíř?“

„Teprve docela nedávno jsem zjistil rozdíl mezi hrotem a jílcem.“

„Ne, vážně?“

„Vyrovnám se většině mužů.“

„Už jsi zabil nějakýho Aeniřana?“

„Ano.“

„Kolik?“

„Bohové, ženská! Co na tom záleží?“
„Ráda vím, koho poslouchám.“
„Zabil jsem jich pět a zranil dalšího.“
„Pět? To není špatný. Zblízka nebo lukem?“
„Zblízka. Toho zraněného jsem střelil.“
„Takže přesný střelení není zrovna tvoje silná stránka, co?“
„Ne. A ty?“
„Co já?“
„No, zřejmě se tu bavíme o tom, kdo zabil kolik nepřátel, tak se tě ptám na to samý.“
„Chápu. Proč?“
„Protože chci znát kvality těch, co mě poslouchají,“ zazubil se Gaelen.
„Ještě jsem žádnýho nezabila. Ale zabiju.“
„O tom nepochybuju.“
„Máš ženu?“ zeptala se Lara náhle.
„Ne.“
„Proč?“
„Odmítla mě.“
„Chápu,“ řekla Lara.
„Co chápeš?“
„Chápu, proč jsi při jednání se ženama tak nervózní.“
„Já nejsem nervózní při jednání se ženama, já jsem nervózní při jednání s tebou,“ řekl.
„Pročpak to?“
Gaelenovi začínalo být horko a cítil se jako pronásledovaný králíček.
„No?“ naléhala Lara.
„Nemám vůbec tušení a nehodlám se o tom bavit,“ prohlásil upjatě. Lara se rozesmála hlubokým hrdelním smíchem, který jenom zvýšil Gaelenův neklid.
První noc v táboře se jí Gaelen vyhýbal a dlouho do noci rozprávěl s Gwalchmaiem, který se vrátil z výzvědné výpravy s Telorem. Telor a jeho společníci zůstali na severu a Gwal se k nim měl s prvním světlem připojit.

„Byl to nepříjemnej den,“ řekl Gwal. „Myslím, že jsme si vyměnili jen asi tři slova.“

„Je mi to líto, Gwale. Jak to vypadá?“

„Zatím je cesta volná. Ale z toho Telora mě mrazí.“

„Ano. Doufejme jenom, že si svůj hněv schová pro Aeniřany.“

„Doufejme, že mu vyříznou to jeho zatracený srdce,“ zamumlal Agwaine, který se k nim mezitím připojil.

Gaelen potřásl hlavou. „Není divu, že spolu klany pořád válčí,“ podotkl.

„Jak ti to jde s Larou?“ zeptal se Agwaine a rty se mu roztáhly v rozpustilém úsměvu.

„Co má tohle znamenat?“ vyštěkl Gaelen.

„Líbíš se jí, člověče. To je jasný.“

„Nechci se o tom bavit.“

„Je úžasná, vid’? Sice žádná krasavice, ale úžasná. A ty spodky...“

„Přestaneš s tím už?“

„Kéž bych se jí líbil já.“

„Nemůžu uvěřit, že se bavíme o tomhle. Pochodujeme do bitvy, já se snažím vymyslet nějaký plán, a ty dokážeš myslet jenom na... na... spodky.“

„Co je s těmi spodky?“ zeptala se zezadu Lara a přisedla si k nim.

„Ano, Gaelene, pověz jí o tý spodkový taktice,“ připojil se Gwalchmai.

Gaelen zavřel oči.

„No?“ chtěla vědět Lara.

„Ty jseš odborník, Gwale. Tak jí to vysvětli.“

Gwalchmai se zahihňal. „Ne. Jestli mám být za úsvitu u Telora, tak bych si měl jít radši lehnout. Omluvte mě.“

Gwal odešel připravit si pod pokroucenou borovicí své lůžko. Agwaine se zakřenil a taky odešel – i přesto, jak se na něj Gaelen úpěnlivě podíval. „No?“ řekla Lara. „Co je s těmi spodky?“

„To byl jenom žert. Sbírají se mraky – zítra by mohlo pršet.“

„Pojď se mnou,“ vyzvala ho dívka a vzala ho za ruku. Gaelen ji následoval mezi stromy a zastavili se asi čtyřicet kroků od kulaté

mýtiny za hustým křovím. Lara ho dovedla k místu, kde si rozložila pokrývky, a přitáhla si ho k sobě dolů. Horal byl celý nesmírně nesvůj.

„O čem jsi to chtěla mluvit?“ zeptal se ochraptěle.

„Nechtěla jsem mluvit, Gaelene.“ Předklonila se, objala ho kolem krku a políbila ho.

Všechny myšlenky na Devu zmizely jako sněhová koule v ohni.

###

Leofas a Maggrig procházeli Hloupost a kolem nich se snášela tma. Svahy na obou stranách průsmyku byly příkré a plné skalisek a balvanů a průsmyk sám rovnoměrně stoupal směrem k úzkému prostředku. Aeniřané budou útočit do kopce a to je zpomalí. Ale ne moc.

K dvojici mužů se připojil Patris Grigor a tucet jeho lučištníků. „Je to skvělý vražedný pole,“ poznamenal Grigor. „Než se dostanou k vám, ztratí stovky mužů – teda jestli vůbec přijdou. Co když jenom uzavrou ústí průsmyku?“

„Tak zaútočíme my na ně,“ prohlásil Maggrig.

„To není moc dobrej plán,“ prohodil Grigor s úsměvem.

„Já taky nejsem moc dobrej stratég,“ připustil Maggrig, „ale myslím, že půjdou za náma. Ještě se musejí naučit bát.“

„Až nám dojdou Šípy, odejdeme. Jestli budem moct,“ řekl Grigor.

„Rozumím,“ pravil Maggrig a vydal se zpátky k táborovým ohňům v širokém průsmyku dole.

Stěny slepé soutěsky se zvedaly téměř kolmo k obloze a odrážely rudé světlo stovek ohňů. Leofas, který při dlouhé procházce mlčel, se posadil na balvan a zahleděl se na odpočívající horalské vojsko. Někteří muži již spali, jiní si brousili meče. Mnozí se smáli a povídali si.

„Co se děje, příteli?“ zeptal se Maggrig.

Leofas vzhlédl. V mihotavém světle ohňů Maggrigův plnovous svítil jako plameny, modré oči se mu třpytily a jeho tvář připomínala bronzovou masku.

„Jsem utahanej,“ pravil Leofas, opřel si bradu do dlaní a zahleděl se na táborové ohně.

„Nesmysl! Zítra povedeš vítěznej tanec jako čerstvej lovec.“

Farlainský válečník vzhlédl s planoucíma očima. „Přestaň na chvíli. Já nejsem čerstvej lovec a nepotřebuju, aby ses mi snažil zvednout náladu. Jsem starej. Zkušenej. Viděl jsem válku a smrt. Každěj, kdo pozná hrot meče od díry v zemi, ví, že zítra nemáme skoro žádnou šanci.“

„Tak odejdi!“ štěkl Maggrig.

„A kam bych tak asi šel, Maggrigu? Ne, mně nevádí, že umřu po tvým boku. Vlastně mi vůbec nevádí umřít. Já jenom doufám, že jejich řady proberem tak, aby ostatní klany měly šanci je porazit.“

„Myslíš, že se chovám hloupě?“ zeptal se Maggrig a sesul se vedle Farlaina.

„Ne. Jenom nám došly možnosti, to je všechno.“

Nějakou dobu seděli mlčky, pak se Maggrig obrátil na svého společníka. „Můžu ti položit osobní otázku?“

„Můžeš se zeptat,“ prohodil Leofas. „Já nemusím odpovédět.“

„Proč ses nikdy znova neoženil? Když Maerie zemřela, byl jsi ještě mladej.“

Leofas zvedl zrak ke hvězdám a léta mu před očima mýjela jako zamilované sny. Potřásl hlavou. Nakonec promluvil, hlas měl tichý, pohled vzdálený.

„Nejvíc mi chybí při západu slunce, když jsme chodívali na hřeben za domem. Rostl tam takovej starej jilm. Kolem kmene jsem udělal lavičku a tam jsme sedávali a dívali se, jak umírá slunce. Zabalil jsem nás oba do pokrývky a ona si mně vždycky položila hlavu na rameno. Bylo to tak tichý, klidně jsi mohl uvěřit, že na celým světě není žádná jiná lidská bytost. Tenkrát jsem se cítil živej. Od té doby už nikdy.“

„Tak proč ses znovu neoženil?“

„Nechtěl jsem se na jinou ani podívat. A ty?“

„Žádná jiná nechtěla mě,“ řekl Maggrig.

„To není pravda.“

„Ne, to není,“ přiznal Maggrig. „Ale my se taky s Rhiannou nekoukali, jak zapadá slunce. Popravdě řečeno jsme se většinu společnýho života škorpili a hádali. Přesto to ale byla hodná holka.“

Maeg byly čtyři, když Rhianna zemřela, a jinou mámu by nebyla přijala.“

„Jsme párek hlupáků,“ prohlásil Leofas. „Nelituješ, že nemáš žádný syny?“

„Ne,“ zalhal Maggrig. „A teď začínáme být ubrečený.“

„Staří pánové můžou být ubrečený. Je to životní pravidlo.“

„Nejsme tak staří. Já jsem stejně silnej jako vždycky.“

„Jsem o deset let starší než ty, Maggrigu, a podle tradice bych měl být i moudřejší. My dva dohromady máme století, i víc. To je stáří.“

„Já si nikdy nezvykl na to být starej,“ pravil Maggrig s úsměvem. „Zvláštní, jak se to k člověku připlíží.“

Nechali ticho narůstat, každý plul řekou vlastních vzpomínek. Věřili, že je to jejich poslední noc, kterou stráví živí, pod hvězdami, a žádnému nebylo do řeči o zítřku.

###

Drada byl rozzlobený, rozzlobenější, než se kdy pamatoval. Horalové provedli řadu přepadení a vždycky se stáhli na východ. Cítil za těmi útoky určitý plán a ten teď byl pomalu jasný.

To ráno aenirští zvědové hlásili, že se klany vydaly k průsmyku šest mil na východ. Drada, který terén před několika dny osobně prozkoumal, věděl, že průsmyk je zatarasený a na sever se projít nedá. Horalové každopádně nemohli chtít bojovat tam. Jenže oni se tak rozhodli a aenirské vojsko nyní čekalo v ústí Icairnovy Hlouposti – a Drada byl rudý vzteky.

„Ale proč útočit, otče? Není to nutný. Pro ně není cesty ven. Když počkáme, budou muset zaútočit oni.“

„Já tady velím!“ zařval Asbidag. „Proč žádáš trpělivost, když je máme tam, kde je chceme mít?“

„Poslouchej mé, otče. Na těch svazích můžou být tisíce lučištníků. Vyberou si obrovskou daň. Hlavní voj bude někde uprostřed průsmyku, kde jsou hory nejbliž u sebe, což znamená, že naše početní převaha nebude mít takovej význam. Budeme bojovat jeden proti jednomu. Ovšemže vyhraje – ale mohli bychom tam ztratit tisíce mužů.“

„Dneska ráno mně přinesli Barsovu hniјící mrtvolu,“ soptil Asbidag. „Teď volají o pomstu dva synové. A ty chceš, abych tu seděl a čekal.“

„Horalové udělali hroznou chybu,“ řekl Drada. „Doufají, že uděláme přesně to, co chceš udělat. Je to jejich jediná naděje.“

„Co jseš, věstec? Jak můžeš vědět, co mají za lubem? Podle mne jsme je překvapili v jejich doupěti. Připrav muže k útoku.“

Drada spolkl hněv, chutnal po žluči. Otočil se k otci zády, aby ten snad nezahlédl žhavou nenávist v jeho očích.

Jsi mrtvý, Asbidagu, rozhodl se Drada. Po bitvě tě zabiju.

Aeniřané se seskupili v ústí průsmyku, utahovali si řemení štítů, otírali si dlaně do prachu, aby lépe udrželi meč. Pěťadvacet tisíc mužů se dívalo na kameny poseté svahy a vysoké horské stěny za nimi. Po nepříteli nebylo ani vidu, ani slechu.

Ozvaly se aenirské válečné rohy a obrněná masa se pozvolna vydala na pochod. Drada a Tostig byli vedle sebe uprostřed, Asbidagovi ostatní synové šli nalevo a napravo od nich. Asbidag sám stál u ústí průsmyku obklopený svými čtyřiceti osobními vojáky. Vedle něho stála Morgasa, a jak tak čekala, až začne zabíjení, oči měla jasné, srdce jí bušilo.

Aenirské vojsko postupovalo ostražitě, bojovníci drželi štíty vysoko a obhlíželi okolní svahy. Před nimi se průsmyk zužoval, ale po nepříteli stále nebylo ani stopy...

Hloupost náhle ožila hlukem, jak se na dohled v úzkém středu stavěli Farlainové a Pallidové. Z hrdel Aeniřanů vyšel mocný řev. Válečníci vyrazili kupředu a meči tloukli do štítů. Po obou stranách se zvedli lučištníci Dunildů a Lodů. Vzduch zaplnily střely s husím opeřením. Nad válečný křik se zvedl jakot raněných a horalové teď přidali vlastní bojový pokřik, který se odrážel od hor, duněl a sílil.

Na aenirské hordy se se sykotem snášela temná, smrtící mračna střel. Někteří válečníci opustili řady, aby zaútočili na střelce, ale desítky šípů je srazily k zemi. Útok se zpomalil, ale nezastavil.

Uprostřed aenirské řady obr Orsa cítil, jak se ho zmocňuje zuřivost bersekra. Odhodil štít a vyrazil kupředu. Řval vzteky a nad hlavou mával širokým mečem. Do stehna se mu zaryl šíp, ale on si ho nevšímal.

Vstříc mu skočil Lennox s řemdihem na dlouhé násadě s hlavicí z olova a železa. Jak se k němu Orsa hnal míře mu mečem na hlavu, odhodil Lennox štít. Lennox se ráně nesnažil vyhnout, jen švihl řemdihem proti čepeli a roztrástil ji na kousky. Orsa do něj narazil a oba muži se svalili na zem. Orsa sevřel ruce Lennoxovi na hrdle. Lennox pustil řemdih a dlaní se opřel Orsovi o bradu. Potom se prudce zapřel a zvrátil Aeniřanovi hlavu dozadu, čímž uvolnil jeho sevření na svém hrdle. Lennox se převálil, vstal s řemdihem v ruce a zasadil Orsovi strašlivou ránu do lebky, čímž mu rozdrtil kost na maděru.

V několika málo zbývajících vteřinách se Lennox znovu připojil k bitevní řadě a postavil se vedle svého otce Leofase a pallidského vojevody Maggriga. Přední řada Aeniřanů se řítila na čekající horaly. Maggrig zvedl meč, zazubil se na Intoshe a pak vyrazil bitevní pokřik Pallidů.

„Bij! Zabij!“ Jeho křik převzali ostatní a klany se vrhly na útočící Aeniřany. Po čtyřech letech válčení s nížiňany Aeniřané uvěřili, že jsou nejlepší válečníci pod modrou oblohou, jenomže se ještě nikdy nesetkali s horskými vlky s ohnivýma očima a lačnicími po krvi. Ted' zjistili strašlivou pravdu, a jak čepele horalů rozsekaly jejich první řadu na cucky, útok zakolísal.

Maggrig se prodíral aenirskými řadami, sekal a zabíjel, a přemáhal ho strašlivý hněv. Mnoho bylo pallidských mrtvých, jejichž obličeje nikdy nezapomene, jejichž duše hladověly po pomstě. Vojevoda zapomněl na plán udržet střed a dral se stále hlouběji do vojů nepřítele. Intosh a Pallidové neměli jinou volbu než ho následovat.

Leofas rozpáral jednoho válečníka, odrazil sek druhého a vrazil mu štít do obličeje. Lennox mu pomohl a svým řemdihem muži vyrazil mozek.

„Zatrub na roh!“ zařval Leofas. „Maggrig zešílel!“

Lennox vycouval z boje a nechal farlainské válečníky, aby ho zaštitili před nepřítelem. Zvedl ke rtům válečný roh a zadul tři pronikavé tóny. Zvuk pronikl také Maggrigovým šílenstvím a on zpomalil útok a umožnil Pallidům, aby se kolem něj seskupili.

Začínala se projevovat početní a tudíž i váhová převaha Aeniřanů a horalové byli zatlačováni zpět, palec po vražedném palci.

Dunild odhodil luk, zvedl štít a tasil meč. Jeho muži se řídili jeho příkladem. Teď byla vhodná chvíle se stáhnout, protože bitva se nedala vyhrát. Aeniřané necouvli.

K Dunildovi se připojilo tři sta horalů s meči v rukou. Zadíval se přes průsmyk k místu, kde Patris Grigor také tasil meč, a cítil, jak se ho zmocňuje podivný klid. Dokud budou oba naživu, nikdy nebude panovat mír, protože jejich nenávist byla silnější než jakákoliv touha porazit společného nepřítele.

„Bij! Zabij!“ zařval Dunild a vedl tři sta svých mužů dolů ze svahu, aby podpořili Farlainy.

Patris Grigor nevěřil vlastním očím. Jeho nepřítel po dvacet let se právě vzdal svého území. Patris teď byl nepopiratelným pánem severozápadu.

„Co si myslí, že dělá?“ zaječel na muže vedle sebe. Grigorský válečník jen pokrčil rameny. Dvacet let nenávisti, a tenhle Dunild teď zahazuje život v marném útoku v bitvě odsouzené k nezdaru. Grigor zavrtěl hlavou a pustil luk.

„Ted' odejdeme?“ zeptal se ho jeden horal.

Grigor se zasmál. „Víš, co se tam dole děje?“

„Aeniřani vyhrávají. Je po všem.“

„Právě. A ten tupohlavej mezek Dunild běžel tam dolů umřít.“

„Takže odcházíme?“

„Co si myslíš ty?“

Muž se zazubil. „Jestli teď zaútočíme, mohlo by se nám podařit prosekat se až k Dunildovi, a pak, až se nebude nikdo koukat, mu podříznou krk.“

Grigor se zachechtal a natáhl si štít na paži. „Ano, zatraceně. Udělejme pro změnu něco ušlechtilýho!“ Zvedl meč a rozběhl se dolů ze svahu. Pět set grigorských válečníků popadlo své meče a následovalo ho.

Aeniřané v přední řadě klouzali a smekali se přes krví pokryté kameny a těla na zemi, jen aby je setnuli horalové svými železnými čepelemi. Leofas, jemuž se chladné modré oči leskly bitevní horečkou, stál uprostřed řady obránců s Maggrigem a Lennoxem po

boku. Znovu a znovu se Aeniřané tlačili dopředu, jenom aby je zahnal ostré čepele a umíněná odvaha obránců.

Dradu jediného ze všech Aeniřanů odhodlaná obrana nepřekvapila, ale bojoval v mnoha bitvách a věděl, co se musí stát nyní. Horalové ustoupí, nebylo vyhnutí. Síly jim rychle ubývaly a utrpěli ohromné ztráty. Ti dva uprostřed byli oba starci a jejich výdrž byla pochybná. Jakmile padnou, řada se prolomí.

Briga vedle něj se připravoval ke konečnému výpadu. Byl válečníkem již více než dvacet let a věděl, že vždycky přijde chvíle, kdy se boj dá číst jako lovná zvěř, kdy lze příliv a odliv vidět jako proudy v rovnováze. Tohoto bodu dosáhl teď.

A horalové se již již museli zlomit...

Řadami Aeniřanů se ten pocit šířil a bojový pokřik začal nanovo. Oddíly se znovu srazily. Horalové teď bojovali tiše, nohy měli jako z olova a paže ztěžklé a palec po nevyhnutelném palci byli zatlačováni zpátky na volnější místo za průsmykem.

Briga v žilách pocítil příval radosti. Žádné vojsko na světě je teď nemohlo zadržet. Bylo po všem. Klany byly vyřízené!

Maggrig to cítil také a nahlas zaklel, když zasekl meč do krku jednomu Aeniřanovi a sehnul se pod rozmáchlou čepelí jiného. No, jestli už má zemřít, tak to rozhodně nebude na otevřeném prostranství, které se tak tvrdě snažil ubránit. Přidřepł a vrhl se proti Aeniřanům, sekal a bodal. Leofas, lapen tou šílenou chvílí, se k němu připojil s Lennoxem a Intoshem.

A klany se znovu seskupily a vyrazily kupředu, aby se připojily ke svým vůdcům. Zuřivost útoku ohromila vedoucí aenirské válečníky a ti teď bojovali o to, aby se mohli stáhnout. Briga, těsně za první řadou, se obrátil na Dradu. „To není možný!“ zařval. Drada jen pokrčil rameny.

Z aenirské řady vyskočil obrovský válečník s vlčí hlavou na přílbě a pozvednutým mečem. Maggrig odrazil jeho výpad a rubovým sekem mu ťal po krku. Čepel narazila do kroužkové zbroje – a praskla. Maggrig pustil zbytečný jílec, popadł muže za osnř, přitáhl si ho, divoce ho praštil čelem do nosu a zároveň ho udeřil pěstí do břicha. Válečník se předklonil a hlava mu odskočila, jak Maggrig zvedl koleno a vrazil mu ho do obličeje.

Intosh hodil Maggrigovi meč a Maggrig ho chytil za jílec a hned prosekl zadní část přílby s vlčí hlavou. Aeniřan bez hlesu zemřel.

„Vy zavšivený parchanti!“ zařval Maggrig. „To se nezmůžete na nic lepšího?“

Aeniřané odpověděli křikem a řada se vrhla dopředu.

Boj se znovu rozzuřil, ale teď se neozýval žádný děsivý bojový pokřik – jen jek umírajících a zachmuřené odhodlání živých přežít. Horalové byli zatlačeni zpátky, ale jejich nepřátelé nyní museli přelézat hradbu vlastních mrtvých, aby se dostali na zmenšující se tlupu obránců.

Asbidag se vyšplhal do sedla, aby lépe viděl na boj. Měl cvičené oko, a tak poznal, že se blíží poslední stadium. Voják vedle něj náhle vyvřískl a přepadl na zem a ze zad mu trčel šíp s černým opeřením. Vzduchem kolem náhle létalo plno šípů. Asbidag se otočil v sedle a strhl ze sedlové hrušky štít.

V ústí průsmyku zvedl Gaelen válečný roh a třikrát zatroubil. Osm set luků se napjalo a do hordy se zaryl tmavý mrak střel.

Maggrig dalšího útočníka praštil štítem do obličeje, srazil ho na zem, prohnal čepel tělem druhého muže a vytáhl ji.

„To je Gaelen!“ křikl Lennox. „Musí s sebou mít alespoň tisíc chlapů.“

Maggrig zavrával, neboť mu bradatice roztříštila štít. Praštil sekerobijce pěstí do tváře a cítil, jak se muži při nárazu lámou zuby. Kolem Maggriga se protlačil nějaký hubený aenirský šermíř. Leofas jeho ránu odrazil, ale meč mu vyklouzl z ruky. Popadl muže za krk a rozkrok, zvedl ho do vzduchu a hodil zpátky na jeho druhy. Muž zmizel v mase těl. Leofas zvedl svou zbraň a trhl sebou, jak ho na rameni škrábl meč. Lennox se mu vrhl na pomoc a zakrvácenou palicí šermíři rozdrtil páteř.

V ústí průsmyku dal Gaelen znamení ženám a ty vyšplhaly po svazích nad bojující muže. Lara se vydala napravo se čtyřmi stovkami haestenských žen za sebou. Když odešla, obrátil se Gaelen na Telora.

„Teď uvidíme, co dokážeš s tou čepelí,“ prohodil.

Nasadil si štít na předloktí a vyrazil proti Asbidagovým vojákům. Stovka Pallidů se svým válečným pokřikem jej následovala.

Asbidagův kůň se začal vzpínat a vyhazovat. Aenirský pán viděl, jak se k němu řítí smrt. Přílbu mu z hlavy srazil šíp a další mu narazil do štítu. Zachvátila ho panika. Pohodl koně, projel mezi vlastními muži, rozhodl jejich řady a zamířil pryč od postupujících horalů. Kolem něj hvízdaly šípy a on se naklonil nízko nad koňův krk.

Lara ho zahlédla prchat, nasadila šíp na tětivu, plynule natáhla a zamířila Asbidagovi na býčí šíji. Střela prolétla vzduchem a na rameni Aeniřanovi prorazila osníř. Pak se však Asbidag dostal ven, byl volný a mířil k jihu. Jeho kůň ho nesl ještě míli, než se zhroutil a shodil aenirského pána na zem. Asbidag se převálil na nohy. Kůň měl v hrudníku a břiše tři šípy. Asbidag ho tam nechal umřít a vydal se pěšky na dlouhou cestu k jihu.

V Hlouposti zatím Asbidagův zděšený útěk umožnil Gaelenovi a jeho válečníkům prorazit štítovou hradbu a pustit se do vojáků. Gaelen se hbitě sehnul pod obouručním sekem a zarazil svůj meč muži do prsou. Telor vedle něj vyskakoval a otáčel se, sekal a zabíjel, a jeho meč se blyštěl ve slunci. Na Gaelena se rozběhli dva muži. On odrazil výpad prvního a muže rozpáral rubovým sekem. Ale meč mu uvízl v soupeřově břiše a všiml si, že druhý válečník mu míří mečem na hlavu. Telor ránu odrazil a prosekl muži krk.

Rozložitý Pallides se zazubil. „Bud’ opatrnější, Farlaine. Na oba pozor dávat nestačím.“

V údolí panoval zmatek. Drada se pokoušel Aeniřany udržet v pořádku. Z obou stran průsmyku na ně pršely šípy a horalové bojovali jako posedlí zlým duchem. Ale bitvu prohrávali. Drada cítil, že úspěch je jen otázkou chvilky. Jakmile zatlačí nepřítele na širší místo za středem průsmyku, nic nedokáže zabránit aenirskému vítězství.

Mladý aenirský válečník se rozhlédl kolem sebe a zděsil se, jaké ztráty jeho voje utrpěly. O hodně víc než polovina jeho bojovníků byla na zemi. Dvanáct tisíc mužů obětovaných Asbidagově hlouposti!

Ale proti tomu viděl Drada otcův útěk, a ten ho naplnil radostí. Ted’ ho nebylo třeba zabíjet a riskovat smrt z rukou jeho vojáků. Žádný Aeniřan už za ním nikdy nepůjde. Bude vyhnancem, neuznaný a opovrhovaný.

Nyní bude mít Drada všechno. Vojsko, zemi i kouzelné brány. Vybuduje největší říši, jakou kdy svět viděl.

„Dál! Dál!“ křičel. „Poslední yard!“

A byla to pravda. Aeniřané znovu zatlačili.

Maggrig padl se sečnou ránou ve stehně. Ze země bodl nahoru a útočníka rozpáral. Na hlavu mu zamířil čísi meč, ale Intosh ránu odrazil – a zemřel, když mu lebku rozťala sekera. Maggrig se vyškrábal na nohy a mečem probodl sekerobijci hrud'. Do boku se mu vnořil meč a on couvl a slabě se ohnal. Lennox si prorazil cestu a s řemdihem, z něhož kapala krev, se mu postavil po bok.

Nad hlukem bitvy se ozvalo troubení vzdálených rohů. – Pak ucítili, jak se jim pod nohama chvěje země, a od okolních hor se odrazilo dunění cválajících kopyt. Na chvíli veškerý boj ustal a muži natahovali krky, aby dohlédli do ústí průsmyku. Tam se zvedalo ohromné mračno prachu a z něj vyjely čtyři tisíce válečníků se skloněnými kopími.

Uprostřed jela bojovnice ve stříbrné zbroji. V ruce svírala mocný meč z blyštivé oceli.

„Královna přichází!“ zvolal Leofas.

#

Maggrig nevěřil vlastním očím. Z rány na boku a na noze mu tekla krev. Vycouval z boje a nechal dva pallidské válečníky, aby před ním srazili štíty. Pomalu se vyšplhal na vrcholek pod'obaného balvanu a přimhouřil oči, aby lépe viděl na jezdce.

Aeniřané ustupovali od řad horalů a snažili se určit nového nepřítele. Drada byl ohromený. To, co viděl, byla holá nemožnost. V této části kontinentu žádné jízdní oddíly nebyly. – Jenomže to nebyla žádná iluze. Hřmění kopyt sílilo a aenirští válečníci čelící útoku se začali škrábat po kamenitých svazích na obou stranách průsmyku. Jejich druhové za nimi odhazovali zbraně a snažili se uprchnout.

Jiní, udatnější válečníci, sevřeli pevněji meče a pozvedli štíty. Nezáleželo na tom, jestli utečou, nebo zůstanou. A ta strašlivá kopí již byla u nich, tříštila štíty a zvedala muže do vzduchu a odhazovala je zkrvavené a rozlámané na prašnou zem. Koně se vzpínali, kopyta podkovaná železem se míhala a dupala kolem, drtila lebky a dusala po raněných.

Aeniřané se rozběhli nahoru do svahů vstříc spršce střel haestenských žen.

Leofas poháněl Farlainy kupředu a zatínal meč do zmatené masy před sebou. Boj se změnil v řez. Aenirští válečníci odhazovali zbraně a prosili o milost, ale žádné se jim nedostalo. S meči v rukou či bez nich, Aeniřané byli rozsekáni na kusy.

Dunild a Grigor teď bojovali bok po boku – zbytky jejich klanů, pokryté krví a pohlčené vírem bitvy, si prosekávaly cestu kupředu.

Aeniřané se snažili znovu seskupit. Drada zatroubil na válečný roh a kolem něj se zvedl kruh štítů. Tostigovi se do přílby zarazil šíp a prorazil mu lebku. Ten se s řevem plným vzteku a bolesti složil na zem vedle svého bratra. Drada zvedl štít.

Sigarni, již ze stříbřité čepele kapal karmín, otočila grošovaného hřebce a vedla své muže zpátky průsmykem. Aeniřané se dívali, jak odjíždějí, a cítili hrozný strach. V ústí Hlouposti se královna znovu otočila a dusot kopyt útočících koní utopil zoufalý křik nepřátel.

Ještě třikrát královna zaútočila – a potřetí se kruh štítů roztříštil.

Jeden hubený aenirský válečník se rozběhl dopředu, podběhl Sigarniin meč a vlastní čepel zabodl koni do břicha. Ten zařičel, upadl a překulil se přes muže, který ukončil jeho život, přičemž ho zabil. Sigarni to srazilo na zem doprostřed hloučku Aeniřanů. Zvedla se mávajíc obouručním mečem a prvnímu válečníkovi, který na ni zaútočil, srazila hlavu.

Aeniřané se kolem ní sevřeli. Gaelen a Telor, bojující bok po boku, viděli, jak jde královna k zemi.

„Ne!“ zaječel Gaelen. Sekl svého protivníka a rozběhl se do skrumáže. Telor ho následoval spolu s Agwainem, Onikem a tuctem Pallidů.

„Vydrž, má paní!“ křikl Gaelen. Sigarni k němu pohlédla, na chvíli ji to zmátlo, a pak vykryla výpad dlouhým mečem. Otočila zápěstí a ránu vrátila. Rozsekla muže od klíční kosti po břicho. Aeniřané však již byli všude kolem ní. Otočila se a prohnula a příliš pozdě spatřila meč mířící jí na krk. Gaelen zvedl meč a smrtící ránu odvrátil. „Jsem tady, má paní!“ překřikl řinčení oceli o ocel.

Sigarni se zazubila a znovu se jala rozsévát smrt.

Drada, jehož veškerá naděje na vítězství opustila, se snažil prosekat cestu k ústí průsmyku. Vedle něj bojoval velitel jeho vojáků Briga, přestože mu z dvou tuctů menších ran na pažích a stehnech tekla krev. „Myslím, že jsme vyřízení, Drado,“ zařval Briga. „Ale u Vatana, že jsme ale dneska prolili dost krve.“

Drada neodpověděl. Před nimi se jedna žena vyšplhala na vysoký balvan a napjala luk. Šíp proletěl vzduchem a zarazil se Dradovi do hrdla. Aenirský vůdce se s překvapeným výrazem zhroutil na bok. Briga se ho pokusil zachytit, ale mezi žebra mu zajel meč, a on se s trhnutím narovnal.

Nevěděl to, a i kdyby to věděl, bylo by mu to jedno, ale byl jedním z posledních Aeniřanů, kteří byli v Hlouposti ještě naživu. S chroptěním pustil meč a uši mu plnil hrozný hluk. Průsmyk kolem něj byl ucpaný těly padlých a Briga měl dojem, že vidí z oblohy sestupovat valkýry – okřídlené koně a černé válečné vozy. Jaké příběhy bude vyprávět v síni mrtvých...

Zhroutil se na zem, ale oči nepřestával upírat na hejno černých vran a krkavců kroužících nad ním.

Daleko na jihu Asbidag, jenž nic nevěděl o vítězství horalů, vstoupil na hustě zalesněný svah. Ztěžka dýchal a byl utahaný až do morku kostí. Zastavil se u potoka, vyrval si šíp z ramene a stáhl si osníř. Naklonil se nad vodu, aby se mohl napít. Podíval se dolů a spatřil vlastní odraz a těsně nad ním tvář, která jako by vystoupila odněkud z nočních mūr.

Asbidag se převálil na záda a snažil se nahnátnout nůž, ale psodlak sekl drápy a rozerval mu hrdlo na cáry. Z roztržené krční žíly bublala krev a stvoření rozevřelo tlamu. Asbidagovi se rozšířily oči, když spatřil, jak se k němu blíží dlouhé špičáky. Stvoření couvlo od jeho těla, sedlo si na zadní a zadívalo se na poničený obličej. Hlavou mu prolétly matné vzpomínky a ono tiše zakňučelo.

Obrazy tančily a prolínaly se. Žene se před smečkou a jezdci na koních a skáče na jelena, když se zvíře obrátilo, aby jim čelilo. Ve dne se choulí u stájí v teple a pohodlí. Ale jiné, silnější obrazy, ho mátlly. Mladá žena se světlými vlasy, usmívá se, hlavu má na podušce. Děcko, přibíhá, směje se a natahuje ručky k... k... němu?

Bestie zvedla hlavu a zoufale zavyla na noční oblohu. Pak se vrátila k mrtvole, natáhla pracku a vytáhla dýku z pochvy. Obrátila hrot a zarazila si čepel do prsou.

Bolest, strašlivá bolest...

A klid.

#

Obrin ji našel schovávat se za balvanem. Svrběly ho prsty, jak jí chtěl podříznout hrdlo a vyřídít to s ní... velmi ho to svádělo. Věděl, co je zač, vždycky to věděl.

Vysoký jezdec ji vytáhl za vlasy ven. Byla podivně klidná a oči měla přivřené a vzdálené. „Rád bych tě zabil,“ zasyčel Obrin.

Držel ji za vlasy a vedl ji mezi těly na pláň.

Sigarni seděla na sedle s vysokou zadní rozsochou, položeném u malého ohýnku. Upíjela z měděného kalíšku a povídala si se třemi svými kopiníky. Když jí Obrin hodil ženu k nohám, vzhledla.

„Překvapení, má paní,“ prohodil Obrin. „Byla s Aeniřany, jak mi řekli.“

Sigarni vstala a jemně ženu vytáhla na nohy. „Jak se máš, Morgaso?“ zeptala se.

Žena s havraními vlasy pokrčila rameny. „Jak mě vidíš. Jsem sama.“

„Vím, jaký je to pocit,“ řekla Sigarni. „Smiř se s tím, že válka skončila, a smíš se vrátit s námi. Vrátím ti země tvého otce.“

„Oplátkou zač? Že ti slíbím věnost? Duše mé matky by křičela na protest. Nechalas mého otce zabít, mou matku znásilnit. Zabij mě, Sigarni – nebo tě budu pronásledovat až do hrobu!“

Obrinův meč se zasyčením vyletěl z pochvy. „Tentokrát souhlasím s tou čubkou!“ řekl. „Dej svolení, má paní.“

Sigarni zavrtěla hlavou. „Sežeňte jí koně. Ať si jede, kam chce.“

Morgasu uchopili dva vojáci a odvedli ji pryč. Ta se v jejich sevření ještě otočila a vykřikla: „Já si najdu cestu zpátky, Sigarni. A pak zaplatíš!“

„Tvý rozhodnutí tíží mou duši,“ podotkl Obrin. „Ona je zlá, Sigarni. Není v ní ani za mák dobroty.“

„V každém z nás je jen málo dobrého. Žijeme a umíráme z milosti boží. Na ní bylo spácháno velké zlo. Pokřivilo jí to duši – jako to takový čin jednou udělal se mnou.“

###

Za soumraku vylezli druidové ze své skrýše v lesích kolem Hlouposti a začali ošetřovat zraněné horaly. Maggrig, s deseti stehy na boku a dalšími dvanácti na stehně, seděl na balvanu a hleděl na vrány, které poskakovaly a hašteřily se nad svlečenými těly zabitých.

Mrtvé horaly odnesli z Hlouposti a položili vedle sebe na pláni. Zítra jim postaví mohyly. Tolik mrtvých. Z osmi set Pallidů přežily jen dvě stovky, ale i z těch měli mnozí vážná zranění. Zemřelo víc než tisíc farlainských válečníků a další čtyři sta z klanů Lodů a Dunildů. Zvratem osudu oba jejich vůdci přežili, bojujíce nakonec zády u sebe.

Maggrig si povzdechl. Místo vypadalo jako jatka.

Na balvanu se k němu připojil Leofas se zašitými a obvázanými ranami. „Vyhráli jsme,“ poznamenal.

„Ano. A my staří jsme přežili. Tolik mladých mužů se obrátí v prach a my, starý býci, tu sedíme a dýcháme čistej vzduch.“

Leofas pokrčil rameny. „Jo, jenže my jsme taky mazaná dvojka.“

Maggrig se zakřenil. „Neviděls Caswallona?“

„Ne. Pojd', půjdem najít královnu. Přinejmenším jí aspoň můžem poděkovat.“

Leofas pomohl Maggrigovi na nohy a spolu pak prošli mezi mrtvými. Vrány, s břichy plnými a ztěžklými masem, jim uskakovaly z cesty, protože na létání byly příliš těžké.

V ústí průsmyku, za uvázanými zvířaty, hořely táborové ohně Sigarniiných kopiníků v kruhu, v jehož středu seděla královna se svými kapitány.

Když se horalové přiblížili, Sigarni vstala. „Nalej jim víno, Obrine,“ nakázala svému kapitánovi.

Maggrig napřáhl ruku. „Děkuju ti, má paní. Zachránilas moje lidi.“

„Jsem ráda, že jsme dorazili včas. Rudému luňákovi hodně dlužím, a byla to úleva, že jsem mohla dluh aspoň částečně vyrovnat.“

„Kde je Caswallon?“ zeptal se Maggrig.

„To já nevím,“ odpověděla královna. „Požádal nás, abychom se s ním setkali na ostrově Vallon.“

Dva jezdcí přinesli sedla s vysokými zadními rozsochami, která položili na zem k horalům. „Posad'te se,“ vybídla je Sigarni. „Chtěla bych se setkat s jedním vaším horalem. Dnes mi zachránil život.“

„Myslím, že najít jednoho horala bude těžký,“ podotkl Leofas.

„Tohohle tedy ne. Má nad levým okem jasně bílý pramen a oko samo plné krve.“

„Toho znám,“ řekl Leofas. „Jestli žije, pošlu ti ho.“

Obrin přinesl ohřáté víno a chvíli mlčky popíjeli.

Příštího rána začaly práce na mohyle. Většina kopiníků se vrátila domů skrze bránu, která se v záblesku světla objevila na pláni předešlé noci. Sigarni zůstala s dvaceti muži včetně Obrina.

Leofas našel Gaelena sedět ruku v ruce s jednou haestenskou dívkou nahoře v lese. „Rád tě vidím, mladý Gaelene,“ řekl.

Gaelen vstal a představil staršímu muži Laru.

Leofas se uklonil. „Už jsem tě viděl, holka, ale nikdy jsi nebyla hezčí než teď.“

„Děkuju. Jsem ráda, žeš přežil,“ odpověděla Lara.

„Kdyby ses neobjevila se svejma lučištnicema, tak jsme to možná nezvládli.“

„Pouhý štěstí,“ sdělila mu Lara. „Uhnuli jsme na sever, abychom se vyhnuli Aeniřanům, a chtěli jsme kolem Hlouposti jenom projít. Jak to, že královna dorazila? Gaelen mi přece tvrdil, že má dojet do údolí Axta, a to je den jízdy odsud.“

Leofas pokrčil rameny. „To nevím, a královna taky ne. To Caswallon zná odpověď na tuhle záhadu. Teď sebou pohni, chlapče, protože královna tě chce vidět. Jen mi řekni, kde je Layne.“

Gaelen se starému muži podíval do očí, avšak nenalézal slov. Leofasovi zmizel úsměv z tváře, náhle vypadal velice velmi starý.

Bělohradý válečník si povzdechl. „Tolik mrtvých,“ zašeptal. „Pověz, jak se to stalo.“ Gaelen poslechl a nenašel způsob, jak zakrýt hrůzu Laynovy smrti. Leofas mlčky poslouchal, pak se otočil a odešel sám pryč do lesa.

Gaelen se za ním díval a ucítil uklidňující dotek Lařiny ruky. „Pojď“, řekla, „královna tě chce vidět.“

Gaelen kývl a společně došli do královnina tábora. Sigarni vyšla Gaelenovi vstříc s napřaženou rukou. „Ráda vidím, že jsi naživu, mládenče! Mám pro tebe pár otázek.“

Gaelen se uklonil a představil Laru. Královna se na horalku hřejivě usmála. „Takže, co jsi to prováděl, když jsi riskoval život, abys mě zachránil?“ zeptala se obracejíc se ke Gaelenovi a v šedých očích jí vesele jiskřilo. „Tohle očekávám od svých kopiníků, ale ne od cizinců.“

„Dlužím ti svůj život,“ prohlásil Gaelen prostě.

„Myslíš za to, že jsem sem přišla s kopiníky?“

„Ne, paní. Ale nesmím o tom mluvit. Odpusť.“

„Další tajemství kouzelné říše? Mluvíš jako Rudý luňák. V pořádku, Gaelene, nebudu na tebe naléhat. Jak se ti mohu za tvůj čin odměnit?“

Gaelen na ni zíral, vzpomínal na den, kdy je zachránila před bestií. V té chvíli věděl, kam musí jeho cesta vést. Padl před válečnou královnou na koleno a pravil: „Dovol mi, abych ti sloužil, má paní. Ted' a navždy.“

Pokud to Sigarni nějak překvapilo, nedala to na sobě znát. „Budeš muset opustit tuto říši,“ řekla, „a bojovat po mém boku ve válce, která není tvé dílo. Tohle si přeješ?“

„Přeju, má královno. Víc než co jiného. Miluju tuto zemi, ale viděl jsem, jak zabili mé přátele, jak vypálili jejich domy a pobili jejich děti.“

„Tedy vstaň, protože moji přátelé přede mnou neklekají. Ti krácejí po mém boku. Půjde tvoje dáma s tebou?“ zeptala se, obracejíc se k Laře.

Gaelen vstal a vzal dívku za ruku. „Půjdeš?“

„Kam jinam bych šla?“ odpověděla.

„Miluju tě,“ šeptl a přitáhl si ji k sobě.

Královna je tam nechala a odešla k ohni, kde se připojila k Obrinovi.

Když mrtvé horaly kryla vysoká mohyla, odvedl Leofas přeživší zpátky k Attafossu. Přes své vítězství bylo mužům těžko u srdce.

Jejich milovaní byli ztraceni v minulosti, jejich přátelé mrtví v přítomnosti. Maggrig jel vedle Sigarni, Gaelen a Lara se připojili k Lennoxovi, Onikovi, Agwainovi a Gwalchmaiovi v čele zástupu.

Gaelen byl jediný ze zbývajících Šelmobjců, který z bitvy unikl beze šrámu. Lennox měl pár tuctů stehů a Gwalchmaie zasáhl do ramene oštěp. Agwaina bodli do nohy a teď při chůzi bolestivě kulhal.

„Ty opravdu odjedeš s královnou?“ zeptal se Agwaine. „A opustíš hory?“

„Ano,“ odpověděl Gaelen. „Před lety jsem jí slíbil, že ji budu následovat.“

„Vezme mě s sebou taky, co myslíš?“ zeptal se Gwalchmai.

„Řek bych, že jo.“

„Já nepůjdu,“ ozval se Agwaine. „Je tady ještě spousta práce.“

„Bez Layna mě tady nic nedrží,“ řekl Lennox smutně. „Já půjdu s tebou, Gaelene.“

Hodinu před setměním zástup dorazil k neviditelnému mostu vedoucímu na Vallon a jezdci se zastavili na břehu.

Na protějším břehu se objevil muž, vysoký muž s prošedivělými vlasy v sametovém rouchu barvy hodně tmavého vína. Zvedl ruce. Z vody se zvedla jasná světla a zůstala viset ve vzduchu kolem neviditelného mostu, který potemněl a leskl se ve slábnoucím světle zapadajícího slunce jako stříbro. Jak světla splývala, mihotala se a jiskřila, most stále sílil, až se nakonec zdálo, že je postaven ze stříbra a drahokamů. Muž znovu zvedl ruce a vstoupil na stříbrný chodník. Zpoza něj vyšli muži a ženy Farlainů a Pallidů.

Rozhostilo se veliké ticho, jak v srdcích horalů znovu vzplála naděje.

Muž se přiblížil a prošedivé vlasy mu povlávaly ve větru. Měl plnovous a oči zelené jako daleké moře. „Caswallon!“ vykřikl Gaelen a rozběhl se mu vstříc.

Caswallon rozevřel náruč a v očích se mu zaleskly slzy. Muži se nadšeně objali, pak se Gaelen odtáhl a zadíval se na svého nevlastního otce. Caswallon vypadal, jako by od jejich posledního setkání zestárl dobře o deset let.

„Co se ti stalo?“ zašeptal Gaelen.

„Promluvíme si později. Nejdřív se potěšíme ze setkání.“

Manželky a děti utíkaly ke svým manželům a otcům, synům a bratrům, a nad stromy lesa Atty se vznesl smích. „Už je to dlouho, co jsem slyšel tenhle zvuk,“ poznamenal Caswallon.

Maeg byla jedna z posledních, kdo přešel most. Tiše přistoupila k manželovi s maličkým Donalem jedoucím na zádech velikého psa Rváče.

„Nech nás chvíli, Gaelene. Uvidíme se později,“ požádal Caswallon. Vzal Maeg za ruku a políbil ji na dlaň. Maeg, s očima plnými slz, se naklonila k němu.

„Co ti to udělali?“ zeptala se, zadržujíc smutek, a hladila ho po prošedivělých vlasech.

„Oni? Žádní ,oni' nejsou, Maeg. Tohle udělal čas. Bylo to ale nutný, protože jinak bych tě nikdy nenašel. Trvalo mi jedenáct let, než jsem se naučil všechno, co jsem potřeboval, abych tě dostal domů. Ale každíček den jsem s láskou myslel na tebe.“

Donal sklouzl Rváči z ramen a zatahal Caswallona za lem sametového roucha. Plakal. Caswallon ho zvedl do náručí a pevně ho objal.

„Vyhřáli jsme, Caswallone,“ řekla Maeg. „Ale cena byla hrozná.“

Caswallon kývl. „To je vždycky. Teď jsme ale spolu a budeme znovu stavět.“

Maeg zahlédla ženu ve stříbrné zbroji, která je pozorovala. „Kdo je to?“ zeptala se Caswallona. Horal se obrátil a viděl, jak se Sigarni otočila a odchází k lesu.

„To je královna, Maeg,“ řekl a objal ji. „Všechny nás zachránila.“

„Vypadá tak smutná,“ poznamenala Maeg a pak se obrátila zpátky k manželovi. „Vítej doma, lásko moje,“ zašeptala a políbila ho.

Caswallon nemohl odpovědět. Z očí mu kanuly slzy a ona ho odváděla do lesa.

Tři dny po bitvě si jeden postarší druid zavolal Gaelena a odvedl ho do Taliesenových komnat pod síní s bránou, kde na něj čekal Caswallon. V ostrém světle vypadal Caswallon ještě starší. Vlasy mu zřídly a na spáncích byly úplně bílé.

„Vítej,“ řekl a pokynem ruky Gaelena vyzval, aby se posadil. Do stříbrných pohárů nalil neředené bílé víno, jeden podal Gaelenovi a pak se sám posadil do širokého koženého křesla.

„Co se ti stalo, Caswallone?“

Starší muž se zasmál. „To vypadám tak špatně?“

„Ne,“ zalhal Gaelen, „jenom starší.“

„Ja jsem starší. Je to jedenáct let, co jsem tě žádal, abys našel Larika a přivedl jeho válečníky do údolí Axta. Jedenáct dlouhých let... osamělých let.“

„Královna mi řekla, že jsi ji zavedl ke Kališní bráně a pak jsi jí prošel. Ve chvílce ses prý vrátil, ale byl jsi starší a oblečený jako teď, v sametovém hávu.“

„Těžko se mi to vysvětluje, Gaelene. Když jsem dorazil ke Kališní bráně, měl jsem hrozný strach. Jeden umírající mnich mi řekl, že brána není zavřená, ale já sám viděl, že je. Jeskyně byla mělká a ze stěn kapala voda. Nemocný hrůzou jsem šel kupředu a natáhl ruku. Moje ruka prošla kamenem, jako by to byl kouř. Šel jsem dál a ocitl jsem se na louce nad městem se zlatými věžičkami a vysokými věžemi z leštěného mramoru.“

Čekal tam na mě jeden muž. Jmenoval se Astole a přivítal mě jako bratra, protože na jiném místě jsem mu zachránil život. Vzal mě k sobě domů – do paláce s mnoha sloužícími – a tam mě začal učit o branách a slova moci, která je ovládají. Byl jsem hrozně netrpělivý,

ale on mi slíbil, že se vrátím jen chvíli po svém odchodu. A já mu musel věřit.

Léta pomalu mýjela. Občas jsem se radoval z nově nabytých vědomostí a snil jsem o tom, jak se Aeniřanům strašlivě pomstím. Jindy jsem cítil hrozný strach, uvažoval jsem, jestli jsem snad nebyl oklamán. Ale pořád jsem se učil. Nemožné učiněné skutečností. Viděl jsi někdy kámen, co přitahuje železo?“

„Ano. Onik má jeden.“

„Síla, která přitahuje kov, není vidět, ale můžeš sledovat její účinky. Stejně je to se silou za branami. Něco ti ukážu.“ Caswallon zvedl krabičku se zasazenými barevnými kameny. Stiskl rubín uprostřed a protější stěna ztmavla a stalo se z ní okno, z něhož bylo vidět na Farlainii.

„Jak můžeš vidět, tohle je hora Carduil na hranicích s územím Haestenů. To je teď. Vidíme obraz, jak se nám do očí odráží světlo. Kdybychom tu byli včera, viděli bychom, jak na Carduilu prší. Ale my tu nebyli. Ten obraz však byl přesto vyslán. Astole zjistil, že světelné obrazy přetrvávají, zanechávají stopy, které vydrží až deset tisíc let. Proto, jak jen otočím číselníkem, uvidíme...“ Obrazovka se zamihotala a opět se objevila hora, pokrytá mraky a zšedlá, na jejích svazích lilo jako z konve. Caswallon stiskl kámen a obraz zmizel.

„Astole vyrobil stroje, které dokázaly sledovat časové čáry, takže se člověk mohl podívat na vlastní minulost. Jenže nakonec přišlo to největší vzrušení ze všech. V těch stopách Astole objevil částice hmoty, která se nerozkládala.

Nezměněné existovaly den za dnem, století za stoletím. Míjení času na ně nemělo nejmenší vliv. – Vlastně to vypadalo, že existují mimo zákony času.

Při svých pokusech Astole lapil několik částic v silovém poli – podobném tomu, jaké funguje v kameni, který přitahuje železo. Pole a částice zmizely beze stopy. Astole sestrojil další a náhle se znovu objevilo první pole, ale to druhé zmizelo. Další den sestrojil třetí pole a stalo se to samé. Astole, vzrušený, jak se ani nepamatoval, udělal návrh pro dvě velká pole a napřed připravil své pomocníky. Sám se postavil doprostřed prvního pole a spustil ho. Okamžitě zmizel. Jeho pomocníci podle jeho instrukcí spustili druhé pole a on se znovu

objevil. Částice ho stáhly do daleké minulosti. Jak, to nevěděl, ale zakopl o největší objev ze všech, o brány.“

„Ničemu z toho nerozumím, Caswallone,“ přiznal Gaelen.

„Je mi to moc líto, chlapče. Jak ti ale můžu v několika minutách vypovědět, co mně zjistit trvalo celých deset let? No, tak jsem zůstal s Astolem a on mě učil věcem, které znal. Společně jsme pak cestovali po úžasných městech a královstvích, na která již lidé zapomněli. Chodili jsme po časových čárách, viděli zrod civilizací a smrt říší. Nakonec usoudil, že jsem připravený, a spolu jsme odešli do pouště. Tam jsem se setkal s mužem, který odpověděl na všechny mé otázky. Při jeho řeči jsem cítil, jak se mé srdce vyprazdňuje a znovu naplňuje. Všechny sny o pomstě zmizely. Násilí bylo odplaveno.“

„Kdo to byl?“ zeptal se horal.

Caswallon se usmál a položil Gaelenovi ruku na rameno. „Jestli sis myslel, že brány je těžké pochopit, tak se mě neptej na toho muže. On mě poslal domů a já se objevil v Kališní bráně tak, jak mě vidíš teď. S novými slovy moci jsem spustil stroje a prohlédl údolí Axta. Vy jste tam nebyli. Prohledal jsem Farlainii a nakonec narazil na Icairnovu Hloupost. Potom jsem otevřel bránu a královna vyvedla své kopířky.“

„Ty jsi s nima ale nejel,“ podotkl Gaelen.

„Ne. Já jsem Věčný luňák, Gaelene, a už nikdy proti žádnému člověku nepozvednu meč.“

„Změnil ses, otče.“

„Celý život je změna. Ale jsem ten stejný muž, který tě vynesl z Ateris, ten stejný muž, který miluje svůj lid. Jenže teď je miluji víc. Je to zvláštní. Mohl jsem sám zničit Aeniřany. Ale obdařen takovou mocí jsem ztratil touhu ji využívat tímto způsobem.“

„Jak tohle všechno snáší Maeg?“ zeptal se Gaelen.

„Těžce. Ale láska přemůže všechno. A já ji miluji – víc než svůj život.“

„Zůstaneš jako vrchní lovčí?“

„Vypadám snad jako farlainský vrchní lovčí?“ zeptal se Caswallon s úsměvem.

„Ne.“

„A ani vrchním lovčím nebudu. Zůstanu tady, na Vallonu, a budu se starat o brány. Čeká mě mnoho povinností, Gaelene, ale nejdřív musím strávit nějaký čas s Maeg a Donalem. Pak se znovu sejdu s Astolem.“

„Já se vracím s královnou,“ řekl Gaelen. „Lennox, Onik a Gwalchmai jedou se mnou.“

„Já vím. Ještě se uvidíme.“

„Pověz mi, Caswallone, jseš skutečně spokojený?“

„Jsem spokojenější, než má kterýkoliv smrtelník právo být.“

„Tak to jsem rád za tebe.“

„A já za tebe. Máš v Laře skvělou ženu, a já vím, že ti dá krásné děti. Přál bych ti život bohatý na lásku, protože si ho zasloužíš.“

„Farlainie mi bude chybět. Budu se moct jednou vrátit?“

„Zeptej se mě, až se uvidíme příště.“

„Musím už jít. Královna čeká,“ řekl Gaelen.

Caswallon vstal a obešel stůl. „Kráčej vždycky ve světle,“ řekl Gaelenovi.

Caswallon se díval, jak horal odchází, a bolelo ho u srdce. Viděl v Gaelenových očích lítost a věděl, že pouto mezi nimi už nikdy nebude stejné. Neboť pro Gaelena už Caswallon nebyl více horalem. Protože Caswallon odložil svůj meč.

Co mohl říci Gaelenovi, aby to pochopil? Měl mu vysvětlit, jak to bylo s tím mužem na poušti?

Caswallon se trpce usmál a dolil si pohár. Povědět mu o muži, který dovolil, aby ho vlekli městem a povraždili lidi, které miloval? Oh ano, to by na něj určitě udělalo dojem. Caswallon dopil víno a obrátil se k černé obrazovce před sebou. Zvedl ovládací skříňku, vyladil obraz a díval se, jak Sigarni, Gaelen a jeho přátelé procházejí bránou času.

Ucítil v zádech studený závan. Otočil se a ve dveřích uviděl stát Maeg s vlněným šálem kolem ramen. Vypadala tak vzdálená, tak odtazitá. Caswallon ztěžka polkl a zmocnilo se ho zoufalství.

„Musels zestárnout, Caswallone,“ poznamenala, „když se necháš překvapit ženskou.“

„Tak překvapit, co? Když jsem slyšel kroky, měl jsem dojem, že to musel ožít nějaký horský troll.“

Maeg se na něho usmála. „Nemám tak velký nohy. Ale i kdybych měla, tak bych rozhodně měla raději velký nohy než velký kusy hlavy bez vlasů.“

„Copak tě nikdo nenaučil úctě ke starším, ženská?“

„Takže ty chceš úctu?“ opáčila a přistoupila blíž.

Caswallon rozevřel náruč a pevně ji přitiskl k sobě. „Ještě pořád mě miluješ, Maeg?“

„Miluju tě, horale. Nade všechno na světě. A ty jseš trouba, jestli tomu nevěříš. Ted' mi pověz, co se s tebou stalo?“

Hodinu či víc seděli spolu, až mu došla slova. Nakonec ho Maeg odvedla z komnaty a pak se pod hvězdami procházeli Vallonem.

Epilog

Agwaine vládl Farlainům dvacet sedm let, když nejdřív vedl své válečníky při dobytí Aesgardu. Město bylo srovnáno se zemí a všichni jeho obyvatelé byli pobiti. A potom v horách zavládl mír.

Deva žila v Agwainově domě ještě sedm let, odmítala veškeré nabídky k sňatku a neustále pátrala na obzoru – čekala na muže, jenž se měl stát králem. Jednoho jasného letního dne si česala vlasy, když si v zrcadle všimla, že se jí na spáncích objevily první šediny. Již dva roky za ní nepřišel žádný nápadník. Zachvátil ji strach a ona se vydala hledat Caswallona. Našla ho sedět na sluníčku v zahrádce za jeho domem, když ošetřoval růže.

Caswallon ji přivítal a nabídl jí pohárek medoviny. Deva si k němu přisedla na dlouhou zahnutou lavičku. „Copak ti dělá starosti, Devo?“

„Věštba se nenaplnila, a jestli budu čekat o moc dýl, tak už nebudu moct родit děti. Proč nepřišel, Caswallone?“

„Čekat? Ne tak rychle. Jaké proroctví?“

„Když jsem se narodila, jedna cikánka mi řekla, že se stanu matkou králů. Taliesen tvrdil, že je to pravda. Ale kde je ten princ, který mě požádá o ruku?“

„Počkej tady,“ řekl a pomalu zašel do domu. Deva seděla na sluníčku skoro hodinu, a ještě tam byla, když z kopců přišel se svým věrným psem Rváčem malý Donal. Při západu slunce se vrátil Caswallon. „Mrzí mě, že jsem tě tady nechal tak dlouho, má drahá,“ omlouval se. „Pojď, něco ti ukážu.“

Odvedl ji do domu, zvedl stříbrné zrcadlo a položil jí ho do klína. „Pořádně se podívej na zrcadlo a uvidíš věštbu.“ Deva si podržela zrcadlo před obličejem, pozorně se dívala na svůj odraz a všimla si, že se jí kolem očí objevují malé vrásky. Potom obraz zmizel a ona se

dívala na scénu odehrávající se v sínce starého domu. Cambil držel v náručí nemluvně. Jakási stará žena seděla na rohoži před mladým vrchním lovčím.

Deva v duchu zaslechla ženin šeplavý hlas. „A uvidí velké a silné, vrchní lovčí. A budoucí vladař ji požádá o ruku. Provdá-li se za něj, stane se matkou králů.“

Obraz vybledl. „Tomu nerozumím,“ řekla Deva. „Tohle byla moje věštba. Tak kde je ten král, na kterýho tak dlouho čekám?“

Caswallon jí vzal zrcadlo z rukou a přisedl si k ní. „On už tě o ruku požádal, Devo, a tys ho odmítla.“

„Ne!“ vybuchla dívka. „To nebyl žádný princ!“

„Královna, která nás zachránila, ho jmenovala svým dědicem, a on se stane králem. Je to válečník a velký vůdce – a kdysi tě miloval.“

„Gaelen,“ zašeptala. „On se stane králem?“

„Ano. Mrzí mě jen, že jsi za mnou nepřišla dřív.“

Deva se postavila na roztržené nohy a vyběhla z domu. O rok později se provdala za jednoho vdovce a vychovala mu tři syny a dceru.

Lennox se na vysočinu vrátil dvakrát – jednou na pohřeb svého otce Leofase, který zahynul dvanáct let po bitvě v Icairnově Hlouposti, a jednou aby přinesl domů Gwalchmaie, když ho po obléhání Culceisteru probodl jeden cizozemec oštěpem. Gwalchmai chtěl být pochován nad Attafossem.

Gaelen se nikdy nevrátil. Po Obrinově smrti převzal velení nad kopiníky a stal se z něho královnin ochránce. Žili s Larou spokojeně a vychovávali dva syny a tři dcery.

Horálové sloužili královně třicet let. Ve čtyřicátém roce své vlády byla Sigarni povolána do bitvy s Morgasou a posledním velkým cizozemským vojskem. Bitva byla zuřivá a vítězství bylo těsné, ale jako vždy, Sigarni vyhrála, když vedla poslední útok na štítovou hradbu. Morgasa si raději vzala jed, než by se nechala zajmout.

Královna byla těžce zraněná. Gaelen jí pomohl z pole a v posledních paprscích zapadajícího slunce ji odnesl nahoru za citadelu

do Kališní jeskyně – a dál! Tam se královny ujal mladý druid a Gaelen se díval, jak ji zpola odnáší do horské jeskyně.

Když se stárnoucí válečník vrátil velkou bránou, sundal si přilbu a podrbal se v řídnoucích vlasech. Nepřítomně se poškrábal na staré jizvě nad okem.

Za bránou se čtyři chlapci připravovali na svůj první lov. Slunce bylo koulí ze zlata a budoucnost plná příslibů. V té chvíli nebyla žádná bestie, žádné nebezpečí a Aeniřané byli jen vzdálenou hrozbou.

Gaelen se obrátil a zadíval se na údolí, kde hořely táborové ohně a dokončovala se mohyla. Pod ní ležela těla padlých, horalů i cizozemců, ve smrti společně. Mezi nimi byli Onik a Lennox. Obr se oháněl svou železnou a olověnou palicí, když se nepřítel vyhrnul kupředu. Onik padl po jeho boku.

Ted' zůstal jen Gaelen. „Loučím se s tebou, má královno,“ zašeptal.

Po jeho pravici se pohnul stín. Gaelen se obrátil a tam stál Caswallon. Opíral se o dubovou hůl a v měsíčním světle se jeho sametové roucho matně lesklo.

„A tak to končí,“ řekl Caswallon a říd'ounká bílá bradka se mu zavlnila ve vánku jako kouř.

„Ne, tak to začíná,“ opáčil Gaelen a ukázal k jeskyni.

Caswallon kývl. „A ty se teď staneš králem, Gaelene. Jak se cítíš?“

Gaelen si shrnul z očí šedé vlasy. „Dal bych všechno za to, abych mohl být zase mladý.“

Caswallon se otočil a kývl k bráně. „Ale ty jsi mladý, Gaelene. Za tímhle průchodem jsi mládenec, který se se svými přáteli toulá po horách. Právě teď má vítr ve vlasech a celý život má před sebou, jasnou a zlatou budoucnost. Jen o pár kroků dál. Chtěl bys ho vidět?“

Gaelen se usmál. „Necháme ho žít,“ řekl, vzal Caswallona za paži a odváděl ho dolů horou.

David Gemmell

Věčný luňák

Z anglického originálu

THE HAWK ETERNAL

vydaného firmou Random House UK Ltd,
20 Vauxhall Bridge Road, London SW1V 2SA
v roce 1996

přeložila Dana Krejčová

Vydal Radomír Suchánek – nakladatelství NÁVRAT,
ul. Kosmonautů 2, Brno

jako svou 644. publikaci v roce 1999

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

Tematická skupina 13

Doporučená cena včetně DPH 199 Kč

ISBN 80–7174–306–2

Zatímco válkychtiví a nemilosrdní Aeniřané pustoší území pod horskými državami klanů, Sigarni, Dravčí královna, přichází v této alternativní verzi vlastního vesmíru bránou vedoucí skrze prostor i čas. Taliesen, poslední z fortnýřů, nemá ponětí, proč přichází, ale ví, že hrdinové jsou vždy potřeba...

Jedině Caswallon, samotář, válečník a zloděj, si uvědomuje skutečný rozsah nebezpečí a hrůz, kterým jeho lidé budou muset čelit. Zatímco se Taliesen snaží zjistit, co tu Sigarni dělá, Caswallon musí sjednotit klany, aby přemohly největší hrozbu.

V tomto pokračování *Deery Železné ruky* se David Gemmell vrací do čistého vzduchu Vysoké Druin a pachu krve a spáleniny, který se v něm brzy objeví.

Cena včetně DPH 199 Kč
ISBN 80-7174-306-2

